

A VALÓDI **Én**

HATALMA

Tapasztald meg a teljességet!

A megvilágosodás
magas szintű állapotai

David R. Hawkins

ÉDESVÍZ KIADÓ

DAVID R. HAWKINS

A VALÓDI **Én** HATALMA



ÉDESVÍZ KIADÓ
BUDAPEST, 2007

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
David R. Hawkins / *The Eye of the I*
Veritas Publishing, Sedona, Arizona, USA, 2001

Fordította UJHELYI BÁLINT
Szerkesztette BESENYŐ VIKTÓRIA

Copyright © David R. Hawkins, 2001
Hungarian translation © Ujhelyi Bálint, 2006
Hungarian edition © Neemtree Corporation AG., 2006
Cover design © Neemtree Corporation AG., 2006

Minden jog fenntartva.

A könyv – a kiadó írásos jóváhagyása nélkül – sem egészében, sem részleteiben nem sokszorosítható vagy közölhető, semmilyen formában és értelemben, elektronikus vagy mechanikus módon, beleértve a nyilvános előadást vagy tanfolyamot, a hangoskönyvet, bármilyen internetes közlést, a fénymásolást, a rögzítést vagy az információörögzítés bármely formáját.

ÉDESVÍZ KIADÓ, BUDAPEST

Felelős kiadó NOVÁK ANDRÁS igazgató

Főszerkesztő MOLNÁR ESZTER

Műszaki vezető ERDÉLYI ANNA

Tipográfia TYPOSTÚDIÓ KKT.

Borítót készítette DECOFLEX KFT.

Nyomta REÁLSZISZTÉMA DABASI NYOMDA ZRT.

Felelős vezető BERKI ISTVÁN vezérigazgató

ISBN 978 963 528 950 9

*Egyenes az út és keskeny,
ne vesztegeds hát az időt!*

GLORIA IN EXCELSUS DEO

TARTALOM

Ajánlás	9
Előszó	10
Köszönetnyilvánítás	13
Figyelmeztetés	14
Bevezetés	15
 I. RÉSZ ■ ISTEN JELENLÉTE	17
1. FEJEZET ■ Előzmények	18
2. FEJEZET ■ A földi élet folytatása	27
 II. RÉSZ ■ SZELLEMI ÁTALAKULÁS	41
3. FEJEZET ■ A keresés lényege	42
4. FEJEZET ■ Alapok	60
5. FEJEZET ■ Az ego kijátszása	86
6. FEJEZET ■ Az ego feloldódása	105
 III. RÉSZ ■ A TUDATOSSÁG ÚTJA	117
7. FEJEZET ■ Az elme	118
8. FEJEZET ■ Túl az oksági viszonyokon	140
9. FEJEZET ■ Az éberség magas foka	155
10. FEJEZET ■ Isten természete	178

IV. RÉSZ ■ BESZÉLGETÉSEK ÉS ELŐADÁSOK	191
11. FEJEZET ■ Úton	192
12. FEJEZET ■ Az igazság keresése	206
13. FEJEZET ■ Magyarázatok	227
14. FEJEZET ■ A test és a társadalom	241
15. FEJEZET ■ Tisztázásra szoruló kérdések	254
16. FEJEZET ■ Karma, guruk és bölcsek	271
17. FEJEZET ■ Beszélgetések	282
18. FEJEZET ■ Igazság és tévedés	304
19. FEJEZET ■ Magyarázatok és példák	315
20. FEJEZET ■ Kettősség és nem-kettősség, tudomány és szellem	337
21. FEJEZET ■ Teremtés és evolúció	349
 A FÜGGELÉK ■ A fejezetek kalibrált igazságszintje	361
B FÜGGELÉK ■ A tudattérkép	362
C FÜGGELÉK ■ A tudati szintek kalibrálása	363
D FÜGGELÉK ■ A helyes kalibrációs technika	368
<i>Ajánlott irodalom</i>	369
<i>A szerzőről</i>	373

AJÁNLÁS

Fiatal koromban tárult fel előttem az emberi szenvedés teljessége és mérhetetlensége a maga nyomasztó háttartalanságában. Ez a megrázó élmény elhivatottá tett, hogy minden rendelkezésemre álló eszközzel – a tudomány, a filozófia, a neurokémia, az orvostudomány, a pszichoanalízis, a humor, a pszichiátria, a tanítás és a gyógyítás segítségével – törekedjek az emberi szenvedés enyhítésére. Mind közül a legfontosabb azonban a megértés, amely ajándékként adatott nekem, és éppen ez az, ami a gyökereinél képes megszüntetni az emberi szenvedést.

Isten kegyelméből megosztom a világgal, remélve, hogy ez az ajándék segít majd megszüntetni az emberi fájdalom és szenvedés egy némely forrását.

E vállalkozást Isten, ennél fogva az egész emberiség szolgálatának ajánlom. Hálával osztom meg az ajándékot, amelyet kaptam. A könyvben foglaltak megírására azoknak az arcáról sugárzó öröm adott ösztönzést, akik hallották az itt leírtakat. Ezeknek az írásoknak és beszélgetéseknek köszönhetően viszont életükbe a szeretet.

ELŐSZÓ

Ez a könyv roppant nagy területet ölel fel. Nemcsak a hagyományosan megvilágosodásnak nevezett szellemi tudatosság igen magas szintű állapotainak aprólékos, szubjektív leírását tartalmazza, de elsőként mutatja be és helyezi új megvilágításba az effajta ismeretek összefüggéseit is az elme és az értelem számára megragadható formában.

Tudomány és spiritualitás itt bemutatott megfeleltetésében a lineáris és nem lineáris dimenziók összefüggő egysége jelenik meg. Az „ellentétek meghaladásával” a szerző feloldja tudomány és vallás, materializmus és spiritualitás, ego és szellem ősrégi, látszólag feloldhatatlan ellentétét, ami tisztázza az emberiség történelmét végigkísérő megoldatlan rejtélyeket és megválaszolatlan kérdéseket. Ez a mű lehetővé teszi a tudatosság tágulását, amelynek nyomán a kérdések önmagukat válszadják meg, és az igazság magától értetődővé válik.

A szöveg előadásmódjának köszönhetően felváltva vezeti be az olvasót a lineáris és a nem lineáris valóságba, mígnem a felfoghatatlan nemcsak felfogható, de egyenesen nyilvánvaló lesz.

A kísérletek azt bizonyítják, hogy akik kapcsolatba kerültek ezzel a szöveggel, azok tudatosságának mérhető szintje jelentős mértékben fejlődött és emelkedett. Az erő könnyűszerrel véghezviszi, amire az erőszak képtelen, mert eljut oda, ahová ez utóbbi nem tudja követni.

Ez a könyv egyaránt szól az olvasó énjéhez és Énjéhez. Noha a megvilágosodás nagy talánya, amit hagyományosan a „kettősség és nem-kettősség ellentéteinek meghaladásaként”

fogalmaznak meg, talán homályosan hangzik, a könyv elolvasása után a fordulópontot jelentő tudatosság talánya önmagától megoldódik.

A könyv anyaga négy részre tagolódik:

- I. A szellemi tudatosság szubjektív állapotainak leírása.
- II. A szellemi út.
- III. A megvilágosodáshoz vezető út a tudat természetének megértése által.
- IV. Előadások, beszélgetések, kérdések és válaszok, valamint a világ különböző országaiban a legeltérőbb szellemi utak tanítványaival folytatott csoportos eszmecserék.

A sokféle csoport és az anyag ismertetésének különböző módozatai miatt első pillantásra úgy tűnhet, hogy a könyv helyenként önmagát ismétli. Az ismétlődések azonban szándékosak, mert minden alkalommal más összefüggésben, a kérdések és a válaszok más sorrendben kibontakozó láncolatában jelennek meg. Az ismétlődések mindig újabb, finom megkülönböztetésekre derítenek fényt.

Míg 1985-ben az emberiség 85 százaléka a becsületesség (Integrity) (200) szintje alatt volt, mára ez az arány jelentősen csökkent, és 78 százalékra esett vissza. A kutatások arra utalnak, hogy ez a szellemi tudatosság általános fejlődésének köszönhető.

■ ■ ■

Az itt ismertetett anyag egyedülálló, tekintve, hogy a szerző nem egyházi személy, nem is hitbuzgó vallásos, hanem gyakorló orvos, aki az oktatás és a tudomány, a gyógyítás, a pszichiátria, a pszichoanalízis és a kutatás, ugyanakkor az orvosi és tudományos szakírás terén is széles körű tapasztalattal bír. Sok terület kiváló, eredményes és tehetséges szakértőjeként ismerik. Hirtelen megvilágosodása idején ő rendelkezett a legnagyobb pszichiátriai ügyfélkörrel New Yorkban.

Ugyancsak különlegesen mély szellemi tapasztalatai, amelyek kisgyermekként élt át először, és amelyek serdülőkorában újra felbukkantak, majd felnőttként ellenállhatatlanul törtek rá. Ez készítette arra, hogy évekig elvonultan éljen, és végletekbe menően tanulmányozza a tudatosság természetét, amely könyveci megszületéséhez vezetett.

Különösnek tűnhet az is, hogy bármilyen elsőprő volt is szellemi élménye, több mint harminc évig nem tett említést a dologról. Amikor ennek okáról kérdezték, csak annyit mondott: „Nem lehetett mit mondani róla.”

Ez az előző könyvénel is magasabb szinten álló mű arra vállalkozik, hogy felfoghatóvá tegye a felfoghatatlant. Ami eddig homályos volt, a részletes magyarázatok után világos és magától értetődő lesz. Éppen ez a magas fokú beszéd- és íráskészség váltotta ki Teréz anya elismerő szavait is.

A könyv valódi szerzője maga a Tudatosság.

– A SZERKESZTŐ

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Hálás vagyok a szellemi keresőknek találó kérdéseikért és lelkesedésükért.

Lynn Johnsonnak a kutatásért és az anyagok előkészítéséért.

Susan Hawkinsnak a kutatással töltött végeláthatatlan órákért, kritikai észrevételeiért és ötletet adó megérzéseiért.

Dr. Moon Jin Hee-nek, Kyong-Suk Jahngnak, a Radha Soami Meditációs Központ vezetőjének és szellemi közösségeiknek, amiért azonos a céljuk, mint ennek a műnek, továbbá dr. Moonnak a koreai fordításért.

A Koreai Köztársaság nemzetgyűlése szívélyes tagjainak vendégszeretetükért és nagylelkűségükért.

Sonia Martinnak szorgalmáért, amit a kézirat előkészítése és szerkesztése megkívánt.

FIGYELMEZTETÉS

Felhívjuk a hagyományos értelemben vett vallásos emberek és a félénk szelleműek figyelmét, hogy a továbbiakban a nyugalom megzavarására alkalmas anyagot adunk közre, ezért jobb, ha nem foglalkoznak vele.

A tanítások a komolyan elkötelezett szellemi keresőknek szólnak, akik a megvilágosodásban kívánnak rátalálni Istenre.

A megvilágosodáshoz az alapvető igazság megismerésén keresztül vezető út megerőltető, és megköveteli hiedelemrendszerünk feladását. Csak ekkor tárja fel magát a végső valóság a Legfőbb Lény keresett Énjeként.

Az itt közölt anyag az Én nézőpontjából beszél.



megvilágosodás tudatállapotainak leírásai sokakban keltettek nagy érdeklődést a történelem folyamán. Ezek a beszámolók az egyénekre és a társadalom egészére egyaránt hatást gyakoroltak. A jelenség ritkasága kíváncsiságot ébreszt, és felhívja a figyelmet az effajta információ értékére.

Noha már minden nyelven létezik spirituális irodalom, amely leír ilyen állapotokat, sok szerző műve csak nagy vonalakban vázolja ezeket, vagy hiányos. Némelyik esetben hibás a fordítás, és számos torzítás keletkezett akkor is, amikor az egymást követő nemzedékek továbbadták a hallottakat, mire végül írásos formában is lejegyezték azokat. Egyes beszámolóiban ezért olyan hibák találhatók, amelyek miatt igazságszintjük alacsonyabb, mint a megvilágosodott tanító eredeti kijelentéseivé.

Ezért hasznos érthetően, mai nyelvezettel újra ismertetni a tudatosság magasabb szintek felé haladó fejlődését. Mindezek mellett sok spirituális értekezés mellőzi a magyarázatokat, és nem számol be a nehezen megfogható részletekről, amelyek pedig igen fontosak a magas szintre jutott szellemi útkereső számára. E könyv célja az igazolható információk átadása, amelyek igazságszintje meghatározható, hogy a világon elsőként szolgáljon használható, a bizonyítás próbáját kiálló ismeretekkel. A szellemi tanítványok ez idáig a hitre, véleményekre vagy a másoktól hallottakra támaszkodtak, illetve a szellemi tanító hírnevében és tekintélyében bíztak.

A kételkedők azt kifogásolták, hogy éppen az igazság kiderítéséhez nem voltak eszközeik. El kellett hárítani a kételkedés hatalmas akadályát, ezért a könyvben minden oldal, bekezdés, mondat és állítás igazságszintje mérhető és igazolható. A kételkedés egyet jelent azzal, hogy tudáshoz jutunk, én pedig azért írom ezt a könyvet, hogy tapasztalataimat a maguk teljességében megosszam másokkal.

Az *Erő kontra erő* című könyvem a *Gloria in Excelsis Deó*val (Dicsőség Istennek a mennyben) ért véget. Ez a könyv ezzel kezdődik, ami a legnagyobb, végső szellemi tapasztalatra utal. Természetesen ez egyáltalán nem tapasztalat, inkább örökkévaló állapot. Ez az állapot önmagából fakad. Önmagáért beszél; egy valós létező számára mutatja meg önmagát. Senki nem beszél. Az igazság önmagát tárja fel. Önmagában áll, teljes és tökéletes, és amikor megmutatkozik, határtalanul kézenfekvő.

I. RÉSZ

ISTEN JELENLÉTE

Napjaink megvilágosodásélményének bemutatása: hirtelen felébredés, a közönséges tudatosságot felváltó Végtelen Tudatosság, és az én Énné változása az Isteni Jelenlét Kegyelmeiből.

1. FEJEZET

Előzmények

Az évekig tartó belső küzdelem, a szenvedés és a látszólag hiábavaló szellemi erőfeszítések sötét kétségbeesésbe torkolltak. Még a menekülésként választott ateizmus sem adott megkönnyebbülést a szüntelen keresésben. A gondolkodás és az értelem gyengének bizonyult a végső valóság megtalálásának hatalmas feladatához. Maga az elme végleg gyötrelmes és megsemmisítő vereséget szenvedett. Még az akarat is elcsendesedett. Egy belső hang azt kiáltotta: „Ha van Isten, arra kérem, hogy segítsen!”

Ekkor minden megszűnt, és feledésbe merült. Az elme és a személyes én érzete teljesen eltűnt. A döbbenet pillanatában végtelen, mindent átfogó tudatosság vette át a helyét, amely ragyogó, hiánytalan, teljes, csendes és nyugodt volt, mint a Minden Létező lényegének ígérete. Az Istenség pompás tündöklése, szépsége és békéje ragyogott fel. Önmagában létező, felülmúlhatatlan és tökéletes, a megnyilvánult és a meg nem nyilvánult Énje, a Legfőbb Istenség volt, és így tűnt elő...

A JELENLÉT

Néma csend hatja át a környezetet, a mozgás lelassul és megáll. Minden fokozott elevenséget sugároz. Minden tudatában van minden másnak. A ragyogás fényessége túláradóan isteni természetű. Teljes Egyetlenségében hiánytalanul magában foglal mindent, így minden dolog kapcsolatban áll minden-

nel, s a tudat révén – és mert a létezés lényegének alapvető jellegén egyaránt osztoznak – minden kommunikál és összhangban van minden mással.

A Jelenlét egyfajta folytonosság, amely teljesen betölti a szokványos érzékelés számára korábban betöltetlennek, üresnek tűnő teret. Ez a belső Éberség nem különbözik az Éntől; áthatja mindennek a lényegét. Az Éberség tudatában van saját éberségének és mindenütt jelenvalóságának. Isten a létezés és a létezés kifejeződése, mind formaként, mind forma nélkülként, és egyaránt uralkodik minden dologban, személyben, növényben és állatban. A létezés isteni természete mindent egyesít.

A mindent átható Lényeg kivétel nélkül mindent magában foglal. Fontosságukat vagy jelentőségüket tekintve nincs különbség a szoba berendezése és a kövek vagy az állatok között. Semmi sincs kizárva a Mindenségből, amely mindent felölel, teljes, tökéletes, hiánytalan. Minden egyenértékű, mert az egyetlen igazi érték a létezés isteni természete.

Maga az Én teljes és tökéletes. Egyformán jelen van mindenütt. Nincsenek szükségletei, vágyai vagy hiányérzete. Sem a tökéletlenség, sem az összhang hiánya nem lehetséges, és minden tárgy műalkotásként, eszményi szépségű és kiegyensúlyozott szoborként jelenik meg. A Teremtés egészének Szentsége minden dolog nagyrabecsülése minden más iránt. Mindent nagyszerű tündöklés jár át, és mindent elnémit az áhítat és a tisztelet. A Kinyilatkoztatás végtelen Békével és nyugalommal tölt el.

Ha egy pillantást vetünk a testre, kiderül, hogy ugyanolyan, mint minden más. Az egyén nem birtokolja, nem a tulajdona, egyenrangú a bútorokkal vagy a többi tárggyal, egyszerűen csak Minden Létező része. Semmiféle személyes érzés nem fűződik a testhez, nincs semmifajta azonosulás vele. Magától mozog, megfelelően végrehajtja a működéséhez szükséges feladatait, erőlködés nélkül sétál és lélegzik. Önmű-

ködő, tetteit a Jelenlét határozza meg és ösztönzi. A test csupán egy „ez”, egyenértékű a szobában lévő többi „dologgal”.

Amikor mások szólnak hozzá, a test hangja megfelelően válaszol, de ami a beszélgetésben hallható, az a jelentés egy magasabb szintjével csendül össze. Minden mondatban mélyebb jelentés tárul fel. Ekkor minden közlés mélyebb szinten válik érthetővé, mintha az összes egyszerűnek hangzó kérdés valójában a létre vonatkozó kérdés és magáról az emberiségről tett megállapítás volna. A megfogalmazás a felszínen sekélyesnek hangzik, de mélyebb szinten komoly szellemi jelentéssel bír.

A test, amelyet mindenki mint „engem” lát, akihez mindenki beszél, megfelelő válaszokat ad. Ez önmagában véve különös, mert ehhez a testhez egyáltalán nem társul valós „én”. A valódi Én láthatatlan, és nincs meghatározott tartózkodási helye. A test egyszerre, párhuzamosan, egyidejűleg két szinten tesz fel és válaszol meg kérdéseket.

A Jelenlét Csendjében megnyugodva az elme mozdulatlan és hallgat. Nem jelennek meg előtte képek, fogalmak vagy gondolatok. Nincs, aki elgondolhatná ezeket. Mivel nincsen személy, így gondolkodó és cselekvő sincsen. Minden magától, a Jelenlét egyik nézőpontjaként történik.

A közönséges tudatállapotokban a hang háttérbe szorítja a csendet, és átveszi a helyét. Ezzel szemben a Jelenlétnél ennek épp az ellenkezője történik. Habár a hang érzékelhető, de a háttérben marad. Csend uralkodik, így valójában a hang nem töri meg a csendet, nem veszi át a helyét. Semmi sem háborítja ezt a nyugalmat, nincs, ami megzavarná békességét. Noha a mozgás is megjelenik, nem érinti a mozdulatlan nyugalmat, amely túl van a mozgáson, de a mozgás mégis magában foglalja. Mintha minden lelassulna, mert az idő nem létezik. Csak a folyamatos Most állapota van. Nincsenek események, sem történések, hiszen minden indulás és megállás, minden kezdet és vég csak a megfigyelő ellentéteken ala-

puló, vagyis dualista tudatában jelenik meg. Ezek hiányában nem lehet egymást követő események sorozatáról beszélni, vagy ilyen értelemben magyarázni.

A gondolkodás helyét az önmagát feltáró tudás veszi át, amely tökéletes megértést ad, és magától ragyogó lényege által önmagát magyarázza el. Mintha minden szótlánul beszélne, és tökéletességének hiánytalan szépségében mutatná meg teljességét. Ilyenformán kinyilvánítja dicsőségét és a benne lévő istenséget.

A teljességet és minden létező dolog lényegét előntő Jelenlét mennyeien gyengéd, érintése az ellágyuláshoz hasonló. Legbelső lényege a belső Én. A köznapi világban csak a dolgok felszíne érinthető, a Jelenlétnél azonban minden dolog legbelső lényege összevegyül minden máséval. Ez az érintés, amely lágyágában Isten Keze, ugyanakkor végtelen erőt hordoz és fejez ki. Kapcsolatban áll mindennek a belső lényegével, ezért tudatára ébredünk, hogy minden dolog, tárgy vagy személy érzi a Jelenlétet.

Lágyságának ereje korlátlan, és nem lehet ellentéte, hiszen teljes, és mindenütt jelenvaló. Áthat Minden Létezőt, erejéből keletkezik maga a létezés, amelyet ez az erő egyszerre teremt és tart össze. Ez az erő a Jelenlét belső tulajdonsága, jelenléte pedig magának a létezésnek a lényege. Egyformán jelen van minden dologban. Schol nincs üresség, mert a Jelenlét kitölt minden teret és a benne lévő dolgokat. Minden egyes levél tudja, hogyan tapasztalja meg őt minden más, és osztozik az isteni Jelenlét örömében.

Minden dolog csendben ujjong, mert tudatosságuk az istenség tapasztalata. Minden dolog jellegzetessége a nyugodt, soha nem múló hála érzése, amiért megadatott számára az ajándék, hogy megtapasztalhatja Isten jelenlétét. Isten tisztelete e hála formájában fejeződik ki. Minden teremtet és létező dologban egyaránt Isten dicsősége tükröződik.

Az emberek teljesen újszerű kisugárzással mutatkoznak meg. Mindenki szeméből az Egyetlen Én fénye ragyog. Minden arc sugárzik, mindenki ugyanolyan gyönyörű.

A legnehezebb az emberek közötti kölcsönhatás leírása, amely a kommunikáció más szintjére kerül. Mindenki nyilvánvaló szeretetet érez mindenki más iránt. Az emberek beszéde megváltozik, minden beszélgetés szeretettel teli és békés. Az elhangzó szavak jelentése nem ugyanaz, mint amit mások hallanak. Mintha a tudatosság két szinten működne, amelyek a forma és mozgás egyazon eseményéből erednének, mintha két különböző darabot játszanának el ugyanazokkal a szavakkal. Az egymással kapcsolatban álló emberek magasabb rendű énei egy másik síkra fordítják le a szavak jelentését, és egy magasabb síkon értik meg egymást. Ugyanakkor nem vitás, hogy az emberek kisebb éneje nincs tudatában annak, hogy egyidejűleg magasabb rendű éneik is társalognak egymással. Mintha hipnotizálva lennének, hogy elhiggyék a közönséges én valóságát, amelyben öntudatlanul eljátszanak egy forgatókönyvet vagy szerepet, akár egy filmben.

Magasabb rendű éneik kisebb éneiket figyelmen kívül hagyva, közvetlenül egymáshoz szólnak, és az emberek köznap énei a jelek szerint nincsenek tudatában a magasabb szinten zajló beszélgetésnek. Mindeközben ösztönösen érzik, hogy valami különleges történik. Az Én tudatos jelenléte olyan energiamezőt hoz létre, amelyet az emberek rendkívül kellemesnek találnak. Ez az energiamező viszi véghez a csodákat, teremti összhangot a jelenségek között, és a békesség érzetét adja azoknak, akik megtapasztalják.

A messziről érkezett látogatók, akik kérdéseket akartak feltenni, e kisugárzás jelenlétében, egyfajta belülről fakadó megértés révén hirtelen ráébrednek a válaszokra, ami lényegtelenné teszi a kérdést. Ez azért történik, mert a Jelenlét új összefüggésekben mutatja meg a „gond” illuzórikus voltát, amely így el is tűnik.

A test továbbra is működik, és a tudatosságon keresztül közvetített szándékot jeleníti meg. A test további fennmaradásának nincs különösebb jelentősége, egyértelmű, hogy voltaképpen a világegyetem tulajdona. A világban lévő testek és tárgyak végtelen változatosságot tükröznek, és tökéletesek. Semmi sem jobb vagy rosszabb, mint bármi más, és értékét vagy jelentőségét tekintve sem különbözik a többitől. A tökéletes önazonosság-tudat jellegénél fogva minden létező dolog önmagából fakadó értékét a vele született isteni lényeg egyenrangú kifejeződéseként határozza meg. Minthogy a „kapcsolat” fogalma a dualista elme megfigyeléséből ered, a Valóságban nem léteznek kapcsolatok. Minden egyszerűen csak „van”, és a létezés „vanságáról” tanúskodik.

Ilyenformán egy tevékeny megfigyelő természetes gondolati osztályozásának közbeékelődése nélkül sem változás, sem mozgás nem írható le vagy magyarázható el. Minden „dolog” csupán isteni lényege kifejeződéseként fejlődik. A fejlődésben tehát a tudat nyilvánul meg, és a magasabb szintű energia elvont szintjeitől a kisebb, de meghatározottabb formák felé haladva, végül a fizikai anyagban fejeződik ki. A teremtetés így az absztrakt formanélkülitől a fokozatosan kialakuló formán keresztül egy végleges energiamintázatban, majd pedig kézzelfogható anyagi valósággént nyilvánul meg. A meg nyilvánulás hatalma a folyamatos teremtésben megjelenő isteni mindenhatóság kifejeződése.

A teremtetés a Jelen és a Most. Ez a Most folyamatos, tehát sem kezdet, sem vég nem lehetséges. A láthatóság vagy maga az anyagi jelleg pusztán az észlelés terméke, és nem a létezéshez szükséges állapot, amely önmagában véve forma nélküli, mégis minden formában benne rejlik.

Mivel minden a folyamatos teremtetés állapotában van, ez azt jelenti, hogy mindenben az istenség fejeződik ki, máskülönben egyáltalán nem is létezhetne. A Teremtetés Istensége jelenik meg mindenben, ami létezik, és e felismerés révén

minden tiszteletre és nagyrabecsülésre méltó. Ezért jellemző sok kultúrára a minden élőlényben és a természetben lakozó szellem tisztelete.

Minden érző lény egyenlő. Csak az anyagi forma van alávetve az elmúlásnak, a lényeket ez nem érinti, és továbbra is megvan a lehetősége, hogy ismét anyagi formában jelenjen meg. A lényekre csupán a fejlődés erői hatnak. A lényegből kialakuló anyagi formára hatást gyakorol annak megléte, ami már alakot öltött. Ezért az anyagi megnyilvánulás tartalma vagy elősegítheti, hogy a lényeg formaként nyilvánuljon meg, vagy a körülményektől függően nem kedvez ennek. Azt is mondhatnánk, hogy a Teremtés véghezviszi saját belső utasításait, beteljesíti hajlamait. Ezt a hajlamot általában sorsnak nevezik, amely a lehetőség kibontakozása és a már korábban létező állapotok (a szanszkrit nyelvű hagyományban a *radzsasz*, szattva és tamasz *gúnái*, azaz a cselekvés, a tudatosság és az ellenállás) kifejeződése. Ezért az ember befolyásolhatja a körülményeket, hogy lehetővé tegye a kívánt eredmény megvalósulását. Az emberi tudat választásaival befolyásolhatja a dolgok kimenetelét, de a teremtés ereje Istené.

A teremtés természete – amely túl van időn, téren és oksági viszonyokon – önmagát nyilatkoztatja ki, és a Jelenlét ajándékaként jeleníti meg magát az Éberség tudatosságának. Teremtésének isteni természetéből adódóan, lényegénél fogva minden dolog szent. Ha félretesszük az ellentétpárokra alapuló, vagyis dualista észlelés értékelését és megkülönböztetését, megmutatkozik mindennek az eszményi tökéletessége és szépsége.

A művészet ennek a tudatosságnak az elkülönítésére törekszik, amikor kiragad egy pillanatot az időből, és képpé vagy szoborrá dermeszti. Minden kimerevített filmkocka azt a tökéletességet ábrázolja, amelyet csak akkor méltányolhatunk, ha egy különálló képet elválasztunk a rávetített történet torzításától. A létezés minden pillanatának izgalma meg-

őrizhető, amint a művészet megmenti az anyagi forma történelemnek nevezett átalakulásával járó pusztulástól. Minden egyes pillanat lényegéből fakadó ártatlansága szembeszökővé válik, ha kiemeljük a kiválasztott pillanatok sorozatára vetített összefüggésekből, amelyekből egy „történet” összeáll. Miután a dualista elme történetté alakította, a „jó” vagy a „rossz” kifejezéseket alkalmazza rá. Könnyen belátható, hogy a „jó” és a „rossz” szavak eredete valójában a puszta emberi vágyra vezethető vissza. Ha valami kívánatos, akkor „jó”, ha nem kívánatos, akkor „rossz” lesz belőle. Ha az emberi ítélkezést elválasztjuk a megfigyeléstől, csak annyit látunk, hogy a forma a „változásban” folyamatosan fejlődik, ami lényegében nem helyénvaló, de nem is helytelen.

Minden a saját lényege és a meghatározó feltételek függvényében nyilvánítja meg a benne rejlő lehetőséget. Abban rejlik minden dolog nagyszerűsége, hogy Isten teremtésének dicsősége magában a létezésben fejeződik ki. Puszta „létével” minden egyes érző és nem érző dolog Isten akaratát teljesíti. A nem megnyilvánult az isteni szándék révén nyilvánul meg; maga a teremtés annak a folyamatnak a neve, amelynek tanúi vagyunk.

Mivel a Teremtés természete nem nyilvánvaló a közönséges tudatosság számára, az elme talányokat gyárt, amelyekre nincs válasz. Például: Miért engedhet meg egy „jó” Isten annyi „rossz” dolgot? A dualista érzékelésen és a megnyilvánulások önkényes osztályozásán túl se jóról, se rosszról nem beszélhetünk, és belátható, hogy a világegyetem önmagában véve ártalmatlan. Az emberi elme megalkotja elképzeléseit céljairól és vágyairól, az események pedig vagy összhangban állnak ezekkel, vagy nem. A veszteség és a győzelem egyaránt a dualista elme korlátain belül jelenik meg, önmagában nem létezik. Az érzékelés korlátozottsága miatt úgy látszik, hogy ebben a világban minden megjelenik, majd eltűnik. Minthogy a Valóság túl van téren, időn és formán, nincs jelentősége, hogy egy „dolog”

vagy „személy” a másodperc töredékéig vagy ezer évig létezik-e. Ezért hiábavaló ábrándnak tűnik a küzdelem, amellyel az ember néhány évvel vagy pillanattal igyekszik meghosszabbítani az életét, mert a létezést a legkevésbé sem az időben tapasztaljuk meg. A jelen pillanat az egyetlen valóság, amelyet megtapasztalunk, minden egyéb elvonatkoztatás, elmeszülemény. Ezért egyáltalán nem lehet hetven évet élni; csakis ebben a tovatűnő pillanatban élhetünk.

A nem-kettősség valóságában minden teljes, és a vágy helyébe a nagyrabecsülés lép. Az élet fejlődése közepette minden élő dolog kifejezi a benne rejlő lehetőségek teljességét minden adott pillanatban. Az indíték mint olyan eltűnik, és a cselekvés a lehetőség megvalósulásának egy szakaszaként jelenik meg. Ezért a cselekvés háttérében nincs cselekvő. Ehelyett a teljesség érzete és a minden pillanatot kísérő beteljesedés a jellemző. A testi szükségletek kielégítésének élvezete magának a cselekvésnek az eredménye. Az étvágy például az evésből ered anélkül, hogy előtte megjelenne a vágy a következő falat után. Ha valami félbeszakítja az étkezést, nem jelenik meg hiányérzet. Az életöröm a pillanatnyi létezésből ered, és a folyamatos beteljesedés tudata a létezés örömeinek egyik jellemzője.

Minden Egyetlenségének teljességét nem lehet „megtapasztalni”. Azáltal ismerhető meg, hogy egyek vagyunk vele. Az Én „énje” Isten Szeme, amely Mostként szemléli a Teremtés kibontakozását. Az egymásutániség az ego „énjének” észlelése nyomán megjelenő káprázat, és ez az „én” a meghatározatlan helyzetű meghatározott helyzetűvé, a nem egymás után következők egymásutánivá, a Mindenség „ilyenséggé” alakulásának megfigyelési pontja. Az érzékelés az ego szeme, amely a megtapasztalhatatlan Végtelent megtapasztalható végessé lefordítva létrehozza az idő, a hely, az időtartam, a térbeli kiterjedés, a helyzet, a forma, a korlátozottság és az egyedülállóság észleletét.

A földi élet folytatása



z érzékek által közvetített világ kicserélődött. A korlátok közé szorított szubjektummal (a személyes „én-nel”) érzett azonosságot a korlátlanság váltotta fel. Minden átalakult, és szépséget, tökéletességet, szeretetet és tisztaságot árasztott. Minden arcról a belső szépség ragyogása sugárzott. Minden növény műalkotásként jelent meg. Minden tárgy tökéletes szobor volt.

Minden erőfeszítés nélkül létezik a maga helyén, és minden összehangoltan történik. A csoda folytonos. Az élet dolgai titokzatos módon maguktól igazodnak egymáshoz. A jelenlét energiája könnyedén véghezviszi a látszólag lehetetlent, és olyan jelenségeket idéz elő, amelyeket a hétköznapi világ csodának tartana.

Volt egy évekig tartó időszak, amikor rendszeresen, önmaguktól fordultak elő velem olyan jelenségek, amelyeket érzékfelettinek szokás nevezni. A tisztánlátás, a távolbalátás (képesség az előttünk álló események megjóslására), a telepátia és a pszichometria mindennapos jelenségnek számított. Önkéntelenül tudtam, mit gondolnak és éreznek az emberek, még mielőtt megszólaltak volna. Az isteni szeretet volt a fő szervezőerő, és egyben a mindenütt jelenlévő színtér, amely a jelenségeknek helyt adott.

A FIZIKAI TEST

Rendkívüli erejű energia futott fel a hátamon, a gerinc mentén az agyba, ahol összpontosult, attól függően, hogy hová fókuszáltam a figyelmemet. Ezután az energia tovább indult lefelé, az arcon át a szív térségébe. Pompás érzés volt, és olykor kiáramlott a világba, amely tele volt emberi fájdalommal.

Egyszer éppen az autópályán vezettem, amikor az energia elkezdett kiáradni a szívből az út mentén, a következő kanyar felé. Egy nemrég történt autóbaleset színhelyére áramlott, és gyógyító hatással volt mindenkire, akit beburkolt. Kis idő múlva az energia szemlátomást véghezvitte célját, majd hirtelen megállt. Ugyanezen az autópályán néhány kilométerrel később megismétlődött a jelenség. Megint ugyanaz a pompás, finom energia áradt a szív tájékáról, és újra elindult az utat követve, nagyjából három kilométerre előre, a következő kanyaron túlra. Ott is baleset történt, a kocsik kerekei még mindig pörögtek. Az energia az autó utasaiba áramlott, mintha valamiféle csatorna csodás energiát közvetítene a fájdalomtól szenvedő embereknek, akik imádkoztak.

Más alkalommal akkor jelent meg a gyógyító erő, amikor egy chicagói utcán sétáltam. Ezúttal fiatal emberek egy csoportjához áramlott, akik éppen verekedni készültek. Amikor az energia körülölelte őket, lassan visszakoztak, majd megnyugodtak, és nevetni kezdtek. A társaság feloszlott, és akkor az energiaáram megállt.

A jelenlétből sugárzó energiaáram kimeríthetetlen. Az emberek a közelében akartak lenni, mert az energia mezejében az üdvözült boldogság vagy a tudatosság magasabb szintű állapotába kerültek, isteni szeretetet, örömet és gyógyító erőt éreztek. A zaklatott emberek megnyugodtak és rendbe jöttek.

A test, amelyet korábban a „magaménak” tekintettem, meggyógyította magát egy sor nyavalyából. Elképelve ta-

pasztaltam, hogy szemüveg nélkül is jól látok. Tizenkét éves korom óta trifokális szemüveget kellett hordanom rossz látásom miatt. Minden előzetes figyelmeztetés nélkül egyszer csak még távolra is jól láttam szemüveg nélkül, ami kellemes meglepetésként ért. Amikor ez történt, ráébredtem, hogy az érzékelés képessége a tudathoz, nem pedig a testhez tartozik. Ekkor visszatért a „testen kívüliség” élményének emléke, amikor az éteri test látott és hallott, és ezek a képességek egyáltalán nem kötődtek a fizikai testhez, amely valahol megszűnt, egy másik helyen volt.

Nyilvánvalóvá vált, hogy a test betegségeit valójában a negatív hiedelmek okozzák, és azok átalakulásával a test csakugyan megváltozik. Csak annak van hatalma felettünk, ami az elménkben van. (Köztudott, hogy sokan felgyógyultak már szinte bármilyen betegségből, miután valamilyen szellemi út tanításait kezdték követni.)

Az isteni energia látszólag természet feletti sajátságai és képességei, valamint az általa előidézett jelenségek az energiamező természetéből fakadnak, és semmi esetre sem személyesek. Maguktól jelentek meg, és erre szemlátomást a valahol a világban jelentkező szükséglet adott okot.

Ugyancsak érdekes, hogy sok hétköznapi ember, aki tanúja volt ezeknek a jelenségeknek, tagadással igyekezett elintézni az egészet. Gyakorlatilag elvetették, amit korábban tapasztaltak, mert számukra teljesen kívül esett az ego érzékelési rendszerein és a lehetségesnek hitt dolgok körén. Ha a jelenségről kérdezték őket, gyorsan kitaláltak valamilyen ésszerű magyarázatot, hasonlóan azokhoz, akik a hipnóvizist követően tetszetős választ adnak a hipnotikus állapotban tanúsított viselkedésük leírására irányuló kérdésre. Ezzel szemben a szellemileg igen fejlett emberek szó nélkül elfogadták a csodás jelenséget, mintha az az élet természetes része volna.

A tudatosság gyökeres átalakulása után a Jelenlét határoz meg minden tettet és történést. Visszavonhatatlanul megvál-

tozik a tudat, nyugalmaiban és csendjében folyamatosan jelen van, habár a test továbbra is beszél és tevékenykedik a világban. Évekig tartó erőfeszítések után kialakult a képességem, hogy a valóságnak az alkalom által megkívánt szintjeire összpontosítsak, és így elláthassam feladataimat a világban. Ha hagyom, a csendes Békesség teljesen felülkerekedik, és a nyugodt, határtalan öröm állapotát idézi elő. Amikor az érdeklődés elfordul a külvilágtól és a szokványos érzékeléstől, a végtelen boldogság állapota a meghatározó, de a hétköznapi világra irányuló nagyfokú összpontosítással mindez korlátozható. Az Én túl van időn és formán, ugyanakkor az Énen belül a hétköznapi tudat evilági módon is működhet.

Nehezemre esett, hogy a szokványos érzékelés világát valóságosnak lássam és komolyan vegyem, ami oda vezetett, hogy mindig humorral tudtam tekinteni a világra. A hétköznapi élet véget nem érő komédiának tűnt, ezért már maga a komolyság is mulatságos volt. Gátat kellett szabnom a humorérzék megnyilatkozásainak, amelyeket egyesek elfogadhatatlannak találtak, mert mélyen belebonyolódtak az érzékeikkel felfogott világ negatívumaiba.

A legtöbb embernek mintha személyes érdeke fűződne érzékelt világa negatívumaihoz, amelyeket nem hajlandó elhagyni egy magasabb szintű tudatosságért. Az embereket szemlátomást annyira kielégíti szűnni nem akaró haragjuk, megbántottságuk, büntudatuk és önsajnálatauk, hogy hatásosan ellenállnak az elmozdulásnak az olyan szintek felé, mint a megértés, a megbocsátás vagy az együttérzés. Úgy tűnik, eleget nyerne az ilyen negatívumokból ahhoz, hogy állandósítsák nyilvánvalóan következtelen és haszonleső gondolkodásmódjukat, amely nagyban hasonlít a szavazatok érdekében az igazságot eltorzító politikusok viselkedéséhez, vagy az olyan ügyészekéhez, akik az ítélet meghozatala érdekében eltitkolják a vádlott ártatlanságát alátámasztó bizonyítékokat.

Ha lemondunk ezekről a negatív „nyereségekről”, a világ a ragyogó szépség és tökéletesség végtelen megnyilvánulása lesz, és a szeretet ural minden életet. Minden saját fényt áraszt, és a mindig jelenlévő formanélküliségéből sugározva – amely az érzéki világban formaként fejeződik ki –, felragyog Isteni lényegének öröme. Többé nincs igényünk rá, hogy bármit is „tudjunk”, mert aki valóban egy minden létezővel, annak nincs szüksége erre. Szokványos állapotában az elme pusztán csak „tud a dolgokról”, amire többé nincs szükség, ha valaki minden, ami csak létezhet. Az „én” korábbi érzetét felváltó Önazonosságnak nincsenek részei vagy elemei. Semmi sem esik kívül teljességen és Mindenségen, énjéből a lényeg lett, amely nem különbözik minden más lényegétől. A nemkettősségben sem megismerő, sem megismert nincsen, mert a kettő immár egy és ugyanaz. Minden teljes. A mindentudás önbeteljesedés. Nincs vágó a következő pillanat tapasztalatára, amely az önmagát minden pillanatban hiányosnak érző közönséges elmét hajtja.

A fizikai érzékeken eluralkodik a teljesség érzete. Eltűnik a vágy és a várakozás, az öröm magából a cselekvésből fakad. Mivel az idő tapasztalata megszűnt, egymást követő események sorozata sem tapasztalható, amelyeket várni vagy bánni lehetne. Minden egyes pillanat önmagában véve teljes és tökéletes. A „vanság” állapota váltja fel a múlt, a jelen és a jövő érzetét, tehát nincs, amit meg kellene fontolni, vagy amit befolyásolni kellene. Ez a mélységes békesség és nyugalom állapotának lényegi jellemzője. Az idő érzetének teljes megszűnésével eltűnik minden szükség és kívánság. Minden gondolati és érzelmi tevékenységet a Jelenlét végtelen nyugalma vált fel. A test önműködő, és mindössze a természet egy másik tulajdonsága lesz, amely a körülmények áramára válaszolva ténykedik. Semmi sem mozog vagy cselekszik a világegyetem egészétől függetlenül. Minden a legnagyobb összhang-

ban él és mozog, és Minden Létező eszményi tökéletességében, szépségében és harmóniájában létezik.

A cselekvés alapját képező ösztönzés megszűnik. Az élet jelensége ekkor mintha egy másik dimenzióhoz tartozna, és mintha egy másik világból figyelnenék meg. Minden magától történik, a belső nyugalom és csend állapotában, és a szeretet hozza mozgásba, amely a világegyetemben és minden benne lévő dologban fejezi ki önmagát. Az élet szépsége végtelenül békés, érzelmeket meghaladó, határtalan örömként és boldogságként tündököl. Isten békessége oly tökéletes és teljes, hogy nincs már semmi, amire vágyhatnánk, vagy amit akarhatnánk. Még a „tapasztalás” is megszűnik. A kettősségben a tapasztaló elkülönül a tapasztalat tárgyától. A nem-kettősségben helyett Minden Létezővé válik, így időben, térben vagy a szubjektív tapasztalatban a tapasztaló és a tapasztalt nem válik el egymástól.

A tudat nem-kettősségének állapotában a dolgok időbeli sorrendje sem jelenik meg, és a tapasztalat helyét a tudatosság veszi át. Megszűnik a „pillanatok” tapasztalata, hiszen csak a folyamatos Most létezik. A mozgás lelassul, mintha megállna az időben. Semmi sem tökéletlen. Valójában semmi sem mozog vagy változik. A történések egymást követő sorozata helyett az figyelhető meg, hogy minden a kibontakozás állapotában van, és minden forma az észlelés és az elme működésére jellemző érzékelési szokások által létrehozott átmeneti, másodlagos jelenség. A valóságban minden a világegyetemben rejlő végtelen lehetőség kifejeződéseként keletkezik. A fejlődés állapotai a feltételek következményei, de nem a feltételek képezik az okaikat. A feltételeken múlik a megjelenési forma, és a változás jelensége valójában egy önkényes megfigyelési pont eredménye.

Az egyedülállóság nézőpontja a sokféleség látszatát kelti, az egyszerre létező sokféleség mindenütt jelenvalósága felől azonban csak az egyetlenség egyedülállósága valós. A minde-

nütt jelenvalóság egyaránt érvényteleníti az egyedülállóság-
nak és a sokféleségnek az észlelés termékeként megjelenő
minden látszatát. A valóságban egyik állapot sem létezik.
Sem az „itt”, sem az „ott”, sem a „most”, sem az „akkor”, sem
a „múlt”, sem a „jövő”, sem a „hiánytalan”, sem a „hiányos”
nem létezik, és a „valamivé válás” sem lehetséges a már eleve
és tökéletesen önmagában létezőben. Az idő egy önkényes
megfigyelési pont csakúgy, mint a fénysebesség. A világegye-
tem leírására irányuló szokásos kísérleteink nem a világegye-
tem, hanem az önkényes megfigyelési pontok leírásainak és
voltaképpen a szokványos elme működését bemutató térké-
peknek tekinthetők.

Ezek valójában nem egy objektív, függetlenül létező világ-
egyetemet írnak le, hanem csupán az elme működésének ka-
tegóriáit és sorrendet követő feldolgozásának szerkezeteit és
alakzatait. A kettősség érzékekkel felfogott világa által megha-
tározott korlátok ilyenformán eleve kijelölik a tudomány hatá-
rait. Az érzékelés önkorlátozó, mert csak ismeretet *szerez* vala-
miről, ahelyett, hogy *ismerné*. Nem várható a tudománytól,
hogy túllépjen az érzékelés korlátaiban, és nem is hibáztatható,
amiért nem képes erre. Csupán a tudatosság küszöbéig vihet
el minket, ami egyáltalán nem függ az érzékeléstől. A tuda-
mányt valójában a tudományos megérzések viszik előre, az
ésszerű magyarázat és a bizonyítás pedig csak ezek után jön.
Ezeket az értelmén túlmutató, a fejlődést előre lendítő, meg-
érzésen alapuló ugrásokat nevezzük kreativitásnak. Ezért a
társadalom fejlődésének valódi hajtóereje a felfedezés.

Az Éberség állapotában az elme elcsendesedik. A logikus
vagy egymásra következő lépéseket követő gondolkodás meg-
szűnik, helyébe csend, nyugalom és folyamatosan, erőfeszít-
és nélkül kibontakozó és megjelenő kinyilatkoztatás lép.
A tudás önmagától tárul fel, és Minden Létező isteni termé-
szete csendben, magától értetődőként és saját fényében tün-
dökölve ragyog. Minden teljes és folyamatos kinyilatkoztatás-

ban jelenik meg. Semmit sem kell keresni vagy megkapni, mert minden eleve teljességében és tökéletességében létezik. Minden látszólagos cselekvés önmagától történik.

A cselekvés háttérében nincs cselekvő, hiszen a mindig is a tapasztalat forrásának tekintett mitikus entitás eltűnt, és beleolvadt a világegyetem teljes egyetlenségébe. Az Én teljességében és tökéletességében meghalad és megelőz minden világot, világegyetemet vagy időt, semmitől sem függ, és semmi sem hozta létre. Az Én túl van a létezésen, nincs alávetve létnek és nem-létnek, kezdetnek és végnek, időnek és térnek. Még a „van” vagy a „nincs” fogalmaival sem beszélhetünk róla. Az Én nem megnyilvánuló, nem is meg nem nyilvánuló, és túl van minden olyan dimenzión, amelyekre a fogalmak efféle felosztása utal.

Jelentős idomulásra volt szükség, hogy hatékonyan működhessenek a hétköznapi tapasztalat világában. A kettősség és a nem-kettősség „valóságai” nem válnak külön, egyek, a nem-kettősség pedig felette áll minden kettősségnek. A kettősség tapasztalatának korlátai tulajdonképpen a tudatból erednek, és úgy tűnik, hogy a tudatosság korlátozottsága az összpontosítás következménye.

Látható, hogy az emberi lények ártatlanok, mert valóságukat illetően rendkívül tudattalanok. Ebben az állapotban programozásuk és megtévesztő hiedelemrendszerük vezérli őket, ugyanakkor lényegük szépségének megnyilvánulása-ként a szellem tisztasága sugárzik belőlük.

Mai kifejezéssel azt is mondhatnánk, hogy az embereket „szoftvereik” működtetik, aminek nincsenek tudatában. Mindenki a tudatosság fejlődésének folyamatát éli, és egyesek fejlettebbek, mint mások. Minden ember a tudat kibontakozását jeleníti meg, de eltérő körülmények között, ezért megjelenési formájuk is különböző szintű. Mintha mindenki megrekedt volna egy bizonyos szinten, ahonnan az akarat beleegezése, egyetértése és elhatározása nélkül nem tud to-

váblépni. Természetéből fakadó ártatlansága abból ered, hogy a személy olyan, mint a hardver, tettei és meggyőződése pedig olyanok, mint a szoftver. A hardverre nincs hatással a szoftver, amelyet vakon követ, anélkül hogy tudatában lenne a tettek jelentőségének és következményének. A tudatlan szoftvereket hagyományosan „karmának” nevezik.

Az állapot, amelyben a közönséges emberek cselekszenek, nem utal semmiféle erkölcsi hiányosságra vagy fogyatékos-
ságra, mindössze a tudatmezőkben rejlő lehetőségeket jeleníti meg, ahogyan azok kifejezik magukat minden élő entitáson keresztül. Noha valójában sem „jó”, sem „rossz” nem létezik, nyilvánvaló, hogy minden tett következményekkel jár. A látványos különbségek mögött minden élő életének forrása-ként csupán az egyetlen Én valósága ragyog. Minden élő entitás eme pillanat filmkockájában él, és tudatosságán túl csak ez létezik.

A nem-kettősségben soha nem vetődhet fel olyasmi, mint „gond”, „ellentét” vagy „szenvadás”. Mindez a következő pillanathoz fűződő elvárások vagy a múlt felidézése nyomán jelenik meg. Az ego a félelem terméke, és az a célja, hogy a tapasztalat következő pillanatát befolyásolva biztosítsa túlélését. Mintha a jövőtől való félelem és a múlt miatti sajnálkozás között ingadozna, a tettektől visszatartó vágya és az idő érzete pedig a hiányérzet illúziójából fakad. A teljesség érzése kioltja a vágyat. Aki végesnek hiszi magát, fél a túlélése miatt, mert az idő és az ok-okozati összefüggések látszata uralkodik rajta.

Miután az élet szokásos indítékai eltűntek, az élet könnyeddé vált. A személyiség ettől kezdve csupán egy bizonytalan hajlam volt, amely a jelek szerint tudta, miként utánozza a szokványos viselkedést mintáinak emlékei alapján, folytonossága azonban más forrásból eredt. Ami korábban személyesnek tűnt, most egyértelműen személytelen volt. Először is, a valódi Én nem igazán tudta elmagyarázni magát mások-

nak. Ami ezen Én számára valóság, teljesen bizonyos és alapvető volt, szavakkal kifejezve elvontnak vagy filozofikusnak tűnt a közönséges emberek szemében, akiket fogalmak és az egymást követő lépések gondolatmintái működtettek. Ami rejtélyesnek tűnt számukra, egyszerűen csak kézzelfogható, szubjektív valóság volt. Erőfeszítéseket kellett tenni a szokványos gondolati törvényszerűségek felelevenítésére, hogy lehetővé váljon a szóbeli kommunikáció. Az igazi „én” meghaladja magát a tudatot is, de lesugározhat onnan, hiszen ki tud lépni az üdvözült öröm állapotából, hogy evilági tevékenységekkel foglalkozzon. A fizikai lét folytatásához egyedül a szeretet ad ösztönzést.

Az átmenetet a test rendkívül megterhelőnek érezte, mint ha az idegrendszernek több energiával kellett volna bánnia, mint amennyinek a kezelésére eredetileg tervezték. Gyakran úgy lehetett érezni, mintha az idegek nagyfeszültségű vezetékek lennének, amelyek erős energiától és elektromosságtól izzanak. Ezért végül el kellett hagynom a nagyvárost és az ottani életformát, és egy nyugaton fekvő kisvárosba költöztem, amely a későbbi években odavonzotta azokat, akik egyfajta anyagiaságtól elforduló, szellemi irányultságú élet mellett kötelezték el magukat. Ekkor az eddigi tevékenységek helyét átvehette a meditáció, és visszatért az elragadtatás állapota, ami látszólag aszketikus életmódhoz vezetett, csupán azért, mert sem szükségleteim, sem vágyaim nem voltak. Egy időben még enni is elfelejtettem, mintha a test valahol messze a felszínen volna, vagy egyáltalán nem is létezne. A tükör előtt elhaladva az is meglepő volt, hogy egyáltalán megjelent benne a test képe. A világ eseményei nem voltak érdekesek, ezért csaknem tíz évig visszavonultam a hétköznapi élettől, hogy alkalmazkodjam a korábbi tudatosságot felváltó szellemi állapothoz.

Ennek a tudatállapotnak az egyik jellegzetessége, hogy felismerhetővé válik a dolgok mélyebb értelme, amit szokásos körülmények között nem veszünk észre. Így mutatta meg egy

érdekes vizsgálati módszer, a kineziológia a test és az elme, a megnyilvánuló és a meg nem nyilvánuló közötti hiányzó láncszemet és hidat. A láthatatlant ezután könnyűszerrel láthatóvá tehetjük. A jelenség túlmutatott a lélek és a test kapcsolatát a vegetatív idegrendszerrel vagy az akupunktúrás hálózattal összefüggésbe hozó magyarázatokon. Nyilvánvaló volt, hogy a kineziológiai reakció a tudatosság nem lokális jellegéből ered, és a vizsgálatot eddig a helyi jelenségek körére szűkítő korlátozottságban az orvosok vagy a kísérletet végzők érzékelésének korlátai fejeződtek ki.

Noha csak a nem-kettősség miatt beszélhetünk a kettősség létezéséről, a kineziológia bizonyult a legegyszerűbb és leggyakorlatiasabb eszköznek ahhoz, hogy hasznát vegyük ennek a valóságnak. Kiderült, hogy tulajdonképpen mérhetjük a tudat különböző energiamezőit, és ezeket rangsor szerint egy skálán elrendezve, majd a fokozatokat számszerű értékekben kifejezve, a szó szoros értelmében ábrázolni tudjuk az idők kezdete óta leírt hagyományos tudati szinteket.

A kineziológia jelenségének egyik legmegdöbbentőbb sajátossága, hogy segítségével azonnal megkülönböztethetjük az igazat a hamistól. E tulajdonsága idő és tér felett áll, és figyelmen kívül hagyja a módszer alkalmazóinak szellemét és elméjét. Ez a tudat általános érvényű jellemzője, mint ahogyan a protoplazma általános jellemzője, hogy az ingerek reakciót váltanak ki belőle. A protoplazma önkéntelenül reagál az ártalmas és a jótékony ingerekre, és különbséget tesz a kettő között. Ami életellenes, attól elhúzódik, és vonzódik ahhoz, ami támogatja az életet. A test izmai villámgyorsan elgyengülnek az igazság hiányától, annak megléte vagy az életet támogató dolgok esetében viszont megerősödnek.

A világon minden, így a gondolatok, a fogalmak, az anyagok és a képek is valamilyen reakciót váltanak ki belőlünk, amelyről kimutatható, hogy negatív vagy pozitív jellegű-e. A választ nem korlátozza idő, tér, távolság vagy személyes vélemény.

Ezzel az egyszerű eszközzel pontosan kideríthető és ellenőrizhető, hogy a világegyetemben minek milyen a természete, bármely időben létezik is. Minden, ami valaha volt vagy van, egy bizonyos hullámhosszú rezgést kibocsátva, kitörölhetetlen lenyomatot hagy a tudat személytelen mezejében, amelyet e vizsgálat segítségével a tudaton keresztül visszakereshetünk.

A világegyetem feltárult, többé már semmi sem maradhat titokban. Vitathatatlaná vált, hogy csakugyan és ténylegesen megszámolhatunk minden egyes hajszálat, és egyetlen veréb sem hullhat el észrevétlenül. Immár tény, hogy egyszer mindenre fény derül.

ERŐ KONTRA ERŐ

A vizsgálati eljárást a szó szoros értelmében tesztalanyok ezerein, egyénileg és csoportosan is kipróbálták. Az eredmények a tesztalanyok korától, szellemi állapotától függetlenül egybehangzóak voltak. Nyilvánvaló, hogy a felfedezés alkalmazása milyen lehetőségeket kínál a gyógyítás, a kutatás és a szellemi tanítás terén.

A felfedezésből következő eredményeket az *Erő kontra erő* című kötet (Budapest, 2004, Agykontroll) és egy doktori disszertáció is leírja, amely *Qualitative and Quantitative Analysis and Calibration of the Levels of Human Consciousness* (Az emberi tudatosság szintjeinek kvalitatív és kvantitatív analízise és mérése) címmel jelent meg. Ez utóbbi munka célja a szokványos emberi értelemmel vagy a newtoni ok-okozati összefüggések kikötéseivel megmagyarázhatatlan felfedezés hitelességének megerősítése és tudományos igazolása.

Noha a számszerű tudati skála logaritmikus és számértékekkel jelölt, azért a nem lineáris és a newtoni világképen túlmutató tudatmezőkre utal. Ez a skála összeköti az ismertet az ismeretlennel, a megnyilvánulót a meg nem nyilvánulóval, a kettősséget a nem-kettősséggel. Egy ilyen eszköz értéke any-

nyira felbecsülhetetlen, hogy sok ember világképe alapjaiban rendült meg, amikor találkozott ezzel a tanulmánnyal. Hatalmas előrelépést jelent, és először talán megrázkódtatást okozhat, hogy bárhol bárki azonnal kiderítheti az igazságot bárkiről és bármiről, annak tér- és időbeli helyzetétől függetlenül. Mindenki úgy véli, hogy teljes mértékben különálló és a gondolatai magántermészetűek.

A kutatási eszköz egyik erénye, hogy saját kutatási és kísérleti munkájának igazságtartalmát és hitelességét is ellenőrizhetjük vele. Ezért ehhez a könyvhöz hasonlóan az *Erő kontra erő* minden oldalát, bekezdését, mondatát, tagmondatát, kifejezését és fejezetét is hitelesítettük. Ellenőriztük a könyv egészét is, és 800 feletti értéket kaptunk, amiből azt a következtetést vontuk le, hogy a kötet energiája maga gondoskodik majd a mű terjesztéséről és megismertetéséről. Így is történt, mindenféle reklám vagy hírverés nélkül. Eljutott más országokba és földrészekre, és több nyelvre lefordították. Nagy érdeklődést váltott ki, és széles körben elterjedt, főiskolák és egyetemek tanulókörei és kutatóosztályai használják.

A Tudattérképen (lásd a B függeléket) a 600-as szint jelöli az átmenetet a kettősség érzékekkel észlelt világából a nem-kettősség érzék feletti világába. Igen érdekes, hogy maga a kineziológiai vizsgálat és a tesztválasz a 600-as értéken határozható meg. Ez azt jelenti, hogy valódi természetét a legtöbben nem igazán érthetik meg, bár mindenki megtanulhatja, miként használja a gyakorlatban.

Az *Erő kontra erő* iránt elsősorban szellemi beállítottságú emberek és csoportok, gyógyítók, valamint a tudatosság tanulmányozásával foglalkozók érdeklődtek. Noha a könyv leírja, milyen rendkívüli előnyökkel járna a módszer alkalmazása a mindennapi élet számos területén, eddig vajmi kevés érdeklődés mutatkozott iránta ott, ahol használatával azonnal és sokat nyerhetnének az emberek. Még várat magára, hogy a társadalom felfedezze a módszer messze ható előnyeit.

II. RÉSZ

SZELLEMI ÁTALAKULÁS

3. FEJEZET

A keresés lényege

A nem lineáris tanulás sokkal inkább a megismerés, mint a logikus sorrendet követő, módszeres értelmi folyamat eredménye. A tudatosság az új információ megszerzésének természetes következményeként fejlődik. Az új ismeretek birtokában visszatekintve, képes beépíteni a figyelmét korábban esetleg elkerülő vagy addig nem értett információt. Minden tapasztalat előreviszi ezt a folyamatot, így új felismerésekhez vezet.

Felfedezték, hogy a klinikai gyakorlatban hatékonyan alkalmazott, „kineziológia” néven ismert diagnosztikai izomteszt sokkal több lehetőséget rejt magában, mint korábban vélték. Hasonlóan ahhoz, mint amikor rájöttek, hogy a távcső nemcsak az erdő vagy a szomszéd hátsó udvarának történeteit, hanem a világegyetem bolygóit is megmutathatja, arra a megállapításra jutottak, hogy a kineziológiai vizsgálat a tudat nem lokális, általános érvényű tulajdonságán alapul, amely személytelen, és túlmutat a tesztalany egyéniségén vagy sajátos jellemzőin.

Kiderült, hogy a testizmok tesztingerre adott válaszát a tudat egy alapvető tulajdonsága határozza meg, amely az igazságra az izmok azonnali megerősödésével, ezáltal „igen” válasszal reagál. Az igazság hiányát elerőtlenedés, vagyis „nemleges” válasz jelzi. Ezt a megismételhető jelenséget húsz éven keresztül az élet minden területéről származó tesztalanyok ezereinél vizsgálták, és hitelességét kutatócsoportok igazolták.

A próbálgatás módszerével végzett klinikai kutatás megállapította, hogy a kineziológiai tesztválasz különbséget tesz jó-

tékony és pusztító hatások között. Hatékony diagnosztikai eszköznek bizonyult, amellyel felismerhetők a betegségek, és meghatározható megfelelő kezelési módjuk. Mindez az 1970-es években történt, abból az időből származik a klinikai ismeretanyag egésze. Az orvosok kineziológiai és alkalmazott kineziológiai kurzusokat indítottak, amelyek iránt elsősorban más orvosok és a holisztikus gyógyítás gyakorlói érdeklődtek. A módszer felkeltette egy pszichiáter, dr. John Diamond érdeklődését is, aki új irányban folytatta a kutatást, és a magatartásformák, az érzelmek, a hitrendszerek, a zene, a hangok és a jelképek vizsgálatára kezdte használni a kineziológiát. Kutatása előrevetítette a viselkedéskineziológia megjelenését, amelynek következtetései sokkal szélesebb körre terjednek ki.

A kineziológiai tesztválasz alkalmazásában a következő lépés a tudat szintjeinek osztályozása, majd számszerű értékeinek megállapítása volt. Ezek a spirituális fejlődés filozófiai és szellemi hagyományokban meghatározott szokásos szintjei, amelyeket minden kultúra elfogad. Kiderült, hogy az egymásra épülő szinteket (logaritmikusan) számértékekkel is kifejezhetjük. Ezáltal létrejött egy jól használható tudati skála, amely párhuzamban áll az emberiség egész történelmével, és voltaképpen megjeleníti azt. Felfedeztük, hogy az önkényes alapon 1-től 1000-ig számozott skálán minden, ami a 200 alatti értéken mérhető, az negatív, hamis, életellenes, és hatását általánosan rombolónak tapasztaljuk. A tudat ezek szerint képes különbséget tenni igaz és hamis között, ami jelentős felfedezés volt.

A következő tudati ugrást az jelentette, amikor rájöttünk, hogy a 200-as szint az erő és az erőszak közötti választóvonal, ami lehetővé tette a két ellentétes tartomány jellemzőinek vizsgálatát. Az erőszak ideiglenes, energiaigényes, és egy meghatározott helytől egy másik felé irányul. Az erő ezzel szemben önfenntartó, állandó, megingathatatlan és legyőz-

hetetlen. A kutatások eredményei nyomán jött létre a tudati skála, és ez vezetett első könyvem megjelenéséhez. A különböző szintek összefüggésben állnak a társadalmi jelenségekkel, és az emberi tudatosságot uraló tudati szintekkel is.

Habár a szintek mérése a könnyebb felismerhetőség és megértés kedvéért számértékekkel jelölhető, felfedeztük, hogy valójában olyan valóságokra utalnak, amelyek a hagyományos tudomány számára hozzáférhetetlenek. Ezek ideiglenesen a „káoszelmélet” vagy a „nem lineáris dinamika” elnevezést kapták. A nem-kettősség valósága nem írható le a hagyományos matematika nyelvén, mint amilyen például a differenciálszámítás. A kettősséget meghaladó, nem lineáris valóság a hagyományosan szelleminek jellemzett világnak bizonyult. Az emberi ténykedés hátterében álló erő ezekben a meghatározhatatlan, leírhatatlan és felmérhetetlen valóságokban gyökerezik, és ezek képezik az emberi indítékokat, jelentőséget és értelmet.

Az élet túlmutat a tudományos vizsgálódás körén, mert nem lineáris és dinamikus. Ezért túl kellett lépni a lineáris newtoni fizikának és valóságképének tárgyyszerű leírást adó kifejezésein és felfogásán.

Kiderült, hogy a mennyiségileg kifejezhető, megfigyelhető fizikai világ az okozatok világa, amelynek önmagában nincsen ereje. A valódi erő a láthatatlan és a nem lineáris végtelenül hatalmas birodalmaiban lakozik. A valóság nem írható le az idő, a kiterjedés, az elhelyezkedés vagy a méret fogalmával, hanem önállóan létezik, téren és időn túli, végtelen lehetőségekként. Ezek azok a „végtelen birodalmak”, amelyekről egyedül az olyan kivételes tehetségű egyének számoltak be, akiket megvilágosodottnak tekintenek.

A magas értékeken meghatározott tudati szintek a kutatás szerint pontosan megfeleltek a megvilágosodás fokozatainak, amelyeket az emberi történelem nagy szellemi tanítói elértek. Megállapítottuk, hogy soha nem élt olyan ember, akinek

tudati szintje meghaladta volna az 1000-es értéket, és akiknél ilyen magas értékek mérhetők, azok a nagy tanítók: Krisztus, Buddha, az istenség földi megtestesülése, az Üdvözítő, az isteni tanítók. Tanításaik évezredekön keresztül alakították az emberiség valóságról alkotott képét, és meghatározták az emberi tapasztalat egészének rendszerét.

Rendkívül jelentős az a felfedezés, hogy miután a világegyetemben minden, még a legjelentéktelenebb gondolat is mérhető energia vagy rezgés nyomát hagyja maga után, ezek a rezgések kitörölhetetlenül megmaradnak a tudat téren és időn túli energiamezejében.

A tér és idő világán kívül nincsen „akkor” vagy „most”, sem „itt” és „ott”. Minden történés maradandó nyomot hagy, amely mérhető és felderíthető. Még mindig létezik „minden, ami valaha csak volt” a világegyetemben, és a világon mindegyik bálki által bármikor azonosítható, megfigyelhető és nyomon követhető.

A történelem feltételezés szerint „fel nem jegyzett eseményeiről” pontos feljegyzés készült, amely azonosító ismertetőjegyeivel együtt örökre fennmarad. E felismerés révén a szent könyvek állításai ténylegesen igazolhatók. Az igaz és a hamis azonosításának, felismerésének és megkülönböztetésének képessége most jelent meg először az emberiség történelme során, és a felfedezést rengeteg kutatás követte. Az ebből származó megfigyelések helyességét a tudományos kutatás szabályainak megfelelően ellenőriztük, amit a már említett doktori disszertáció ismertet.

Az emberi tudatosság eme újszerű felfogásának kialakulásához szükséges előfeltételeket, háttérrel és alapot egy átalakító és megvilágosító hatású tudatállapot nyújtotta, amely 1965-ben jelent meg. Az Isteni Jelenlét ragyogása, békessége, szeretete, mély együttérzése és megértése megmutatta a valóság végtelenségét, amely a minden időn, formán, állapoton vagy leíráson túli létezés tudatossága/Énje és forrása.

A Jelenlét sajátja a Végtelen, Időtlen Felfogás, amely megvilágítja a minden ellentétben vagy oksági viszonyon túl létező összes lehetőséget. A kinyilatkoztatás magától értetődőként és nyilvánvalóként, minden igazság lényegeként tárja fel önmagát. E Felfogás teljessége és tökéletessége az idő felett áll, tehát mindig jelen van. Jelenléte egyebek között abban fejeződik ki, hogy az érthetetlen érthetővé válik, meghozzá önmagától megnyilatkozó lényege révén. Ilyenformán minden megmutatkozik. A meg nem nyilvánuló és a megnyilvánuló egy és ugyanaz.

Az igazság lényege a személyes felfogás, amely túllép a kettősségen, mégis hidat képez hozzá. Évekig kellett tökéletesíteni ezt a hidat, hogy kifejezhessem a szavakkal elmondhatatlant a forma világának. Ennek eredményeképpen született meg az *Erő kontra erő*.

Az eddig leírt felfedezések jelentősége rendkívüli, és évekig tartó kutatások követték, amelyeket kezdetben munkatársaimmal, majd kutatócsoportok közreműködésével folytattunk, amelyek mérések százazreit végezték el az emberi élet minden területével, eseményével és történelmi személyekkel kapcsolatban. A vizsgált területek között szellemi tanítások, írások és tanítók is szerepeltek.

Ebből következett az emberi hozzáállások, eszmék, elgondolások és hiedelemrendszerek hosszadalmas méricskélése. Éveket vett igénybe, amíg a pusztá adathalmaz összefüggéseit megállapítottuk, és kiemeltük a lényegét, hogy az információt érthető formában mutathassuk be. Ennek az ismeretnek kétségtől használható lehetne az emberiség, mert olyan módszert kínál a kutatásra, amivel mindezidáig hozzáférhetetlen tudáshoz juthatunk.

Társadalmunkban nem könnyű a lineáris oksági viszonyok, az észlelés és a kettősség newtoni világképéből az észlelést meghaladó, nem lineáris valóságba ugrani. Ez azonban hasznos lehet mindazoknak, akik szellemi fejlődésre törek-

szének, vagy a tudományos előrelépés érdekében tevékenykednek, hogy megértsék az élet természetét.

Igen jelentős felfedezés a tudati szintek társadalmi eloszlása is, ami sok mindent érthetővé tesz az emberiség történelmének során tanúsított magatartásával kapcsolatban. A világ népességének 78 százaléka a 200-as érték, a Becsületesség szintje alatt áll, ami magyarázatot ad arra, miként lehetett emberek millióit, egész nemzedékeket és kultúrákat, akár teljes földrészek lakosságát oly könnyen félrevezetni, hogy végül elpusztítsák önmagukat. E korlátozottság mellett az emberiség egészének tudati szintje évszázadokig változatlanul a 190-es szinten volt, mígnem 1986-ban hirtelen átugrotta a hamisít a Becsületességtől és Igazságtól elválasztó, 200-as értéknél található kritikus határvonalat, és a jelenlegi 207-es szintre jutott, ami a becsületesség és az igazság térnyerésére utal. A tudati skála és a kineziológiai vizsgálat tehát megbízható térképet és iránytűt ad bárki kezébe, aki szellemi fejlődésre vagy magasabb szintű tudatosságra törekszik.

Az emberi tudat súlyos mértékű negatív programozásából nem csak az következik, hogy az emberiség 78 százaléka van a 200-as érték, a Becsületesség szintje alatt. Mindössze 4 százalék érte el valaha az 500-as értéknél megjelenő Szeretet szintjét, és csupán 2 százalék a Feltétel nélküli szeretet szintjét, az 540-es értéknél. A 600-as tudati szintet, a Megvilágosodást, ahol megtörténik az átmenet a kettősségből a nem-kettősségbe, körülbelül tízmillióból egy ember éri el (0,000001 százalék). Ugyancsak figyelemreméltó felfedezés, hogy óriási az eltérés a mért szintek ereje között. Mivel ezek logaritmikus értékek, már néhány pontos különbség is nagyon sokat számít. Ha a kineziológia módszere és a tudati skála alkalmazásával igyekszünk megérteni, mi támasztja alá a kettősség nagy korlátját, amelyet az ellentéteken alapuló érzékelés hoz létre, lehull az igazság fényét takaró lepel. Az isteni lényeg mindenütt jelen van, de eltakarja az elmével és a testtel való azonosulás.

Az Én Szeme az Istenség Énje, amely Tudatosságként fejlődik ki. Allah/Isten/Brahma/Krisna meg nem nyilvánult, mindent meghaladó isteni lényege Énként/Átmanként – a mindenben benne rejlő isteni lényegként – nyilvánul meg.

A szellemi fejlődés nem valamilyen új dolog megtanulásának, hanem az akadályok eltávolításának következménye. Az odaadás lehetővé teszi, hogy lemondjunk az elme hiúságairól és csalóka ábrándjairól, így a szellem fokozatosan szabadabbá válik, és egyre jobban megnyílik az Igazság világossága előtt.

A megvilágosodás olyan szellemi állapotokra utal, amelyekben az egyén – akár szándékosan, akár tudattalanul – elegendő korlátjától szabadul meg. Ezáltal hirtelen az összefüggések egy nagyobb rendszere jelenik meg előtte, s világossá, érthetővé tesz és feltár egy tágasabb tudatmezőt, amely valóban belső világossággként tapasztalható. Ez a tudatosság világossága, az Én ragyogása, amely mélységes szeretetként sugárzik. Bár ez a tapasztalat sokak számára talán nem tartós (akárcsak a halálközeli élmény), hatása mégis maradandó, és örökre megváltoztat. A megfelelő időben visszatérhet a végtelen elragadtatás, békesség és csend időszakait elhozó világosság, és az ajándék mélységes hála érzését hagyja maga után.

A felejthetetlen élmény rendszerint vágyakozást ébreszt, hogy visszatérhessünk ebbe az állapotba, és ennek érdekében talán a világon bármiről hajlandóak lennénk lemondani. A kíváncsiságot elhivatottság, lemondás és odaadás váltja fel. Megerősödik a szellemi sugallat, és ennek fénye vezérel életünkben. Minden emberi vágy elhalványul a végül elérhető állapot mellett, amelynek lehetőségét felismertük. Ekkor valóban Isten odaadó hívei és szolgálói vagyunk, akiért bármiről lemondanánk, amit az élet adhat.

A következő akadály, amellyel szembetalálhatjuk magunkat, az olykor kétségbeesésbe átsapó türelmetlenség. Ha a felfedező már megtapasztalta Shangri-lát, az életét is kockára teszi, és bármilyen áldozatra képes, hogy visszajuthasson

ada. A keresés és az utazás felfokozott, magával sodró rögeszmévé válhat. Ezért a világosság állapotának megszűnése olykor gyötrelmes kínokat okoz, vagy büntudatot ébreszthet, hogy talán elkövettünk valamit, ami miatt méltatlanná váltunk rá. Ekkor Istenhez könyörgünk, hogy segítsen.

Kétségbeesés keríthet hatalmába, vagy egy időre elveszíthetjük minden reményünket, és önmagunkat hibáztatjuk. Az ilyen időszakok után azonban újra elkötelezzük magunkat, és ismét elhivatottan indulunk útnak. A lélek nem hajlandó, és talán már nem is képes kevesebbel beérni, mint Isten jelenlétével. Egyre mélyebb szinten adjuk át magunkat, míg végül készségesen hagyjuk, hogy „énként” mi magunk is megszűnjünk. Ez az „én” mélyebbre nyúlik és erősebb, mint sejtettük volna. Úgy tűnik, kitartóan és vadul kapaszkodik.

Ekkor a legnagyobb lemondással – amely nem saját akaratunkból, hanem Isten könyörületessége révén történik – megkezdődik az ego/én elviselhetetlennek tűnő haláltusája, amely aztán belevész az örökkévalóságba, és az utána maradó űr helyét a mindent magában foglaló Jelenlét káprázatos dicsfénye és ragyogása tölti be. Elképzelhetetlen és felfoghatatlan, hogy valaha e Jelenléttől különállónak, és nem vele azonosnak tapasztaltuk magunkat. Erre nincs magyarázat.

Ilyenkor felvetődik annak a lehetősége, hogy az egy Egyként ismerje és tapasztalja meg önmagát. Egyszerre mindkető, ugyanakkor egyik sem. Ez mindegyikük jelenlegi állapota vagy helyzete – amely minden lehetőséget, minden valószínűséget, minden állapotot magában foglal –, ugyanakkor semelyiké sem. Ez szavakkal kifejezhetetlen.

ELSŐ LÉPÉSEK

A szellemi írások esetében az jelenti az egyik nehézséget, hogy gyakran nem mutatnak be olyan ismerős élményanyagot, amely lehetővé tenné, hogy az útkereső otthonosan vi-

szonyuljon a témához. Például sokszor találkozhatunk azzal a kijelentéssel, hogy az író vagy a beszélő személyes életének nincs jelentősége, ami alapvetően igaz. Ám figyelmen kívül hagyja az emberiség nagyobbik részének tudati szintjét, pedig annak természetes kíváncsisága és elvárásai az információ közlésének másfajta módját igénylik. A legtöbben nem tudnak mit kezdeni azzal, hogy valakinek a személyes élete lényegtelen.

Természetes, hogy kíváncsiak vagyunk rá, vajon miféle ember tapasztalatában jelennek meg a szokatlan szellemi megnyilatkozások. Érdekelnek személyiségének sajátos vonásai, az életmódja. Ugyanakkor ösztönös megérzésünk szerint mindennek megismerésével kiderülne, hogy talán ezeknek az egyéni sajátosságoknak vagy tulajdonságoknak köszönhetően jelenhet meg a szellemi tudatosság. Egyes személyiségjegyek vagy tulajdonságok talán egyaránt jellemzőek azokra, akik a szellemi felfedezésnek szentelik magukat, vagy elérnek bizonyos tudatállapotokat.

A szellemi úton segítségünkre vannak bizonyos tulajdonságok, amelyeket a gyakorlat, a tapasztalat és az eredmények megszilárdítanak és megerősítenek. Ilyen például a képesség, hogy megingathatatlanul egyetlen célra összpontosítsunk, elhivatottan és odaadással rögzítsük figyelmünket valamilyen eljárásra vagy szellemi gyakorlatra. Ehhez céltudatosság szükséges, és készen kell állnunk arra, hogy elengedjünk mindent, ami valamely szellemi tanításba vagy igazságba vetett mélységes bizalmunkon és hitünkön alapul. Az ilyen egyénekre általában véve jellemző, hogy a gyűlölet és az elutasítás helyett a megbocsátást és a szeretetet választják. Hajlandóak lemondani a kisebbről a nagyobb érdekében, és nem ítélik meg, hanem megértésre törekednek. A szellemi érdeklődésű emberek a zaklatottsággal és az izgalmakkal szemben a békét és a nyugalmat részesítik előnyben. A leghasznosabb eszköz talán az alázat képessége és a szokványos

érzékelés korlátainak, illetve azok következményeinek felismerése.

Döntő fontosságú minden tanítás, tanító, guru vagy szellemi közösség igazságszintjének mérése, mert csak így bizonyosodhatunk meg arról, hogy törekvéseik a megfelelő célra irányulnak-e.

Visszatekintve a történelemre, azt láthatjuk, hogy az emberiség vakon hanykolódik, mint egykor a hajók az ismeretlen óceánon, iránytű és térkép nélkül. Az idők során a szó szoros értelmében emberek százmillióinak okozta vesztét, hogy nem voltak birtokában egy egyszerű módszernek, amellyel felülkerekedhettek volna a báránynak a bárányszőnyegre bűjt farkastól megkülönböztetni képtelen elme tehetetlenségén. Egész nemzetek buktak el, civilizációk omlottak össze, mert olyan hangzatos eszméket, jelszavakat és hitrendszereket követtek, amelyekről kineziológiai vizsgálattal kiderül, hogy elgyengítik az embert. Noha a kineziológiai eljárás talán túl egyszerűnek és kezdetlegesnek tűnik, ugyanígy volt ez az az a felfedezéssel is, hogy a mágnes iránytűnek lehet használni.

Bolygónk lakosságának túlnyomó része olyan dolgoknak köszönheti túlélését, amelyeket egykor tudománytalannak és kezdetlegesnek tartottak, mint például a Petri-csészében a tisztátalannak tűnő penészgomba növekedését, amely a megfigyelések szerint elpusztítja a baktériumokat. Ez az apró felfedezés az antibiotikumok megjelenéséhez, ezáltal az emberiség egészségi állapotának javulásához és várható életkorának növekedéséhez vezetett.

A hiszékeny útkereső a puszták számok, a meggyőző erő és a személyes varázs befolyása révén szabad préda mindazok számára, akik különféle eszmerendszerekkel szerzik foglyukat, vagy erre töreksenek. A könnyen rászédhetőkre általában társaik is nyomást gyakorolnak, ezért kockázatos és bizonytalan vállalkozás megtalálni az utat a számos vallás és ál-

lítólagos spirituális tanítás rengetegében. Egyfajta belső meggyőződés és valamilyen útmutatás kell ahhoz, hogy ne tartunk a hívek sokaságával csupán azért, mert erős a csordaszellem. Az elme persze azt mondja magának, hogy az a sokmillió ember nem tévedhet, nem járhatnak ilyen sokan tévúton. Mindössze meg kell vizsgálnunk a sok esetben vakbuzgó hívek sokaságának természetét, és választ kaphatunk erre az ellentmondásra. Minthogy az emberiség 78 százaléka a 200-as érték, vagyis a Becsületesség és az Igazság szintje alatt áll, könnyen belátható, hogy az emberek tévedése nemcsak lehetséges, de várható és bizonyos.

A kineziológiai tesztválaszt kizárólag az egyetemes tudat igaz vagy hamis állításra adott válasza határozza meg. Az önkényesen kialakított skálán (lásd a B függelék) 200-as értéken vagy afelett mérhető minden, ami erősít. Ami valótlan vagy pusztító hatású, az 200 alatti értéken mérhető. (Nullától 200-ig a Szégyen, a Büntudat, a Lelkiismeret-furdalás, a Félelem, a Gyűlölet, a Sóvárgás, a Büszkeség, a Mohóság, a Harag stb. szintjei találhatók.)

Az Igazság és a Becsületesség szintjén a test megerősödik, és ezt a Bátorság, a Pártatlanság, a Hajlandóság, a Tehetség, a Szeretet, az Öröm és a Béke egyre magasabb szintjei követik. A pozitív szintek 200-tól 1000-ig terjednek, amely a lehető legmagasabb érték. A Szeretet az 500-as értéknél jelenik meg, az Ésszerűség a 400-as, a Tehetség és a Hajlandóság pedig a 300-as értékre tehető. Mivel az emberiség 78 százaléka a 200-as szint alatt határozható meg, ez azt jelenti, hogy a társadalom nagyobb része igaznak véli a hamisat. A világ népességének mindössze 15 százaléka képes felfogni az igazság mibenlétét, és ebből csupán 4 százalék áll az 500-as vagy annál magasabb értéken, amely a Szeretet szintje. A skálán felfelé haladva, az emberiség piramisának csúcsán rohamosan csökken az emberek száma. A Megvilágosodás a 600-as értéken határozható meg, ahol a kettősség feloldódik a nem-ket-

társaságban. A 700-as szint a nagy szellemi tanítók, guruk és szentek tartománya. A 800-as és 900-as szinteken csak keveseket találunk. Az 1000-es érték energiamezeje a legnagyobb, amit az emberi test és idegrendszer kibír, és ez a történelem kivételes avatárjainak szintje. Soha nem élt olyan ember, aki 1000 feletti értéken állt volna.

E felfedezések értékét csupán az adja, hogy módot kínál a különbségtételre, mert az emberi tudat önmagában képtelen megkülönböztetni az igazat a hamistól. Ezért kell feltétlenül ismernünk bármely tanítás vagy tanító meghatározott igazságszintjét.

Ennek a tudásnak a birtokában megérthetjük az emberiség nagy mítoszait, amelyek mindegyike a kereső hányattatásairól szól, akinek a hagyományos történetben kihívásokkal, kísértésekkel, kelepccékkel, csapdákkal, csábításokkal és ádáz fenyevadakkal kell szembenéznie. Mindig sárkányokat kell legyőznie, tüzeket, ingoványokon, nagy vizeken és más veszélyeken kell túljutnia. A mesékben a siker egyetlen titok vagy valamilyen rejtélyes információ ismeretén múlik, az lesz a továbbjutás kulcsa. Az égből érkező segítség vagy az „égi segítők” támogatása nélkül a hős vagy hősnő eltéved, és végül az isteni gondviselés menti meg, amely például egy jelt adó vagy utat mutató madár képét ölti magára. A kineziológiai vizsgálat tehát egy ilyen madár, amelynek segítségével elkerülhetjük az ingoványban ragadás kínjait, ahonnan gyakorta nehéz vagy lehetetlen kijutni.

A szellemi keresést hagyományosan egy úthoz, utazáshoz vagy kockázatos vállalkozáshoz hasonlítják. Sajnos a tapasztalatlan kereső gyakran felkészületlenül, a szükséges eszközök nélkül vág neki a nehéz útnak. A hétköznapi világban számos óvintézkedést teszünk. Biztonsági övet használunk, beoltatjuk magunkat a fertőző betegségek ellen, és elfogadjuk, hogy elővigyázatosságra van szükségünk, és el kell hárítanunk bizonyos veszélyeket. Az óvatosság tehát a józan belá-

tás eredménye, és nem a félelem terméke. Akkor lehetünk körültekintőek, ha tudjuk, milyen csapdákat kell elkerülnünk. Ha könnyű volna elérni a megvilágosodást, mindennapos jelenségnek számítana. Statisztikailag azonban ennek az esélye kevesebb, mint egy a tízmillióhoz.

A keresők körében elterjedt vélekedés, hogy csupán két lehetőség közül választhatunk: vagy megvilágosodunk, vagy az ego szenvedéssel teli kelepccéjében rekedünk. Valójában minden előrelépés új örömmel és a tudatosság növekedésével jár, ami ugyan a tudati skálán csak néhány ponttal magasabb érték, ám ez a növekedés logaritmikus, ezért a korábbinál jóval nagyobb örömet és összhangot hozhat. Továbbhaladva a félelmet magabiztosság, az aggodalmat jó érzés váltja fel, életünk pedig kielégítőbb és gondtalanabb lesz.

A MEGVILÁGOSODÁS VÁGYA

Hacsak nem kéretlenül, előzetes erőfeszítés nélkül jutunk el valamilyen megvilágosodott tudatállapotba – akárcsak az olyan szentek, mint Ramana Maharshi, akivel ez serdülőkorában esett meg –, először rendszerint a megvilágosodás utáni vágy jelenik meg. Buddha azt mondta, hogy aki hall a megvilágosodásról, és megtudja, mi az, soha nem fogja beérni semmi mással, ezért a sorsa bizonyos.

Előfordul, hogy a kereső nagy erőfeszítéseket tesz és türelmes, de egy idő után elbizonytalanodik. Ezen a ponton az ego azt feltételezi, hogy van egy „én”, amely keres „valamit” (a megvilágosodást), ezért igyekszik megkészserezni erőfeszítéseit.

Istenhez hagyományosan két út vezet: a szív (szeretet, odaadás, önzetlen szolgálat, lemondás, ima és Isten tisztelte), vagy az elme (az advaita, azaz a nem-kettősség) útja. Bizonyos szakaszokban az egyik út könnyebbnek tűnhet, mint a másik, vagy váltakozva kapnak nagyobb hangsúlyt. Mindkét

úton akadályt jelent az a szemlélet, hogy létezik egy személyes „én” vagy ego, amely erőfeszítéseket tesz, keres, vagy egyszer majd eléri a megvilágosodást. Sokkal egyszerűbb felismerni, hogy nincsen olyasmi, mint az ego vagy az önmagunkként azonosított „én”, amely keres, hanem a tudat egy személytelen nézőpontja kutat és tesz felfedezéseket.

Célravezető megoldás, ha engedjük, hogy a keresésre ösztönző szándék helyét az Isten iránti szeretet vegye át. A keresés minden vágyát elengedve ráébredünk, hogy alaptalan önhiúság az a gondolat, miszerint Istenen kívül bármi más is létezik. Ugyanez az önhiúság vallja magáénak az egyén tapasztalatait, gondolatait és tetteit. Ha jobban meggondoljuk, beláthatjuk, hogy a test és az elme egyaránt a világegyetem megszámlálhatatlan körülményének terméke, és mi legfeljebb tanúi vagyunk ennek az összhangnak. Az Isten iránti korlátlan szeretettől vezérelve készen állunk lemondani minden indítékról, és kizárólag Istent szolgálni. Ekkor nem annyira a megvilágosodás a célunk, mint inkább az, hogy Isten szolgájává váljunk. Isten szeretetének tökéletes közvetítőjeként teljes mértékben feladjuk és megszüntetjük a szellemi ego törekvését, hogy elérje a célt. Ezt követően a szellemi munka magából az örömből fakad.

Az öröm és az alázat eldönti a folyamat további részét. Ráébredünk, hogy a szellemi útkeresés folyamatának egészét végső sorsunk hívása indította el, amely nem más, mint az Én felismerése, hogy megszabaduljunk a korlátolt ego készítményeitől. Hétköznapi megfogalmazásban azt is mondhatnánk, hogy a jövő húz magával, és nem a múlt hajt előre. Ha valakinek nem a megvilágosodás volna a sorsa, nyilvánvaló, hogy még csak nem is érdeklődne a dolog iránt. Valójában igen kevesen törekszenek erre az állapotra. Az átlagember egész életében nem találkozik olyasvalakivel, akit mindenekelőtt a megvilágosodás elérése érdekelne. Az út küzdelmes és viszontagságos lehet.

A szellemi útkeresőnek nincs elfogadott vagy hagyományos szerepe a nyugati világban. Nem megszokott, hogy valaki lezárja világi ügyeit, majd nyugdíjazása után minden egyebet mellőzve a szellemi igazság keresésével töltse élete hátralevő részét. Néhány ország, például India kultúrájában létezik ilyen út, amelyet hagyományos, bevett szokásként fogadnak el. Nyugaton a spiritualitást komolyan tanulmányozók leginkább más elhivatott, hasonlóan gondolkozó személyekkel társulnak, akikre sokszor kissé gyanakvóan a társadalom számkivetettjeiként tekintenek, hacsak nem vonulnak kolostorba vagy papneveldebe.

A TANÍTÓ

A szellemi közösségek gyakran saját előírásokkal rendelkező szervezetek. Ez újabb csapdát rejthet az óvatlanok számára, hiszen a hétköznapi világához hasonlóan a szellemi dolgok világában is vannak szélhámosok, akik jóhiszemű új tagok szerzésével kívánnak befolyáshoz, uralomhoz, hatalomhoz, pénzhez jutni, vagy a „sok követő” révén tekintélyt szerezni.

Az igazi tanítókat szemlátomást nem érdeklí a hírnév, sem az, hogy követőket és tekintélyt szerezzenek, vagy másokat kelepcebe csaljanak. Ha meghatározzuk őket, rendszerint az 500-as érték felső tartományába vagy magasabbra tehető, ritkább esetben a 700-as érték feletti eredményt kapunk. A tanítás a fontos, nem a tanító. A tanítások korántsem a tanító személyétől származnak, ezért nincs értelme bálványozni vagy isteníteni az adott személyt. Ő a tudást ajándékként adja át, mert ilyen formában jutott hozzá. Miután ingyen, ajándékba kapta Istentől, nincs mit áruba bocsátani, kötelezővé tenni, korlátozni vagy felszámítani. Egy hiteles szellemi csoport csak névleges díjakat szab ki a mindennapos költségek fedezésére, így mindenki tesz valamit a közösségért.

A szellemi tanító által közvetített üdvös hatás nemcsak a szavaknak, hanem a szavakat átható tudatosság magas szintű energiájának is köszönhető. Egy hasonlattal élve a tanító tudati szintje egyfajta hordozóhullámot hoz létre, amely szavait kíséri, és erővel ruházza fel.

Már egyetlen, 1000-es tudati szinten álló avatár is tökéletesen ellensúlyozza az egész emberiség negatív irányultságát. Egy 700-as szinten álló egyén ellensúlyoz 70 millió 200-as szint alattit. Egy 600-as szinten álló egyén 10 millió, egy 500-as szinten álló pedig 750 ezer 200-as szint alatti egyént ellensúlyoz. Egyetlen 300-as tudati szinten álló egyén ellensúlyoz 90 ezer 200-as szint alatt állót.

Jelenleg körülbelül huszonkét megvilágosodott bölcs él bolygónkon, akik 700-as vagy magasabb értéken állnak. Közülük húszan vannak 800-as értéken vagy afelett, tízen 900-as vagy annál magasabb szinten, és egyetlen bölcs áll 990 feletti értéken. Ezek a számok megváltoztak az *Erő kontra erő* 1995-ös megjelenése óta. (Akkor mindössze tízen álltak a 700-as feletti értéken.) Az ilyen magasabb szintű energiamezők ellensúlyozó hatása nélkül az egész emberiség elpusztítaná önmagát negatív hajlamai miatt.

Ilyenformán úgy tűnhet, hogy van némi igazság a megálapításban, miszerint Isten végtelen ereje mintha egymást követő feszültségcsökkentő transzformátorokon áthaladva jutna le a földi lényekhez. Noha a bolygón a negatív értékeken álló személyek száma jócskán meghaladja a pozitív értékeken állókét, tényleges egyéni erejük az utóbbiakhoz képest meglehetősen csekély. Ezért jelenleg az emberiség egészének mért energiaszintje az 1980-as évek óta a pozitív oldalon áll. Mint korábban említettük, 1986 előtt az emberiség tudati szintje évszázadokon át a 190-es értéken volt, majd hirtelen gyorsasággal a 207-es szintre ugrott.

Az első avatárok tanításainak ereje tehát évszázadokon, sőt évezredekken keresztül hat, és összefüggéseiben mutatja

meg az emberi élet jelentőségét. Mégis igen tanulságos meg határozni valamely nagy tanító tudati szintjét, majd az intézményesített tanításokét, amelyek a századok folyamán vesztettek értékükből. Egyes tanítások szinte változatlanul fenn maradtak, míg mások jelentős mértékben torzultak. Némelyek olyan alacsony szintre süllyedtek, hogy egészében véve az Igazság kritikus szintje alatt vannak, vallásgyakorlatuk negatív beállítottságúvá vált, a világ viszályainak és kedvezőtlen irányultságának forrásai lettek. Érdemes szem előtt tartani, hogy nem a népszerűség az igazság ismérve. Ezek után nem meglepő, hogy az emberiség nagyobb része a 200-as szint alatt áll, és milliók követnek alapvetően negatív „vallásokat”.

MI A SPIRITUALITÁS?

Az emberek általában nem tesznek különbséget a „spirituális” és a „vallásos” között, sőt ezeket a természet feletti vagy „asztrális” birodalmakkal is azonosnak tekintik. Valójában igen nagy különbség van közöttük, és ez a zavar gyakran elmentéket és bizonytalanságot kelt a társadalomban.

Az Egyesült Államok alkotmányának létrehozói például félreérthetetlenül kijelentik, hogy az ember jogai teremtettségnek isteni természetéből erednek, és ezzel bevezetik a spiritualitás elvét. Ezt azonban megkülönböztetik a vallástól mondván, hogy az állampolgárok nincsenek alávetve egyetlen vallás intézményének sem. Az ország alapítói tisztában voltak vele, hogy a vallás megosztja az embereket, és világ hatalmon alapul, míg a spiritualitás egységbe forraszt, és nincs világi szervezete. Az Egyesült Államok alkotmánya (amely a 700-as értéken határozható meg) világosan kimondja, hogy e nemzet kormányát a Teremtő spirituális elvei ruházzák fel a törvényes hatalommal, és az országot a mindenkit egyenlőnek tekintő, mindenkinek igazságot és szabadsá

got biztosító spirituális elvek alapján kormányozzák. Ez az egyértelmű álláspont hatalmas erőt képvisel, és nem szorul esedemre.

Ezzel szemben a vallás elzárt felekezeteket alakíthat ki, és szembenálló csoportokra oszthatja az embereket, ami – a történelem tanulsága szerint – gyakran borzalmas következményekkel jár a civilizációra és magára az életre nézve. A valódi spirituális csoportok egyedüli ereje kizárólag tanításaik igazságából ered, és nem rendelkeznek jelentős világi hatalommal, nincsenek hivalkodó építményeik, vagyonuk vagy hatalmai gyakorló tisztségviselőik. A spirituális csoportot összetartó központi eszméket általában véve a szeretet, a meghocsátás, a béke, a hála, a köszönet, a kedvesség, az anyagiasságtól és az ítélkezéstől való tartózkodás jellemzi. Lényegét tekintve a legtöbb vallás eredetileg szintén egy spirituális mag köré szerveződik, de ez mélyebb rétegeibe süllyed, és gyakran nem fedezhető fel. Ellenkező esetben például a háborúk kitörésének is csekély lenne az esélye. A spirituális igazság tehát egyetemes, helytől és kortól függetlenül változatlan. Mindig békét, egyetértést, összhangot, együttérzést és könyörületet teremt. Az igazság ezekről a jellemzőkről ismerhető fel. Minden egyéb az ego kitalációja.

Alapok

VALLÁS: A SPIRITUÁLIS TÉVHITEK FORRÁSA

 hagyományos „igaz” vallásokban gyökerező téves elképzelések két hibaforrásra vezethetők vissza. Az egyik az eredeti nagy tanító jellegzetes tanításainak egyszerű félreértése vagy téves magyarázata. Akik elsőként hallották ezeket, nem voltak megvilágosodottak, az eredeti tanításokat tehát megfertőzte egójuk, amit aztán a későbbi nemzedékek fordítói és írnokai felnagyítottak. A torzulás gyakran azért következik be, mert az ego hajlik rá, hogy a tanítások szelleme vagy lényege helyett csak a szavakat hallja meg. Minden fordítás téves, amely a béke vagy a szeretet tanításán kívül mást ad át. Ez alapszabály, és könnyű az illet észrevenni.

A másik és még gyakoribb durva torzítás azokban a spirituális tanításokban jelenik meg, amelyek az úgynevezett „egyházi dogmákból” alakulnak ki. Ezeket a gyakorta büntudatot keltő tiltások formáját öltő előírásokat teljes egészében egyházi tisztviselők és látszólagos tekintélyek találták ki, akik valójában egyáltalán nem jogosultak erre, csupán politikai hatalomra tettek szert koruk intézményrendszerében.

Semmiféle jogos vagy elfogadható indok nem létezhet egy eredeti nagy tanító tanításainak megváltoztatására valamiféle érdek ürügyén. Bármilyen nyilvánvalónak tűnik is, évszázadokig nem volt világos, hogy kereszténynek lenni egyszerűen annyit jelent, hogy az ember híven követi Krisztus tanításait.

A nagy tanítók mindegyike erőszakmentességet, az ítélkezés elhagyását és feltétel nélküli szeretetet hirdet. Nem köny-

nyű megérteni, hogyan szeghette meg bármely állítólagos egyházi tekintély ezeket az alapvető, közhelyszerű tanításokat, vélhetően a hit vagy az egyház „érdekében”, a „hitetlenség felszámolásáért” vagy a „jogos” háborúk miatt.

Az eredeti spirituális tanítások sok mindenről nem szólnak, ezért lehetőséget adnak a félrevezető vallásos fejtegetésekre. A századok folyamán mindenféle „bűnt” kitaláltak, gondosan kidolgozott magyarázatokat és ésszerű érveket gyártottak melléjük, amit orvosi szempontból csak a természetes emberi dolgok meglehetősen beteges befolyásolásaként lehet jellemezni. Az így okozott kár nemcsak a spirituális tévhitekben, hanem a pszichológiai kegyetlenségben és az emberiség mindenkre kiterjedő bűnösségében is megjelenik. A bűntudat és a bűn középpontba állítása még inkább kárhözra ítéli az emberi tudatot azáltal, hogy megszilárdítja az ellentétek és az érzékelés kettősségének kiúttalanságát. Az emberi tudatot érő utóbbi romboló hatás még jobban eltávolítja az embert Istentől, és olyan falat emel, amelyen csak igen kevesen jutnak át. Nekik pedig már-már spirituális lángelméknek kell lenniük, hogy megszabaduljanak az alaposan kidolgozott téveszmék csapdájából.

Egyes vallási hittételek hirdetésének további pusztító hatása, hogy megalapozza a rémséges háborúkat és üldözéseket. Ezek hátterében mindig vallási különbségek állnak, amelyeknek a fontosságát eltúlozzák, hogy igazolják a vallás által szentesített erőszakot. Az ilyen félremagyarázások és eltevelyedések különösen a vallás nemiséggel, gyermeknemzéssel és neveléssel, étkezéssel, a mindennapi élet részleteivel, szokásokkal, öltözködéssel és a politikai hatalomba avatkozással kapcsolatban jelentősek.

A másféle ruha, fejfedő vagy arcszörzet viselése elegendő, hogy vallási üldözésre vagy háborúra tüzeljen. A körülmetélés, a húsevés kerülése pénteken, az asztali áldás, a vallási ünnepek időpontjai és részletei mind-mind lehetséges érvekké

válnak. Fontosabb lesz az igazságnál, hogy a zsidósabbath vajon szombatra vagy vasárnapra esik-e. Végeláthatatlan vitát gerjeszt, hogy a kalap viselése avagy a fedetlen fő-e az Isten iránti tisztelet jele.

Azáltal, hogy a vallások a spirituális igazság fő irányvonalának figyelmen kívül hagyása árán kihasználják a jelentéktelen dolgokat, hozzájárulnak saját és az egész emberiség bukásához. Valójában sok minden, amit egyházi hittételként tisztelnek, az ego terméke. Ha igaz, amit Jézus mondott, és gonosz az, aki gonoszságot lát, akkor azokkal van a gond, akik mindenütt bűnt és gonoszt szimatolnak. A viktoriánus korban még az asztalláb látványát is kísértésnek tekintették, ezért tapintatosan el kellett takarni egy terítővel.

Amit hagyományosan bűnnek minősítenek, az sok esetben némelyik, érzelmi zavarokkal küszködő egyházi hatalmasság gondolkodásának büntudattól vezérelt túlzása. Az „aki közületek nem bűnös, az vesse rá az első követ” intésére hallgatva egyáltalán nem vetődnének fel a szellemi igazságnak ezek a téves alkalmazásai.

Különös módon a spirituális igazság torzításainak együttese Istent és az emberi természetet egyaránt „Isten” nevében károztatja. E hatalmat elbitorolni Istentől, és a nevében kijelentéseket tenni, meglehetősen súlyos és csalóka dolognak tűnik. Senki nem ferdítené el így az igazságot, aki egyszer már megtapasztalta Isten jelenlétének mindent felülmúló valóságát.

AZ EMBERISÉG FELSZABADÍTÁSA

Mielőtt új irányba indulnánk, fel kell ismernünk a korábbi hibákat, és meg kell jelennie a vágynak, hogy túllépjünk rajtuk. Ehhez bátorság és rettenthetetlen őszinteség szükséges. Sok komoly és gyógyíthatatlan, végzetes kimenetel lehetőségét magában hordozó rendellenesség helyreállítása azon alapul, hogy hajlandóak és képesek vagyunk-e szembenézni az igaz-

sággal, és egy másik utat választani. A tagadás leküzdése és az igazság beismerése a Becsületesség (a 200-as szint) kritikus határvonala fölé emel.

A szellemi ébredés főnixmadara az emberi kétségbeesés hamvaiból születik. Ahogy Teréz anya mondta, a szépséges lótuszvirág a tófenék iszapjában és sarában gyökerezik.

Életének korai szakaszában e sorok írója előtt feltárult az egész emberiség szenvedésének teljessége. Pusztán mérhetetlensége is döbbenetes és nyomasztó erejű volt. Mint más helyütt említettem, ez sajnálatos módon ahhoz a hibához vezetett, hogy az emberiség mindeme szenvedéséért a vallás istenét hibáztattam, aki „hagyta, hogy mindez megtörténjen”. Az élmény azonban megerősítette készítetésemet és vágyamat, hogy enyhítsem az emberi szenvedést.

Sok évvel később az ily módon ateistává lett illető minden előzetes jel nélkül és legmélyebb kétségbeesésében átadta magát Istennek, és bekövetkezett mélyreható szellemi ébredése, amely teljes egészében megváltoztatta felfogását Istentől, az Igazságról és a Valóságról. Néhány év múlva aztán megértettem az emberi tudat nagyfokú tudatlanságát és korlátozottságát, amely minden emberi szenvedés valódi okaként és forrásaként mutatkozott meg. Megrázó volt a tudatlanság roppant hatalmának és a szörnyű árnyak a felismerése, amit az emberiségtől követelt, így a testi és lelki betegségek és fájdalom enyhítésére irányuló törekvéseim helyett a mind Ezeket okozó szellemi téveszme felé fordult a figyelmem.

A társadalomban kifejeződő kollektív emberi ego nem látja alapvető problémáját, amely szenvedése okát képezi. Az egónak jellemzően az a meggyőződése, hogy megoldandó gondjai „odakint” vannak, ezért társadalmi célkitűzései, így a háborúk is arra irányulnak, hogy helyrehozza „azokat” vagy azt, ami „odakint” van.

Az emberiség alapvető problémája, hogy az emberi elme képtelen megkülönböztetni az igazat a hamistól.

Nem tud különbséget tenni „jó” és „gonosz” között. A védekezéshez szükséges eszközök híján az emberek ki vannak szolgáltatva az álságnak, bármilyen megtévesztő jelmezben (hazafiasságként, vallásként, társadalmi érdekként, ártalmatlan szórakoztatásként stb.) tetszeleg is.

Egy egyszerű, otthon elvégezhető, az igaz és a hamis megkülönböztetésére szolgáló tesztmódszer megléte esetén a történelem összes zsarnoka, császára és hazug népvézeire elbukott volna. Ha manilapapír borítékba helyezünk egy Hitlert ábrázoló képet, és megkérünk egy kisgyermeket, hogy tartsa a solar plexusa elé, a gyerek karja elgyengül. Ugyanez az árulkodó elgyengülés mutatja meg Sztálin, Lenin, az elvakult arab vezetők, Kambodzsa és az afrikai országok véreskezű zsarnokai és az Allah neve mögé bújó önkényurak valódi természetét.

Az emberiség évszázadainak mészárlásai minden esetben az erőszak következményei, amelynek az erő az egyedüli elenszere. Az erőszak hazugságon alapul; az erő egyedül az igazságon. A „gonosz” elveszti hatalmát, ha lehull róla a lepel, amikor mindenki számára megmutatkozik sebezhető pontja, Achilles-sarka. A hazugság semmivé foszlik, ha kiderül, hogy mi is valójában. Nem kell hozzá az Egyesült Államok kormánya, a CIA, az FBI, nincs szükség kémműholdakra vagy számítógépekre, hogy felismerjük a nyilvánvalót: a Földön az egyedüli valós hatalom az ártatlan, öt éves gyermek karjában rejlik. Az igazság ereje legyőzhetetlen, és nem követel áldozatokat.

A GYERMEK KARJA

A világ sötét seregei az ártatlanság karjától rettegnek a legjobban, mert az lerántja róluk álarcaikat, amivel uralmuk alatt tartják az emberiség több mint 78 százalékát.

Ha felhagyunk a tagadással, láthatóvá válik, hogy a hazugság, a félrevezetés és az igazság elferdítése elsősorban az em-

ber alacsonyabb rendű hajlamait elégíti ki, és a társadalom egészét átszövi. A népszerű számítógépes játékok nem ártatlanok, s nem is ártalmatlanok. Szándékoltan gyilkolásra tanító gépek, amelyek a szellemi érzékenység kiölésére szolgálnak azáltal, hogy az elmét meggondolatlan vérengzésre és öldöklésre kondicionálják. A prérikutya tudatos lemészárlása nem sport, hanem érzéketlen erőszak. A drogok nem menő cuccok, hanem rabszolgatartók. A heavy metal és a rap nem felszabadító, nem is szórakoztató, hanem kiszámított eljárás a fiatalok tudatának megragadására. A média ártatlannak tette magát, miközben hatalmas hasznot zsebel be az ember legalacsonyabb rendű gyarlóságainak és esendőségének kihasználásából.

Az ártatlan gyermek karja rémisztő a hatalmas szervezetek számára, amelyek vonzerejüket az emberi tudatlanságnak köszönhetik. A megtévesztő elnevezésű „drogellenes háború” magának a probléma okának és az általa teremtet, hatalommal felruházott és jövedelmezővé tett drogkereskedelem védőbástyájának bizonyult. A kommunizmust nem háború döntötte meg, hanem Gorbacsov erőszakmentessége.

Spirituális szemszögből Krisztus újraszületése – a hirdett, nagy második eljövétel – egyet jelent azzal, hogy a hazugságot igazság, a sötétséget világosság váltja fel, és a tudatlanság helyét a tudatosság veszi át.

Krisna, Buddha, Krisztus és Allah jelentősége nem abban rejlik, hogy személyes valójukban megjelentek a bolygón, hanem az általuk felfedett igazságokban, amelyek mellett kiálltak, és a tanításaikkal együtt megjelenő, magas szintű energiában. Minden megvilágosodott lény arra szólítja fel az embereket, hogy ne törődjenek személyükkel vagy személyes megnyilvánulásukkal, inkább a tanításokra összpontosítsanak. A vallásban túlnyomóan jelenlévő félreértéseknek és torzításoknak megfelelően az emberiség éppen ennek ellenkezőjét teszi, és a személyeket, az évszámokat, a korokat és a

tanító által meglátogatott helyeket tiszteli, a tanításokkal pedig nem törődik.

Krisztus, Buddha, Krisna, a testet öltött istenség tanításainak térnyerését jelzi, hogy a közelmúltban az emberiség tudati szintje a negatív tartományban lévő 190-es értékről elmozdulva átlépte az Igazság és Becsületesség 200-as értéknél húzódó választóvonalát, és elérte a jelenlegi 207-es szintet. Nem becsülhetjük alá e hatalmas esemény jelentőségét, amely az emberiség történelmében most következett be először. Tudjuk, hogy ehhez hasonlóan a fizikai síkon a Föld szokásos hőmérsékletének mindössze néhány fokos megváltozása is milyen jelentős hatást gyakorol a bolygó egészére és élővilágára. Az emberi tudatosság ugrása a 190-es értékről a 207-es szintre mindenre kiterjedő és végső hatásait tekintve azonban jóval jelentősebb és mélyrehatóbb a bolygó hőmérsékletének bármilyen arányú megváltozásánál.

Ha Krisztus második eljövételét valamilyen jel harangozza be, akkor ez a jel már feltűnt, bár nem túl régen. Nyilvánvaló, hogy ez a jelentős elmozdulás mekkora horderejű, és milyen kilátásokkal kecsegtet az egész emberiség számára az emberi tudatot eltorzító valótlanságoktól az igazság irányába való elmozdulás során.

A gyermek karja talán megmutathatja a civilizáció új hajnalának első fénysugarát. Azt mondják, az embert a gyermeki ártatlanság vezeti el Istenhez és a mennybe. Valójában csakis a bennünk élő gyermek ártatlansága nyithatja ki a valóságra táruuló ajtót.

A gyermeki ártatlanság mindenki tudatában érintetlen és tiszta marad, éppen ez a tudat alapvető „szerkezete”. Jelenlegi életünkben vett hasonlattal azt mondhatnánk, hogy a számítógép által feldolgozott szoftver nem szennyezi be a hardvert, mint ahogy a kamerára sincsenek hatással a lencséjén keresztül közvetített képek.

AZ EREDETI ÁLLAPOT ÚJRAFELFEDEZÉSE

Noha az emberi tudat korlátozottságán tűnődünk, észrevétel nélkül és előre nem sejthető módon tulajdonképpen az egyének alakítják át a társadalmat. Az erőszak kiszolgáltatottja végtelen számú ellentétének, az erőnek azonban nincsen ellentéte vagy ellenfele. A térhez hasonlóan nem támadható, és mindig is sérthetetlen marad. Az emberek úgy hiszik, hogy uralhatatlan elméjük uralkodik rajtuk, és a körülmények áldozatai. Ennyiben összefoglalható, hogyan éreznek pillanatról pillanatra. Ilyenformán tudatfolyamuk vagy kedélyállapotaik és az átmeneti körülmények áldozatának tekintik magukat. Az uralkodó nézet szerint nem választhatjuk meg az adott pillanat lelkiállapotát, hangulatát vagy érzelmeit.

Sokan természetes és törvényszerű dologként fogadják el, hogy megadjuk magunkat „ennek” (az elmének) és annak, ami „odakint” van (a világnak). Kevesen sejtik, hogy valójában bármi mást választhatnánk. Önvizsgálattal és befelé irányuló összpontosítással felfedezhetjük, hogy minden tudatállapot valamely lehetőség megvalósításának a következménye. Egyáltalán nem megváltozhatatlan bizonyosság, amelyet befolyásolhatatlan tényezők határoznak meg. Az elme működésének tanulmányozása rávezethet erre.

Az elme valójában korántsem uralkodik rajtunk olyan erősen. Mindössze a választási lehetőségek végtelen áradatát mutatja meg nekünk, amelyek emlékek, ábrándok, félelmek, elképzelések stb. képében jelennek meg. Hogy megszabaduljunk az elme uralmától, csak fel kell ismernünk, hogy tárgyainak díszszemléje csupán az elme vetítővásznán elvonuló kínálat önkényes bemutatója.

Nem kényszerít semmi, hogy egy kellemetlen emlék miatt megbántva érezzük magunkat, és nem kötelező átadni magunkat a jövő miatti aggodalomnak. Ezek csupán lehetőségek. Az elme olyan, mint egy televíziókészülék, válogathatunk kü-

lönféle csatornái között, és nem kell engednünk semmilyen gondolat csábításának. Kísértésbe eshetünk, hogy sajnáljuk magunkat, haragosak legyünk vagy aggodalmaskodjunk. Ezeknek a lehetőségeknek egytől egyig az adja leplezett vonzerejét, hogy egyfajta belső elégtételt vagy titkos kielégülést kínálnak, ami miatt az elme gondolatait csábítónak találjuk.

Ha az efféle kielégüléseket elutasítjuk, felfedezzük, hogy a gondolatok vetítővászna mögött mindenkor jelen van az öröm csendes, láthatatlan, gondolatok nélküli tere. Ez a lehetőség mindig rendelkezésünkre áll, de csak akkor tapasztalhatjuk meg, ha minden egyéb csábító lehetőség helyett ezt választjuk. Az öröm forrása mindig jelen van, mindig elérhető, és független a körülményektől. Mindössze két akadály választhat el tőle: ha nem tudjuk, hogy mindig jelen van és hozzáférhető, vagy ha a titkos kielégülés nyújtotta élvezet miatt bármi egyebet többre tartunk a békességnél és örömnél.

Isten jelenléte bármikor megtapasztalható és mindig bennünk van, de a döntésünkre vár. Ezt a döntést csak azáltal hozhatjuk meg, hogy mindenről lemondunk Isten javára, ami más, mint a béke és a szeretet. Az Én isteni lényege ennek fejében örök jelenvalóságában mutatja meg magát, amit azért nem tapasztaltunk meg, mert nem figyeltünk rá, elfelejtettük vagy mást választottunk.

MIKOR JÖN EL A JÖVŐ?

Az isteni Jelenlét megtapasztalása melletti döntés kívül esik az időn. Ez azt jelenti, hogy semelyik jövőben nem létezik; csak a jelenben juthatunk el hozzá. Ennek nincs és nem is lehet más szükséges feltétele, hiszen a jelen pillanat állandó, sohasem változik, soha nem tűnik el a tegnapban vagy a holnapban. Ami azt illeti, elkerülhetetlen. Mindenki teljes biztonságban van a most jelen pillanatában.

A megfigyelés nyilvánvalóvá teszi, hogy csupán a dolgok megjelenése változik. A most mozdulatlan, a vetítővászon változatlan. Noha a film forgatókönyve változik és a történet kibontakozik, ez is csak a most jelen pillanatában történhet.

A „mostság” a tapasztalás legalapvetőbb, mindenén túlmutató, mindenható, változatlan és elemi követelménye. Ez a létezés és a van tudomásának lényege. Lehetetlenség a most kézzelfogható, alapvető valóságán kívül létezni. Csak ez a pillanat létezik. Saját Énünk tudata az egyetlen Szem, amellyel bármit is megtapasztalhatunk vagy megismerhetünk. A valóságosság belülről fakadó érzetével az Én ruházza fel a „külső” környezetet, amely ezért tűnik valósnak. A valóságosság érzetét tehát a tudat vetíti ki az én által, és az Énből ered. Ezért nem a valós világ jelenik meg előttünk. Valójában a látszólagos valóság forrása vagyunk. Tulajdonképpen a világ egy szórakoztató műsor, és mint egy mulatságot, könnyedén kellene venni. A menny bennünk van, és az éberség tárja fel előttünk. A világ csupán egy jelenség. Színjátéka az eltorzult észlelés káprázata, amely azt a képzetet kelti, hogy a világ nagy, hatalmas és állandó, az Én pedig kicsiny, gyenge és átmeneti, holott ennek éppen az ellenkezője igaz.

Az észlelés által meghatározott megjelenési formájába vetett hit nélkül a valóságosnak vélt világ szertefoszlik. Ha úgy döntünk, hogy az öröm és a békesség belső, mindig jelenlévő lehetőségével azonosulunk, a világ mulatságos vidámparkká változik, és minden színjátékot egyszerű színjátéknak látunk.

Mindig megvan a lehetőségünk, hogy a valóságot, a békét és az örömet válasszuk, habár ezeket látszólag elfedi a tudatlanság és a tudattalanság, amely a más lehetséges gondolkodásmódbeli szokások választásának következménye. A belső valóság akkor fedi fel magát, amikor átadva magunkat Istennek, minden egyéb lehetőséget elutasítunk.

AZ EMBERLÉT MINT „MÓDOSULT TUDATÁLLAPOT”

Mint azt a történelem meggyőzően szemléltette, valamely tényt vagy igazságot nem bizonyít általános elfogadottsága. A legáltalánosabban a valótlanság hatja át az emberi létélményt. A tudat kutatásának egyik legjelentősebb felfedezése, hogy amit a gondolkodásban, a viselkedésben és az érzésekben általánosan „természetes emberi tapasztalatként” ismerünk és fogadunk el, az a szó szoros értelmében csupán a tudatállapotok egy változata, amely a társadalom egy korlátozott rétegében korlátozott ideig uralkodóvá válik. Voltaképpen nem az ember valódi állapota.

Az ember annyira hozzászokott az aggodáshoz, félelemhez, nyugtalansághoz, lelkiismeret-furdaláshoz, bűntudathoz, viszályhoz és gyötremhez, hogy a negatív érzelmekkel, hozzáállásokkal és érzésekkel együtt az élet természetes velejárójának fogadja el. Az emberiség (a beteg) azt a tanácsot kapja, hogy keressen fel egy pszichológust, aki segít „kapcsolatba kerülni érzéseivel”. Ám a kapcsolatba kerülés helyett érdemesebb volna felszámolni a káprázatnak ezeket az erjedt termékeit azáltal, hogy lerántjuk a leplet forrásukról, az észlelésről.

A valóban „természetes” tudatállapot mentes minden negatívumtól, helyette örömmel és szeretettel teli. Minden egyéb a káprázatból és az érzékelés torzulásaiból ered. Ha egy társadalom nagy része beteg, az nem jelenti azt, hogy a betegség normális állapot. A történelem folyamán hasonló állapotok uralkodtak a társadalomban, és a népesség döntő részét gyakorlatilag el is pusztították, de ettől még nem nevezhetjük ezt természetes állapotnak. Egyszer még a nagy pestisjárvány is véget ért.

Egyszerűen kideríthető, hogy a világ lakosságának 78 százaléka zavarodott. Ez azt jelenti, hogy az emberiségnek mind-

össze 15 százaléka esik kívül a 200-as érték alatt megrekedt tudati szintek rendkívül veszélyes övezetén.

Hajlamosak vagyunk úgy gondolni, hogy a megváltozott tudatállapot mesterségesen létrehozott, természet feletti állapot, valamiféle hipnotikus vagy transzállapotszerűség, netán programozás vagy agymosás eredménye. Az emberi tudat szintjeinek ismételt megragadása által rögzülő hatások vizsgálata nyilvánvalóvá teszi, hogy az emberiség elméjében felfedezhetők a módszeres és folyamatos irányítás, befolyásolás és agymosás ismertetőjelei, amelyek összhangban állnak az ilyen módszerek tudományos kutatás során leírt meghatározásával.

Egy gyermek a programozatlan tudat ártatlanságával születik, de aztán a számítógép hardveréhez hasonlóan módszeresen szoftvereket táplálnak bele, amelyek a társadalomtól származnak. Ennek a rendszernek van azonban egy szembe-tűnő és igen komoly hiányossága. Nem táplálják bele az új szoftverek igazát vagy valótlan állítását felismerő programot, vagy nem áll rendelkezésre! (Ez sokban hasonlít egy számítógépes vírusra.) A gyermek ártatlanul elhisz mindent, amit mondanak neki. Védtelen tudata így ki van szolgáltatva az általános tudatlanságnak, félretájékoztatásnak és megtévesztő hitrendszereknek, amelyek az elmúlt évezredben megmérgezték az ember boldogságra irányuló képességét.

Az így kialakuló programozás tulajdonképpen javíthatatlan, mert nem volt olyan eszköz, amellyel a gyermek elméjébe táplált anyag hitelességét ellenőrizni lehetett volna. Ránézésre úgy tűnik, hogy az adatok mintegy 78 százaléka nemcsak megtévesztő, de káros és romboló hatású. Mindez a genetikailag eleve tökéletlen emberi agyhoz társul. Az emberiség több mint egyharmadának az agya nem termel annyit a szerotonin nevű ingerületátvivő anyagból, amennyi elegendő lenne a levertség, a mértéktelen evés, a függőségek vagy a magatartászavarok kialakulásának megakadályozásához. Az

uralhatatlan érzelemlítörések egy pillanat alatt tökéletesen megfoszthatják az embert ítélőképességtől.

Az ésszerű gondolkodás képességét még inkább aláássa az a biológiai tény, hogy a régi hüllő- és állati agy anatómiailag és működését tekintve még mindig jelen van, és a kezdetleges fejlettségi fokra jellemző tevékenysége továbbra is erős állati ösztönöket szül, amelyek fokozzák a ragadozóhajlamot és az erőszakos késztetéseket. Az összes állati ösztön tovább él, és befolyásolja vagy akár uralja is az ember viselkedésének és érzelmi állapotainak nagy részét. Az állat érzelmei megmaradtak, és közel vannak a felszínhez. Ezek a hajlamok jelentik a sebezhető pontot a nevelés, a társadalom programozása és az eszmék útján történő befolyásolás számára.

Az ember tehát élettani szempontból tökéletlen aggyal, állati ösztönökkel indul útjára, majd értelmét és ismereteit módszeresen lezüllesztik, és az esetek legalább 78 százalékában téves, félrevezető, romboló hatású, negatív, ártalmas adatokkal programozzák. Ez csupán az emberiség egészére vonatkozó statisztikai valószínűség, de az ilyen megtévesztő anyag aránya a társadalom hatalmas tömegeinél közelíti meg a 100 százalékot, például az utcai bűnözőbandák szubkultúráinál stb. Gyakran az okozza a legnagyobb kárt, hogy a hibás programozás éppen a viselkedésmód döntő fontosságú tényezőit érinti. A bomlasztó hatás romba döntheti teljes nemzetek és kultúrák minden eredményét. Országok – például a II. világháborúban Németország és Japán – gazdasági rendszerét állították a tömegpusztítás szolgálatába, aminek nemcsak ártatlan emberek estek áldozatul, hanem saját kultúrájuk is. Egész országokat lehet szétzúzni ostoba és megtévesztő eszmék hirdetésével, amelyekre visszatekintve utólag elcsodálkozunk, hogyan lehetett bárkit is annyira rászedni, hogy higgyen bennük, sőt az életét áldozza értük.

Az egyszerű kineziológiai vizsgálat felfedi az igazságot. A diktátorok mindenkit elgyengítenek, így Hirohito például nem bizonyult isteni lénynek, s Caesar sem stb.

A társadalom nem tehet más óvintézkedést, mint hogy megtanítt tagjainak egy egyszerű tesztet az igazság kiderítésére, amelyet bárki, bárhol, pillanatok alatt elvégezhet. Ha ez a módszer széles körben ismert volna, az egész emberiségre alapvető és felemelő hatást gyakorolna.

A vizsgálatot egyszerűsége, messzire mutató előnyei és elérhetősége az olyan vívmányok közé sorolja, mint a kerék, a vízszintező, az elektromosság vagy a számítógép integrált áramköre. Az emberiség minden befektetés nélkül korlátlan haszonra tehet szert általa. Talán felkelti majd az emberek figyelmét és érdeklődését, ha felismerik, hogy a teszt alkalmazása anyagilag is jövedelmező lehet.

Használatának lehetséges előnyei az üzleti életben, a kutatásban, a különféle termékek előállításában és egyes iparágakban tényleges garanciát nyújtanak dollármilliárdok megtakarítására. Ezzel szemben a társadalom nagy csoportja érdekelt a fennálló viszonyok megőrzésében. Bármilyen megdöbbenőnek tűnik is, olyan világban élünk, ahol a vádhatóságok szándékosan visszatartják a vádlott ártatlanságát igazoló bizonyítékokat, hogy ítélet szülessen, még ha ez az illető kivégzését jelenti is. Az efféle esetek csupán tünetek, amelyek az emberi tudat betegségének súlyosságát jelzik.

A DNS-vizsgálathoz hasonlóan a kineziológiai teszttel is azonnal kideríthető a vádlott bűnössége vagy ártatlansága. Alkalmazásával pillanatok alatt megállapítható, hogy valamely tanú vagy vallomás igazat állít-e. Rögtön felfedi a hit-szegők, árulók, idegen kémek, besúgók, csalók, hazugok és mindenféle hűtlen elem jelenlétét vagy személyét.

A teszt pillanatok vagy percek alatt felfedi az ipari vagy politikai hírszerzők, becstelen alkalmazottak, drogkereskedők, veszélyes személyek kilétét és a bűnözők tartózkodási

helyét. Szükségtelenné teszi a hetekig vagy hónapokig tartó nyomozást egy sorozatgyilkos azonosításához vagy felkutatásához. Ilyen módon minden bűntény könnyen megoldható. A bűnesetek és régi bűntettek minden részlete, az időpontok, dátumok, az indíték, a bizonyítékok holléte, az elkövetők személyazonossága stb., pontosan kideríthető. Választ adhat olyan kérdésekre, hogy hol van a holttest, a fegyver, és miért történt az eset.

Mint ahogy az iránytű lehetővé tette a navigációt, a távcső a csillagászat kialakulását, a mikroszkóp a baktériumok vizsgálatát, a kineziológiai tesztelés lehetővé teszi, hogy a dolog helyétől és idejétől függetlenül másodpercek alatt bármiről bármit kiderítsünk.

TÖRTÉNELMI ELŐZMÉNYEK

Minden történelmi korban rengeteg szellemi tanítás és Istenhez vezető bevett út létezett. Ezek a „jógák” vagy a hagyományok által leírt módszerek. Mindegyik kialakította a maga iskoláit, vallásait, szellemi irodalmát, szent könyveit, szentjeit, tanítóit és történelmi alakjait. Történelmük folyamán különböző mértékben nemzeti jelleget öltöttek, és magukba olvasztották a kultúra maradványait, amelyben megszülettek. A világ spirituális hagyományainak a többségét ezért nemzeti hatásokkal és szokásokkal azonosítják, amelyek gyakran elijesztenek, vagy elvonják a figyelmet a tanítások belső körének tisztaságáról.

Mindez a nagy világvallások megosztottságához vezetett, mi több, szörnyű vallásháborúkra adott okot. A spirituális igazság megújult tanulmányozásával túlléphetnénk az ilyen felszíni különbségeken, és eredetétől, elnevezésétől függetlenül kiemelhetnénk minden értékes spirituális tanítás lényegét.

MILYEN A VALÓDI SPIRITUÁLIS ÚT?

Napjainkig tulajdonképpen nem létezett olyan módszer, amellyel megállapítható lett volna valamely szellemi tanítás vagy tanító igaz vagy hamis volta. A spirituális tanítvány ezért a tanító szellemi feddhetetlenségében bízott, amiről annak jó híre árulkodott. Az volt az egyetlen megbízható irányelv, hogy az ember saját könyörülete és karmája révén remélhetőleg igaz és hiteles szellemi vállalkozásban vesz részt.

A nagy utak korlátját, amely évezredekkel ezelőtt alakult ki, és a hallott szó után leírtak fokozatos elvesztéséhez vezetett, az eredeti tanítások szűkössége jelenti. Emellett a más nyelvekről készült fordítások és a nem megvilágosodott hallgatóság félreértelmezései nyomán is pontatlanságok keletkeztek.

Ha a kineziológiai tesztmódszerrel megmérjük a nagy világvallások igazságszintjét, azt láthatjuk, hogy az idő múlásával némelyiké alacsonyabb szintre esett. Az eltérés talán a buddhizmus esetében a legkisebb és viszonylag csekély, de más vallások vesztesége jelentős. Könnyen elvégezhetünk egy igen tanulságos kutatást, ha századról századra megvizsgáljuk és megmérjük minden egyes vallás tudati szintjét, és az egyes korok különböző magyarázóit. Ilyen módon pontosan kimutatható, hogy melyik évben és kinek az előírásai miatt történtek a visszaesések. Ezek gyakran meghatározott eseményekhez kapcsolhatók, amikor egyházi vezetők végzetes következményekkel járó vallási döntéseket hoztak. A korszak kulturális és politikai erőinek vizsgálatával a hiba valódi jellege is pontosan meghatározható és érthető lesz. Olyan megfigyzések születtek, amelyeket az adott korban talán indokoltnak és a túlélés érdekében átmenetileg szükségesnek tekintettek, de soha nem javították ki őket, ezért hosszú távon igen sajnálatos következményekkel jártak.

Ennek legszomorúbb és legkirívóbb példája a kereszténység igazságszintjének hatalmas csökkenése, amely a niceai

zsinat idején következett be. A 900-as érték felett álló kereszténység több mint 400 pontot zuhant vissza, miután az Újszövetség mellett az Ószövetséget és (az asztrális eredetű) Jelenések Könyvét is belevették „a Szentírásba”. Ez óriási hiba volt, ugyanis a Teremtés, a Zsoltárok és a Példabeszédek Könyve kivételével az Ószövetség minden része elgyengíti az embert a kineziológiai teszt közben, ami azt jelenti, hogy igazságszintjük a 200-as érték alatt van, tehát valótlanságon alapulnak. Az alacsony értékek az Istent emberi tulajdonságokkal felruházó ábrázolás következményei, mert esendőnek állítják be a Mindenhatót, aki ki van szolgáltatva a bosszúállás, gyűlölet, elfogultság, alkudozás, sebezhetőség, harag, rombolási vágy, büszkeség és hiúság emberi negatívumainak. A bosszú eme haragos istenének megbékítésre, kiengesztelésre, hízelegésre van szüksége, és alkudozni kell vele, hogy a világot viharral, áradással, tűzvénnyel és járvánnyal sújtva ne kezdjen dühödt pusztításba. Ez pontosan az ellentéte az igazság, könyörület és megbocsátás istenének, akit Krisztus képviselt. Krisztus azt tanította, hogy a bosszúállás istenének helyét a könyörületesség és a megbocsátás istene veszi át. Imádkozzunk ellenségeinkért, és bocsássuk meg tudatlanságukat. Az igazságosság, bosszú és részrehajlás istenének ősi héber hagyománya elutasítja ezt a tanítást. *(Lásd a megjegyzést a fejezet végén.)*

A régi kultúrák ősi istenei az „asztrális” tudati szintekről származnak, köztük a skandináv, germán, görög, héber, római, egyiptomi, babiloni, inka és maja „istenségek” is, emberi szenvedélyeik, indítékaik, kettősségen alapuló szemléletük, gyűlölködésük, áldozatkövetelésük és féltékeny, indulatos rombolásuk árulkodó korlátaival. A valódi Isten végtelen erővel rendelkezik, és nincs szüksége arra, hogy gyarló módon az erőszakkal mesterkedjen. A valódi isteni természetnek nincsenek sebezhető pontjai, szükségletei vagy egyéni érdekei. Az ezekről tanúskodó lobbanékonyág, kivételezés és

korlátozottság nem Isten tulajdonságai, akinek Jelenlétét természetéből adódóan a szeretet és a békesség fedi fel. A negatívumok a kivétel nélkül imádatot és áldozatot követelő hamis istenek végtelen sorát kiagyaló emberi elméből származnak. A Valóság Istenének nincsenek „szükségletei”, nincs mivel a kedvére tenni, sem megharagítani, és még kevésbé kell kiengesztelni.

A felfogásban esett kár komoly mértéke annak tudatában ítélhető meg igazán, hogy a számszerűsített értékek logaritmikusak. A 100 pontos veszteséggel együtt hatalmas arányban vész oda az igazság és az erő. Egyes vallásokban ezek a hibák oly súlyosak, hogy fundamentalista ágaik a 200-as érték kritikus szintje alá süllyedtek, és az így megjelenő hazugságok igazságként beállítása komoly következményekkel, emberek tömegeinek szenvedésével és pusztulásával járt. A 200-as érték alatti szintek a szenvedést képviselik annak minden formájában.

Az egyik fő erőkar, amely a világot kedvezőtlen irányba billentette, az „igazságosságnak” nevezett, önmaga ellen dolgozó fogalmi fegyver volt, amely a Büszkeség szintjén, a 190-es értéken áll. Az emberi történelem utóbbi néhány ezer évének ez volt az elsődleges pusztító ereje és Achilles-sarka, a kegyetlenség és brutalitás minden elképzelhető megnyilvánulásának hatalmas és legfőbb mentsége.

A valóban kiemelkedő történelmi módszerek az avatároktól származnak, akiket nagyon magas szinten álló egyénekként azonosítottunk. Nyugaton közülük Krisztus, Buddha, Krisna és Mózes neve a legismertebb. Ezt a szintet az emberiség egészének megváltása foglalkoztatja, így az a tanító, aki az emberiséghez szól, az avatár szintjéről beszél.

A nagy avatárok idejében nem nyomtattak könyveket, ezért igen kevés a megbízható adat arra vonatkozóan, hogy pontosan mit tanítottak, és miként tolmácsolták a tanításokat. Nem áll rendelkezésre sok magyarázat a tanítások eredet-

ti üzenetéről, ezért a tanok átadásával hamar megjelentek a félreértelmezések is. Könnyen megállapíthatjuk, hogy csakugyan hibák csúsztak be, és folt esett a tanítások eredeti tisztaságán. Sok ilyen eltérés kirívó, és azonnal feltűnik mindenkinek, aki rendelkezik némi szellemi intuícióval vagy alapvető erkölcsi érzékkel. A torzítások a jelek szerint a vallások kialakulásával jelentek meg, illetve amikor önkényeskedő intézmények arra használták állítólagos alapítóik nevét, hogy tekintélyt és hatalmat szerezzenek, így követőkre és világi javakra, mások feletti uralomra tegyenek szert.

A spiritualitás mint olyan nem civódik senkivel, a különféle hittételekre, papságra szakadt félreértelmezések képviselői viszont így tettek, hogy hatalmukat megszilárdítva és a félreértelmezéseket szellemi igazságnak beállítva világi előnyökhöz jussanak. Ezáltal lemondtak az erőről az erőszak kedvéért, meghamisították az alapítók által kijelentett igazságokat, akik így már csak névlegesen tekinthetők történelmi alapítóknak.

Az igazi avatár rangját és tekintélyét, a nagy nevet tehát ellopták és áruba bocsátották, hogy hatalmas birodalmat hozzanak létre. E rövid történelmi áttekintésből láthatjuk, hogy az eredeti igazság a mai napig tisztán fennmaradt, és újra felfedezhető.

A „spiritualitás” kifejezés a „vallás” és „Isten” szavakhoz hasonlóan annyira elcsépeltté vált, hogy már félrevezető. A „tudat” vagy „tudatosság” sokkal átfogóbb kifejezés, amely elkerüli a történelem folyamán keletkezett torzításokat, és felölel minden lehetséges ismeretet emberről és Istenről. A spiritualitás eredeti értelmében a tudat azon tulajdonságaira utal, amelyeket az igazság és isteni lényeg tudatos felfogása jellemez, és magában foglal mindent, ami a teljes és mindig jelenlévő Valóságra, minden létező dolog Forrására és végtelen birodalmára vonatkozik.

E meghatározás értelmében a tudat önnön teljességében tartalmaz minden lehetőséget és valóságot, maga a tér és a

mátrix, amelyben a tudatosság határtalan lehetőségei felé fejlődik. Biztonsággal és hitelt érdemlően igazolható ez az út, legalábbis az 1000-es értéken meghatározott tudati szintig, amely ponton a kereső „káprázatként feloldódik”.

Immár megvizsgálhatunk minden valaha élt nagy szellemi tanítót, részletes méréseket végezhetünk, és kideríthetjük állításaik érvényességét. A 600-as tudati szinten a kettősség eltűnik a nem-kettősségben. Ez az a pont, ahol feltűnik a láthatót és a láthatatlant, az ismertet és az ismeretlent, a hétköznapit és a lehetségest összekötő híd. A 600-as szinten az ember és a szellem találkozik. A látható és a láthatatlan egymásba olvad. Ez egy viszonyítási pont, amely eligazít. Ez a megvilágosodás szintje.

Igen érdekes, hogy az Igazság a kineziológiai tesztelés alkalmával a 600-as értéken mérhető, vagyis a kettősség és a nem-kettősség világa találkozásának fizikai kifejeződése. Minden szellemi út közül talán a tudat természetének tanulmányozása a legnagyobb erejű és a legtisztább, mert önmagát helyesbíti és hajtja előre.

A tudatot és a spiritualitást tárgyaló írások könnyen félrevezethetnek, ezért aki manapság komolyan keresi a megvilágosodást, elzárkózik minden olyan tanítástól, amelynek igazságtartalma tárgyilagos módon nem igazolható. Az 500 és 1000 közötti tudati szinteket valójában különböző világokként vagy dimenziókként lehetne jellemezni.

Az 500-as szint felső tartományában álló szellemi tanítók-nak van a legtöbb kapcsolatuk jelentős számú emberrel. Mire spirituálisan fejlett tudatuk eléri a 700-as szintet, már ritkábban állnak az emberek rendelkezésére, alakjuk legendássá válik, és hagyatékukat feljegyzett tanításaik alkotják.

Az emberi életet az ember különböző tudati mezőiként és szintjeiként írhatnánk le, amelyek kommunikálnak egymással, és az embereket ezeknek a változatos szinteknek a személytelen képviselőinek látják. Ezért a vallást vagy a spiritu-

alitást lenéző, megrögzött materialista tudomány nem igazán a saját nézetét hangoztatja, hanem csak a 400-as szint energiamezejét, annak korlátait és lehetőségeit fejezi ki. Különösen a 400-as szint alsó felére jellemző az intellektus, a gondolkodás és az értelem túlhangsúlyozásának önteltsége. Ezen a szinten ezért a tudomány lép Isten helyébe, mint minden tudás és a jövőbe vetett remény forrása.

A 300-as szinten a politikától remélik az ember megváltását, és az egyén életének értékét kibővítő politikai nézetekért, elnevezésekért és jelszavakért vívnak háborúkat. A „rossz” embereket nyaktilóval és villamosszékkal végzik ki, vagy börtönbe zárják. Az ezen a szinten lévők a kettősség jegyében belefeledkeznek a „helyes” és „helytelen” korlátozott világába, amelynek természetéből adódóan képtelenek meglatni ezt az ellentétpárt létrehozó szembeállítás.

Az alacsonyabb szintek zűrzavaros világban élnek, mert a helyes és a helytelen meghatározásai pillanatról pillanatra változnak, kultúránként eltérőek, és még egy adott kultúrán belül is műveltségtől, intelligenciahányadostól, társadalmi szokásoktól vagy földrajzi viszonyoktól függenek. Ez a szint igencsak ki van szolgáltatva a tömegtájékoztató befolyásának, amely a végtelenségig kihasználja, és szenvedéllyel és érzelgősséggel fosztja ki közönségét.

A 400-as szinten ez a vonzalom a vagy-vagy iránt a „tudományos” és a „tudománytalan” szembenállásában él tovább. A tudomány ezért a gépies egyszerűsítés és eleve elrendelés hona, amelyeket már-már olyan uralkodó hittételekként kezelnek, mint a középkorban az egyház tanait.

Az 500-as tudati szinttől az ember egyre kevésbé hajlamos az ellentétekből fakadó korlátozottság és tudatlanság csapdájába esni, és ezek a téveszmék már nem uralkodnak annyira az elmén. Az 500-as szinten a szellem szeretet formájában elkezd feloldani ezeket a megmerevedett szélsőségeket, megjelenik az emberségesség és a helyzet egészének összefüggéseit figye-

lembe vevő erkölcsi felfogás, amely nagyobb egyensúlyt teremtet, és a végtetességet ellensúlyozó erkölcsi érzéket alakít ki.

A szív szintje (500) olyan híddá válik, amely túlvezet az evilági szemléleten, irgalmat nem ismerő igazságosságon és megtorló erkölcsiségen, és az ítélkezés elhagyása révén utat nyit az eltérő nézetek figyelembevételére, a jóindulat, a könyörületesség és a megbocsátás számára. Az 500-as szint hatalmas erejét a megértés képessége adja, és ez is teszi lehetővé a továbblépést az 540-es értékre, a feltétel nélküli szeretet szintjére.

Ezek a szintek képesek vagyunk különbséget tenni a tett és a tett elkövetője között. Egy anya meglátogatja elítélt fiát a börtönben, és továbbra is szereti, bármilyen rettenetes büntényt követett is el. Az 500-as szinten felismerhetővé válik az ember korlátai, és az, hogy nem tud ezeken felülemelkedni. Itt már elérhető cél, hogy képesek és készek legyünk megbocsátani, „mert nem tudják, mit cselekszenek”, a megtorlás, a bosszú és a visszaütés vágyát ugyanis a jóindulat váltja fel. Ilyenformán a megbocsátás lesz a kiindulópont.

Az 500-as szinten nyilvánvaló lesz a választási lehetőségek korlátozottsága. Előtűnik a mindenkiben benne élő gyermek, még szembetűnőbb lesz lényének eredendő ártatlansága, és ez egyre inkább kizárja a büntetés lehetőségét, amely társadalmunkban gyakran ugyanolyan vagy még rosszabb, mint maga a megtorolt büntett.

Ezen a szinten minden cselekedet több tényező közreműködésének a következményeként látható, ami megmutatja, hogy a felelősség csak változó mértékben, a körülményektől és a feltételektől függően játszhat szerepet vagy létezhet. A viselkedés különféle jelentésárnyalatokat ölt, és a reflexszerű, túlzó egyszerűsítések immár elfogadhatatlanok. Már nem alakulnak ki gyors ítéletek, az ember figyelembe veszi és mérlegeli a különböző ellentmondásokat. Érthetővé válik, hogy a dolgok nem az egyén akarata ellenére, hanem jelenle-

gi vagy korábbi szellemi beállítottságának és döntéseinek együttes velejáróiként történnek. Az élet minden kifejeződési formájában a szellemi fejlődés lehetőségének és a résztvevők számára megfelelőnek látja ezt.

Az emberi élet szokványos tapasztalata egy hősköltemény és a 600-as alatti szintek minden lehetőségének eljátszása, amely ponton túl az összefüggések alapvetően megváltoznak, és elvekként, kihívásként jelenítik meg magukat a tudatosság számára. A 600-as szinten az észlelést a látás váltja fel. Ami az észlelés világában eddig szerencsétlenségnek tűnt, azt a látás magasabb szintű tudatossága talán áldásnak fogja fel.

A 600-as szinten az egyén már nem azonosul fizikai testével, így a félelmek legnagyobbika, a halál mint lehetséges „valóság” eltűnik. Mint a gubójából előbújó hernyó, az újonnan szabaddá vált szellem örvendezik nem fizikai mivoltában, mert az Én teljesen láthatatlan.

A 600 feletti szinteken nem létezik alany és tárgy, ezért ezeket a legpontosabban egyfajta mindent felülmúló és kézenfekvő állapotként vagy helyzetként lehetne leírni vagy érzékeltetni. A megismerő és a megismerés tárgya osztatlanul egy és ugyanaz, önazonosságában megegyezik és magától értetődő. Nincsen kint és bent, az egyén és Isten kettőssége nem létezik, semmi nem esik kívül a teljességen, és nincsen független entitás, amelyről számot adhatnánk. A tudatosság létezésének alapja önmaga, így eltűnik az egyén, akinél megjelent.

Ahogy az én eltűnik az Énben, egy rövid pillanatra rémület, hatalmas és mélységes félelem fog el. Ez az én halálának a tapasztalata, amelyet nyugalom és békesség követ. Képtelenségnek tűnik, hogy a testet valaha is „önmagamnak” tekintettem, aminek minden bizonnyal múlt emlékezetkihagyás vagy feledékenységgel lehetett az oka. Mintha rejtélyes módon elfelejtettem volna, hogy ki is vagyok valójában, most pedig örömmel tölt el az emlékezés. Az élet minden félelme

és viszontagsága eltűnik, és most, amikor még a haláltól is megszabadultam, emlékszem rá, hogy mindig léteztem és mindig is létezni fogok, a fennmaradás pedig soha nem jelentett semmiféle gondot. Vele született biztonságát folyamatosan garantálta mindenkinek az Én valósága, amely mindig jelen van, téren és időn túl létezik. Még a kezdet és a vég sem lehetséges, valóságosságunk már bármely világ vagy világegyetem megjelenése előtt létezett. Nincsenek sem kérdések, sem válaszok, mert az önazonosságban nem létezik az ellentétek kettőssége.

Nem is az egy és nem is a sok vagyunk, hanem meghaladunk minden kettősséget és elgondolást. Pontosabb volna azt mondani, hogy az Én a valóság, amelyből „az egy és a sok” származik. Minden önmagában teljes, önálló és nincs szüksége semmire önmagán kívülről, mivel az „önmagán kívül” lehetetlenség. Így az Én az összefüggések együttese, míg az én a tartalom.

A Teremtő és a teremtetten nem különül el. Isten elméjének megnyilvánulásaként minden önmagát teremti meg. Ez a nagyszerű éberség jellemzi a 700-as tudati szintet, ahol az Én a Minden Létező. Mivel a világegyetem önmagától fejlődik és önmagát teljesíti be, nincs szükség beavatkozásra. Minden tökéletes egyensúlyban és összhangban van.

A 800-as és 900-as tudati szintek az emberiség számára elérhető legmagasabb szintű tudatosságot képviselik. A megvilágosodott bölcs néha talán visszatér a világba, de a világ már nem ugyanaz. Már nem egyének világa, akiket meg kell „menteni”, hanem egy energiamező, amelyet magasabb szintre kell emelni, és meg kell erősíteni. A világ minden tudata, amely a Becsületesség szintje felett áll, segít ellensúlyozni az emberiség 78 százalékának negatív hatását, amely a 200-as szint alatti előnytelen állapotot tükrözi.

Az 1000-es tudati szint ereje ellensúlyozza az egész emberiség teljes negativitását, és az emberiség megváltásának

nemcsak a lehetőségét, de a bizonyosságát is megteremti. Habár az idő világában láthatóan lassan bontakozik ki ez az eshetőség, az időn túli Teljesség valóságában már létezik.

A szellemi fejlődés alapja az elfogadás, amely szabad akarat és választás kérdése, így mindenki csak a maga által választott világot tapasztalja. A világegyetemben egyáltalán nincsenek áldozatok, és minden következmény a belső választások és döntések végkifejlete.

Mi a felelős eme elkerülhetetlen sors beteljesülésének vitathatatlan késlekedéséért? Úgy tűnik, hogy az erőszakként vagy káprázatként és valótlanságként körvonalazott energiamezők vonzása. E vonzerő középpontjában az áll, hogy a testtel azonosítjuk önmagunkat, s így félünk az elmúlástól. Félnünk a haláltól, mert úgy tartjuk, hogy véget vet életünknek; és önálló léttel rendelkező, lehetséges valóságnak érzékeljük, amelynek képzelt léte rémülettel tölt el.

A magasabb én számára az élet játsz mákból és társasjátékokból áll, mert tudat alatt mindenki tisztában van azzal, hogy a halál nem valós lehetőség. Máskülönben miért kockáztatná az „életét” bárki is a pénzért vagy a hatalomért? Elég egy pillantást vetni a szétroncsolt testeket felvonultató történelemre, és minden hősjelölt meggyőződhet a háború dicsőségének teljes képtelenségéről. Egy háború után, amelyben hetvenmillió ember „halt meg”, az országhatárok változatlanok maradnak, és az élet visszatér a mindennapi kerékvágásba – az egész játszma csak egy sajnálatos viccnek tűnik. Az egykori ellenségek kezét ráznak, megünneplik egymás emléknapjait, és ellátogatnak a másik háborús megemlékezéseire.

A sakkban vagy a dámajátékban nem pusztítják el a bábukat, csak leveszik a tábláról a másnapi játszmaig. Az ego a játékban résztvevők vagy szemlélők számára tökéletesen meggyőző alakítást nyújt. Egy bizonyos szinten minden játékos szellemi szolgálatot tesz a másiknak azáltal, hogy eljátssza a leckéket, amelyeket mindannyiunk érdekében meg kell ta-

nulnunk. A bátor tettek ráébresztik a lelket saját elidegeníthetetlen erejére, amelyre szüksége lesz, hogy elérje az éberség legmagasabb fokát.

A 600-as szinten túl megszűnik a személyes én, amely döntéseket hoz. A fejlődés a tudat természetének kifejeződése. Egy bizonyos szellemi feladat melletti elkötelezettség ezért további cselekvésre ösztönzi a testet az anyagi világban, amíg a terv megvalósul. Valójában csak egyetlen élet létezik, amely egymást követő fejezetek látszatát ölti.

MEGJEGYZÉS A KERESZTÉNY SZENT BIBLIÁHOZ

Az Ószövetség 190-es értéken áll. A Teremtés Könyve azonban 660-as, a Zsoltárok Könyve 650-es és a Példabeszédek Könyve 350-es értéken. Ezek nélkül a többi könyv együttes mérhető értéke mindössze 125.

Az Újszövetség 640-es értékű. Ám ha a Jelenések Könyvét kivennénk (amelynek értéke csupán 70), az Újszövetség mért értéke 790 volna.

A Biblia jelenlegi formájában 475-ös értéken határozható meg. Címéhez híven akkor lehetne ténylegesen „szent”, ha (a Teremtés, a Zsoltárok és a Példabeszédek Könyve kivételével) kivennénk belőle az Ószövetséget és a Jelenések Könyvét. A Biblia ezek után valóban „szent” volna, és 740-es értéket képviselne.

Fontos megjegyeznünk, hogy a Biblia legelfogadottabb változata komoly hibákat tartalmaz, például rosszul idézi a keresztre feszített Jézus szavait, aki itt azt mondja: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” Míg az arámi nyelvből készült fordításban ez áll: „Én Istenem, hát ezért hagytál meg engem.” Jézus arámi nyelven, nem pedig görögül beszélt.

Az ego kijátszása

EGYSZERŰSÉG

Minden nagy szellemi tanító tanításainak lényege megsejthető néhány könnyen érthető bekezdésből. (Tulajdonképpen mind arra figyelmeztetnek, hogy kerüljük, ami a kineziológiai tesztelés közben elgyengít, és választjuk azt, ami megerősít.)

Válasszuk azt, hogy nem csinálunk nagy ügyet semmiből, legyünk jóindulatúak, megbocsátók, könyörületesek, és szeressük feltétel és kivétel nélkül az élet minden kifejeződési formáját, önmagunkat is beleértve. Összpontosítsunk az önzetlen szolgálatra és a minden teremtmény iránti szeretetre, figyelmességre és tiszteletre.

Tartózkodjunk a negatív megnyilvánulásoktól és az anyagiasság vonzásától, az élvezetek és javak utáni sóvárgástól. Kerüljük a merev véleményalkotást, a helytelen elítélését a helyessel szembeállítva, a hiúságot, hogy nekünk legyen „igazunk”, és az ítéletek igazolásának csapdáját.

Ítélezés helyett törekedjünk megértésre. Tiszteljük ezen alapelvek tanítóit, és ne foglalkozunk a többivel. Ezeknek az alapelveknek a szellemében tekintünk magunkra és másokra is. Bízunk Isten szeretetében, könyörületességében, végtelen bölcsességében és együttérzésében, amely az emberi hibák, korlátok és esendőség mélyére lát. Higgyünk és bízunk Isten szeretetében, aki mindent megbocsát, és értjük meg, hogy a kárhozat és a megítéltetés félelme az egóban gyökerezik. Isten szeretete mindenkire egyformán ragyog, akár a nap. Ne törődjünk azokkal a leírásokkal, amelyek az

emberszerű ábrázolásmód hibájából adódóan Istent rossz színben, vagyis irigynek, haragosnak, veszedelmesnek, részrehajlónak, elfogultnak, bosszúállónak, gyengének, sebezhetőnek, egyezkedőnek tüntetik fel.

LEMONDÁS ÉS ÁLDOZAT

A lemondás és az áldozat önkényes kifejezések, amelyek azt feltételezik, hogy az ego egyéni érdekei és negatív beállítottságának igazolásai szemszögéből tekintünk a spirituális alapelvekre. Ezek az alapelvek az ego számára szembeállításai lehetséges elvesztését jelentik. A szellem nézőpontjából azonban ez nyereség.

A legfontosabb lemondások és áldozatok a hiúság alázatra cserélésével állnak kapcsolatban. Valójában csupán a berögzült nézetek és az ítélkezés hiúságát hagyjuk el. A szembeállításokat feladva, leomlanak az „ellentétek kettősségének hibája” miatt megjelenő korlátok, amelyek az észlelés következményeként kialakuló kettősségből fakadnak. Ha felhagyunk az önmagára utaló „én” kifejezéséből eredő gondolkodásmód szokásával, csökken az ego önimádó középpontjának hatalma. Az „én” személyes névmás használata helyett fejezzük ki harmadik személyben gondolatainkat. Ha személytelen kijelentéseket teszünk arra vonatkozóan, hogy miként látjuk a dolgokat, elkerülhetjük, hogy személyünk összefonódjon a véleményekkel. A higgadt megállapítások rendszerint kiegyensúlyozottabbak és tárgyilagosabbak, mert a kérdést nem egyoldalú, elfogult nézőpontból, hanem több oldalról közelítik meg.

Aminek az emberi történések világában tanúi vagyunk, az nem helyes és nem is helytelen. Csupán a tudat energiamezőinek játéka, amelyek meghatározott helyen és időben érintkezésbe kerülnek egymással, és az egyes egyénekben keresztül kifejeződnek. Ha tartózkodunk a feltevésen alapuló

állásponttól, miszerint az emberek másmilyenek is „lehetnének”, mint amilyenek, láthatjuk, hogy az emberek valójában nemigen tehetnek egyebet, mint hogy olyanok, amilyenek. Ha mások lehetnének, azok volnának. A korlátok meghatározzák a lehetőségeket. A feltételezett nem létezik; nem valóság, hanem a képzelet szüleménye. Nincs alapunk az emberi viselkedést a feltételezett eszményihez hasonlítva elítélni.

A megértés révén a felháborodást együttérzés váltja fel, és előtérbe kerülnek a történelem nagy megállapításai, mint a „nem tudják, mit cselekszenek” vagy „az egyetlen vétek a tudatlanság”.

A NEGATÍV SZEMLÉLET MEGHALADÁSA

Nem túl hatékony és nem is eredményes „harcba szállni a bűnnel”, és olyan küzdelembe bocsátkozni, amely az „akarat-erő” alkalmazásával igyekszik legyőzni a hibákat. Ezek eleve olyan szembeállításokat és csapdákat rejtenek, amelyek az „ellentétek” kettősségen alapuló tévedéséhez kötik az elmét.

Úgy kerülhetjük el az ellentmondást, hogy nem a negatívumot próbáljuk megszüntetni, hanem a pozitívumot választjuk, és azt követjük. Az eldönthetetlennek tűnő erkölcsi kérdéseket önmagától megoldja az a szemlélet, hogy életünkben a megértés, és nem az ítékezés a feladatunk. Egyes hivatások képviselői folyamatosan eszerint cselekszenek. Az orvosok és az ügyvédek még el is mondják betegeiknek és ügyfeleiknek, hogy nem az ítékezés, hanem a gyógyítás vagy a jogvédelem a munkájuk. A sebész ugyanúgy megműti a szent csípőjét, mint a bűnözőét. Számukra mindennapos kijelentés, hogy „nem az én szerepem vagy feladatom ítéletet hozni ilyen ügyekben”.

Hatalmas megkönnyebbüléssel jár a felismerés, hogy a spirituális elveken alapuló élet választásával az igazságérzetből fakadó ítékezést és az ebből születő gyűlöletet másokra

hagyhatjuk. A spirituális „jó” követése az egész emberiség javát szolgálja, ezért kijelenthetjük, hogy ez a leginkább megbecsülendő elhivatottság.

A szellemi elkötelezettség következképpen eltérő szerepet körvonalaz, mint amilyen azoké, akik nem kötelezik el magukat ilyen módon. Más szabályszerűségek, az energia és a figyelem másfajta összpontosítása jellemzi, mint az ego hiúsága által ösztönzött és a köznapi célok elérésére irányuló szokványos törekvéseket. Az elkötelezett a szellemi fejlődés érdekében feláldozza az anyagias vagy énközpontú előnyöket, ezáltal alárendeli az átmenetet az állandónak, és a pusztán megtévesztő helyett azt választja, ami valódi értékkel rendelkezik. Döntéshozatalnál segítséget nyújthat, ha elképzeljük magunkat halálos ágyunkon, és feltesszük a kérdést, hogy mely döntésért vállalnánk akkor szívesebben a felelősséget?

A spirituális kutatásokból (amelyeket bárki igazolhat) bizonyosan tudjuk, hogy a tudat az élet legapróbb részletét sem téveszti szem elől. Minden számít, mindenért vállalnunk kell a felelősséget, és semmi sem marad észrevétlen vagy feljegyzetlen. Ez minden tekintetben megegyezik az összes kultúra és kor emberi tapasztalatának és bölcsességének egészével, és ez minden vallás és szellemi tanítás közös alap gondolata.

Tehát a gyakorlatban úgy léphetünk túl a negatív szemléleten, hogy egyszerűen az ellenkezőjét választjuk. A szenvedélyes elkötelezettségből eredő belső fegyelem révén a negatív döntések többé nem tűnnek valós választási lehetőségnek. A határok kijelölésével mindannyian olyanok leszünk, mint akik lelkiismereti okokból megtagadják a katonai szolgálatot. Ez önmagától bekövetkezik, ha a világ céljainál többre tartott szellemi célokat választjuk.

TARTSD MEG MAGADNAK A TANÁCSAIDAT!

A spirituális nézetek általában nem túlságosan népszerűek. Nem kell ráerőltetni másokra a szemléletünket. A kényszerítésnél és mások torkon ragadásánál sokkal meggyőzőbb lehet a saját példánk. Nem azzal gyakorolunk hatást másokra, amit mondunk, vagy aminek a birtokában vagyunk, hanem inkább azzal, amilyenek vagyunk. A többség felfogásával szembenálló nézetek hangoztatása társadalomjobbító szándékát tekintve talán becsületre méltó, de nézeteltéréshez, bonyolult vitákhoz vezet, és zavart kelt a világban. Az „okok” kutatása a társadalmi és politikai újjító feladata, ami merőben más, mint a megvilágosodást keresők tevékenysége. A dicséretes törekvések egyfelől úgy láthatók, mint amelyek rokonszenvező támogatást érdemelnek, ugyanakkor a természetükből fakadó korlátokkal és elképzelésekkel rendelkező észlelési pontok termékei. A szellemi megvilágosodást keresőknek le kell mondaniuk arról, hogy a társadalom ügyeibe bonyolódjanak.

Mindenkinek be kell teljesítenie a saját karmáját vagy sorát, és jobb, ha nem keverjük össze a feladatokat. A történelem spirituálisan ihletett szentjei csakugyan lelket öntöttek az emberiségbe, és feladatuk jellege, bátor szellemük nagysága gyakran megkövetelte, hogy feláldozzák fizikai életüket. A társadalom eme szentjei együttesen egész nemzeteket és kultúrákat ihletnek meg, ezáltal mindenki javára váló életükkel nemzedékeken át csendben szolgálják az emberiséget.

Szerényebb, de ugyanolyan fontos szerepet töltenek be a társadalomban, és szintén szolgálatot tesznek az egész emberiségnek azok is, akik a saját életükben kívánnak szellemi célokat elérni. A világ szentjei külső tettekkel és saját példájuk által emelik magasabb szintre az emberiséget, a spirituális gyakorló pedig belső fejlődésével. A tudati szint emelkedése minden esetben észrevétlen, de spirituális kutatással felismerhető és kimutatható hatással van az egész emberiség tu-

datára. Az emberiség meghatározott tudati szintjének értéke az egyes emberek fejlettségi szintjeinek értékeiből tevődik össze, és a magas értéken meghatározható szintek ereje mérhetetlenül nagyobb, mint a negatív szinteké.

Az a szeretet, amely csupán az emberiség töredékének a tudatából sugárzik, valójában ellensúlyozza az emberiség többségének negatív jellegét. A világ népességének 78 százaléka még mindig a negatív tartományban, a 200-as értéken meghatározott szint alatt van, és csak 4 százaléka éri az 540-es értéken mért Feltétel nélküli szeretet szintjét. Ezért minden szeretetteljes vagy együtt érző gondolat többet nyom a latban, mint mások több ezer negatív gondolata. Nem szavainkkal és tetteinkkel változtatjuk meg a világot, hanem annak következményeként, amivé válunk. Így mindenki, aki a szellemi fejlődés útjára lép, a világot szolgálja.

A HÉTKÖZNAPI ÉLET

A dolgok értelmét az összefüggések határozzák meg, amelyek megszabják az indítékokat. A szellemi érték az indítékból ered. Tetteinket az élet iránti szeretet szolgálatába állítva, megszenteljük azokat, és önző indíttatású cselekedeteinket önzetlen adománnyá változtatjuk. A kiválóságot a legmagasabb rendű eszmények iránti elkötelezettségként határozzuk meg. Ezért minden tettet olyan lehetőségnek tekinthetünk, amellyel törekvéseink teljes tisztasága révén Istent dicsőíthetjük. Minden fizikai feladat és munka szerepet játszhat abban, hogy adjunk valamit a világnak. Még a legapróbb feladatot is láthatjuk olyannak, ami mindenki javát szolgálja, és ha ilyen megvilágításban nézzük, a munka nemessé válik.

Örömben lehet részünk vagy bosszankodhatunk, attól függően, hogy az életet milyen összefüggések együttesében szemléljük. Az irigységet nagylelkűség válthatja fel. Még jobb, ha erőfeszítéseink mások javát is szolgálják. Mindenki-

nek lehetősége van rá, hogy kedvességével tegyen valamit a világ összhangjáért és szépségéért, és ezáltal pártfogásába vegye az emberi szellemet. Minden visszatér hozzánk, amit önként adunk az életnek, mert mindannyian ugyanennek az életnek a részei vagyunk. Mint a vízen fodrozódó hullámok, minden ajándék visszatér az ajándékozóhoz. Amit másokról jelentünk ki, azt tulajdonképpen önmagunkról állítjuk.

A NEM HÉTKÖZNAPI ÉLET

A valós helyzetet tekintve, figyelembe kell vennünk, hogy társadalmunkban nem megszokott és viszonylag ritka döntés, hogy valaki a megvilágosodás elérésének szenteli az életét. A társadalmi embernek általában véve az a célja, hogy sikeres legyen a világban, míg a megvilágosodásra törekvőnek a világi határok meghaladása. Ne feledjük, hogy a világ a newtoni paradigma lineáris ok-okozati összefüggéseinek a korlátain belül működik, amelynek jellemző észlelése határozza meg, hogy mi „valóságos”. Ugyanakkor a spiritualitás a láthatatlan valóságokon, a nem-kettősség világain alapul, ezért a hétköznapi világ számára valótlannak, vagy a legjobb esetben is csak furcsaságnak tűnhet.

A mindent az anyagra visszavezető, a mérhető és kézzel fogható „eredményekből” kiinduló, megrögzött realista szemében a spiritualitás híveinek értékei homályosak, tűnékenyek és gyanúsak. Ezért a tudomány és ésszerűség szintjei, amelyek a 400-as értékeken állnak, és társadalmunkat uralják, kételkedve tekintenek az 500-as szint értékeire és indítékaira, a 600 feletti szintek valóságát pedig egyenesen tagadják.

A legtöbb ember általában úgy fogja fel a vallást vagy a spiritualitást (amelyeket összekevernek), hogy azok a „helyes és helytelen” kérdéseivel foglalkoznak. A társadalom egészét áthatják a jó és rossz erkölcsi ellentétei, aminek eredménye a törvény, a börtönök, a kormányrendeletek, az adók, a könyv-

vitel, a bíróságok, a rendőrség, a hadsereg, a politika és a háború intézményeinek teljes rendszere.

Ezzel szemben a tisztán spirituális szervezetekre nem jellemző a tekintélyelvű felépítés, nincsenek épületeik, székházai, tisztségviselőik, kincstáraik, javaik, pénzük. Kerülik mindenféle nézet hangoztatását, és nem bonyolódnak rajtuk kívül álló ügyekbe. Az ilyen szervezetek lényegükből adódóan nem tesznek nyilvános kijelentéseket, és működésük kizárólag a spirituális elvek iránt önként vállalt hűsége épül. Hitértítői tevékenységet sem folytatnak, és noha nincsenek alkalmazottaik, tevékenységüket a szolgálat ösztönzi. Nincsenek adósságaik, kötelezettségeik és befektetéseik, ezért a valóban szellemi beállítottságú egyénről elmondható, hogy „a világon van, de a világ nem birtokolja”. A spiritualitás nem keresi az elismerést, és a vádakát sem fogadja el.

Jelenlegi társadalmunkban az úgynevezett „12 lépéses” csoportok az ilyen társaságok legjobb példái. Erejük kizárólag szellemi tisztaságukból származik, és fejlődésük odáig jutott, hogy ma már az emberi szenvedés számos formájával veszik fel a küzdelmet. Ezek a csoportok az 540-es értéken állnak, amely a Feltétel nélküli szeretet szintje.

A „nem hétköznapi életet” az összefüggések és az értelmezések teszik kivételessé, amelyek nyomvonalán a választások felállítják a minden cselekedet mozgatórugójául szolgáló értékrendet. A szokványos és a nem hétköznapi élet különbsége elsősorban az összefüggésekben jelenik meg. A szeretet előtérbe helyezése a nyereségvágygal szemben önmagában is olyan jelentős hozzáállásbeli változás, ami megváltoztatja az ember életét.

Amikor valaki elhivatottságot érezve, a spiritualitásnak szenteli az életét, előfordulhat, hogy életében gyökeres fordulat áll be. Sokan egyik napról a másikra otthagyják állásukat, hivatásukat, családjukat, barátait, hivatalukat, és gyakran távoli helyekre vonulnak. Ez a komoly lépés általában ri-

adalmat kelt a családtagok és ismerősök között, akik elfogadható lélektani magyarázatokat keresnek az okára. Épeszű ember a hétköznapi világban nem tesz olyat, hogy egyszer csak fogja magát, és mindent maga mögött hagyva, Isten keresésére indul. A szellemi keresők meghökkentik a világot azzal, hogy valamilyen megfoghatatlan, belső hívásnak engedelmeskedve készek mindent feladni. De a szellemi irányultságú egyén céljai nem érzékelhetők, ezért a hétköznapi világ számára úgy tűnik, hogy az illetőnek elment az esze, megőrült vagy megpróbál „elmenekülni a valóság elől”.

A családtagok és a barátok dühösek lehetnek és neheztelhetnek rá, amiért látszólag elhagyta őket, és elutasítja azokat a célokat, amelyek eléréséért a világ küzd. Felháborítónak vagy akár sértőnek is tűnhet, hogy lemond a kiváltságokról, a pénzről, a hatalomról és a rangról. A hívő egyszerű, anyagiasságtól tartózkodó életformát választ, így aztán korábbi társai szerint megint csak „megszökik a felelősség elől”.

SPIRITUÁLIS CSOPORTOK

Személyes döntés kérdése, hogy valaki csatlakozik-e egy spirituális csoporthoz vagy szervezethez, amelyet múltbeli és jelenlegi tényezők egyaránt befolyásolnak. Mindenekelőtt a legfontosabb tényezőt, a társaság vagy szervezet és azok vezetőinek tudati szintjét kell figyelembe venni. A különböző szellemi tanítások erejének belső forrása hagyományosan a „guru áldása”, amely megfelel a tudatosság szintjeinek. Ezért az eredeti tanító és a tanítások mérhető szintjének valós értéke döntő fontosságú, amit nem lehet eléggé hangsúlyozni.

A rajongó lelkesedés nem pótolja az igazságot, mint ahogy a követők ezreinek vagy akár millióinak a hitébe vetett bízalom sem. A spirituális ítélőképesség ritka tehetség, és – a régi megfogalmazással – nem alakul ki, amíg a „harmadik szem” megnyílásával meg nem jelenik a szellemi látás. Amíg ez nem

történik meg, még a legmegfontoltabb szellemi keresőt is könnyen rá lehet szedni. Ha a spiritualitás világának csalói nem volnának nagy hatásúak, megnyerők, bizalomgerjesztők és meggyőzők, követőik sem lennének. Valójában csak egy szakértő vagy egy rendkívül fejlett tudatosságú egyén tudja megkülönböztetni a csalókat a szavahihetőktől. Ennek a spirituális félreértésnek az az oka, hogy a hamis guru tévedése az összefüggésben (kontextusban) rejlik, ami túl van a kezdő tanítvány korlátozott érzékelésén.

A tanultság sem biztosíték arra, hogy valaki igazat tanít. Vannak olyan tanítók, akik ragyogó elmék, de ha megvizsgáljuk őket, kiderül, hogy szívcsakrájuk kiegyensúlyozatlan. Ugyanakkor a szeretettel teli, „csupa szív” tanítók, akiknek a harmadik szemük vagy a koronacsakrájuk nincs rendben, tévútra viszik követőiket, ami talán a legfájdalmasabb emberi tapasztalathoz, a mély levertséggel járó vagy akár öngyilkossággal végződő spirituális kiábrándultsághoz vezet.

A FŐBB HAGYOMÁNYOS VALLÁSOK

Minden esetben szem előtt kell tartanunk a *caveat emptor* (légy óvatos vevő) intését. A világ számos nagy vallása primitív nomád törzsektől és kultúrákból származik, olyan idők-ből, amikor még meglehetősen nagy volt a tudatlanság. A tudatlan embereket – különösen a babona és a félelem eszközeivel – általában könnyű befolyásolni és lenyűgözni, és hajlamosak a dolgokat emberi tulajdonságokkal felruházni. Azokban a régi időkben burjánzottak a kultuszok. Tudomány nem létezett, ezért sok természeti eseményt természetfeletti hatalmak tevékenységének tulajdonítottak. A természetfeletti hatalmak befolyásolására kialakult az amulettek, állati testrészek, csontok, kövek, faragott figurák, varázserejű hangok és jelképek használata. Ezekhez földi helyszínek és természeti

ti jelenségek, hegyek és tűzhányók, megáldott vidékek vagy „szent” helyek és romok társultak.

A világ nagyobb természeti csapásaiért és jellegzetességeiért az „istenek” voltak a felelősek. Az éhínség, az áradás, a földrengés, a napfogyatkozás és a csillagok állása mind-mind természetfeletti jelentéssel bírt, és varázserőkkel fonódott össze. Az emberek állatokat tiszteltek, és azok szellemeit. Az animizmus világképe vált uralkodóvá. Mindebbe bevonták a „szellemeket”, azok befolyásolásának pedig meghatározó szerepe lett. Igen értékesnek tartották a szent szereket, a bűbájt, a varázsigéket, a révült állapotokat, a ráolvasásokat és az áldozatokat. A haragos isteneket önként vállalt éhezéssel, önsanyargatással, állatáldozattal, csonkítással kellett kiengesztelniük, vagy veszélyes ragadozókkal és kobraikkal kellett játszadozniuk, és szöggel kivert ágyon feküdniük. Ezt a célt szolgálta a testi fenyítés, a betegség okozta „szent” nyomorúság, a rituális kínzás, az állatok, baromfik és szüzek meggyilkolása is.

A kegyetlenségnek és tudatlanságnak ez a posványa gyakran épp az a kultúra volt, amelyből a vallások kinőttek. Csak akkor érthetjük meg, hogy miért tekintették Istent olyannak, akinek örömet szerez az állatok vérének kiontása és a hajadonok halála, ha felismerjük, hogy ezek a kultúrák megteremtették a hitet Isten pontos ellentétében, és azt istenítették. A valóság efféle durva torzításai az ego sötét oldalának kivetüléseiből alakultak ki, és ezek a negatív „istenek” valójában a nép bosszúálló, féltékeny, irigy, rosszindulatú, megtorló, kárhozatra ítélő, haragvó, pusztító, büntető, a lelkeket pokolra vető és teljes civilizációkat járvánnyal, éhínséggel, áradással, tűzvesszel és viharral sújtó istenei.

Amikor e negatív szemlélet fertőjéből kialakult egy vallás, hajlamos volt a bűnt, a poklot, a büntetést, az igazságosságot hangsúlyozni és figyelme középpontjába állítani, és ezeket használta az összes létező kegyetlenség, háború, vérontás, ül-

döztetés, büntető ítélet, máglyahalál, kiátkozás, bebörtönzés és kézlevágás igazolására.

Mindezt szentnek vélték, mert a szenvedést minden formájában istenítették. A pogányok megölését ezért dicséretesnek tekintették, és az ellentétet indokoltnak látták. Erre mindig ésszerű magyarázatot lehetett adni a múlt kulturális igazságtalanságainak felidézésével, amelyek fényében a megtorlás évszázadokon és nemzedékeken át mindvégig jogosnak tűnt.

E negatív szemlélet uralma alatt a vallás a társadalom legnagyobb zsarnoka, kirívóan igazságtalan és embertelen tettek elkövetője lett. Egy olyan kultúra, amely gyűlölködésben él, fenyegető, kegyetlen és erőszakos istent képzel el és vetít ki. A Mennyeik Istenét a „pokol isteneinek” látni olyan súlyos és megdöbbentő spirituális téveszme, amely szinte felfoghatatlan súlyú és horderejű következményekkel jár az emberiségre nézve.

Az ember szenvedéseinek teljessége és hatalmassága életének egy korábbi szakaszában megmutatkozott e tudat számára, és ez a kinyilatkoztatás megrendítő volt. Vallásos hitét abban a pillanatban ateizmus váltotta fel. Érthetetlennek tűnt, miként lehet hinni egy istenben, amely ilyen iszonyú rémségeket és szenvedést teremtett. Évekkel később jött a felismerés, hogy tévedett, mert az ego tulajdonságaival ruházta fel Istent. Visszatekintve nyilvánvaló, hogy az ateizmus csupán az emberiség hamis isteneinek az elutasítását jelentette, mert maradt egy erős spirituális megérzés, amely szerint az igaz Isten az ellentéte volna annak, amelyről a vallás prédikál. Ez a megérzés később megerősítést nyert, amikor Isten megjelenése és felragyogása e tudatban eltüntette az efféle képtelen hiedelmek maradványait is.

A tudati skála áttekintésével nyilvánvalóvá válik, hogy a történelem haragvó „istenei” jóval 200 alatt állnak, így valóságuk nem teljes. Inkább valótlanok, mint valóságok. A tudati

skálán a negatív energiamezők érzéketlennek, bosszúszomjasnak, megtorlónak, kárhozatra ítélőnek, haragtartónak és lenézőnek látják „istent” (aki megvet minden bűnöst). Ezek a gyűlölet isteneinek jellemzői, amivel az emberiség minden korban saját kegyetlenségét és embertelenségét igazolta.

Annyi bizonyos, hogy a civilizáció történelmének legalább az utolsó ötezer éve az ismétlődő rémségek korszaka, ami a múlt században érte el tetőfokát emberek millióinak lemészárlásával és kiirtásával. Elképesztően súlyos következményei voltak az emberiségre nézve, hogy a démonokat isteneknek nézték.

Ebben a történelmi környezetben is voltak olyanok, akik a szellemi fejlődés magasabb fokán álltak, és ellenezték a pusztítást, de a társadalom csakhamar ellenségnek bélyegezte őket, akiket el kell némítani. Egy vak társadalomban a fényt még mindig látó tiltakozót hazafiatlannak, tekintélyrombolónak, elmebetegnek vagy gyávának tekintették, aki feltétlen fenyegetést jelent a fennálló viszonyokra nézve. Veszélyesnek és felforgatónak látták mindazokat, akik nem fogadták el a társadalom közkeletű téveszméit.

A kevés spirituálisan elhivatott egyént, akik megtapasztalták a magasabb rendű tudatállapotokat vagy a megvilágosodást, a történelem során misztikusnak nevezték, és gyakran eretneknek kiáltották ki, üldözték, kiátkozták és máglyára küldték. Tanításaik veszélyeztették a spirituális téveszmékre épülő hatalmi rendszereket. A végtelen könyörület, együttérzés és feltétel nélküli szeretet Istene csakugyan megkérdőjelezhetővé teszi a büntudat és félelem uralmát.

Az emberiség tulajdonképpen egészen mostanáig nem ismerte fel, hogy az igazság békét hoz, míg a hazugság félelmet. Ez az ismertetőjele a kettő közötti különbségnek.

Az 1980-as évek vége felé az emberiség tudati szintje végül elmozdult a 190-es értékről, ahol századokon keresztül állt, és a kritikus 200-as értéket, a Becsületesség szintjét át-

lépve, eljutott a jelenlegi 207-es szintre. Ez a magasabb tudati szint már nem ad otthont a kegyetlenségnek és a gyűlöletnek, és a társadalom nagyobb része – beleértve az egyházakat is – már nem hangsúlyozza a bűnt és a félelmet. Immár a szeretet Istenéről beszélnek. A pápa szót emel a gyilkosság, a halálbüntetés és az inkvizíció ellen, és elítéli az ártatlanok és elnyomottak védelmének elmulasztását.

Mintha tavaszodna, az ember istenfelfogásának új korszaka kezd beköszönten. Az emberi tudatosság immár elég magas szintre jutott ahhoz, hogy felismerhesse a szeretet Istenének valóságosságát, és ne a büntudat és gyűlölet istenének hódoljon.

Az emberiség a tényleges ébredés küszöbén áll, ami talán Krisztus Szentírásban megjövendölt második eljövételének tulajdonképpeni lényege. A civilizáció már majdnem eljutott a nukleáris önmegsemmisítésig, majd mielőtt „mélypontra zuhant” volna, ismét a Fény felé fordult. A spirituális igazság csak akkor fordulhat át az ellentétébe, ha az emberiség tudati szintje 200 alatt van, de amikor átlépi az Igazság és Becsületesség ezen értékének határvonalát, elkezd magától helyreállni.

Az emberiség csak az utóbbi években fogadta el a valós és valótlan megkülönböztetésének kegyelmét. A nyaktiló nem az egyenlőség-szabadság-testvériség jelképe többé, hanem annak látjuk, ami. A régi isten visszamaradt örökségének és a valóság új paradigmájának határán a társadalom új erkölcsi kérdésekkel találja szembe magát. Ma olyan ellentmondásos kérdésekkel találkozunk, hogy ateisták fordulnak a bírósághoz istenadta szabadságjogaik érvényesítéséért, amit az alkotmány és a jogok törvénye szavatol, kijelentve, hogy a mindenkiket egyformán megillető szabadság és jogok Istentől származnak, aki minden embert egyenlőnek teremtett.

A 200-as tudati szint felett Isten a pártatlanság, egyenlőség és szabadság lényegeként jelenik meg. Végül jóindulatúvá

és barátságossá vált. Ahogy új remény kel életre az emberiség nemzedékeinek komor kilátástalanságából, a mennybejutás most valószínű lehetőségnek tűnik. Az emberiség újjászületőben van, és a félelem és rettegés istenének helyébe a boldogság Istene lép.

AZ ÚJ VALÓSÁGPARADIGMA MEGJELENÉSE

Az emberiség tudati fejlődésének velejárójaként jelentős változások mennek végbe jellemző beállítottságában és társadalmi formáiban. Fokozatosan elveszíti vonzerejét minden, ami negatív, kevésbé lesz elfogadható, és már nem olyan meggyőző. Egyre kevesebb híve marad a gyűlöletnek, a bosszúállásnak, a büszkeségnek és a képmutatásnak. Ekkor már látják, hogy a megtorlás igen kellemetlen következményekkel jár; egyre nehezebb ésszerű indokokkal megmagyarázni az egyenlőtlenséget és az igazságtalanságot. Többé nem ízléses és nem hatásos elővenni a régi, negatív isteneket, és az ilyen szélsőségek elveszítik elfogadható igazolásukat.

A bűnt felelősségtudat, a bosszúálló erkölcsi elveket az etika váltja fel, és az ítélkezés helyett a megértés kerül előtérbe. Az olyan kifejezések, mint a „jó” és a „rossz”, viszonylagossá válnak, az összefüggést egyre inkább közrejátszó tényezőként határozzák meg és veszik figyelembe. Az érzelmi kitöréseket a társadalmi józanság váltja fel, és a tömegek már nem olyan fogékonyak a gyűlöletkeltésre.

Bár a nyugati világ nagy részére napjainkban ilyen tudati fejlődés a jellemző, bolygónk több területén, ahol a régi istenek uralkodnak, még elutasítják ezt. Ezeken a helyeken a vallásháborúk és az ezeket támogató politikusok továbbra is meghamisítják a spirituális igazságot, és az emberek tűzbe vetésére, hadba vonulásra buzdítanak.

Az a legérdekesebb, hogy az oly sok kultúrát homályba borító tudatlanság fátylát a politikai határokkal mit sem törődő

elektronikus hírközlés hasította fel. Ki hitte volna, hogy a gonosz a tranzisztoros áramkörnek köszönhetően veszíti el hatalmát?

Az igazság és a szabadság üzenete ma már szinte korlátozás nélkül bárkihez eljuthat. A zsarnokság elbukik az internet támadásának hatására. Manapság az információ a leghatékonyabb eszköz, amióta csak Gutenberg feltalálta a nyomtatást.

A szabad kommunikáció végül az emberiség egészét összeforrasztja és egyesíti a közelgő szabadságban és testvériségben. A különböző nyelvek, amelyek szembenálló felekre osztották az emberiséget, most egy közös nyelvben egyesülnek, amelyet még a gyerekek is könnyűszerrel megértenek.

A valóság új paradigmájának megjelenését jelzi a volt Szovjetunióban és Kelet-Európában a parancsuralmi, istentagadó kommunizmus gyakorlatilag önmagától bekövetkező bukása is. A szabad kommunikáció és a gazdasági szükségszerűség biztosíték rá, hogy ez a világ többi részén is bekövetkezik. A Szovjetunióban egyetlen lövés nélkül bukott el a kommunizmus. Nem a „gonosz elleni háború” volt az, ami „legyőzte”, hanem ellentétének a megjelenése. A fejlődés nem a negatív leigázásával megy végbe, hanem azáltal, hogy a pozitívat választjuk, és kitartunk mellette. Ezt bizonyítja Észak- és Dél-Korea békés közeledése is.

Az előző század második felében a tudomány világa is jelentős változáson ment keresztül. Korábban a tudományt elvakította a newtoni lineáris valóságparadigma determinisztikus materializmusa, amely ellehetetlenítette a tudományos tudatosságot, és a 499-es értéken meghatározható tudati szinten rekesztette. Ezen a szinten áll Newton, Einstein, Freud és minden nagy gondolkodó és tudós. Az integrálszámítással megmagyarázhatatlan információt figyelmen kívül hagyták, „kaotikusnak”, a tudományos kutatás körén kívül esőnek tekintették.

Mivel az élet egésze és belső folyamatai nem lineárisak, minden ezzel kapcsolatos tudás és valóság messze meghalad-

ja a hagyományos tudomány paradigmáját, amely meghatározza, hogy nézete szerint mi lehetséges. Mindez alapjaiban változott meg a „káoszelmélet” vagy a „nem lineáris dinamika” kialakulásával, ami utat nyitott az élet teljességének kutatása előtt. A mérhető tudati skála olyan tisztánlátást tesz lehetővé, amely módot nyújt spiritualitás és tudomány kölcsönös megértésére.

A tudomány úgy ítélte, hogy ha valami nem meghatározható és mérhető, akkor csupán a képzelet szüleménye („csak az valóságos, ami mérhető”). Ilyenformán érvénytelennek nyilvánította a szeretet, a részvét, a szépség, a megbocsátás, az ihletettség, a hit, a bajtársiasság, a hűség, a hála, a remény és a boldogság emberi értékeinek mindennemű komoly kutatását vagy vizsgálatát – más szóval mindent, ami az emberi létezés és indítékok tulajdonképpeni lényegét és valóságát képezi.

A tudomány a titokzatos és a megfoghatatlan jelentőségét sem képes megérteni. Mindezek ellenére még mindig ez a legjobb eszköz, amely a fizikai világ felmérésére és befolyásolására az ember rendelkezésére áll. Korlátai nem fogyatékoságáról árulkodnak, csupán kijelölik alkalmazhatósága tartományát. Korlátaink ismerete valójában erősség, nem pedig gyengeség.

A káoszelmélet egyik fontos eleme az úgynevezett „attraktormezők” felfedezése. Ezek felfedik, hogy a látszólag megmagyarázhatatlan, kaotikus és összefüggéstelen események mögött valójában egy rejtett energiamező áll, amelynek mintázata hatással van a „statisztikai valószínűségen alapuló” vagy véletlenszerű adat megjelenési formájára. Ilyen mintázatok fedezhetők fel az értelmetlennek vagy megfoghatatlannak tűnő természeti jelenségek mögött, és ezekkel magyarázhatók a bolygó egészét érintő átalakulások és környezeti változások, az időjárás törvényszerűségei és az emberi szív dobogása is.

A megmagyarázhatatlan továbbra is megjósolhatatlan marad, de megfoghatóvá válik. A szellemi valóság egymásra épülő szintjei, a korábban láthatatlan tartományok, amelyek jelen-

tőségét nem is sejtettük, most így igazolhatók és hozzáférhetők. Annak megértésével, hogy az ember magatartását és meggyőződéseit egyre nagyobb erejű tudati szintek uralják, amelyeknek saját, rejtett attraktormezejük van, világossá válnak az ember egész történelem folyamán tanúsított viselkedésének mozgatórugói.

Ha megismerjük valamely kultúra, nemzet, közösség, egyén vagy intézmény igazolt tudati szintjét, jó eredménnyel előre meghatározható, hogy várhatóan a hozzáállások, gondolatok, érzelmek és szellemi képességek milyen skálája jellemzi. A madárrajok által követett láthatatlan mintázathoz hasonlóan lehetőség nyílt egész társadalmi rétegek viselkedésmintáinak tanulmányozására és megértésére. A népesség egy adott rétege csak olyan valóságparadigmát képes elfogadni, amely a saját meghatározott tudatmezeje által kijelölt értéktartományba esik, vagy nem áll túl távol tőle.

Ezek a láthatatlan energiamezők túlmutatnak téren és időn, a történelem minden korszakában, minden időben és mindenki számára jelen vannak. Akár egy vevőkészülék, mindenki a saját tudati szintjéhez tartozó gondolatmezőre hangolódik. A 300-as szinten állók például meglehetősen másképp rezonálnak, mint a 400-as szinten lévők. Az egyes szintek nemigen veszik számításba a többi valóságát. A 190-es szinten például a büszkeség igen jelentős ösztönző erő, mint például Németországban volt Hitler uralma alatt. A büszkeség célja ilyenkor az önmegvalósítás, amely cél szentesíti az eszközt.

Ezzel szemben a 400-as szinten az értelem, az ésszerűség és a tudományos ismeretek a meghatározók. A szeretetnek és az együttérzésnek csak akkor lesz tényleges jelentése, valósága, vagy akkor lehet a magatartás indítéka, ha a tudat fejlődésében már elérte az 500-as szintet.

A különböző szintű energiamezők eltérő látásmódja hatással van az ebből eredő osztályellentétekre és a társadalom

mindenféle politikai álláspontjainak összeütközésére. A közvélemény a szélsőségek között ingadozik, miközben az uralkodó csoport igyekszik felszámolni mindazoknak a nézeteit, akiknek a felfogása és meggyőződése eltér a hatalométól. A magasabb szinteken a belátás, az együttérzés és a megértés oldja fel az ellentéteket, míg az alacsonyabb szinteken a küzdelem, az üldöztetés és a háború.

Mindeddig nem ismertük fel, hogy mit is jelent, és valójában milyen jelentős változásra utal az emberiség kiemelkedése a múlt sötétségéből és tudatlanságából a Fény reménységébe és ígéretébe. A hatalmas ugrás a 190-es szintről a 207-es szintre az *emberiség egész eddigi történelmének legmélyrehatóbb és legjelentősebb eseménye.*

Jellemző módon ez csendben, kimondatlanul és észrevétlenül történt. Az emberi sors alakulásának ezt a lehetőségét jósolta meg a nagy avatárok megjelenése az emberek között.

Az Istenség végtelen ereje úgy ragyog át a tudati szinteken, mint a nap sugarai az erdőn. Minden életformát fenn tart. Ha megfosztják a Fény erejétől, a tudat ideiglenesen visszafordul az erőszakhoz, amely látszólag helyettesíti. Az erőszak korlátozott, míg az erő korlátlan. A végeredmény ezért nem kétséges, mert az erőszak nem állja meg a helyét az erővel szemben, és az erő táplálása nélkül az erőszak természetéből adódóan feléli és kioltja önmagát.

Ahogy tudásunk átfogóbbá lesz, és felöleli a nem-kettősség nem lineáris valóságát, mámorítóan nyilvánvalóvá válik, hogy a legmélyebb értelmű, a lehető legtudományosabb kijelentés a *Gloria in Excelsis Deo.*

Az ego feloldódása



mikor eltávolítjuk az útjában álló akadályokat, feltárul a Valóság. Ezek az akadályok önmaguktól ledőlnek, ha eltávolítjuk, ami alátámasztja őket. Ilyen támaszték az „ok” fogalma. Ha megértjük, hogy az okokba vetett hit az egyik legfontosabb alappillére a különálló, önálló léttel rendelkező és független én vagy ego tévképzetének, világossá válik, miért is ilyen lényeges ez a felismerés.

Az ok fogalma magában hordozza a kettősség képzetét: „ez” okozza „azt”. Következésképpen megjelenik egy ebből adódó logikai szükségszerűség, hogy létezik egy „én”, amely a cselekedetek magyarázatául és okául szolgál. A gondolatok háttérében tehát egy képzeletbeli „gondolkodó”, a cselekedetek háttérében egy „cselekvő”, az érzések háttérében egy „érző”, a találmányok háttérében egy „feltaláló” áll, és így tovább.

Mindennek jellegzetes vonása még a téves azonosulás a tettekkel és a magatartásformákkal, a szerepekkel vagy az elnevezésekkel. Ez a zavar abból ered, hogy az ént tévesen nemcsak egy különálló cselekvőként azonosítjuk, hanem mindez összemosódik egy énképpé, amely szerint *azonosak vagyunk* tetteinkkel, viselkedésünkkel, érzéseinkkel, gondolatainkkal stb. A meggyőződés, miszerint bizonyos tulajdonságokkal vagyunk azonosak – így jók vagy rosszak, esetleg maga a hivatásunk vagyunk –, a cselekedetek háttérében álló cselekvő tévképzetét hajlamos tulajdonságokat jelző melléknevek végtelen sorával kiszínezni.

Az „én” elmerül az önmeghatározások végeláthatatlan ingoványában, és felismerhetetlenné válik. Ha ezek a meghatározások „jók”, az illető örül, ha „rosszak”, akkor büntudata lesz vagy elcsügged. Valójában az összes önmeghatározás megtévesztő és egyformán félrevezető.

Nem árt felismerni, hogy a különálló én vagy entitás tévképzete hamis önazonosság-tudatot teremt, amelynek macacsságán látszólag több okból is nehéz felülkerekedni. Beleszeretünk ebbe a becses énbe, ami rögeszménkké válik, és énközpontúvá teszi fogalmazásunkat és gondolkodásunkat. Az ént életünk történetének és drámájának hőségé vagy hősnőjévé magasztaljuk. Így önmagunk „énje” az elkövető és az áldozat, az ok, minden feddés és dicséret jogos alanya és az élet színjátékának főszereplője lesz. Mindez azt is megköveteli, hogy megvédjük az ént, és fennmaradása mindennél előbbre való legyen. Ehhez hozzátartozik az a kényszer is, hogy mindenáron „igaza” legyen. Az én valóságosságának hite ettől fogva egyet jelent a túléléssel és a létezés folytatásával.

Akkor emelkedhetünk felül az énnel való azonosuláson, ha megszabadulunk a gondolkodás fent leírt hajlamainak mindegyikétől. Ehhez a szeretet és alázat jegyében készen kell állnunk arra, hogy „feláldozzuk” Istennek ezeket a sajátságokat és gondolkodásmódbeli szokásokat. A feltétlen alázathoz csak úgy juthatunk el, ha gondolatainkat és véleményeinket az igazolhatóan megalapozottak körére szűkítjük. Ez azt jelenti, hogy önként feladjuk a ragaszkodást minden kigondolt feltevéshez. Ha kitartóak vagyunk, az üres látszatok nem igazságként, hanem a tévedések forrásaiként jelennek meg. Végső, dicsőséges darabokra hullásukkal ráébredünk, hogy az elme nem is „ismer” igazán semmit. Legfeljebb ismeretei lehetnek „valamiről”, és nem ismerhet meg semmit igazán. Valóban ismerni valamit annyit tesz, hogy *egyek vagyunk* az ismerttel, vagyis nem az tesz valakit kínaivá, hogy mindent tud Kínáról.

Ha az elmét arra korlátozzuk, amit bizonyíthatóan tud, csökkentjük méretét és befolyását, s így a szolgánk, nem pedig az urunk lesz. Nyilvánvalóvá válik, hogy az elme tulajdonképpen feltevésekkel, külsőségekkel, észlelt eseményekkel, nem bizonyítható következtetésekkel és gondolati folyamatokkal foglalkozik, amelyeket tévesen a valósággal azonosít. Valójában nem létezik olyan valóság, amelyet az elme állított össze.

Az elme beszédességre hajlamos, és „kitűnő” gondolatokat és véleményeket tulajdonít magának. Ha alaposan megvizsgáljuk, kiderül, hogy ezek a vélemények semmit sem érnek. Mind hiábavaló, nincsen jelentőségük, sem valódi értékük. Mindenki elméjét vélemények végeláthatatlan sora tölt ki, és ha igazi valójukban látjuk ezeket, a vélemények csupán az elme állapotai. Még fontosabb azonban, hogy szembeállításokból származnak, amelyeket megszilárdítanak, és éppen ezek a szembeállítások okozzák a szüntelen szenvedést. A szembeállítások feladásával elnémítjuk a véleményeket, és a vélemények elnémításával elhagyjuk a szembeállításokat.

Az emlékezet értéke is csökken, amikor ráébredünk, hogy az elme nemcsak a jelent érzékeli tévesen, hanem szokásos gyakorlatának megfelelően a múltat is, és emlékeink csupán a múlt tévképzeteinek feljegyzései. Minden múltbéli tett abból a látszatvalóságból indult ki, amilyennek az adott időben magunkat gondoltuk. Mély bölcsességet rejt a szomorú kijelentés, amely megállapítja, hogy „nos, akkoriban jó ötletnek tűnt”.

Az elmélkedés és a meditáció megingatja azt a hitet, hogy igazi önmagunk egy képzeletbeli „én”, mert felismerjük, hogy minden jelenség önmagától következik be, nem pedig egy belső, akarattal rendelkező „én” létének folyományaként.

Az élet jelenségét egyáltalán nem idézte elő senki és semmi. Elsőre néha zavarba ejtő az a felismerés, hogy az élet minden eseménye a természetben és a világegyetemben uralkodó feltételek összes jellemzőinek személytelen, önálló köl-

csönhatása. Ez magában foglalja a test működését, az értelmi tevékenységet és az elme által a gondolatoknak és történeteknek tulajdonított értéket és jelentést. Ezek az önkéntelen válaszok a korábbi programozás személytelen következményei. Gondolatainkat hallgatva rájöhetünk, hogy csupán ezt a programozást halljuk. Valójában nem létezik egy belső „én”, amely előidézi ezt a tudatfolyamot. Ezt felfedezhetjük azzal az egyszerű gyakorlattal, hogy az elmét a gondolkodás felfüggesztésére kérjük. Nyilvánvalóvá válik, hogy az elme teljes mértékben figyelmen kívül hagyja kívánságainkat, és folytatja, amit eddig is tett, mert nem szándékos döntés nyomán cselekszik. Ami azt illeti, gyakran éppen az ellenkezőjét teszi annak, amit szeretnénk.

Az ego folytonosságának és hatalmának alapvető eleme, hogy magáénak vallja a személyes tapasztalatokat. Az „én gondolom” életünk minden jellemzőjének feltételezett okaként villámgyorsan közbeékeli magát. Ezt nem könnyű észrevenni, csak nagyfokú figyelemösszpontosítással van rá esély, miközben a gondolatfolyam eredetéről elmélkedünk.

Körülbelül egy tizedred másodperc telik el, mielőtt az ego egy belül érzékelt történést magának tulajdonít. Amint felfedezzük ezt a hézagot, az ego elveszti uralmát. Egyértelmű lesz, hogy tanúi vagyunk a jelenségeknek, nem pedig okozói vagy előidézői. Ezt követően inkább tanúi vagyunk az énnak, és nem tanúként vagy tapasztalóként azonosulunk vele.

Érdekes dolog a nyomon követés képessége és működése. Az ego tulajdonképpen a valóság és az elme közé helyezi magát. Feladata egy hifiberendezés tape monitor erősítőfokozatához hasonlít, amely a másodperc töredékével korábban rögzített műsort játssza vissza. Ezért a hétköznapi élet tapasztalatai az ego által rögzített dolgok azonnali visszajátszásai. E rövid pillanat alatt az ego korábbi programozásának megfelelően szerkeszti át a bejövő anyagot. A torzítás ezáltal „beépített”, és önmagától bekövetkezik.

Ez a szűrő elhomályosítja a valóságot, és elrejtí a tudat elől. Az első dolgok egyike, ami az ego meghaladásakor észlelhető, az a semmihez sem hasonlítható átalakulás, ahogyan az élet egésze szikrázó elevenségévé változik. Megtapasztaljuk a valóságot, mielőtt eltorzulna, tompává válna, és a feltevések átírnák. Aki először tapasztalja meg az igazi mivoltában megjelenő valóságot, teljesen a hatása alá kerül. Mielőtt a hamis én tévképzete szertefoszlana, utolsó másodperceiben egy futó pillanatra megjelenik előtte a Valóság, amely minden képzeletét felülmúlja. Az ego érzékelő rendszerének eltűnésével csodás tündöklés ragyog fel. Akkor, arra a rövid pillanatra megjelenik a tényleges halál érzése, ahogy az ego szerkezete semmivé foszlik a meggyőződéssel együtt, hogy egyedül az volt valóságos.

Összefoglalva azt mondhatjuk, hogy az ego szembeállítások gyűjteménye, amelyeket a hiúság és a félelem tart össze. Feltétlen alázattal oldható fel, amely aláássa burjánzását.

Az ego másik alappillére az a meggyőződésünk, hogy az ego felfogóképességünk és fennmaradásunk oka, és úgy tekintünk rá, mint önmagunk és a világ ismeretének adatforrására. Önmagunk és a világ érintkezési felületének látjuk, amely egy tévéképernyőhöz hasonlóan eljuttatja hozzánk és érthetővé teszi a világot, és mi attól félünk, hogy elvesznénk nélküle.

Egész életünkben az ego-én állt törekvéseink középpontjában, ezért mérhetetlenül sok érzelmet fektettünk bele. Az ego egyszerre a küzdelem forrása és tárgya, és sűrűn áthatják az érzelmek, valamint az emberi érzések, kudarcok, nyereségek és veszteségek, győzelmek és szerencsétlenségek. Megszállottjaivá válunk, és beleszeretünk ebbe az entitásba, szerepeibe és hányattatásaiba. Pusztán befektetésünk mértéke miatt is túl értékesnek tűnik ez az én ahhoz, hogy lemondjunk róla. A bensőséges ismeretség éveit – a remények, az elvárások és az álmok – mind hozzákötnek. Összekapcsolódunk ezzel az „énnel”, amelyről azt gondoljuk, hogy az élet tapasztalatának központi eleme.

Amellett, hogy egy életen át rengeteget fektetünk vélt énünkbe, a jövő láthatárán feltűnik a halál rémalakja. Hitetlenkedve fogadjuk a szörnyű hírt, hogy ez az „én” tulajdonképpen elmúlásra van ítélve. Az „én” végét jelentő halál kilátása igazságtalannak, képtelenségnek, valótlannak és sorscsapásnak tűnik. Egyszerre dühítő és félelmetes. A létezés folytán az életben átélt összes érzelmet újraéljük ekkor, de ezúttal magával a halállal kapcsolatban.

A figyelem kiindulópontjául szolgáló ego-én feladása megkívánja minden effajta kötődés és hiúság elhagyását, s így végül szemtől szemben találjuk magunkat az ego felügyeletének eredeti szerepével, ami a fennmaradás és a túlélés biztosítása. Az ego tehát ragaszkodik minden tulajdonságához, mert azok alapvető célja – fennmaradásának biztosítása – „indokolja”, hogy megszállottan nyereségre, győzelemre, tanulásra, szövetségkötésre és a javak, adatok és ismeretek felhalmozására törekedjen. Az egónak számtalan terve van túlélési esélyeinek javítására. Ezek némelyike szembetűnő, nyilvánvaló, míg mások alig észrevehetők, rejtettek.

Az átlagember számára mindez természetesen ijesztő és sajnálatos. Azoknak viszont, akik a spirituális munkában magasabb szintre jutottak, egyértelmű, hogy mi ebben az öröndetes. Az ego-énnek igazából egyáltalán nem kell meghalnia. Az élet nem ér véget. Nem szűnünk meg létezni, és korántsem vár rettenetes, fenyegető sors ránk, amely véget vet az életnek. Ez az egész történet kitaláció, mint maga az ego. Még csak nem is kell elpusztítani az egót, vagy munkálkodni rajta. Mindössze azt az egyszerű feladatot kell végrehajtani, hogy ne tekintsük valódi énünknek.

Az azonosulás feladása után valójában ugyanúgy járunkkelünk és beszélünk, eszünk és nevetünk, csupán annyi változik, hogy a testhez hasonlóan nem „én” vagy „ez”, hanem „az” cselekszi mindezt.

Ezután már csak annyi a teendő, hogy lemondunk a birtoklás, az értelmi szerzőség képzetéről, és a téveszméről, miszerint mi gondoltuk ki és alkottuk meg ezt az ént, és felismerjük, hogy pusztán egy tévedés eredménye. Nyilvánvaló, hogy ez egy nagyon is természetes és elkerülhetetlen tévedés. Mindenki elköveti ezt a hibát, és csak kevesen fedezik fel, és hajlandók vagy képesek kijavítani.

A téves azonosulás hibájának kijavítása olyan átalakulást helyez kilátásba, amely csak Isten segítségével mehet végbe. Látszólag nagy bátorság és eltökéltség kell ahhoz, hogy lemondjunk létezésünk valósnak vélt középpontjáról. Elsőre ijesztőnek tűnik ez a kilátás, és megrémülünk, hogy elveszítünk valamit. Megjelenik a félelem, hogy „nem leszek önmagam”. Félünk, hogy elveszítjük azt, ami biztonságot ad és ismerős. Ami ismerős, az megnyugtató, ráadásul a háttérben ott a gondolat, hogy „tulajdonképpen az énem minden, amim van”. A megszokott „én” feladása az üresség, a nem-létezés vagy akár a rettegett „semmivé válás” félelmével tölt el.

Az énnel azonosulást az Én azonosságtudatára váltó átmenet megkönnyítéséhez nem árt tudni, hogy a kisebb helyébe a nagyobb lép, tehát nem jár veszteséggel. A valódi Én felfedezésével jelentéktelenné válik az a nyugalom és biztonságérzet, amelyet a kis én azonosságtudatához kötődő ragaszkodás ad. Az Én sokkal közelebb áll az „önmagam” érzéséhez. Az Én inkább az „Önmagam”, mint „önmagam”. A kis én tele van gyengeségekkel, félelmekkel és kínokkal, míg a valódi Én felette áll ezeknek. A kis én vállal a halálfélelem terhe nyomja, a valódi Én viszont halhatatlan, túl van téren és időn. Az átmenettel járó elégedettség tökéletes és hiánytalan. Oly mérhetetlen megkönnyebbülést jelent, hogy életünk minden félelme alaptalan és kitalált volt, ami egy időre igen megnehezíti, hogy tevékenyen részt vegyünk a világ dolgaiban. A halálos ítélet semmissé tételével teljes pompájában jelenik

meg az Élet csodás ajándéka, amelyet már nem árnyékol be az aggodalom vagy az idő szorítása.

Az idő megszűntével feltárulnak az ajtók az öröm örökkévalóságára. Isten szeretete a Jelenlét Valósága lesz. Az Élet és a Létezés Valóságának tudása megdöbbenő kinyilatkoztatásban tárja fel önmagát. Isten csodája úgy ölel körül mindent és oly mérhetetlen, hogy az minden képzeletet felülmúl. A valós és végleges hazatérés hiánytalan teljességében, mélyen áthat.

Az Istentől félő ember gondolata annyira nevetségesnek tűnik, hogy végzetes örültségnek hat. A valóságban a szeretet legbensőbb lényege örökre eloszlat minden félelmet. Ugyanakkor az emberi tudatlanság képtelenségében egyfajta isteni színjáték jelenik meg. Mindamellett látható, hogy a vak küszködés és kínlódás céltalan és szükségtelen. Isten szeretete végtelenül könyörületes. Nemigen hihető, hogy az emberek egy olyan Istenben hisznek, akit az ember korlátozottsága kihoz a sodrából és feldühít. Az ego vak világa folyamatos rémálom, még látszólagos áldásai is tűnékenyek és üresek. Az ember igazi sorsa az, hogy felismerje forrása és teremtetője isteni lényegének valóságát, amely örökké jelen van a teremtetben és teremtetőjében, amely maga az Én.

Megelégedni az ego börtönébe zárt étellel, szomorú ár a nyamvadt morzsákért, amelyeket az ego alávetettségéért és behódolásáért cserébe kap. Apró nyereségei és örömei szánni valóak, illanók és átmenetiek.

Az ego konokságának másik oka, hogy fél Istentől. Ezt a félelmet erősítik és támogatják a széles körben elterjedt téves nézetek Isten természetére vonatkozóan, akit megismerés folytan mindenféle emberi tökéletlenséggel ruháztak fel, ami az emberekben torz képet alakít ki a legfelsőbb lény tulajdonságait illetően. Az ember Istentől alkotott elképzelése egy hatalmas Rorschach-ábrához hasonlóan félelmeinek és tévképzeteinek alapvető tárháza lett, mint azt Freud he-

lyesen megállapította. Noha igaza volt abban, hogy ilyen hamis isten nem létezik, korlátozottságánál fogva nem sejtette, hogy ezzel szemben létezik egy Valódi Isten (ami magyarázatot ad arra, hogy a 499-es szinten határozható meg). Jung, Freud pszichoanalitikus kortársa továbbment nála, és az emberi szellem valóságát és a spirituális értékek igazságát hirdette (Jung ezért az 540-es értéken áll). Ezek a mérési adatok világosan megmutatják, hogy hol húzódnak az értelem, az elme és a racionalitás határai, illetve korlátai.

Isten természetének megértéséhez mindössze a szeretet természetét kell ismernünk. Aki igazán ismeri a szeretetet, ismeri és érti Istent – és Istent ismerni egyet jelent a szeretet megértésével.

Isten jelenlétében a legmagasabb fokú éberség és tudás maga a békesség állapota. E békesség kinyilatkoztatása a végtelen biztonság és a korlátlan védettség oltalma. A szenvedés még csak nem is lehetséges.

Nincs múlt, amely miatt bánkódnánk, és nincs jövő, amely aggodalommal töltene el. A fennmaradás megkérdőjelezhetetlenül biztosított, a látóhatárt nem takarják el fellegek, és nem létezik olyasmi, mint a jövő vagy a következő pillanat, amely ránk leselkedő szerencsétlenséget rejtegetne. Az élet „ma” örök.

A Valóság állapota eleve kizár minden okot, s alany és tárgy között sem lehetséges semmiféle kapcsolat. Ezért nincsenek főnevek, névmások, melléknevek, igék, nem létezik olyan, hogy „másik”, sőt a Valóságban maga a kapcsolat sem létezhet. A nyereség és a veszteség egyformán lehetetlen. Az Én eleve mindaz, ami létezik, és semmi sem tökéletlen. Nincs mit megismerni, és nem marad több kérdés. Minden cél hiánytalanul megvalósult, és minden vágy kielégült. Az Énnek nincsenek vágyai, nem tartják fogva szükségletek vagy sóvárgások. Már mindene megvan, mert ő maga minden. Minden Létezőnek lenni eleve kizárja a hiány lehetőségét, és nincs is

semmi, amit még el kellene végezni. Nincsenek gondolatok a gondolkodáshoz. Nincsen elme, amely nyugtalanítana. Az Isten-Átman-Énnek nincsenek igényei. Nem teszi semmi elégedetté vagy csalódottá. Nincsenek érzései vagy érzelmei, meggyőződése vagy álláspontjai. Az Én erőfeszítés nélkül létezik. Ami maga a létezés forrása, az mindörökké szabad, és nem kötik feltételek. Isten tündöklő ereje magának a tudatnak a fényében ragyog, és nincs szüksége testre, sem bármilyen anyagi alakra vagy formára. A formanélküli a forma alapja. Az Én nem bírál, pártatlan, teljes mértékben rendelkezésre áll, jelen van és elfogadó.

Semmiféle veszéllyel nem jár az ént feláldozni az Énnek. Az Én feltétel nélküli szeretete az én iránt a könyörületesség biztosítója. Az Én kisugárzása az énhez a Szentlélek, a szellem és az ego közötti kapcsolat tartománya. Az imával kérjük, megengedjük és szabad akarattal választjuk, hogy a Szentlélek vezessen minket. Isten kegyelme lehetővé teszi a megvilágosodást.

Azt mondják, hogy az ego feloldását megnehezíti az ellenállás. Az ego szenvedései, félelmei és szánalomra méltó gyötrelmei dacára nem akar megváltozni, ellenáll a változtatásnak. Mindenáron védi az „igazát”, bosszúsan és féltékenyen őrzi dédelgetett hiedelmeit. Valójában nem ellenség, akit le kell győzni, hanem beteg, akit gyógyítani kell. Az ego valójában beteg, és a szerkezete sajátosságából eredő tévképzelektől szenved. Csupán az alázat hajlandóságára van szüksége, hogy kijózanodhasson. A valóság ekkor önmagától válik nyilvánvalóvá. Ez nem olyasvalami, amit el kell érni, vagy meg kell szerezni, hanem saját magától ragyog fel. Isten békéje mélységes és tökéletes. Mindent megérint és meggyógyít. Ilyen a szeretet természete és jellege. Az Én a létezőként megnyilvánuló Teremtő megnyilvánulásának beteljesedése. Semmi nem létezik, amire Isten szeretete ne terjedne ki.

Az Igazság történetét ismételten elbeszélték minden korban, de érdemes újra elmondani. Miután az ego felismeri,

hogy valójában nem tud semmit, létrejön egy űrszerű tér, amelybe hirtelen – mintha kinyílt volna egy gát – beáramlik Isten szeretete. Mintha az Istenség évezredekén át erre a végző pillanatra várt volna. Az elragadtatás derűs pillanatában végre hazatérünk. A Valóság oly túlradóan, nyilvánvalóan és tökéletesen jelenlévő, hogy bármilyen másféle „valóság” létezésének már a pusztta lehetőségébe vetett hit is nevetségessé válik. Mintha valamilyen különös felejtés lett volna úrrá rajtunk, mint a hindu isten történetében, aki akaratával tehené válogtatta magát, majd elfelejtette, hogy ezt ő tette, és egy másik istennek kellett megmentenie.

Az ego téves önazonosítása olykor még körvonalazottabb, és személyiségként határozza meg magát. „Ilyen és ilyen személy vagyok – gondolja, és kijelenti: Nos, ez vagyok én.”

Ez a látszat azt a félelmet ébreszti, hogy az egóról lemondva elveszítjük személyiségünket. Félünk, hogy meghal az, „aki én vagyok”.

Ha befelé figyelünk, megállapítható a különbség, hogy a személyiség tanult válaszok rendszere, és az egyéniség nem az igazi „én”. Az igazi „én” e mögött és ezen túl van. Tanúi vagyunk ennek a személyiségnek, és semmi okunk rá, hogy azonosnak tekintsük magunkat vele. Amikor igazi „énünként” jelenik meg valódi önmagunk, az alkalmazkodásához szükséges idő után a személyiség azonnal felveszi a kapcsolatot a világgal, amely szemlátomást nem vesz észre semmi különbséget. A személyiség továbbra is afféle szórakoztató és gyakran mulatságos, a testhez hasonlóan űrszerű dolog. Az egyéniség „én” helyett „valami” lesz, amit úgyszólván a saját generátora hajt. Vannak szokásai, kifejezőmódjai, vonzalmi és ellenszenvei, de ezeknek már nincs valódi jelentőségük vagy súlyuk, és nem következik belőlük örömmük vagy bánatunk. Ehhez hasonlóan mintha a szokványos emberi érzelmek benyomását keltő maradványok is fel-feltűnnének, de már nincs hatásuk vagy hatalmuk, mert nem a „sajátunkként” azonosítjuk vagy birtokoljuk őket.

Az emberek szemlátomást bizonyos válaszokat várnak a világtól, és bosszankodnak, ha ezek elmaradnak. Ezért szeretetből hagyjuk, hogy látszólag megjelenjenek az ilyen válaszok, bár valójában nincs sok jelentőségük, és igazából nem fontosak vagy lényegesek. Miután az Ént már nem azonosítjuk az egóval, nehéz és természetellenes belebonyolódni a világ lineáris feldolgozást igénylő részleteibe. Ilyenkor inkább a belső lényegre, mint a forma részleteire összpontosítunk, ami külön energiát igényel. Ez részben azért van így, mert a magas szintű tudatosság vagy a megvilágosodás állapotában az agy EEG-frekvenciái lassú théta-hullámok (4-7 ciklus másodpercenként), amelyek lassabbak a meditáció alatt megjelenő alfa-hullámoknál (8-13 ciklus másodpercenként). Ezzel szemben a közönséges elmét – amely az ego tapasztalata – döntően a béta-hullámok másodpercenkénti több mint 13 ciklusos frekvenciája jellemzi.

Az emberek mintha folyamatosan a lényegtelenre figyelnének, és emlékeznünk kell rá, hogy az ilyen dolgokat fontosnak, komolynak tekintik, akár az életüket is feláldoznák érteük. Számukra megnyugtató, ha érzéseiket tiszteletben tartva, reakcióink valamennyire megközelítik a társadalmilag elfogadottakat, máskülönben úgy érzik, hogy elutasítják vagy nem szeretik őket. A reakciók például örömet vagy szomorúságot váltanak ki belőlük, amit nyereségként vagy veszteségként érzékelnek. Valójában ezek egyikéről sem beszélhetünk, de nyilvánvaló, hogy az adott egyén ezt valóságosnak tapasztalja. Az együttérzést idővel könnyőületesség és tudatosság váltja fel, és nem az érzések azonossága indít meg.

Az embereknek a világban tulajdonképpen arra van szükségük, hogy felismerjék, kik is ők valójában a legmagasabb szinten, és észrevegyék, hogy ugyanaz az Én ragyog mindenki-ben, amely megszünteti az elkülönültség érzését, és békességet teremt. Másoknak békességet és örömet hozni a Jelenlét jóakarátának ajándéka.

III. RÉSZ

A TUDATOSSÁG ÚTJA

7. FEJEZET

Az elme

BEVEZETÉS

Az Istenhez vezető hagyományos utakat régen általánosan a nagy jógaknak nevezték: ezek egyebek közt a rádza-jóga, a karma-jóga és az advaita. Ezek a szív, az önátadás, a szeretet, a szolgálat, az ima, az odaadás útjai, az advaita pedig az elmen keresztül vezető út. Azt mondják, hogy jelenleg, a Káli-jugában (egy világkorszak 58 ezer év, amely alatt az állatöv egy teljes fordulatot tesz meg) az elme útja a legtöbb kereső számára nem megfelelő, mert a világban túl sok a figyelemelterelő tényező. Az elme útjához szükség van az összpontosítás képességére vagy az elme egypontúságára. De talán ez az út a legmegfelelőbb azoknak, akik energiájukat inkább a gondolatok, mint az érzések medrében terelik.

Ennek az útnak a megértéséhez és az elinduláshoz nyújt segítséget a következő általános ismertetés. A legtöbb kereső ezzel egy időben a szív útját is követi, csupán az a kérdés, hogy melyikre fektet nagyobb hangsúlyt. Természetesen egyik sem zárja ki a másikat, és a két út a végén eggyé válik. A későbbiekben ez elvezet az ehhez tartozó meditáció formájának tárgyalásához.

MEGFIGYELÉS

Első ránézésre az elme egy állandóan működő beszélőgép, amely folyamatosan gondolatok, elképzelések, fogalmak, jelentések, emlékek, tervek, nézetek, kétségek, ismétlések és értelmetlen mondókák özönét ontja magából. Majd a múlt-

ból és a jelenből zenék, korábbi események, szövegrészletek, jelenetek, vélemények, töprengések, tárgyak és emberek képeinek töredékei jelennek meg. Mindezt elképzelt dolgok, ábrándok, vágyálmok, félelmek, tűnődések és megannyi agyszülemény követi. Ebbe a véget nem érő fecsegésbe hírek, közérdekű események, filmjelenetek, tévéműsorok és internetes társalgások részletei vegyülnek. Mindennek a tetejébe jönnek a pénzügyi és üzleti gondok, a kifizetendő számlák, az eltervezett dolgok, a család, a politika, az aggodalmak, és így tovább, a végtelenségig.

Eleinte túlburjánzónak és reménytelen ingoványnak tűnik, amely felett alig van valami uralmunk, ha van egyáltalán. Ha összpontosítunk és koncentrálunk, lehetnek logikusan összefüggő gondolataink, de az elme hamar visszatér gondolatai, képei és ábrándjai nyughatatlan tengeréhez, és minden marad a régiben.

Van-e ennek az egésznek bármi értelme is? Van-e olyan pont, ahonnan kiindulva egyáltalán felfoghatnánk ezt az örültek házát?

Buddha azt mondta, hogy a valódi Én a gondolatok közötti űrben tűnik fel egy pillanatra, de az elme mintha soha nem tartana szünetet folytonos tevékenységében. Mindenesetre úgy látszik, hogy szüntelenül kétségbeesetten igyekszik lekötni magát valamivel, mintha jobban rettegne a csend egyetlen pillanatától, mint bármi mástól. Vajon attól fél, hogy a csennddel elérkezik számára a vég? Mintha a szünet nélküli csevegés jelentené minden reményét a túlélésre. Ha felvetődik a csend lehetősége, az űrt minden esetben zagyva versikékkel vagy értelmetlen dallamtöredékekkel tölti ki. Elkezd énekelni, hogy „csa-csa-csa”, „la-la-lalalala” vagy „bibápá-bú” – bármit, csak csend ne legyen. Vajon mi lelta az elmét?

A MOZGATÓRUGÓ

Ha megfigyeljük, láthatóvá válik, hogy a képek és a szavak mögött létezik egy hajtóerő. Ez a gondolkodás, az elme ténykedésének vágya, hogy elfoglalja magát bármilyen beérkező információval, amit csak talál, és így kitöltse a hézagokat. Észrevehetjük a „gondolatalakítás” késztetését, amely „személytelen”. Jobban megvizsgálva kiderül, hogy nincs is egy „én”, amely a gondolatokat gondolja. Sőt az „én” alig avatkozik be. Még az is nehézséget okoz számára, hogy közbeveessen néhány értelmes szót vagy gondolatot. Amikor képes rá, ezt a beavatkozást „összpontosításnak” nevezzük, de a csacsogást és a zavaró tényezőket erőfeszítéssel és energiaráfordítással kell félretolnunk, hogy egy logikusan összefüggő gondolat-sort rakjunk össze.

Ennek a folyamatnak az első szakasza abból áll, hogy a kívánt tárgyra összpontosítva, az elme tartalmának folyamát az elmélkedéshez választott témára korlátozzuk. A pszichológusok erről úgy vélekednek, hogy a gondolatok áramát ösztönkésztetések határozzák meg, vagy a gondolatok tartalma a képzettársításoknak és a kondicionálásnak megfelelően szerveződik. Minden elméletgyártás a gondolatok természetéről azt feltételezi, hogy van egy benső „gondolkodó”, egy láthatatlan emberke, aki felelős ezért az állandó, többtényezős folyamatgyűttesért, amelyet elmeműködésnek nevezünk.

Egyesek számítógéppel vizsgálják ezeket a jelenségeket, és abban bíznak, hogy sikerül mesterséges intelligenciaként működő programot létrehozniuk. Ezek azonban a legjobb esetben is csak bizonyos korlátozott logikai folyamatokat utánoznak. Az elme egészének sokrétű, összetett folyamatai nem lineárisak, és nem szoríthatók a newtoni paradigma keretei közé, ezért számítógéppel nem modellezhetők. Az elme alapvető tartalmát leginkább látszólag véletlenszerű vagy kaotikus összetételként jellemezhetnénk, amelybe logikus, ész-

szerű vagy értelmes eszmefuttatások vegyülnek, de hamar visszaolvadnak a szüntelen fecsegés zajába.

Az értelmes logikai összefüggések időszakai kaotikusan jelennek meg. Az elme a valóságra összpontosító, meghatározott sorrendet követő feldolgozás rövid időszakait ugyanolyan véletlenszerűen választja, mint a merengés, képzelődés vagy ábrándozás pillanatait. Az intuitív ugrások figyelmeztetés nélkül történnek. Ugyanekkora a valószínűsége az olyan időszakoknak, amikor a gondolatok elakadnak, elenyésznek, kihagy az emlékezet, vagy különböző gondolatföredékek tűnnek el egy végtelen útvesztőben.

Egyvalami biztos: az elme teljes mértékben megbízhatatlan. Egyáltalán nem támaszkodhatunk rá. Elfelejtí magával vinni a kulcsot a munkahelyre, egy idő után nem emlékszik a telefonszámokra és a címekre, bosszúságot és csalódást okoz. Az elme tisztaságát érzelmek, érzések, előítéletek, vakfoltok, tagadások, kivetítések, üldözési tévképzetek, szorongások, féltelmek, megbánások, aggodalmak, nyugtalanság zavarják meg, továbbá a szegénység, öregség, betegség, halál, kudarc, elutasítás, veszteség és sorscsapások rettegett rémképei. Mindezek mellett az elmét ártatlanságában is hibásan programozták be a hirdetett eszmékkal, politikai jelszavakkal, vallási és társadalmi dogmákkal, a tények folyamatos elferdítésével, nem is beszélve a dolgok meghamisításáról, a félreértésekről, tévítéletekről és a félretájékoztatásról.

Még a gondosan szervezett és fegyelmezett hagyományos társadalmi intézményeknél is mindennaposak a hibák, például a jogi és bírósági eljárások esetén (ami a DNS-vizsgálatokból egyértelműen kiderül). A szemtanúk újra és újra hatalmasat tévednek. Az elme elsődleges fogyatékosága nem a többnyire használhatatlan vagy hibás tartalom, hanem az, hogy képtelen megkülönböztetni az igazat a hamistól. Csúpn egy játéktábla.

HOGYAN TOVÁBB?

A fentiekből kitűnik, hogy hiábavaló igyekezet volna, ha az elme segítségével akarnánk kideríteni az igazságot. (A szív vagy a feltétel nélküli szeretet útjának az az előnye, hogy az úgynevezett elme sok csapdáját és kelepccéjét kikerüli.) Ha bízhatnánk is az elmében, hogy valamely terméke értelmes és helytálló, könnyen elkerüli figyelmét az összefüggések jelentősége. Megmagyarázza vagy rosszul alkalmazza az eredményeket, mint például a „politikai korrektség” jelenlegi játékában, amely a jelek szerint soha nem számol a váratlan következményekkel.

Valójában az elme útja a „nem-elme” útja, abban az értelemben, hogy módszerei az elme és a gondolatalkotás megkezdésére szolgálnak. Az elmét az aranyhal akváriumához hasonlíthatnánk. A víz maga a tudat. A hal a gondolatokat és a fogalmakat jelképezi. Az elme tartalmán túl van az összefüggés (kontextus) vagy a tér, amelyen keresztül a gondolatok megjelennek. A víz mindig ugyanolyan marad, a gondolatok nincsenek hatással rá. Hajlamosak vagyunk rá, hogy ragaszkodjunk gondolatainkhoz, mert az ego hiúságában a „magunkénak” minősíti őket. Ez a birtoklás hiúsága, amely azonnal értéket és fontosságot tulajdonít bárminek (javaknak, országnak, rokonoknak, véleményeknek), amint hozzáillesztjük az „enyém” gondolatát. Ha egy gondolat értékét megnöveli az előtagként hozzáillesztett „én”, zsarnoki szerepet ölt magára. Könnyen eluralkodhat a gondolatmintákon, és automatikusan eltorzíttja őket. A legtöbb ember valójában retteg a saját elméjétől, emiatt pedig félelemben él. Az elme a hirtelen megjelenő félelemmel, megbánással, bűntudattal, lelkiismeret-furdalással, emlékekkel stb. figyelmeztetés nélkül bármikor támadást indíthat lelki nyugalmunk ellen.

Az elmetartalom uralmának felszámolásához meg kell szabadulnunk a tévképzettől, hogy a gondolatok személyesek, értékesek, vagy saját énkünkhez tartoznak, illetve abból

származnak. Valójában az elme és tartalma a világ terméke, akár a test. Az agynak nevezett szervvel jövünk a világra, amelynek a kromoszómáktól és génkombinációktól, a DNS-szekvenciáktól függő genetikai adottságai eleve meghatározzák sajátos alkatát és képességeit, de a korlátait is.

A genetikai választékból adódik az agyi idegsejtek és csatlakozási helyeik törékeny, összetett fejlődési mintázata, amely ki van téve a méhen belüli hatásoknak és a születés utáni tényezőknek, a táplálás, gondozás, az érzelmi és intellektuális légkör befolyásának. Ehhez társul még a számtalan idegi ingerületátvivő anyag, ideghormon, a környezeti kockázatok és a véletlenszerű programozás hatása. Az intelligenciahányados így már megszabott, az agytekevénységek már a helyükön vannak, és mindezt a lehető legjobban ki kell használnunk, mert a társadalom minden összetettséggel és hibájával együtt elkezdti olyan szoftverrel programozni ezt a tökéletlen szervet, amelynek hitelessége, haszna és igazságtartalma megkérdőjelezhető.

A testhez hasonlóan az elme sem a valódi énünk, és akárcsak a test, alapvetően személytelen. Vannak gondolatai, de ezek nem az én termékei. Ha maga az egyén nem is akar elmét, mindenképpen rendelkezik vele. Ebben a kérdésben nem dönthetünk. Az elmét kérés nélkül varrták a nyakunkba, ránk erőszakolták. Az elme egy kéréstelen teher, és ez a tény segít felismerni, hogy léte nem személyes választás vagy döntés eredménye.

TOVÁBBI ÉSZREVÉTELEK

Miután megvizsgáltuk az elme általános mezejét, jól látható, hogy a gondolatfolyam jellemző tartalma nagy valószínűség szerint nem kielégítő. Vissza kell vonulnunk, és a tudatosság következő szintjére hatolva meg kell kérdeznünk, mi az, ami figyel, észlel, tudatában van a gondolatoknak, és számon

tartja azokat. Mint ahogy a szemet nem befolyásolják a látottak, vagy a fület a hallottak, ezt a folyamatos szemlélést sem befolyásolja az, amit szemlél.

Íme, ismét arra jutunk, hogy nincs olyan entitás, aki a gondolkodás cselekedetét végrehajtja, és a szemlélés háttérében sem áll szemlélő. A szemlélés magának a tudatnak egy személytelen, természetes jellegzetessége és tulajdonsága. Visszahúzódhatunk a gondolatok tartalmának szövevényétől, és választhatjuk a megfigyelés vagy szemlélés nézőpontját is. Kell némi gyakorlat, hogy ebben jártasságra tegyünk szert. Segíthet ráéreznünk, ha azt gyakoroljuk, hogy egy autó ablakán tekintünk az üveg egy meghatározott területére rögzítve nézünk kifelé. Figyelmünk így nem kifejezetten a tárgyakra irányul, hanem egy képzeletbeli nyílásra, amely előtt mintha elhaladnának a dolgok, de nem külön-külön összpontosítunk rájuk, ezért nem tudjuk határozottan azonosítani az egyes tárgyakat.

A szemlélés vagy megfigyelés nem összpontosít semmiféle gondolatra vagy képre, hanem hagyja elúszni azokat, és nem bonyolódik beléjük. Ekkor felismerjük, hogy a gondolati képek önmaguktól jelennek meg, a gondolatok nem személyes választás eredményei, a gondolatfolyam személytelen. Mivel a folyamatban nem vesz részt egy közreműködő „én”, a gondolatokat nem nevezhetjük a „magunkénak”, mint ahogy a fizikai szem sem vallja saját művének a látott képeket, vagy a fül a hangokat. Ezért, ha némi gyakorlatra teszünk szert a szemlélésben és a tiszta megfigyelésben, az is nyilvánvalóvá válik, hogy a gondolatokat nem egy „énnek” nevezett egyedi személy hozza létre. A gondolatok a játéktáblán játszadozó fogalomalkotó és érzelmi programok összekapcsolódásának és felcserélődésének folyamányai. Az „én” vagy „önmagam” és az elme különbözőségének felismerése megszakítja az önvaló azonosítását az elmével.

Ez a felismerés kivetül a testre, amikor ráébredünk, hogy az érzéseknek pusztán tanúi, tapasztalói és megfigyelői va-

gyunk. Voltaképpen nem a testet tapasztaljuk meg, csak az érzékelést.

A szemléléshez vagy a megfigyeléshez a tapasztalás áll a legközelebb. Első a szemlélés és megfigyelés, majd ezt követi a tapasztalat, vagy a szemlélt és megfigyelt dolog. A megfigyelési pontot a szemlélttől a szemlélésre mozdítva a tudat mezejében tett következő lépés a tapasztalás tudatossága. A tapasztaló vajon „valaki” vagy inkább „valami”?

A megfigyelés rávezet, hogy a személytelen tapasztaló inkább „valami”, mint „valaki”, és nem változtatja meg és nem is befolyásolja mindannak a tartalma, amit megtapasztal, megfigyel vagy szemlél.

Ez után azt vesszük észre, hogy az elme tartalma a forma. A forma csak akkor figyelhető meg, ha a formanélküliség háttere előtt tűnik fel, mint ahogy a tárgyak is csak az üres és forma nélküli térben láthatók. Ehhez hasonlóan a hang is csak a csend háttere előtt hallható. A tudat azért ismerheti fel a formát, mert forma nélküli és üres. Csak akkor foghatók fel a gondolatok, ha a gondolatnélküliség mezejében mozognak. Tehát az elme háttere a tudat mezejének a csendje. A tudat pedig, amely lehetőségként létező energiamező, azért észlelhető, mert a tudatosság fénye, az Én világítja meg.

MEDITÁCIÓ: AZ ELME TUDATFOLYAMÁNAK MEGFIGYELÉSE

SZÁNDÉKOS TÉNYEZŐK

A tudatfolyamot az ösztönzések és szándékok különböző rétegei tartják fenn és működtetik, amelyeket a következőképpen határozhatunk meg:

1. Az érzelmek szavakba öntésének vágya. Ez az érzelmekkel kapcsolatos elképzelések és események felidézésének, elmondásának és ismételt feldolgozásának formájában jele-

nik meg. Erre a folyamatra néha az elme gyengeségei közt utalnak.

2. Előrettekintés. Várt vagy lehetséges jövőbeli események, beszélgetések vagy találkozások megtervezése.
3. A múlt felelevenítése.
4. Elképzelt vagy valós jelenetek átírása.
5. Képzletbeli jelenetek megalkotása, ábrándozás.
6. Emlékezés, az emlékek visszajátszása és felidézése.
7. Problémamegoldás.

ÖNKÉNTELEN TÉNYEZŐK

1. A fentiek akaratlan ismétlése.
2. Értelmetlen zagyvaságok, fecsegés, gondolatfoszlányok, háttérzaj és zene.
3. Hozzáfűzött megjegyzések.
4. Elszomorító emlékek, fájdalmas pillanatok, kellemetlen események és érzések.

AZ ELME ELCSENDESÍTÉSE, TÚLLÉPÉS AZ ELMÉN

INDÍTÉKOK

Megfigyelhető, hogy az elmét megnyugtatta merengése és a gondolatok feldolgozása. Abban leli örömét, hogy gondolkodik és „teszt valamit”. – Ne zavarj, gondolkodom – mondja például. A tevékenykedés örömét részben az a tévképzet adja, hogy megvalósítunk valamilyen célt, a részletes elbeszéléssel és tervezgetéssel megoldásokat találunk, kijavítjuk a képzeletbeli hibákat, vagy jól megmondjuk másoknak a véleményünket. Tehát késztetést érzünk rá, hogy életünket és történetét előnyösebb és kielégítőbb képpé fessük át, amely kedvezőbb színben tüntet fel minket. Igyekszünk helyreállítani

önbecsülésünket, és növelni túlélési esélyeinket. Az elme szokványos tevékenységének alapvetően az a célja, hogy 1. jobban érezzük magunkat, és 2. életben maradjunk.

A GONDOLATOK KIALAKULÁSA

Megvizsgálva azt láthatjuk, hogy az elme céljainak eléréséért elsősorban saját folyamatos működésével törődik, ami a következő pillanat felügyeletére irányul. Szüntelenül mérlegel, hogy a következő másodpercben a helyzet magaslatán álljon, és megpróbálja ellenőrizni a tapasztalás összes egymást követő pillanatát. Lényegét tekintve mindig ez a szándék áll az elme folyamatainak hátterében, bármilyen formát ölt is. Ez közvetlenül a gondolat tartalmának a felszíne alatt húzódik meg. Az elmét a túlélés és saját működésének állandósítása ösztönzi. Mintha attól félne, hogy eltűnik, ha csak egy pillanatra is elhallgat. (A legtöbben háttérzenével és beszélgetéssel törik meg a csendet.)

Az elme elcsendesítéséhez Istennek átengedve le kell mondanunk bizonyos késztetésekről:

1. A gondolkozás vágyáról.
2. A gondolkozás öröme iránti vágyról.
3. A megnyugtató érzésről, amit létezésünk folytatásának szavatolása ad.

Nem ajánlatos a gondolatok áramának akaratlagos megállításaival próbálkozni, hiszen így csak állandósítanánk az elme működését, mert arra kényszerítenénk, hogy továbbra is önmaga leállítására törekedjen. Hatékonyabb technika, ha lemondunk a gondolkozás szándékáról és a képzelt jutalomról vagy előnyökről, amelyeket feltételezésünk szerint a gondolatalkotás nyújthat. A gondolatok mögött valójában nem áll személyes entitás. Szokásból gerjesztik önmagukat. A gondolatok voltaképpen a pusztá kényelmet szolgálják, nem a fenn-

maradást, mert amikor az elme elcsendesedik, az élet boldogan megy tovább – nélkülük.

Amikor lemondanánk az elméről, először azt vesszük észre, hogy történeteket és hosszadalmas jeleneteket alkot. Lemondhatunk a vágyáról, hogy ezt tegye. Az elme ezután rövidebb szakaszokban, majd kurtább mondatokban, kifejezésekben és szókapcsolatokban beszél. Bármilyen formában jelennek is meg a gondolatok, tartalmuktól vagy képeiktől függetlenül a háttérükben ugyanúgy az önértékesítés és gondolatalkotás vágyának ösztönző ereje áll, amely a következő pillanat tapasztalatának uralására és előre látására irányul.

A gondolatok egyre részletgazdagabb formát öltenek, ahogy kialakulnak összetettebbé válásuk zavarosabb folyamatában, amely a gondolatokat fenntartó és kibontakoztató energiamezőből ered. A gondolatalkotás mögött álló indítékok feladására összpontosítva a gondolatokat kialakulásuk folyamatában ragadhatjuk meg. Ez a gondolatforma mátrix éppen a meghatározott gondolat kialakulását megelőző pillanatban észlelhető. Ebben a mátrixban jelenik meg a gondolatok létrehozása mögött álló finom nyomás. Ezt a szándékot feladva megszűnnek a gondolatok. Az így beálló csendben Minden Létezőként a Jelenlét nyugalma uralkodik, és Lényegének isteni természete téren és időn túli pompás tökéletességében ragyog fel, a minden forma mögötti formanélküliségként.

A gondolatalkotás feladását megkönnyíti a spirituális nézőpont észrevétele, mely szerint minden gondolat hiábavaló, nincs igazi valósága vagy értéke. Vonzerejüket túlértékelésüknek köszönhetik, ami abból fakad, hogy a „sajátunknak”, tehát különlegesnek, tiszteletreméltónak, megbecsülésre és gondos megőrzésre érdemesnek tartjuk őket. Az elme hatalmának megtöréséhez mélységes alázat szükséges, és minden-nél inkább hajlandónak kell lennünk mögöttes szándékainak feladására. Ez a hajlandóság az Isten iránti szeretetből és az

Isten szeretetéért a gondolatok szeretetéről lemondó szenvedélyben megjelenő készségességéből nyeri energiáját és erejét.

Egyebek között azért is vonakodunk lemondani a gondolatokról, mert tévesen nemcsak „sajátunkként”, hanem „önmagunkként” azonosulunk velük. Az elme hajlamos büszkén tekinteni gondolataira, mintha hatalmas kincset őrizne. Segítségünkre lehet az a felismerés, hogy az Én a számítógép hardveréhez vagy alapszerkezetéhez hasonlítható, míg a gondolatok külső eredetű, cserélhető programokként a szoftverhez.

Az összes program közül gyakran a véleményeket tartjuk a legértékesebbnek, noha tüzetesebben szemügyre véve kiderül, hogy alapjában véve semmit sem érnek. Minden elme szüntelenül véleményt alkot mindenről, még akkor is, ha semmit sem tud az adott dologról. A vélemények haszontalanok, nincs valódi értékük, és tulajdonképpen a tudatlanság következményei. Veszélyt jelentenek tulajdonosaikra nézve, mert érzelmi töltetük révén nézeteltéréshez, viszályhoz, veszekedéshez és sarkos szembeállításához vezethetnek. Véleményekhez ragaszkodva nem haladhatjuk meg az ellentétet. Az alázat megkönnyíti a vélemények megszüntetését. Amikor az elme áthatol önimádata falán, felismeri, hogy a szó igazi értelmében nem képes megismerni semmit. Az elmének csak ismeretei vagy elképzelései lehetnek valamiről. Valójában nem ismerheti, mert erre csak az képes, ami azonos az ismertetel. Minden egyéb elméleti vizsgálódás és feltételezés. Az elmén túllépve nincs mit megismerni, mert a valóságban az Én Minden, Ami Létezik. Ekkor nincs miről kérdést feltenni. Ami teljes, az semmiben nem szenved hiányt, és ez a teljesség Mindenségében önmagáért beszél.

Hatalmas megkönnyebbüléssel jár, ha megválunk a tudás vagy bármi ismeretének az elbizakodottságától, és óriási nyereségként éljük meg, nem pedig veszteségként, ahogy attól korábban féltünk. Azelőtt tudtunk nélkül az elme tartalmának rabjai voltunk, ezért szabadulásunkat az elmétől a mély

békesség és tökéletes biztonság érzése kíséri. Amikor ez megtörténik, végre csakugyan hazaérkezünk, és megszűnik minden kétségünk. Nem kell már semmit megszerezniünk, nem kell többé semmit véghezvinnünk vagy kigondolnunk. Mind ez a maga tökéletességében, mélységében, mozdulatlanságában és nyugalmaiban megmásíthatatlan. A vágyak, kívánságok és az idő szorításának szüntelen háborgatása örökre véget ér, és lelepleződik csalóka káprázatuk.

SZEMBEÁLLÍTÁS

Ahogy megszűnik a dolgok szembeállítása, ráébredünk, hogy ebből származott minden korábbi gyötrelmünk, félelmünk és boldogságunk, és az összes szembeállítás eredendően téves. Minden addigi szembeállítással felhagyhatunk. A programozás és az összefüggések miatt egy időben jó ötletnek tűntek. Minden hasonló meggyőződés ugyanazon a téves elképzelésen alapult, hogy valamilyen módon egy különálló, független ego/én azonosságtudat fennmaradását szolgálják. Amikor ez eltűnik, valójában nem veszíthetünk semmit, és semmit sem kell megszerezniünk. Káprázat volt, a szüntelen fájdalom és szenvedés tulajdonképpen oka.

A hamis ego/én éppen természeténél, felépítésénél és tulajdonságainál fogva képtelen békére vagy igazi boldogságra lelni. Legfeljebb a feltételekhez kötött örömet tapasztalhatja meg, amelyek megszűnése fájdalmat okoz neki, és ismét bánatossá teszi. Végül úgy találjuk majd, hogy az elme feladásának áldozata valójában a legnagyobb ajándék, amit kaphatunk. A jutalom oly mértékben felülmúlja minden várakozásunkat, hogy azt el sem lehet mondani. Amint az ego feloldódik, és az elme elveszíti mohó hatalmát önazonosságunk érzése felett, újfajta félelmek jelennek meg. Hogyan fog fennmaradni az „én” a túlélést garantáló elme nélkül, és miként folytatódik az élet? Hogyan készül el az ebéd, ha nem tervezem meg? Mi-

leppen lehet majd így kielégíteni az életszükségleteket? Az ego/elme nem elengedhetetlen a fennmaradáshoz?

Ezek a kérdések egytől egyig az ego/elme oksági viszonyokról alkotott fogalmain alapulnak. Mindez pedig arra a képzeletbeli kettőségre épül, hogy egy elgondolt énnel vagyunk azonosak, amelynek gondolatai és vágyai a tettek révén történéseket idéznek elő. Ennek értelmében a világon „ez” a valami okozza „azt” a valamit.

Így az ok és az okozat, az önálló „én” és a világban a tervei és gondolkodása által előidézett esemény látszólag elkülönül. Ha tehát úgy hisszük, hogy az ego/elme gondolatai nélkül nem történhet semmi, akkor mi teszi lehetővé a túlélést? Innen ered a rengeteg félelem, fenyegetettség érzés és haragos indulat, amikor a terveink megvalósulása előtt ezt a képzeletbeli túlélési mechanizmust fenyegető akadályok bukkannak fel.

A komoly spirituális munkához szükség van néhány alapvető eszközre, amelyekben tökéletesen megbízhatunk, és amelyekre teljes nyugalommal támaszkodhatunk, hogy túljussunk a félelmen és bizonytalanságon. Az egyik felbecsülhetetlenül értékes és hasznos alapigazság szerint minden félelem megtévesztő, és nincs valóságalapja. A félelmen úgy juthatunk túl, hogy egyenesen átsétálunk rajta, míg kitörve belőle el nem jutunk az örömhöz, amelynek útját állta. A spirituális félelmekkel való szembenézést követő öröm abból a felfedezésből fakad, hogy azok pusztán alaptalan és valótlan illúziók voltak.

Az ego/elme a newtoni valóságparadigmára korlátozódik, és nem értheti meg igazán az élet természetét. A valóságban minden magától, rajta kívül álló ok nélkül történik. Az összes dolog és esemény Minden Létező teljességének megnyilvánulása, úgy, ahogy van, bármely pillanatban. Ha teljességében látjuk, minden tökéletes minden pillanatában, és semminek sincs szüksége egy rajta kívül álló okra, hogy az bármilyen formában is megváltoztassa. Az ego szembeállító szemlélete

és korlátozott látóköre felől tekintve a világ örökösen javításra és kiigazításra szorul. Ez a tévképzet hiábavalóságként szertefoszlik.

A Valóságban minden önmagától nyilvánítja meg lényegének eredendő sorsát, ehhez nincs szüksége semmiféle külső segítségre. Alázattal lemondhatunk a világ megmentőjének szerepéről, amelyre az ego jelölte önmagát, és átengedhetjük ezt közvetlenül Istennek. A világ, amelyet az ego lefest, saját tévképzeteinek és önkényes szembeállításainak kivetítése. Ilyen világ nem létezik.

A spirituális törekvés gyakorlatában az is határozatlanságra készíthet, hogy egy időre mintha ellentmondás bukkanna fel a társadalom megszokott nézetei és a szellemi fejlődés adatai között. Szokásból olyan meggyőződéseket és értékeket vallunk magunkénak, amelyek eredete a szokványos értékekben, várakozásokban és programozásban gyökerezik. Úgy hisszük, ezek sokat jelentenek nekünk és a társadalomnak, ezért kissé talán vonakodunk lemondani róluk. Például bűntudatunk támad, ha elállunk a nagyra becsült, önkéntelen vagy vallásos meggyőződéseinktől, eltérünk a jó ember viselkedését előíró programozástól, amelyeket eszményinek tekintünk. Annak érdekében, hogy az ilyen, ellentmondásokat szülő helyzeteket elkerüljük, nem árt emlékeznünk rá, hogy a szellemi utazáson le kell mondanunk minden meggyőződésünkről és nézetünkről, mert így teremthetünk helyet annak, hogy a „Valóság felragyoghasson”.

Erőfeszítéseink hangsúlya és várakozásunk a várhatóról és evilágról az először kivételesnek és szokatlannak tűnőre helyeződik. Átmenetileg elhagyjuk mindazt, amiről azt képzeljük, hogy a társadalom számára értékes. A döntő fontosságúnak tartott szempontokat most tarthatatlan feltevésnek és üres fellengzősségnek látjuk. A bosszús jelmondatokat elhagyva kiderül, hogy ezek elsősorban harcászati propaganda-

eszközök, amelyek rejtett indítéka mások irányítása és elméjük befolyásolása.

Az alázat révén készségesen lemondunk arról, hogy megpróbáljunk befolyásolni vagy megváltoztatni más embereket, élethelyzeteket vagy eseményeket, feltételezett „javukat azem előtt tartva”. A spirituális keresés melletti elkötelezettséghez le kell mondanunk a vágyról, hogy „igazunk” legyen, vagy a társadalom számára értékesnek képzeljük magunkat. Ami azt illeti, a társadalomnak egyáltalán nem ér semmit senki egója vagy hitrendszere. A világ nem jó, nem rossz, nem is tökéletlen, és nincs szüksége segítségre sem, hogy megváltozzon, mert látszata csupán saját elménk kivetülése. Ilyen világ nem létezik.

Az elme azzal a szokásával is ideiglenes akadályokat hoz létre, hogy érvei és kétségei feltételezésekből indulnak ki. Az értelem bármikor megteremthet egy olyan módon kiagyalt fogalmi építményt, hogy azzal bármit megcáfolhat. A feltételezésből kiinduló álláspont tudattalan szándéka mögött mindig a hiúság áll, hogy „igazunk” legyen, és megcáfoljunk egy másik véleményt. A feltételezettnek nincs alapja, és a valóságban nem létezik. A „mi lett volna, ha?” kérdését soha nem kell feltenni a spirituális munkában, hiszen az a képzelet és a kifejezésmód megtevesztő terméke, amelynek célja saját szembeállító látásmódjának igazolása.

Az ésszerűség, amelynek tudati szintje a 400-as értékeken áll, igen hasznos az emberi törekvések fizikai világában, de a megvilágosodás elérése előtt kötöttséget és hatalmas akadályt jelent. Az értelemnek jelentősek a korlátai, a tudomány és gondolkodás nagy lángelméi pedig mind nagyjából a 499-es értéken állnak. E korlátozottság meghaladásához tágabb összefüggésre van szükség, amely a gondolkodás és a megértés oksági viszonyokon, kettősségen, a lineáris és newtoni világtéren túli dimenziójába vezet.

Látnunk kell, hogy minden az egész világegyetem mindenkor teljességének mivoltából következően az, ami. Minden „dolog”, amit látni vélünk, önmagában tökéletes, teljes, és a világegyetem egészének kifejeződése. Az értelem ennek legfeljebb pusztán a gondolatát képes megérteni, tényleges valóságát azonban nem tapasztalhatja meg. Ha az ego képes is volna felfogni a teljességet, akkor is csak egy esemény észleléséről számolna be, és nem fogná fel saját létezését. Célravezető felismernünk, hogy mindent csak kívülről írhatunk le vagy tapasztalhatunk meg. Bármilyen kifinomult is egy meghatározás, soha nem több a leírt dolognak tulajdonított, önálló léttel nem rendelkező jellemzők észlelésen alapuló felmérésénél és meghatározásánál.

Semmi sem olyan, mint amilyennek leírhatjuk, tehát minden leírás arról szól, hogy egy dologról mit nem mondhatunk el. A teljes valóság és igazság felismerésével a legnagyobb ajándékot jelenthetjük a világnak és az emberiség egészének. A spirituális munka tehát lényegében önzetlen szolgálat és Isten Akaratának feltétlen teljesítése. Tudatosságunk növekedésével e tudati mező ereje a logaritmikus léptékű tengelyen exponenciálisan növekszik, és ez önmagában és önmagától többet visz véghez, mint a világ szenvedéseinek enyhítésére irányuló összes erőfeszítés és kísérlet együttvéve. Minden efféle fáradozás hiábavaló, mert az ego észlelésének torzításai és illúziói szükségszerűen félrevezetik.

AZ EGO SZEMÉLYTELENSÉGE

Meggyőződésünk szerint az „én” és az „enyém” egyedülálló, ezért úgy tűnik, mintha az ego/elme elengedésével áldozatot hoznánk. Azért tekintjük ezt áldozatnak, mert személyessége miatt egyedinek és becsesnek tartjuk. Nem árt felismernünk, hogy az ego személytelen és korántsem egyedi. Mindenki egoja többé-kevésbé ugyanúgy működik, mint bárki másé.

Hacsak a szellemi fejlődés nem változtat rajta, minden ego/én önző, énközpontú, hiú, félretájékoztatót és szüntelenül a saját hasznát lesi annak összes szokásos formájában, mint amilyen az erkölcsi felsőbbrendűség, birtoklás, hírnév, gazdagság, hízelgés és befolyásolás.

Szembeállításai miatt végül mindenki egóját büntudat, szégyenérzet, kapzsiság, harag, düh, irigység, féltékenység, gyűlölet stb. emésztí. Az egót szembeállítások alkotják, ezért nem lehet más, mint ami, vagyis elkerülhetetlenül a folytonos szenvedés és veszteségérzet forrásává válik. Mindennél jobban fél a jövőtől és a halál rémképétől, ami felépítésének természetes velejárója. Az ego leginkább saját létezéséhez és független valóságához ragaszkodik. Egy időre még a megvilágosodás keresésére is rászánja magát, hátha titkon talán biztosíthatja fennmaradását az Örökkévalóságig. Ezzel a fordulattal a túlélés elkeseredett, de már kifinomultabb formáját választva megjelenik a spirituális ego. A valóságról dédelgett ábrándjaink kedvesek számunkra, ezért vonakodunk megválni tőlük. Ez bátorságot és hitet kíván. Nagy elkötelezettség, elszántság és odaadó istenhit kell hozzá, hogy az ismertet elhagyjuk az ismeretlenért.

OKSÁGI VISZONYOK

Bizonyos felismerések jelentős tudati ugráshoz vezetnek, ezért érdemes újra kitérni rájuk, gyakran ugyanis nem annyira a lineáris logikai összefüggések révén, mint inkább mélyebb megismerésükkel válnak érthetővé. Megkönnyíti az előrejutást, ha megválunk bizonyos korlátozó, de határozott meggyőződések együttesétől, amelyek maguk is szembeállítások termékei.

A Valóságban semmi nem „okoz” semmit. Minden a saját lényegének kifejeződése, és önálló léttel bír. Megjelenési formája a világegyetemben minden más függvénye, és a nézőponton múlik, amelyből megfigyeljük. Valóságosságában

minden ténylegesen maga az önálló létezés, mert a Minden Létezőhöz tartozik, és nincsenek egyéni részei, különálló vagy független léte.

Minthogy semmi nem különül el semmi mástól, létezéséhez nincsen szükség rajta kívül álló okra. A megnyilvánulóként megjelenő közvetlenül a nem-megnyilvánulóból jön létre a teremtés folyamatában. Nem valami másnak a következményeként keletkezik. Nincs olyan, hogy „más”, csak a kettősségben tűnik úgy, hogy a látszólag különálló események magyarázatot kívánnak, például az oksági viszonyok leírását. Valójában nincsenek különálló események, nincsenek különálló dolgok és magyarázatot kívánó történések.

Az oksági viszonyok newtoni paradigmája, amely a 400-as értékeken meghatározott szintek legfőbb korlátozó tényezője, az „ok-okozati összefüggésnek” nevezett rejtélyes folyamatból indul ki. Ha megfigyeljük és tüzetesen megvizsgáljuk az események egymásutánját, azt láthatjuk, hogy voltaképpen megjelenési formák sorozatai. Az időben vagy térben önkényesen kiválasztott kezdő- és végpont hozza létre őket. Az oksági viszony elvont fogalom, és mint minden elvonatkoztatásnak, ennek sincs önálló valósága. Olyan nyelvi fogalom, amelynek a szokványos tevékenységek fizikai világában veszszük hasznát. Mi csupán feltételeket látunk. Ennek kézenfekvő példája, hogy „csak onnan indulhatunk, ahol vagyunk”. Azt is mondhatnánk, hogy az „események” előfeltételei nem az okok, hanem a szükséges körülmények. Még az intellektuális alázathoz is fel kell adnunk a feltételezésre épülő elmeszüleményeket, amelyeknek nyelvi magyarázatként mindössze annyi a hasznuk, hogy rávezetnek a megértésre. Ezt jól megvilágítja, amikor egy gyerek megkérdezi, miért fordul a virág a nap felé, és elmondják neki, hogy ennek a „heliotropizmus” a magyarázata, ami felelet ugyan a kérdésre, de valójában nem válaszol meg semmit. Hangzatos kérdés csak hangzatos választ vonhat maga után.

Az oksági viszonyok newtoni paradigmájából kiinduló elme nem tudja megkülönböztetni az igazat a hamistól, ezért a tudományos elme e képesség hiányát kételkedéssel, sőt cinizmussal pótolja, így próbálja megóvni magát a félrevezetéstől. Temérdek eszközt használnak e hiányosság kiküszöbölésére, egyebek között bonyolult statisztikai eljárásokat, amelyeket a „tudományos módszer” elnevezésű alcsoportba sorolnak. Innen ered az úgynevezett „kettős vak” rendszerű kísérlet, vagyis az eredmények megismételhetőségének feltétele, amely a működési mechanizmusnak tekintett oksági viszonyokkal együtt önmagukat tárgyasító statisztikai és matematikai ismérveket foglal magába. A nem lineáris dinamika megfigyelése szerint azonban az egyformaságból jön létre a különbözőség, mert más esetben minden Teremtés megállna. Egy fehér bogár fekete bogarak nemzedékeinek százmillióiból alakul ki hirtelen.

A feltevésekből kiinduló érvekben megjelenő kételkedés gátjai mind elodázzák a spirituális fejlődést. A hit a hitetlenség önkéntes felfüggesztését feltételezi, ami megszilárdítja a spirituális haladás alapjául szolgáló alázatot. A bizonyosság később jön, mert az igazság önmagától mutatkozik meg, magától értetődő, és erőfeszítések nélküli, önbeteljesítő kinyilatkoztatásként jelenik meg.

De ha nincsenek ok-okozati összefüggések és semmi nem oka semminek, akkor miként valósítjuk meg vágyott céljainkat, hogyan idézünk elő változásokat? Valójában annyi történet, hogy előállnak a szükséges feltételek, amelyek a történelem tanúsága szerint mindig is jelen voltak. Tanúi szeretnénk lenni a történések egymásra következésének, majd pedig oksági összefüggésekre következtetünk, amelyek eme történések egymásutániságában érvényesülnek.

Ha alaposabban megvizsgáljuk, rájövünk, hogy a dolgok egymásra következése – akárcsak a heliotropizmus – csupán az értelem találmánya. Nincsen sorrend, sem történet, csak egymást követő megfigyelési pontok egy képzeletbeli időská-

lán. Legfeljebb annyit láthatunk, hogy ezek elhomályosítják a külső megjelenés változásának látszatát.

Ha nem veszünk fel egy önkényes, mesterséges megfigyelési pontot az időben, a változás káprázata eltűnik. Az „ez” feltételezése egy „másikhoz” viszonyítva a kettősség terméke, és egy önkényes megfigyelési pont eredménye.

A Valóságban nincsen „ez” és „az”, „itt” és „ott”, „most” és „akkor”. Ezek csupán az elme működésének törvényszerűségeit tükrözik, mint ahogy egy dolog elhelyezkedésének a leírásához is szükség van egy viszonyítási pontra. A Valóságban nincs „ez” a valami, amelyből aztán „az” a valami lesz, és nincs idő és távolság sem, csak az illúziójuk, amit az önkényesen kiválasztott viszonyítási pont hoz létre. A tetszőlegesen kiválasztott viszonyítási pontot nem lehet elhelyezni vagy megjelölni, a Valóságról ezért mint nem-lokálisról, téren és időn túliról beszélhetünk. Nem írható le pusztán a gondolkodás logikai fogalmainak és a következtetés elvonatkoztatásainak kifejezéseivel. Ezek azonban hasznosak a 400-as értékeken meghatározható tudati szinteken. Az 500-as szinten jelentős paradigmaváltás megy végbe, ezért a korábbi valóság immár valótlannak tűnik, és ami korábban valótlannak tűnt, most mintha „valósággá” válna. Mindegyik tudati szintre a maga valóságfelfogása jellemző, és a tisztánlátást a tudati szintek e tulajdonságának megértése hozza el.

Ha az ok-okozati összefüggéseknek nincsen valóságuk és a mechanisztikus determinizmus nem ad magyarázatot megfigyeléseinkre, vajon milyen magyarázat léphetne ideiglenesen a helyükbe, amíg nem tárul fel számunkra egy átfogóbb tudatosság? Az elme az élet talánya, ezért ezt a kérdést a Teremtés átmeneti, de kétségkívül kielégítő magyarázatával válaszolhatjuk meg.

Ha a nem-megnyilvánuló a folyamatos teremtésben nyilvánul meg, akkor nincs szükség más ésszerű elgondolásra vagy kiindulópontra a nyilvánvaló magyarázatához. Azt is mondhatnánk, minden úgy lett megteremtve, hogy önmagá-

tól fejlődjön, mert ez létezésének és a Teremtés természetének a lényege. Ez a magyarázat a „teremtettet” a „teremtővel” szembeállítva újabb kettőséget foglal magába. Könnyedén túlléphetünk ezen, ha látjuk a nyilvánvalót, vagyis hogy a Teremtés és a Teremtő egy és ugyanaz. A nem-kettősségben a teremtő nem különül el a teremtettől. A korlátok leomlásával a világegyetem az Istenséggel azonosként mutatja meg önmagát. Az Énre ráébredve a Teremtés egészének isteni természete minden kifejeződési formájában ragyogó erővel és korlátlanul jelenik meg. Önmaga fényével tündököl, önmagát tárja fel, önmagával azonos, és teljes egységben és egyetlenségben tökéletes.

Pontosan ez a Teljesség. Minden dolog korlátlan jelenléte túl van téren és időn, mindörökké teljes, tökéletes és osztatlan. Minden megfigyelési pont eltűnik, és mindenütt jelen van, ami Mindent Ismer, mert maga a Minden.

Amikor a Valóság megdöbbenő nyilvánvalóságában és békeességében jelenik meg, úgy tűnik, hogy a Felismerés akadály a maga az elme volt, amely nem különbözik az egótól; a kettő egy és ugyanaz.

Az Éberség állapota a „nem-elme” szintje, amely nem ugyanaz, mint az „üresség” vagy „nem-létezés”. Ezek a kifejezések a formára vonatkoznak. A Legvégső a formanélküliség, a korlátlanság és a mindenütt jelenvalóság birodalma, vagyis a Minden teljességének örökkévaló jelenléte.

Csak Létezés van. A Létezésnek nincs szüksége okra, ennek már a feltételezése is félrevezető okoskodáshoz vezet. A Létezés alatt a megfigyeléssel észlelhetőt értjük, és ez az állapotok nem-létezőből létezővé változását feltételezi. Ám ha alapvető okát keressük annak, ami minden időn túl eleve a maga teljességében létezett, az az elme tevékenységének eredménye, amely a tér és az idő fogalmával együtt jelenik meg. Téren és időn túl nincsenek események, nincs kezdet és vég, és ez meghaladja az emberi gondolkodás vagy értelem fogalmait.

Túl az oksági viszonyokon

 z elme jelenségét és műveleteit megfigyelve jól láthatóak működésének folyamatai, amelyek aztán mindinkább eltűnedeznek. Úgy véli, hogy elszigetelten létezik. Hisz az idő kezdetektől befejezéséig haladó folyamában és gondolkodása fogalmainak érvényességében, amelyek túlélése zálogát és biztosítékát jelentik. Fennmaradásához az egónak hinnie kell, hogy valóságos, és önálló, független léttel bír. Létezése fenntartásának másik ösztönző ereje az a meggyőződése, hogy önmagától és fejlődése révén végül megtalálhatja a boldogságot, és biztosíthatja annak tökéletes feltételeit. Az ego/elme ezért mindenféle formájában és külsőségében szüntelenül az uralom lehetőségét és saját hasznát keresi. Sikerre törekszik, bármi legyen is csalóka céljának mércéje. A boldogság mindig csak egy karnyújtásnyira van, ezért még jobban nekigyürkőzik, hogy elérje céljait.

Egy bizonyos ponton illúziói szertefoszlanak, és elérkezik a spirituális útkeresés kezdetéhez. Keresésében kívülről befelé fordul, és válaszok után kezd kutatni. Ha szerencséje van, az igaz megvilágosodás tanításaival találkozik, és nem tér el azok lényegétől. Az idő múlásával az eredeti tanításokat kísérő magyarázatok és értelmezések közül sok elveszett, és félreértelmezéssé silányodott. Évszázadok elteltével a legnagyobb tanítások némelyike olyannyira eltorzult, hogy végül értelmük megdőbbségre módra az eredeti pontos ellentéte lett. Később ezekre a tanításokra hivatkozva szítottak viszályt, és fedték el az igazságot.

Nemcsak hasznos, de döntő fontosságú is egy olyan hiteles forrás, amelyre támaszkodva ismételten ellenőrizhetjük helyzetünket, és megtalálhatjuk a követendő irányt. Nem hangsúlyozhatjuk eléggé, hogy minden kétséget kizáróan meg kell ismernünk bármely tanító vagy tanítás igazságszintjét, mielőtt követőivé vagy tanítványaivá szegődnénk, netán híveivé vagy beavatottjaivá válnánk. Csakis Isten és az Igazság mellett kötelezzük el magunkat. A tanítóknak tisztelet jár, de csak az Igazságnak lehetünk odaadó hívei. Ahogy Buddha mondta: „Ne rendelj más főt a sajátod fölé.” Ezzel arra utalt, hogy egyetlen igazi gurunk az Én (a Buddha-természet).

A tanító és a tanítvány Énje egy és ugyanaz. A tanító ösztönöz és tudást ad át, és ez az ösztönzés segít a keresésben.

Vajon a spirituális elkötelezettség azt jelenti, hogy le kell mondanunk a világról? Természetesen nem. Csupán annyi szükséges, hogy új összefüggésbe helyezzük az evilági életet, átszervezzük, és más képet alkossunk róla. Nem arról van szó, hogy a világ kelepce volna, de kötődésünk hozzá és vele kapcsolatos észleleteink megzavarnak az Igazság keresésében. Némely csábításnak engedve csupán az időnket pocskoljuk, míg mások veszélyes csapdát rejtenek, amelyek rémisztő következményei a mélybe rántják az óvatlanokat. Ugyanakkor néha csak az eltévelyedés gyötrelmei vezetnek el odáig, hogy valaki a mélypontra érve lezárja addigi életét, és elfogadja a kedvezőbb választási lehetőségeket. Ezért soha nem állíthatjuk, hogy bárki is rossz úton jár, mert akármilyen kínokat él is át, talán éppen azok vezetnek végső megszabadulásához. Biztonsággal kijelenthetjük, hogy ami a kineziológiai teszt jelzése szerint nem erősít meg, az nem abba az irányba mutat, amelyet a megvilágosodás elkötelezett spirituális keresője követni akar.

Gyakran az ártalmatlannak tűnő emberi kíváncsiságban rejlik a tévedés lehetősége. A szerencsétlenséghez vezető út csábítása nem egyértelműen valami elutasítandó dolog, ha-

nem sokkal kifinomultabb a csali, amely elrejt a bárányszőrbe bújt farkast. Azért kell tehát tartózkodnunk attól, ami a kineziológiai teszteléskor elgyengít, mert csak az támogatja az életet és vezet el az Igazsághoz, ami megerősít.

Vajon lehetséges-e, hogy felfedezzük az Igazságtól messzire vezető tartományokat, majd épségben térjünk vissza onnan? Erre az a válasz – legalábbis jelenleg –, hogy nem valószínű. Gondoljunk csak arra, hogy az emberiség hetvennyolc százaléka a tesztek tanúsága szerint a Becsületesség (200) szintje alatt áll. Ezen kívül számolnunk kell azzal a társadalmi reakcióval is, amit „rák-jelenségnek” nevezhetnénk. Egy rákokkal teli vödörben, amikor egy vagy több rák megpróbál átjutni a vödör peremén, hogy visszanyerje a szabadságát, a többi rák utánanyúl, és visszarántja. Ha valaki a világosságot keresi, egyes emberekből ez épp az ellenkező reakciót váltja ki. Ha egy negatív értéken álló kultusz tagja kezdi felismerni, mi rejtezik a szentség megtévesztő látszata mögött, és megpróbál odébbállni, gyakran valóban elítélik, és sértegetések céltáblájává vagy akár erőszak áldozatává válik. Ezért a hagyományos utak a legtöbbször azt javasolják, hogy olyanokkal társuljunk, akiknek hasonló a spirituális elkötelezettségük. Az sem elhanyagolható, hogy az emberiség tudati szintje, amely évszázadokon keresztül a 190-es értéken állt, az utóbbi időben 207-re ugrott, vagyis az egész emberiség tudatának óceánja immár a pozitív, és nem a negatív oldalt támogatja.

A SPIRITUALITÁS ÚTJÁNAK IRÁNYA

Nem árt emlékeznünk rá, hogy az Igazság és a Megvilágosodás nem olyan dolgok, amelyeket megtalálhatunk, kereshetünk, megszerezhetünk, elnyerhetünk vagy birtokolhatunk. A Korlátlan Jelenlét mindig jelen van, és felismerése akkor következik be, amikor ennek útjából elhárultak az akadályok. Ezért nem szükséges az igazságot tanulmányoznunk, csupán

el kell hagynunk a megtévesztőt. A felhők eloszlatása nem ragyogtatja fel a napot, csupán láthatóvá teszi, ami eddig rejtett volt. Tehát a spirituális munka elsősorban abból áll, hogy az ismertnek véltet elhagyjuk az ismeretlenért, bízva azokban, akik ezt megtették, és abban, hogy erőfeszítéseink eredménye végül több mint kielégítő lesz. A földi szinten nem létrehozuk az aranyat, hanem egyszerűen lemorzsoljuk róla azt, ami elrejt.

A szellem egyik legfőbb eszköze a szándék, amely kijelöli az erőfeszítéseink hajtóerejéül szolgáló fontossági sorrendet és értékrendet. A spirituális munka elkötelezett törekvés, ugyanakkor felfedezés is. Azok nyitották meg az utat, akik előttünk jártak, és ők teremtték meg a tudati lehetőséget mások számára, hogy végigmenjenek rajta. Mint ahogy Roger Bannister áttörte a négy percen belül lefutott mérföld „morfogenetikus mezejét”, a fejlett tudatosságú lények ehhez hasonló útjelzőket hagytak hátra, amelyeket mások is követhetnek. Ezek után minden egyes előrelépés tudatosságunk fejlődésében emberek soha nem látott sokaságának a javát szolgálja, és segíti, hogy mások is megtegyék a következő lépést. A világegyetem minden kedvességet észlel, és örökre megőriz. Ha a spirituális törekvést igaz valójában látjuk, a hála érzése veszi át a helyét. A hagyományos buddhizmus követője az egész emberiség javáért keresi a megvilágosodást. Minden ajándék visszatér ahhoz, aki adja.

Az evilági törekvéseket és vágyakat a megfelelő időben a spirituális szándék és figyelemösszpontosítás váltja fel. Mint ha fokozatosan az Énhez vonzódnánk, amely valamiféle spirituális gravitációval húz magához. Az értelem és a logikus gondolkodás helyébe a közvetlen tudás lép, és a megérző tudatosság a célok és a forma részletei helyett inkább az élet lényegére és hatóerőire összpontosít.

Kezd megváltozni az érzékelés, minden emberből és dologból a szó szoros értelmében a teremtettség szépsége ragyog.

Egy hétköznapi jelenet látványa váratlanul oly lenyűgözően gyönyörűvé válik, mintha háromdimenziós mozifilmként jelenne meg. Vannak pillanatok, amikor hirtelen minden mozdulatlan lesz, és egy mindent felölelő Jelenlétben megtapasztalható Minden Létező milyensége. Az „Én” tekintete az, ami valóságossággal ruházza fel az életet. Valójában a Korlátlan „Én” révén nyílik lehetőségünk, hogy megtapasztaljuk azt, amit egyéni „énnek” vélünk.

Isten ragyogása az éberség világossága, amely felfedi minden létező dolog isteni természetét. A Korlátlan Jelenlét mozdulatlanságában az elme hallgat, mintha nem volna mit mondani – minden tökéletesen és pontosan magától értetődő. E felismeréssel meghaladjuk a lét és nem-lét végső kettősségét, mert csakis a létezés lehetséges. Az Igazság ellentéte nem létezik, mert a Valóság kizárja a valótlanságot. Ebben a felismerésben lakozik Isten békessége.

EVOLÚCIÓ VAGY TEREMTÉS?

Ez a kérdés a politikusok, oktatási testületek és bíróságok egyik kedvelt vitájának a kiindulópontja. A kettő között valóban nincs ellentmondás. Az evolúció és a teremtés egy és ugyanaz. A teremtés az evolúció forrása és lényege, az evolúció pedig a teremtés megnyilvánulásának a folyamata. A fizikai világ az okozatok világa, és nem rendelkezik az okok hatóerejével.

A paleontológia eredményeiből tudjuk, hogy a különböző fajok és életformák változáson mentek át az évmilliók során. Lehetőségünkben áll a korai emberfajták és testalkatok tanulmányozása, ami szintén a forma fejlődéséről tanúskodik.

Az evolúció a tudat fejlődéseként megy végbe, ami a környezethez való nagyobb alkalmazkodóképesség szerint alakul. Ez az evolúció a tudat síkján zajlik, és egyaránt magába foglalja az értelmet, a szándékot és az esztétikai érzéket.

A fejlődés tehát a korlátlan lehetőségek láthatatlan tartományában megy végbe, elválaszthatatlan a világegyetem lényegétől, továbbá az állandó és folyamatosan zajló teremtés következményeként nyilvánul meg.

Ha a Teremtés Isten egyszeri műve volna a távoli múlt valamely pontján, akkor minden élőlény pontosan ugyanolyan lenne, mint évmilliókkal ezelőtt. Minthogy sem Istennek, sem a Valóságnak nincsen kezdete és vége, és létük időn kívül, Isten térben és időben véghezvitt egyszeri tettének a nézete nem tartható fenn. Az evolúció és a teremtés alapvetően nem mond ellent egymásnak, mert az egyik csupán a másik kifejeződése a látható tartományban. Az evolúció nem zárja ki Isten létét, hanem kifejezi Isten örök jelenvalóságát minden létező dologban. A teremtés révén minden örömét leli létezésében, elidegeníthetetlen isteni lényegénél fogva, amely maga Isten tudata.

TUDATOSSÁG: AZ ISTENHEZ VEZETŐ ÚT

AZ ÉRTELEM

A tudás átadásának kockázata abban rejlik, hogy a hallgató egója megkísérli intellektuális adatként feldolgozni az információt, és itt meg is áll. Vannak olyan spirituális tanítványok, akik a szó szoros értelmében tanfolyamok és előadások ezrein vettek részt, egész könyvtáruk van spirituális témájú könyvekből, de egyáltalán nem haladtak előre a tudatosság útján, és egy helyben topognak. Újabb tanfolyamot keresnek, majd mennek a következőre, keresik az újabb könyvet, egy másik gurut, és így tovább.

A spirituális munkát nem az értelem végzi (amely segítségével doktori címet szerezhethünk összehasonlító vallástörténetből vagy teológiából). Az igazi metafizika olyan elvonatkoztatás, amely abban segít, hogy megfogalmazva és szavak-

ba öntve elmondhassuk, ami szavakkal valójában kifejezhetetlen. Nem a szavakat kell felismernünk. A megismert igazságokat kell átültetnünk mindennapi életünk gyakorlatába, mert azok csak így érvényesülnek, és meghaladják a szóbeli kifejezést. Ha ezt megtettük, megváltozunk. Az információnak annyi a szerepe, hogy megismerkedünk vele, magunkba fogadjuk, majd megértéssé éreljük.

MEGÉRTÉS

A spirituális munkában a megértés önmagában is előidézheti a változást. Egyfajta katalizátorként működik, és újszerű látásmódra nyitja a szemünket. Ezáltal fejlődünk, és előrelépünk a spiritualitás útján. További szellemi fejlődésünk közben elhagyjuk a régi gondolkodásmód és összefüggés szemléletét, amit az új felfedezések öröme kísér. Már nem gerjesztenek haragra az élet képtelenségei, hanem csak nevetünk rajtuk, ami fölött a világ nagy része siránkozik és amit érzелgős színjátékként nagyra tart, az most mulatságosnak tűnik. A szellemi tanításokat el kell fogadnunk, hogy magunkba építhessük. Az ellenállást az ego fejt ki, mert benne nincs alázat, és büszkesége miatt rossz néven veszi, ha nincs „igaza”. Érdemes inkább felismernünk, hogy nem a helytelen nézeteinket adjuk fel, hanem jobbakat teszünk magunkévá. Értelmünk felfogja, hogy a béke jobb a háborúnál, a szeretet pedig a gyűlöletnél, de az ego lázadozhat, ha le kell mondania kedvenc gyűlöletéről és jogosnak ítélt sértődöttségéről.

Bolygónkon sok millió ember, egész kultúrák és társadalmak létének kizárólagos indítéka és értelme a gyűlölet. Társadalmuk egésze a bosszúra, az áldozat és a tettes kettősségére épül. A világ teljes térségei szentelik magukat a gyűlölet kifejezésének, amit a régmúlt eseményeinek felemlegetésével újra és újra megalapozottnak látnak. A társadalom nem szenved hiányt a gyűlölet igazolásában. Mindig idézhetjük a rég

halott ősök szavait, hogy jogosnak állítsuk be az ősi ellenségeik iránti gyűlöletet. Ez akár hősie, hazafias, dicséretreméltó vagy politikailag korrekt tettnek is tekinthető.

HAJLANDÓSÁG

A hajlandóság, a bátorság és a hit megkönnyíti a régi dolgok elhagyását. A spirituális fejlődésből az egész emberiségnek előnye származik, mert növeli általános tudati szintjét. A legcsekélyebb haladás is számít.

A szellemi fejlődés egy másik akadály a türelmetlenség, amelyen úgy juthatunk túl, hogy lemondunk róla.

MEDITÁCIÓ

A meditáció általános ismertetését és eljárását másutt már tárgyaltuk. Azt hinnénk, hogy a gondolatokat képzettársítások fűzik össze, vagy kapcsolódásuknak más ésszerű pszichológiai magyarázata lehet. Ám ha megfigyeljük, azt vehetjük észre, hogy ennek épp az ellenkezője igaz, vagyis a gondolatok rendszertelenül, véletlenszerűen jelennek meg. Egyik tárgyról a másikra ugranak, és egyáltalán nincsen közöttük tényleges kapcsolat. Rendszerint a gondolatfolyamot a newtoni lineáris paradigma korlátolt szemléletéből kiindulva magyarázzák, amely oksági összefüggéseket feltételez ott, ahol valójában nincsenek ilyenek. A gondolatok véletlenszerűek, nem lineárisnak és kaotikusnak tűnnek, és nem létezik megbízható mód előrejelzésükre. A dicséretes erőfeszítések ellenére voltaképpen nem adhatunk igazolható magyarázatot a gondolatokra, képzetekre, elképzelésekre, emlékekre, ábrándokra, érzésekre, reményekre vagy félelmekre, és az elme tartalma nem hajlandó alávetni magát uralmunknak. Az elme rétegeinek összessége, a gondolatok mátrixa a folyamatos gondolatalkotás révén jön létre, amely a gondolatok végelát-

hatatlan sorozatát sugalmazza. Ezeket szándékosan veti közbe, hogy kizárja a csend minden lehetőségét. Minél inkább próbáljuk befolyásolni, annál több cselhez folyamodik, fellázad, ellenáll az irányításnak, és egyre megzabolázhatatlannabbnak tűnik.

Meditáció közben a szemlélő, a megfigyelő nézőpontjából tekintve azt látjuk, hogy az elmét maga a tudatmező figyeli, és hiábavaló küzdeni vele. Segítségünkre lehet a felismerés, hogy az elme nem az „én”. Haszontalan, de csábító. Próbál meggyőzni, hogy azonosak vagyunk vele. Nem a test elpusztításával szűnünk meg azonosulni a testtel, és az elmével való azonosuláson sem az elme felszámolásával lépünk túl. Ha nem a test, és nem is az elme a valódi énünk, akkor semmi szükség megsemmisíteni, leigázni őket, vagy küzdeni ellenük. A gondolatok önmaguktól bukkannak fel, és nem azért, mert valaki vagy valami előidézi őket.

Az elme természetéből adódóan gondolkozik. Összpontosítással és szántszándékkal rövid, összefüggő és értelmes gondolatmenetekre kényszeríthetjük. Ilyen módon képes „problémákat” megoldani. Az elme gyors és okos. Elismerést vár a gondolataiért (azaz a jó gondolatokért). Rendkívül éles figyelemre és összpontosításra van szükség, hogy észrevegyük, amikor a gondolat megjelenését követő másodperc töredékének elteltével a magáénak vallja a gondolatot. Ha tetten érjük az elmét, az „én gondolom” látszata szertefoszlik.

A Buddha ugyanezt mondta: a Buddha-elme a gondolatok között fedezhető fel. Valójában a gondolatok nem jelentenek semmit, és nem szükségesek a túléléshez. Az ego nagyjából egy tízezred másodperc után tulajdonít sajátjának egy gondolatot. Tulajdonképpen minden magától történik. Az életünket folyamatosan ajándékként kapjuk, és folytonosságát pillanatról pillanatra Isten tartja fenn, nem pedig az ego. Nincs értelme a gondolatok kirekesztésével próbálkozni, úgymint viszatérnek. Az emberek attól félnek, hogy ha feladják az elmé-

jüket vagy a gondolatalkotást, netán nem figyelnek rá eléggé, vagy nem próbálják irányítani, meghalnak vagy megőrülnek.

Az ego/elme céljai elérhetetlenek. Erőfeszítései lármások és nyugtalanítóak. Tulajdonképpen jobb a helyzetünk nélküle.

Ha már megállapítottuk, hogy nem lehet mit kezdeni vele, figyelmünket másfelé fordítva elkezdhetjük elhagyni az elmét. Most már nemet mondhatunk hipnotikus igézetére, és figyelőtől fokozatosan visszatérhetünk a megfigyelőhöz, aztán a szemlélőhöz, majd magához a tudatossághoz, végül a tudatosságban világosságot gyújtó éberséghez, amely a tudat tudatosságát lehetővé teszi. Az Ént lényegénél fogva formáktól mentes térként jellemezhetnénk.

Az elmét a folyamatos előretekintés sürgetése hajtja, hogy megkísérelje befolyásolni a tapasztalat következő egymilliomod másodpercét. Ha a gondolkodás eme elrendelésének forrására összpontosítunk, szándékoltságának gyökerénél hagyhatunk fel vele, amely az elme azon rögeszméjének és készletének alapját képezi, hogy uralja a következő pillanat tapasztalatát.

A spirituális munka tehát a lényegtelen és alapjában véve haszontalan dolgok folyamatos feladása, elhagyása, semmi-bevétele és figyelmen kívül hagyása. A figyelem a gondolatok tartalmáról ezután a gondolatok megfigyelőjére és tapasztalójára irányul, majd a felfedezésre, hogy a tudat a lényegéből adódó tulajdonságánál fogva tudatos, és ez voltaképpen nem egy képzeletbeli, független én akaratlagos műve.

A tudat túl van minden meghatározható helyzeten, a testen, téren és időn, az elmén, a gondolatokon és érzéseken. Az égbolthoz hasonlóan a tudat a háttér, amelyen a felhők keresztülúsznak. A tudat tiszta szemlélődését nem zavarja meg a tartalma, és létezése nem függ semmilyen tartalomtól.

Bátorságra, hitre és meggyőződésre van szükségünk, hogy az ismerten túlmerészkedjünk. Ez szellemi erőt és energiát is igényel, amelyek forrásai természetükből adódóan a maga-

sabb szintű tudati mezők, a nagy tanítók és tanításaik. A megvilágosodás Isten kegyelme, de csak saját beleegyezésünk és döntésünk révén következhet be.

MEGBOCSÁTÁS ÉS A TUDAT ÁRTATLANSÁGA

Az átlagos elme nem tud könnyen megbocsátani, aminek a helyes és helytelen, a méltó és méltatlan, az igazságos és igazságtalan ellentétpárjainak kettősségét létrehozó önkényes szembeállítás az oka. Ez az „ellentétek problémája”, és eme ellentmondásának feloldásához tisztában kell lennünk valamennyire a tudat természetével.

Az emberi gyengeség iránti könyörület mérsékli az ítélkezési hajlamot. Az elme az általa előírászerűnek vélt kívánnak alapján ítéli meg az emberi viselkedést, amely a merev erkölcsiség mellett foglal állást. Az Egyesült Államokban az úgynevezett erkölcsös magatartás kifejeződése például a puritán protestantizmus. A kettő korántsem ugyanaz. A puritánság könyörület, szeretet és megbocsátás nélkül ítélkezik. Hozzáállását szigorúság, könyörtelenség és a megtorlás igénye jellemzi. Az öntelt felfogás számára vonzó, mert azt érezteti, hogy igaza van, erényes és igazságos. Eszközei a megbélyegzés, a szégyen, a bűntudat, a félelem, és bosszúra és büntetésre törekszik.

Ezzel szemben a tudat természeténél fogva ártatlan. Fokozatosan beprogramozódik, méghozzá gyakran járulékos társadalmi hatások révén. A tudat egy sajátos szubkultúrába születik. A legalacsonyabb szinten bűnbandák szomszédságában vagy különös világi kultuszok között találja magát, amelyeknek megvannak a maguk követelményei, jelképei, titkai, beavatásai, és az ilyen csoportoknak és vezetőiknek engedelmességgel tartozik. A társadalomnak ezen a szintjén a csoport törvényeinek megszegése akár halálos ítéletet is maga után vonhat. Ezeknek a csoportoknak jellemző öltözködés-

módja, jelképes gesztusai és megnyilvánulásai vannak, és szigorú ellenőrzés alatt állnak. Átnevelik és megfélemlítik tagjait, akiknek a menekülésre nincs sok esélyük. Egy bizonyos nézőpontból ezek a viselkedésformák társadalomellenesek, máshonnan nézve viszont pusztán az alkalmazkodás során felvett minták és a társadalom zavarai. Noha ezek a magatartásformák szemben állnak a társadalom egészével, mégis jól megférnek benne.

A szubkultúrák lényege a programozás. Ennek tartalma zenéjük dalszövegeiből ismerhető meg, mert azzal kigúnyolják és semmibe veszik a társadalom szabályait. Ugyanilyen programozás történik a társadalom magasabb szintjein, de ez már nem ilyen feltűnő vagy nyilvánvaló. Itt is elvárás a különböző csoportok társadalmi programok iránti hűsége. A véleményeltérést kifinomult eszközökkel vagy elutasítással büntetik.

Az emberek tudatát a társadalom minden szintjén egy meghatározható tudati szint vonja magához, amely rejtett „attraktormezőként” uralkodik. Az attraktormező a nem lineáris dinamika kifejezése, és a látszólag véletlenszerű vagy összefüggéstelen jelenségek háttérében létező láthatatlan szervezőelv mintázatának hatókörét jelöli, amely meghatározza a különböző szinteken előforduló jelenségeket. Ez a mező jelöli ki a megértést és a tudatosságot korlátozó paramétereket is. Amikor valamely tudati szint felfogóképességét meghaladja egy elgondolás, az emberek azt mondják: „nem értem”.

A tudat természetét megvizsgálva kijelenthetjük, hogy az elme eredendően ártatlan, ugyanis nem áll módjában megakadályozni, hogy beprogramozzák. Olyan készülék, amelybe akarata ellenére bármilyen „szoftvert” betölthetnek. Az emberi tudat segítség nélkül nem képes megkülönböztetni az igazat a hamistól. Az elme nem tudja megvédeni magát, és sérülékeny. Az érzelmek tovább gyengítik a kiforrott és ki-

egyensúlyozott érzékelés képességét. Mindennek tetejébe az elmének van egy veleszületett fogyatéka, mégpedig az, hogy tevékenysége az érzékelésből indul ki, amely automatikusan kettősségre osztja a valóságot, és létrehozza az ellentétek látszatának hamis valóságát.

A tudat olyan, mint a számítógép hardvere, a társadalom programozása pedig a szoftverhez hasonlítható. Bármit tartalmaz is a szoftver, a hardver tiszta és eredendően ártatlan marad.

A múltban a vallás és a hittételek uralma korlátok közé szorította a spirituális fejlődést, amelyet félelem övezett, és üldöztetés fenyegetett. Aki túllépett az általánosan elfogadott hitrendszer határain – mint a misztikusok –, azt eretnekséggel gyanúsították, és úgy kezelték, mint aki az egyház szervezetét és tekintélyét fenyegeti. (Egyes országokban ez ma is így van.)

A nyugati világban megváltozott a helyzet, és továbbra is kedvező irányban változik. Már nem elfogadott és nem elnézhető dolog a kegyetlenség. A katolikus egyház Szentszéke ma már a halálbüntetés ellen emel szót, és alázata és szellemi becsületessége bizonyításával újjáélesztette spirituális tekintélyét és erejét. Nem a vallásban volt a hiba, hanem azok félreértelmezésében, akik nem értették meg igazán a lényegét.

Az átlagos emberi tudatot vakká teszi az észlelés természete, ezért egyáltalán nem képes megkülönböztetni a valósat a valótlantól. Eredendő ártatlansága miatt félrevezethető, és minden hibája a tudatlanságból ered. Az elmúlt századokban az emberiség túlnyomó részének tudati szintje alkalmatlan volt a spirituális igazság befogadására, ma azonban, miután a 207-es szintre emelkedett, az igazság termékeny talajra lelt, amelyen kicsírázhat.

AZ AKARAT: MEGÉRTÉS ÉS FELFOGÁS

Az akaratot a megértés és a felfogás határozza meg, amelyet az összefüggés által meghatározott jelentés befolyásol. Az értékek a jelentésben és az összefüggésekben jelennek meg, tehát ezek alapján döntünk. Akaratunk energiát ad erőfeszítéseinkhez, hogy elérjük, amit jelentésénél fogva értékesnek ítélnünk. Az evilági indítékokat a szükségletek és vágyak, a vonzó dolgok csábításai adják. Az ilyen igények és vágyak elveszítik ösztönző erejüket, amikor a szándék és az elhatározás fölébük kerekedik. A szellemi fejlődés és a tudat evolúciójának tehát az akarat az alapja. Ekkor nem annyira a valótlan-ság taszít, inkább a valósághoz kezdünk vonzódni. A szellemi fejlődés majdnem olyan, mint amikor egy úrhajó elszakad a Föld tömegvonzásától; eleinte nehéz a dolga, de végül elhagyja a gravitációs mezőt. A sok energiát felemésztő céltudatos törekvés végül erőlködéstől mentes odaadásba fordul át, és megnyílnak a kibontakozó tudatosság előtt. Már nem is felfedezünk, hanem kinyilatkoztatásban van részünk. Elérkezünk a megértéshez, amely a kegyelem révén könnyedén, önmagától jelenik meg.

A szellemi tudatosság elérésének belső sürgetése megszűnik, mert már nem keressük az Igazságot, hanem a tanúi vagyunk. Az erőfeszítéseket a felfedezés mesterkéletlen könnyedsége váltja fel. A körvonalazottságát elvesztő forma által fokozatosan felragyog a lényeg, majd maga a lényeg is hebeolvad a létezés tudatosságának világába és az önmagát kinyilatkoztató Istenségbe.

A BÉKE TERMÉSZETÉRŐL

A Csendben az a Mélységes Békevesség uralkodik, amely az idő tapasztalatának a végét jellemzi. Az idő illúziója nem teszi lehetővé ezt a Békeviséget, mert a veszteségérzet vagy a dolgok

várt alakulásának kilátásait vetíti előre. A szokványos tudati szinteken az idő szorítása és az ezzel járó nyugtalanság nem tudatosul, észrevétlenül van jelen, mint ahogy egy idő után a magasvasút mellett lakó emberek is megfedkeznek a zajról. De ha a vonatok megállnak, megrendíti őket a hirtelen beálló, néma csend. Egyeseket, akik már hozzászoktak a hangzavarhoz és a lármához, zaklatottá tesz a csend és a nyugalom, és igyekeznek visszatérni a zaj és az emberek nyüzsgésének ismerős világába. Sokan nem bírják elviselni a vidék vagy egy üres szoba nyugalomát. Az Istenség csendje azonban végtelenül megnyugtató és kiteljesítő.

Az éberség magas foka

AZ ÚT JELLEGE



közvetlenül az éberség magas fokához vezető tudatosság útja figyelmen kívül hagyja a formát, a kettősséget és az észlelést. Az ellentmondások és a tévedések a formákból adódóan jelennek meg, amely egyben az erőszak színhelye is. Az erő a formanélküliség „tartományában” lakozik. A formanélküliség az 500-as szinteken jelenik meg észrevehetően, majd a 600-as szinten a formák eltűnnek a formanélküliségben. Végül felismerjük, hogy a formát a formanélküliség alkotja, és a kettő egy és ugyanaz. De amíg ez nem következik be, a forma önmagában véve zavaró tényező és akadály, amit jobb elkerülni.

NE ENGEDJÜK, HOGY A FORMA MEGZAVARJON!

Sok „spirituális” tanítás, amely meghatározott formában jelenik meg, gyakorta olyan valóságokhoz vezet, amelyeket a legmegfelelőbb szóval a tudat „asztrális” világainak nevezhetünk. Talán csábítóak, örökkévalóak és élvezetesek, de nem vezetnek el a megvilágosodáshoz.

A forma elmélyíti azt a tévképzetet, hogy van egy kereső, aki valamiféle lépcsőzetes, jelzőtáblákkal ellátott úton, „szellemi vezető” kíséretében halad. A Megvilágosodás csúcsa felé törő szellemi felkapaszkodás során valójában nem kerülnek utunkba más entitások.

A tanításokhoz hasonlóan az asztrális „síkok” is rendszerezhetők. Vannak alacsony síkok (poklok), közbenső síkok (a

pokol tornáca vagy purgatórium) és magasabb asztrális (vagy mennyei) síkok. Ezek a lélek, a szellemi test vagy a tudat összpontosításának mind lehetséges célállomásai. Mindegyik szintnek saját hierarchiája, „istenei”, néphagyományai vannak, amelyek e síkok lakói számára valóságosak. Mindez elégedettséget nyújthat, talán örömteli és izgalmas is lehet, de semmi köze a megvilágosodáshoz.

A Valóság túl van minden formán, mégis minden forma lényege. Hagyjuk, hogy a forma feltárja saját természetét, nem kell törekednünk rá. Ugyanakkor vigyáznunk kell, hogy ne rekedjünk meg a forma vagy formanélküliség, a Minden vagy semmi, a teljesség vagy üresség feltételezett kettősségénél, sem vagylagosságánál. Ezek csupán a nyelv leírásai, és nincs önálló valóságuk. Nem kell a valós és a valótlan között választanunk, mert a valótlan nem létezik.

A FELFEDEZŐÚT IRÁNYA

A keresés egyre „beljebb” vezet, hogy felfedezzük a tudás és az „én” érzetének a forrását. Ismerem magam, mondják az emberek, de mit is jelent ez? Egyszerűen megfogalmazva ez arra utal, hogy tisztában vagyunk az ego természetével, tehát értelemszerűen saját lelkületünkkel, az egóval és formáival.

Az Én tudatossága olyan tényszerűség, amely felváltja az egót az „én” érzetének székhelyén. A szellemi felfedezőúton nem annyira egy „önmagunkként” meghatározható vagy körülhatárolható „ént” keresünk, inkább arra igyekszünk rálelni, ami tudomással bír és feljogosít az „énség” létezésének vagy jellemzőjének az érzékelésére.

Vegyük figyelembe, hogy Istent, illetve mindazt, ami az Isteni Természetre utal, nagy kezdőbetűvel írtunk, és az összes személyes névmás közül csak az „Én” esetében alkalmazzuk ezt az írásmódot. Az egyéni „én” csak egy nagyobb tudatosság révén lehet tudatában önmagának vagy létezésének. Ez a

forrása, a szellemi keresés középpontjában álló Isteni „Én” eredendő tulajdonsága. Ez az „Én” jellegénél fogva szavakkal kifejezhetetlen, és ez a tapasztalás, szemlélés és megfigyelés kiindulópontja. Egy hasonlattal élve azt mondhatnánk: felismerjük, hogy a víz vagyunk, nem pedig a hal.

AZ ALAPFOLYAMAT

Befelé nézni inkább egyfajta hozzáállás, mint technika vagy szellemi gyakorlat. Azt jelenti, hogy lemondunk az elme tartalmának és az általa tükrözött világnak az ígézetéről. Ez az elszakadás eleinte azt az érzést ébresztheti, hogy elveszítünk valamit, mintha a világ és minden ígérete elmúlásával néznénk szembe. Ezt az elmúlást tétlen szemlélőként talán így éljük meg, de ez csak egy illúzió megszűnése. Az öröm forrása sohasem rajtunk kívül volt, mindig is belülről fakadt. Sohasem a világ adta örömeinket, hanem az, hogy gyönyörűségünket leltük benne.

Nem is annyira a világ elvesztésétől félünk, mint inkább az unalomtól. Az unalom tovatűnik, ha felismerjük, hogy csupán azért jelenik meg, mert a múlt vagy a jövő utáni sóvárgásunkba kapaszkodunk, és csak az ego unatkozhat. Az ego az újdonságokból táplálkozik, és teljes mértékben a „következő” történés függvényében él. Az ego tehát a jövőbeli ki-elégülés reményéből táplálkozik, ahelyett, hogy átélné a tökéletes beteljesedést, ami csak a *Jelenben* lehetséges.

Az unalomtól való félelemhez hasonlít a háttérben meghúzódó tévképzet, amely szerint az unalom egyet jelent a nem-léttel. Vagyis látszólagos veszedelemként megjelenik az üresség lehetőségének az illúziója. Ekkor a mindent magába foglaló elme/világ tévképzetétől megszabadulva, az üresség/nem-lét illúzióján át el kell jutnunk a Mindenség tudatosságához, amely felváltja mindkét korábbi látszólagos állapotot. Megnyugtató a tudat, hogy minden állapot káprázat, és a

spirituális akarat és a fejlődő tudatosság révén továbbléphetünk belőle.

KI A KERESŐ?

Ha a cselekedeteket nem az „én” művének nevezzük, az ego illúziója szertefoszlik. Amit az ego saját tetteinek vall, az csupán valamilyen tőle függetlenül létező sajátosság, amelynek működése önkéntelen, az adott hely feltételei határozzák meg, és nem egy képzeletbeli „én” indítja el. Nem valamiféle belső, láthatatlan „én” cselekvése vagy döntése révén gondolkodunk, érzünk vagy léteünk. A gondolkodás és az érzés nem akaratlagos. A magasabb igazságot nem egy személyes „én”, hanem a tudat egy aspektusa keresi, amely az ihletettségben, odaadásban, elkötelezettségben és állhatatosságban fejeződik ki, amelyek mind a spirituális akarat jellemzői. Tehát az Én keresi az Ént azáltal, hogy saját tulajdonságainál fogva megvalósítja a szükséges folyamatokat, amelyeket a Kégyelem tesz lehetővé.

Példaként említhetnénk a kíváncsiságot is, mint olyan tulajdonságot, amely a személyes éntől vagy döntésünktől függetlenül létezik. Azt is mondhatnánk, hogy a kíváncsiság a tudat egy önálló, személytelen tulajdonsága, és az állatvilág általános jellemzője. Nincs szüksége egy „énre”, hogy kíváncsi legyen. Nem létezik belső, független „én”, amely döntéseket hoz; a gondolkozás, a cselekvés és az érzés egyes szám első személyben történő kifejezése csak az egyszerűség kedvéért használt beszédfordulat. Úgy is utalhatnánk a belső, személyes éntre, mint „ez a valami”. A szellemi fejlődés egyes szakaszaiban időnként úgy tűnik, hogy az elme és a test „ezé a valamié”. A test teszi a dolgát, mintha betanulta volna, az elme pedig egy belső, személyes én irányítása nélkül beszélget másokkal. Nem áll a gondolatok háttérében egy bennünk létező „gondolkodó”, a cselekvés mögött sincsen „cselekvő”,

és a megvilágosodás „keresője” sem létezik. A keresés önmagától történik, amikor eljön az ideje, és egyfajta figyelemösszpontosításként jelenik meg. A tudat minden jellemzője és tulajdonsága önmagát hozza mozgásba, és az akarat általános irányítása alatt fokozzák egymás lendületét.

AA AKARAT MINT ESZKÖZ

Az elme működésének szeszélyes és tobzódó természete kitarja, hogy az elmére összpontosítva eredményt érzünk el a szellemi fejlődésben. Utasíthatjuk, hogy tegyen meg ezt-azt, de ellenáll. Ha megpróbáljuk irányítani az elmét, olyanok leszünk, mint a saját farkát kergető macska. Az erre irányuló kísérlet eleve létrehozza az „irányító” és az „irányított” kettősségét, valamint a tartalmakat, amelyeket irányítás alá kívánunk vonni, és az irányítás „mikéntjét”.

Az egyetlen terület, ahonnan az elme felé fordulhatunk, az Akaratnak nevezett tulajdonság. Ezt különösebb nehézségek nélkül megtalálhatjuk. Míg a gondolatok, érzések és képek folyamatosan haladnak át az elmén, az akarat viszonylag mozdulatlan és rögzített. Általában szilárdabban kitart, ezért könnyebben megközelíthető. Az akarat csakugyan rögzített, elkötelezett, összpontosított és megingathatatlan maradhat, nem úgy, mint az elme, amely nyugtalan pillangóként cikázik ide-oda. Az elme megközelítéséhez a legelőnyösebb nézőpontot ezért az Én érzetének a középpontba állítása adja, amely az akaratból ered. Az akarat alakítható, de csak mérlegeléssel, lassan és megfontoltan. Megmunkálható „terület”, ahonnan kiindulva cselekedhetünk, és felfedezéseket tehetünk. Az akarat közelebb áll a valódi Énhez, mint a közönséges elme a maga gondolataival, hiedelmeivel, elképzeléseivel, ötleteivel és hullámozó érzelmeivel.

SZEMLÉLŐDÉS

A szemlélődés a spirituális munka legeredményesebb és jelentősegteljesebb tevékenysége. Igen kevés gyakorlással szeri tehetünk arra a képességre, hogy hétköznapi tevékenységeinket végezve csak kisebb megszakítások legyenek elmélkedésünkben és szemlélődésünkben. A meditáció szokásos gyakorlata azonban térben és időben korlátozott, és gyakran az elvonulás magánya és tevékenységeink felfüggesztése a feltétele. Noha a szemlélődés és az elmélkedés nem tűnik annyira elmélyültnek, folyamatosan érvényesülő hatásuk elsöpri az akadályokat. A szemlélődés ilyenformán a meditáció egy fajtája, amely nem kisebb értékű vagy alacsonyabb rendű keresztbetett lábbal, ülve gyakorolt társánál.

A SPIRITUÁLIS AKARAT MEGSZILÁRDÍTÁSA

Az akaratot az odaadás teremti és szilárdítja meg, és ihletettség formájában ad visszajelzést, amely az isteni Kegyelem révén világossághoz vezet. A személyes akarat eggyé válik Isten Akaratával, a szellemi keresés és vizsgálódás útjára indító szikra pedig Isten ajándéka.

Nem érhetjük el erőszakkal, hogy készen álljunk az utazás megkezdésére, és senki nem hibáztatható azért, mert még nem ért el idáig. A tudatosság szintjének el kell jutnia arra a pontra, amikor az ilyen szándéknak értelme van, és vonzó lehet. Ha a keresőben megjelenik ez az ösztönzés, gyakran lemond a megszokott kényelméről és életmódjáról, és mindent eldob, ami az útjába áll.

Az ego illúziója állhatatosan tartja magát, de a spirituális akaratnak alárendelve eléggé meggyengül. Az egót/elmét a szokás szilárdítja meg, amely semmivé foszlik, ha alappilléreit eltávolítjuk. Az ego nem ellenség, amelyet le kell győznünk, mindössze meg nem vizsgált észlelési szokások gyűjteménye.

A spirituális akaratot működésbe hozó Énben végtelen erő lakozik, aminek az ego kártyavára nem tud ellenállni. Az Én olyan, mint egy végtelen erejű mágnes, amely képes szerteoszlatni az ego szerkezetét, ha és amikor a spirituális akarat hozzájárul ehhez. Nem tekinthetjük senki érdemének a szellemi tudatosság fejlődését, mint ahogy nem hibáztathatunk senkit, ha úgy tűnik, mintha ez nem történne meg.

A spirituális munkában a „van” vagy a „vannak” kifejezéseket fokozatosan a „mintha” váltja fel, ami azért következik be, mert egyre inkább felismerjük, hogy az érzékelés álcázása milyen jelentős mértékben fedi el az igazságot. Amíg nem távol fel előttünk a Végső Valóság, addig közelebb járunk a valósághoz, ha látszólagos tudásunkat csupán feltételezésnek tekintjük. Ma már a társadalom is kezdi ezt megérteni, amiről a „vélt” szó gyakori használata tanúskodik, például „az illető vélt fenyegetés hatására cselekedett”.

A megkülönböztetés képességének megjelenése igen fontos és nagy horderejű fejlemény. Ez az első igazi jele annak, hogy kezdünk tudatára ébredni az ego korlátozottságának és az érzékelés csalóka mivoltának. A közelmúltban DNS-vizsgálattal leleplezett hamis bírói ítéletek felfedezésének, illetve a tanúk megbízhatatlanságára és súlyos tévedéseik nagyarányú kockázatára fényt derítő kutatásoknak köszönhetően egyre jobban tudatosulnak a társadalomban az ego korlátai. A pszichológusok is felfedezték az emlékek utólagos megmáskosítását, amely más helyre és időpontra teszi az eseményeket. Tehát a társadalom azon fáradozik, hogy megkülönböztesse az igazat a hamistól, de mindeddig nem ismerte fel ennek megbízható módját.

A spirituális akaratot a szeretet, az odaadás és a készséges lemondás szilárdítja meg és ébreszti fel. A szeretet forma nélküli, és ez az a képesség, amelynek révén készségesen feláldozzuk Istennek szembeállításainkat. A vallások nagy szentjeinek, a megnyilvánult vagy nem megnyilvánult isteni taní-

tóknak a hagyományos útja Isten tisztelete, szeretete és imádata volt. A mélységes elkötelezettség és odaadás képes elhárítani minden akadályt, így a szív és az elme vagy a tudatosság útja végül eggyé válik.

MEDITÁCIÓ

A meditatív folyamatot érdemes abból a szemléletből elindítani, hogy az „én” a spirituális akaratban lakozik. Mivel az akarat viszonylag állandó és változatlan, olyan kiindulóponttá válik, amelyből a tudatosság révén az én mindent felülmúló tudatossága felé haladhatunk, amely a Korlátlan „Énként” Isten, a Valóság Tekintetének kifejeződése.

Valójában a spirituális akarat határozza meg a sorsot vagy karmát. Az akarat az én erejének a székhelye, amely kiterjed az elmére is, és mint ilyen, a Szentlélekhez fűződő közvetlen kapcsolat birodalma. Az akarat szintjén a forma és a forma-nélküliség „találkozik”. Itt a szeretet, az odaadás, a hála, az alázat, az ihletettség és a hit forma nélküli jellemzői összehalálnak az elme sajátásaival, elképzeléseinek, gondolatainak, emlékeinek, ellentmondásainak és képeinek formáival. A spirituális akaratnál a nagyra tartott vagy vágyott célok a szeretet, a megbocsátás és az odaadás forma nélküli, szellemi tulajdonságainak fényében láthatók. Az alázat és a szeretetből választott béke révén még a magukat legerősebben tartó negatív érzéseket is elengedhetjük, mint amilyen a bosszúvágy, a harag vagy a gyűlölet.

A kis ént feloldja az Én. Az Én megnyugtató viszonyulása az énhez a könyörületesség; az elnéző jóindulat által nyerünk bocsánatot. Önmagunknak ez a készséges átadása, amelyet Isten kegyelme tesz lehetővé, megengedi Isten erejének, hogy átalakítsa felfogásunk összefüggéseit, és ilyen módon felszámoljuk az érzékelés és az azzal járó kettősség uralmát, amely minden szenvedés forrása. A kettősség feloldása Isten

leghatalmasabb ajándéka, mert a szenvedés forrását és képmását szünteti meg. A nem-kettősségben nem lehetséges a szenvedés.

HITTÉTELEK

Nem kötődik hittételekhez vagy hitrendszerekhez az út, amely a tudatosság nem-kettőssége révén vezet el Istenhez. Elengedő hasznos ismeret áll rendelkezésünkre, amelyek igazságáról saját belső keresésünk közben megbizonyosodhatunk. Ez a haladás elengedhetetlen feltétele, különösen, ha elköteleztük magunkat, hogy még ebben az életben elérjük a megvilágosodást. Minden információtöredék értéke könnyedén meghatározható. Azt tapasztaljuk majd, hogy a gyakorlat elvégzésével mindig tanulunk valami mást is, amit az eredeti kérdés szó szerint nem foglalt magába.

ÉTRENDI ELŐÍRÁSOK, GYAKORLATOK, LÉGZÉSTECHNIKÁK, MANTRÁK ÉS JELKÉPEK

Ezek egyike sem szükséges. Nem árt tisztában lennünk azzal, hogy a vallásoknak megvannak a maguk szabályai és korlátai. A megvilágosodáshoz vezető szellemi út különleges. Nem ugyanaz, mint a „vallásgyakorlás”. A vallások sokszor a történelmi eseményekre, azok földrajzi helyszíneire és a régi kultúrákra, illetve politikai szövetségeikre fektetik a hangsúlyt.

A megvilágosodás a jelen pillanatban, az időn, történelmen vagy földrajzi helyzeten kívül következik be, következésképpen ezek lényegtelenek. A teológia a 400-as értékek tudati szintjével foglalkozik – a megvilágosodás a 600-as vagy annál magasabb szintekkel.

MI A ZENE, A TÖMJÉNILLAT ÉS AZ ÉPÍTÉSZETBEN MEGJELENŐ SZÉPSÉG SZEREPE?

Ezek a dolgok segítenek megteremteni és fenntartani a spirituális, áhítatos hangulatot és beállítottságot, egyszersmind megkönnyítik figyelmünk elfordítását a gondolattartalmakról. A szépség felemelő hatással van ránk, és az 500-as értékek felső tartományában határozható meg, ami közel áll a tökéletességhez.

MI A SPIRITUALITÁS GYAKORLÁSÁNAK A LÉNYEGE?

Az akarat lelkesedésével, elhivatottságával és döntésével a tudat azon jellemzőinek mozgásba lendítése, amelyek aztán fokozatosan megvalósítják önmagukat. Ezek a könyörületesség, az odaadás, az alázat révén érvényesülnek, illetve azáltal, hogy készségesen átadjuk magunkat a feltétel nélküli szeretetnek. Az érzékelés ezután szellemi látássá alakul. Ez a fejlődés a legmagasabb tudati szintekről érkező segítséget idézi meg, hiszen rendkívül nagy erő szükséges ahhoz, hogy felülkerekedjünk a földi élet „tömegvonzásán” és érzékelési szokásain. Isten szeretete által ezeket a magas szintű energiákat kérjük és hívjuk magunkhoz, hogy segítséget nyújtsanak szellemi erőfeszítéseinkhez.

MI TÖRTÉNIK A MINDENNAPI ÉLETBEN?

Az evilági eredmények helyett a szellemi megvalósítás határozza meg az értékeket, és ez kihat minden tevékenységre. Más összefüggésrendszerbe helyezi a létet. Az élet önmagán túlmutató célja megváltozik, eseményeinek jelentősége és értelme megváltozik, mintha új dimenzióba kerültek volna. Vé-

ül magának a Tudatosságnak a belső, csendes, mozdulatlan és nyugodt jelenlétére összpontosítunk, és kevésbé mulandó tartalmára. Az „én” érzete ekkor a tartalomról hirtelen az összefüggésre helyeződik át, amely az Önvaló egyetemes „Ije”.

MIÉRT SZÜKSÉGES EGYÁLTALÁN

A „MUNKA” A SPIRITUÁLIS TÖREKVÉSBEN?

Az egót megmerevedett gondolkodásmódbeli szokások összességeként képzelhetjük el, amelyek az emberi tudatot uralkó és magukkal ragadó láthatatlan energiamezők vonzásának következményeként alakulnak ki. Ezeket az ismétlés és a társadalmi közmegegyezés még jobban megszilárdítja, amit a nyelv tovább fokoz. A szavakban gondolkodás az önprogramozás egyik formája. Az „ént” alanyként használva, ebből következően minden tett forrásának tekintve, súlyos hibát követünk el, amely önmagában megteremti alany és tárgy ketlenségét.

A világ gondolatainak és hiedelmeinek visszahúzó erején úgy lehetünk úrrá, ha végrehajtjuk a spirituális akarat döntését, hogy programozzuk át a tudatunkat. Ez azzal jár, hogy nem vagyunk hajlandóak valóságként elfogadni az ego/elme feltevéseit és kijelentéseit, hanem ragaszkodunk a magasabb szintű megértéshez.

Ha közelebbről megismerkedünk olyan életfelfogásokkal, amelyeket nagyobb könyörületesség jellemez, bennünk is megerősödhet ez a szemlélet. Ezért tanácsolják a spirituális hagyományok, hogy „menj a jámborak közé” és kerülj a rossz társaságot. Ez lehetővé teszi, hogy egyre világosabban felismerjük a megfelelő hozzáállást és gondolkodásmódbeli szokásokat.

MIRE JÓ AZ IMA?

A kérés alázatos cselekedet. Alacsonyabb tudati szinteken az emberek arra használják az imát, hogy „elnyerjenek” valamit önmaguk vagy mások számára, például egy új autót, új munkahelyet, egészséget vagy különleges szívességeket kérnek. A fejlődés során lemondunk Isten befolyásolásának a szándékáról, és a kérés kívánság helyett egyfajta felajánlássá válik. A háborúban a szembenálló felek mindegyike a győzelemért imádkozik. Amikor a tudatosság fejlődésével az önközpontúságtól eljutunk az önzetlenséghez, az ima minőségi változáson megy át. Immár Isten szolgáláivá, az Ő Akaratának közvetítőjévé akarunk válni, és ennek mikéntjét nem is próbáljuk meghatározni.

Az ima kérés helyett odaadássá válik. Sok gyerek elveszíti hitét Istenben, mert az imát könyörgésként használják, majd csalódás éri őket, amikor kérésük nem teljesül.

MIBEN REJLIK AZ IMA GYÓGYÍTÓ EREJE?

A szeretet minden formájában Istentől származik. A tudati skálán a szeretet az 500-as értéken mérhető, és a tökéletesség felé haladva eléri az 540-es értéknél megjelenő feltétel nélküli szeretetet, amely a gyógyítás szintje. A gyógyulást kérő imádságok tehát az 540-es vagy magasabb szintű energiamezővel igyekeznek felváltani a negatív hatást. Egyes spirituális szervezetek az 540-es vagy annál magasabb értéken állnak, ezért olyan gyógyító energiamezővel bírnak, amely „csodákat” visz véghez.

MIT NEVEZÜNK CSODÁNAK?

Ha valamely történés kívül esik a megmagyarázható dolgok vagy a várt lineáris ok-okozati összefüggések és a newtoni pa-

radigma körén, akkor csodáról beszélünk. Olyan lehetőség, amely a negatív irányultság akadályainak eltávolítása révén válik valósággá. Ez jelentheti a korlátozó hiedelmek feladását, amelyek kijelentik, hogy „ez lehetetlen”, „nem érdemlem meg”, vagy az ego más nézeteit tükrözik. Akik magasabb tudati szinteket értek el, azok számára a csoda nemcsak közhely, hanem a dolgok természetes rendje, és folyamatosan megtörténik. A csoda a teremtésből ered, nem az ok-okozati összefüggésekből.

SPIRITUÁLIS ALAPELVEK

HOZZÁÁLLÁS

A tudatosságon alapuló szellemi fejlődés „útja” valójában egyszerű és könnyen érthető. Legalapvetőbb jellegzetessége a hozzáállásban rejlik, ami azt jelenti, hogy az életben nem előnyök megszerzésének színhelyét, hanem a tanulás lehetőségét látjuk, amire az élet legapróbb dolgai is bőven adnak alkalmat. A spirituális hozzáállás rávezet, hogy barátsággal, kedvességgel és jóindulattal viszonyuljunk az élet egészéhez. Azt vesszük észre, hogy nem tapossuk agyon a hangyát, inkább óvatosan átlépünk felette, és nem valamilyen kényszerítő erejű szabály vagy vallási előírás miatt tesszük, hanem mert sokkal inkább tisztában vagyunk minden élet értékével. Felfedezzük, hogy valójában minden állat egyéniség, és viszonozza a tiszteletet és a figyelmet. Még a növények is észreveszik, ha szeretjük és csodáljuk őket.

ALÁZAT

Az alázat is egyfajta hozzáállás, az elme és a külső megjelenés korlátozott voltának felismerése. Egyre határozottabban tudatosul bennünk, hogy az érzékelés átszűri az életet, és első

sorban hozzáállásokat és észleleteket, nem pedig önálló léttel bíró, rajtunk kívül álló valóságot tükröz.

A HIBÁK ELNÉZÉSE ÉS A MEGBOCSÁTÁS; KEDVESSÉG

Komoly spirituális tanítványként le kell mondanunk az önmagunknak kijelölt feladatról, hogy ítélkezzünk, helyesbítsünk, kézben tartsuk a dolgokat, irányítsunk, megváltoztassuk a világot, és mindenről véleményt mondjunk. Ilyen minőségünkben többé nem kell elvégeznünk ezt a munkát, hanem rábízhatjuk az isteni gondviselés méltányosságára. Minthogy az elmének fogalma sincs a Valóságról, ezeknek a feladatoknak a feladása megkönnyebbülést jelent, és sok bűntudattól szabadít meg. Éppen ezért igen sokat segíthet, ha az „ügyeket” és a megerősödést az elnyomottakra, leigázottakra, más áldozatokra és az érzelgősökre bízuk. Minden ember csupán a saját sorsát teljesíti be; engedjük nekik, hogy megtegyék. Ha elfogulatlanul nézzük, megfigyelhetjük, hogy a legtöbb ember örömét leli élete érzelgős színjátékában.

AZ EMBEREK MEGFIGYELÉSE

A fizikai külső meglehetősen félrevezető. Sokan felnőttnek látszanak, de egyáltalán nem nőttek fel. Érzelmi életét tekintve a legtöbb ember még mindig gyerek. Az óvoda és a játszótér érzelmei a felnőtt életbe is átöröklődnek, csak méltóság-teljesebben hangzó szavak mögé bújnak. Minden emberben egy gyermek lakozik, aki csupán úgy tesz, mintha felnőtt volna. Az oly sokat emlegetett „belső gyermek” korántsem belső, nagyon is „külső”.

Az emberek nevelkedésük során különféle azonosságtudatokat alakítanak ki, és lemásolják, amit felnőtt viselkedésnek vagy modornak vélnek. Ezt azonban nem a felnőtt teszi,

hanem a gyermek. A mindennapi életben ezért azt láthatjuk, hogy az emberek eljátsszák azokat a programokat és forgatókönyveket, amelyekkel gyermekként azonosultak. A legtöbb állathoz hasonlóan már a kisgyermekeknél is megjelenik a kíváncsiság, az önsajnálát, a féltékenység, az irigység és a versenyszellem. Haragra lobbannak, érzelemkitöréseik vannak, megsértődnek, gyűlölnek, vetélkednek, versengenek, igyekeznek felhívni magukra a figyelmet és kivívni mások csodálatát, akaratosak, zsémbelődnek, vádolnak, elhárítják a felelősséget, hibáztatnak, keresik mások kegyeit, „dolgokat” gyűjtenek, hi valkodnak, és így tovább. Mindez a gyerekre jellemző.

Egy felnőtt mindennapos ténykedését figyelve azt láthatjuk, hogy nemigen változott semmi. Ez a felismerés inkább az együtt érző megértést mozdítja elő, mintsem az emberek hibáztatását. A makacsság és az ellenkezés, amelyek a kétéves gyermek jellemzői, még öregkorban is tovább uralják a személyiséget. Az embereknek néha sikerül a gyermekkorból továbblépni a serdülőkorba, olyankor szüntelen az izgalmakat hajszolják, és kihívják maguk ellen a sorsot. Minden gondolatukat a test, az izmaik, a kacérkodás, a népszerűség, a szerelmi és szexuális hódítás tölti ki. Vonzza őket, hogy csinosak, vadócok, csábítóak, elbűvölők, hősiesek, végzetes sorsúak, megjátszottak, hatásvadászok és színpadiasak legyenek. Mindez úgyszintén a kisgyermek serdülőkorról alkotott képének eljátszása. A belső gyermek hiszékeny és fogékony, könnyen programozható, nem nehéz elvarázsolni és befolyásolni.

A TUDAT TERMÉSZETE IRÁNTI ÉRDEKLŐDÉS

A tudat természetének ismeretében könnyebb elérni, hogy se magunkban, se külső megnyilvánulásainkkal ne reagáljunk az emberekre. Az ember élete még a lehető legjobb körülmények között is igen nehéz. Mindenkit csalódások, gátló tényezők, emlékezetkiesések, késztetések és megpróbáltatások

gyötörnek, különféle módon és formában. A követelmények gyakran meghaladják képességeinket, és az életet az idő szűritása is nehezíti. Egy idő múlva észrevesszük, hogy mindenki egója többé-kevésbé ugyanolyan.

Az elmét örököljük, és olyan agy tartozik hozzá, amelyet gének, kromoszómák és egy genetikailag meghatározott „személyiségalkat” működtet. A kutatások kimutatták, hogy a főbb személyiségjegyek már születéskor is megvannak. Csak kevesen képesek mássá lenni, mint amilyenek születtek. Az emberek között kisebbségben vannak azok, akik az önfejlesztésre vagy szellemi fejlődésre törekednek, mert bármilyen önbírálatot fogalmazunk is meg, titkon meg vagyunk győződve róla, hogy életünket jól éljük, és talán csak így lehet helyesen élni. Minden úgy jó, ahogy van, és az összes gondot mások önzése, igazságtalansága és a külvilág okozza.

NE VÁRJUNK A SZERETETRE, INKÁBB SZERESSÜNK!

A legtöbben azt hiszik, hogy a szeretet valami olyasmi, amit kapunk, egy érzelm, amelyet ki kell érdemelni, és minél többet adunk belőle, annál kevesebb marad nekünk. Ennek éppen az ellenkezője igaz. A szeretet olyan viszonyulás, amely átalakítja a világ tapasztalatát. Büszkeség helyett hálát érzünk mindazért, amink van. Amikor méltányolunk másokat, és hozzájárulásukat az élethez és kényelmünkhöz, a szeretetünket fejezzük ki. A szeretet nem érzelm, hanem a létezés és a világhoz való viszonyulás egy módja.

NE SZEREZZÜNK „ELLENSÉGEKET”!

Az emberek gyakran beleesnek abba a csapdába, hogy törlesztik sérelmeiket vagy folyamatosan megjegyzéseket tesznek. Ezáltal ellenségeket szereznek és ellenérzést keltenek

másokban, ami nem teszi lehetővé a békés életet. Senkinek nincs szüksége ellenségekre. A viszályban nem lehet győzelmet aratni, mert az a vesztes gyűlöletét váltja ki.

A családon belüli erőszak az esetek többségében a szóbeli ingerlésre adott fizikai válasz. Társadalmunkban azonban az áldozatok ritkán vállalnak felelősséget az ingerlésért, a csábításért és az odavetett sértésekért.

Spirituális fejlődésünket segíti, ha mindig vállaljuk a felelősséget a velünk törtétekért, és elkerüljük a kelepécét, hogy áldozattá váljunk. A jelenségek világában semminek nem áll hatalmában előidézni semmit.

VÁLASSZUNK JÓINDULATÚ SZEREPET ÉS ÉLETSZEMLELETET!

A szigorú megítélések nem kedveznek a szellemi fejlődésnek. Ezeket a spirituális kereső még akkor sem engedheti meg magának, ha „igazak” vagy „jogosak”. Le kell mondanunk az elégtétel fényűzéséről, vagy arról, hogy egy feltételezett gyilkos kivégzésekor örömmel fogadjuk a „jogos igazságszolgáltatást”. Nem sérthetjük meg az alapvető spirituális alapelveket anélkül, hogy ennek ne fizetnénk meg az árát. A szellemi kereső átlát a káprázaton, ezért lemond az ítélkező vagy vádló szerepéről. Semmi nem marad „büntetlenül”, ezért felesleges az emberek felháborodott méltatlankodása.

A kineziológia segítségével pillanatok alatt megbizonyosodhatunk róla, hogy a világegyetemnek a legapróbb dolog sem kerüli el a figyelmét. A szó szoros értelmében minden egyes hajszálunkat számontartják, és minden tetről feljegyzés készül. Egyetlen kedves szó sem marad észrevétlen. Minden örökre feljegyzésre kerül a tudat mezejében.

HAGYJUNK FEL A BÜNTUDATTAL!

A büntudat a megváltás megvásárlására, Isten befolyásolására irányuló kísérlés, amely szenvedéssel akar fizetni a bocsánat elnyeréséért. Ez a hozzáállás az olyan félremagyarázásokban gyökerezik, amelyek Istent hatalmas büntetőnek állítják be. Úgy hisszük, hogy fájdalomunkkal, kínjainkkal és vezeklésünkkel lecsillapíthatjuk jogos haragját. Valójában csak egyféléleképpen „vezekelhethetünk” vétkeinkért, és ez a változás. A rossz elítélése helyett válasszuk a jót!

A fejlődés és a változás több erőfeszítést igényel, mint a büntudat, ugyanakkor sokkal helyénvalóbb válasz lépés. Láthatjuk, hogy a tudati skálának a büntudat a legalján, míg Isten a legtetején áll. Következésképpen nem juthatunk el a csúcshoz úgy, hogy a tudati mező alján, a büntudatban kéjelgünk.

Az alázat azt jelenti, hogy életünket a szellemi tudatosság fejlődéseként fogjuk fel. Tanulunk a hibákból. Korábbi magatartásunkat felülvizsgálva minden megállapítás közül talán az a leghasznosabb, hogy „annak idején jó ötletnek tűnt”. Később, visszatekintve persze más összefüggések együttesében látjuk, és hibásnak tűnik. Ám ha a tudat természetéből adódóan mások eredendően ártatlanok, akkor a spirituális kereső énje is az.

Igen nagy segítségünkre lehet a büntudat elhagyása mellett, ha lemondunk arról a nézetről, mely szerint a bűn valóságos. A hibák kijavíthatók – a bűn hiba, és megbocsátható. Amit az emberek bűnnek hívnak, az többnyire egyfajta kötődés, a bennünk élő gyermek indulata. Valójában ez a gyermek az, aki hazudik, lop, csal, becsmérel és megüt másokat. A bűn tehát lényegében éretlenség, és abból fakad, hogy nem ismerjük a Valóságot és a tudat igaz természetét.

Ahogy a világ értékeinek helyébe spirituális értékek lépnek, csökken a kísértés, és egyre kisebb a valószínűsége, hogy hibázunk.

HAJLANDÓSÁG

A hajlandóság a szellemi fejlődés, ugyanakkor a világban elérni sikerek alappillére. Azt jelenti, hogy felhagyunk az ellenállással, és rálelünk a százegy százalékos teljesítmény örömeire. A bosszúság az ellenállás következménye, és ha megszűnünk az ellenállást, az erő, a magabiztosság és az öröm érzése váltja fel.

Minden törekvésben van egy pont, amikor ellenállás lép fel, ami akadállyá válik. Ha túljutunk rajta, igyekezetünk nem igényel erőfeszítést. Az atléták gyakran átélik ezt, mint ahogy azok is, akik fizikai munkát végeznek. Hirtelen hatalmas mennyiségű energia szabadul fel, és a megvilágosodáshoz közeli állapotba kerülnek, amelyben minden magától történik. Béke, derű és nyugalom tölti el őket. A kimerült ballerina vagy a munkás közelebb jár Isten felfedezéséhez, mint gondolná. Isten jelenlétének tudatossá válását önmagunk átadása előzi meg.

A zen tanítása szerint menny és pokol csak egy hajszálnyi-ra van egymástól. Az ego gyakran csak a legmélyebb kétségbeesés közepette adja meg magát, és csupán ekkor válik lehetővé, hogy minden válságos helyzetet a szellemi felfedezés lehetőségévé változtassunk.

ISMERJÜK FEL, HOGY AZ „IGAZSÁG” AZ ÖSSZEFÜGGÉSEKEN MÚLIK

Viszonylagos dolog az igazság, és nem végérvényes. Minden igazság csak egy bizonyos tudati szinten érvényes. Az egyik szinten a megbocsátás például helyeslendő dolog, de egy magasabb szinten úgy látjuk, hogy tulajdonképpen nincs mit megbocsátítani. Nincsen „valaki más”, akinek megbocsáthatnánk. Mindenki egója egyformán valótlán, beleértve a sajátunkat is. Az érzékelés nem a valóságot tükrözi.

FÜGGETLENSÉG

A függetlenség olyan hozzáállást takar, amely révén megszüntetjük érzelmi összefonódásunkat a világ ügyeivel. Ez derűhöz és lelki nyugalomhoz vezet, és segítséget nyújt hozzá, ha nem engedünk a mások nyugtalanságából vagy gondjaiból fakadó érzelmi kísértésnek. Ugyanakkor hagynunk kell, hogy a világ megoldja a maga gondjait, és betöltse sorsát. Jobb azokra hagyni, hogy belebonyolódjanak és beavatkozzanak a világ dolgaiba, akiknek más az elhivatottságuk.

A „jó embernek” lenni és a megvilágosodást keresni két különböző dolog. Az erőfeszítéseinkért vagyunk felelősek, nem azok eredményeiért, mert arról Isten és a világegyetem dönt.

A függetlenség nem ugyanaz, mint a közöny, az elvonulás vagy a szenvtelenség. Az a félreértés, mely szerint szükség van a szenvtelenség kifejlesztésére, gyakran kedvetlenséghez és fásultsághoz vezet. Ezzel szemben a függetlenség lehetővé teszi, hogy a végeredmény befolyásolásának szándéka nélkül maradéktalanul részt vegyünk az életben.

ELFOGADÁS

Az elfogadás nagyszerű gyógyír a viszályra, az ellentétekre és a zűrzavarra. Helyreállítja az érzékelés jelentősebb egyensúlyzavarait, és megelőzi a nem kívánt érzelmek uralmát. Mindennek van valami célja. Az alázat révén tudjuk, hogy nem fogunk megérteni minden eseményt vagy történetet. Az elfogadás nem elszenvedés, hanem a szembeállítás mellőzése. Annak felismerésével kerülhetjük el a spirituális ego kialakulását, hogy szellemi fejlődésünk nem saját igyekezetünknek, hanem Isten kegyelmének köszönhető.

ÓVAKODJUNK A HAMIS TANÍTÓKTÓL!

Ezt nem hangsúlyozhatjuk eléggé. A tapasztalatlan kezdőt könnyen félrevezethetik a spirituális világ alakjainak csapdái és hírneve, és a sok követőt vonzó tanítók meggyőző ereje. A magas szintű tudatállapotok szellemi tudatosságának hiányában a kereső nem tud eligazodni, és a népszerűség megzavarja ítélőképességét.

Az emberi történelem jelen korszakában tulajdonképpen nincs más megbízható irányjelző a kineziológiai teszten kívül, amellyel egy tanító, szervezet vagy tanítás tényleges tudati szintje meghatározható. A járatlanokra mély benyomást gyakorol, ha valaki természetfeletti hatalom birtokosának vallja magát, paranormális mutatóványokat hajt végre, különös címeket és ruházatot visel.

A hiteles tanítók ismertetőjegye az alázatosság, az egyszerűség, a szeretetteljeség, az együttérzés és a békesség. Nem kérnek pénzt az igazság tolmácsolásáért, hiszen a pénz, a személyes hatalom vagy haszon nem érdekli őket.

A valódi tanító számára nincs jelentősége, hogy mások követőivé válnak-e, csatlakoznak-e egy spirituális csoporthoz vagy szervezethez. Ezekből mindenki szabadon kiléphet. Kéri, hogy kialakuljon a személyét övező vallásos tisztelet. Egy ilyen tanító nem vágyik mások feletti uralomra, ezért nem áll érdekében, hogy bárkit is kényszerítsen vagy rábeszéljen. Nem is próbálja meg ráruházni vagy ráerőltetni a tudást másokra, mert ő is kényszer nélkül kapta. Az igaz tanító viselkedése és szelleme tehát kedves, és valódi tanítványa az emberiség.

ÓVAKODJUNK A HAMIS TANÍTÁSOKTÓL!

Gyakran javasoljuk, hogy a kineziológia módszerének segítségével válogassuk szét spirituális témájú könyveinket. Igen ta-

nulságos, ha az egyik oldalra azokat a könyveket rakjuk, amelyek elgyengítene, a másik oldalra pedig azokat, amelyek megerősítene.

Rendkívül fontos szem előtt tartanunk, hogy a kereső tudata személytől függetlenül hiszékeny, és nem képes megkülönböztetni az igazat a hamistól. Kerüljük, ami vonzó, de lényegtelen. Számítalan asztrális birodalom és világegyetem létezik, és mindegyiknek saját tanítóik, mestereik, spirituális hierarchiájuk és hitrendszereik vannak. Sok közülük nagyon érdekes. Az óvatlanokat könnyen rabul ejthetik ezek a lenyűgöző és ezoterikus tanok. Aki azonban a megvilágosodást keresi, az emlékezni fog, hogy a végső állapot nem elérhető a forma szintjein keresztül.

Sokan gondolják úgy, hogy valamilyen spirituális útra kellene lépniük, de elijeszti őket, amit látnak: a szövevényesség, a rituálék, a követelmények, az áldozatok, a kötelezettségek, a bonyolult olvasmányok, a hittételek és az anyagi kiadások. Egyes spirituális csoportok ragaszkodnak hozzá, hogy a jelölt „beavatást” kapjon, és furcsa szertartásokon, fogadalomtételken és egyezségeken vegyen részt. A magáncsoportok előírják a kötelező részvételt, tanfolyamokat és tetemes díj befizetését. Valójában nem kell sehova sem belépniük, se tenniük, se tanulmányozniuk nem kell semmit. Nincsenek szabályok, előírások vagy követelmények. Nincs szükség szertartásokra vagy különös öltözékre, sem ősi légzéstechnikákra vagy testtartásokra.

Sok New Age csoportnak nincsenek ilyen elvárásai, de ismereteik forrása nem megbízható. A szokatlan öltözékekre, a sajátos étrendre, a furcsa hajviseletekre, a legkülönbözőbb nyakékekre, a jelképekre, a kártyalapok értelmezésére, az okkult tulajdonságokra, a szellemi lények közvetítőire, a médiumokra, a kántálásra és a mantrákra fektetik a hangsúlyt. A legjobb óvakodni, és elkerülni mindent, ami az energiákkal, fénymezőkkel, misztikus vizualizációkkal, színekkel, rej-

telmes számokkal, jelekkel és „titkos ősi tanításokkal” mesterkedik. Néhány csaló azt vallja, hogy személyes utasításokat kapott Istentől, és prófétának vagy látnoknak kiáltja ki magát. Egy egyszerű kineziológiai vizsgálattal könnyen átláthatunk mindezen.

Ezek a figyelemelterelő tényezők mind a formára és a különlegességre épülnek. Az egész színtérnek karneválszerű hangulata lesz, ahol úrhajókra, ufókra, földönkívüliekre és a végítélet napjának jóslataira hivatkoznak. Ilyen esetekben a spiritualitás elnevezés megtévesztő, és ezeket a dolgokat az emberek hajlamosak szó szerint értelmezni. Könnyen félrevezethetik az embert, aki az asztrális cirkuszban találva magát azt gondolja, hogy mindez „spirituális”. A New Age közösség egésze „babák”, „mesterek” és legendás alakok végeláthatatlan sorának hódolójává válik, akikre a kineziológiai teszt során elgyengüléssel reagálunk. A kutatások azt mutatják, hogy ezek az alakok a mások feletti hatalomért és a nagyság látszatáért eladták spirituális tisztességüket.

Isten természete

BEVEZETÉS

Habár úgy tűnhet, mintha a kocsit fognánk be a ló elé, a spirituális célok felé törekvőknek hasznára válik, ha tudnak egyet s mást a célról, hogy a megtévesztések ne térítsék le őket újukról. A téves elgondolások igen elterjedtek, és gyakran széles körben meghonosodnak a tömegek révén, akik hibás felfogáson alapuló és félrevezető eszmékben hisznek, amelyekre másokat is áttérítenek.

Rendkívül kevesen ismerik Istent közvetlen tapasztalatból. Több mint tízmillió ember közül legfeljebb egy éri el a megvilágosodást. Kevés az igaz tanító, viszont rengeteg az ábító. Ha a tömegek a helyes irányba tartanának, a szentté válás vagy a megvilágosodás mindennapos volna. Ez azonban nem így van. Buddha azt mondta: „Ne rendelj főt a sajátod fölé. Csak az igaz tanításokat kövesd.” Az igaz út egyszerű és egyenes.

AZ ISTENSÉG TULAJDONSÁGAI

Igen fontos ez a tudás, mert ennek ismeretében hamar megállapíthatjuk, hogy mi az, ami *nem* jellemző Istenre. Az igazság félreértése és elferdítése miatt – aminek az ego téves értelmezése és emberszerű tulajdonságokat kivetítő észlelése az oka – sok vallás tanításában az jelenik meg, ami *nem* jellemző Istenre. Ha tudjuk, hogy ki Isten, és rendelkezésünkre áll egy eszköz, amellyel bárminek az igazságszintje meghatározható, akkor csakugyan jól felkészültünk egy olyan utazásra vagy folyamatra, amely időnként nehéz lehet.

Isten mindenütt jelen van, tehát itt és most is. Nem máshol, nem egy távoli mennyországban, és nem is a jövőben van, ahol csak a mennybe érkezésünk után találkozhatunk vele. Isten jelenlétét tehát mindenki bármikor megtapasztalhatja. Azt mondják, hogy egy guru, megváltó vagy avatár segítségével nélkül nem túl valószínű, hogy ez a tudatosság megjelenik a legtöbb ember életében, ami talán igaz.

Isten túl van az érzékelésen, a kettősségen, a szembeállításokon vagy a részekre tagoltságon. Isten minden ellentétpár, így a jó és a rossz, a helyes és a helytelen, a nyereség és veszteség felett áll. Isten fénye mindenkire egyformán ragyog, akár a Nap. Isten szeretete nem korlátozódik egy kegyelt kisebbségre. Mégis csak kevesen tapasztalják meg közvetlenül, de a mások – akár a háziállataink vagy a természet – iránti szeretetünk révén átragyog a felhőkön. Isten szeretetének jelenlétét tudatosságának szintjétől függően minden ember jól láthatóan más-más mértékben éli meg.

Isten jelenléte maga a legtökéletesebb béke, nyugalom és szeretet. Mélysége mindent felülmúl. Teljesen beburkol, és szeretete oly hatalmas, hogy semmivé foszlatja az ego maradványának minden „nem-szeretetét”.

Mint az üres tér, amelyet nem szennyez be a tartalma, vagy a víz, amely a benne úszó haltól függetlenül létezik, Isten elméje túl van minden formán. Egyformán jelen van a tartalmában, akár az űr.

Ami mindenható, mindentudó és mindenütt jelenvaló, nincs kitéve fenyegetésnek vagy érzelmi viharoknak. Istenben tehát nincsen meg a bosszú, a féltékenységi, a gyűlölet, az erőszak, a hiúság, az önzés hajlama, és nincs szüksége hízelgésre vagy tiszteletre. Az imádat jótéteménye az imádót illeti. Isten tökéletesen és hiánytalanul teljes, és nincsenek szükségletei vagy vágyai. Nem szomorú és nem is zaklatja fel, ha soha nem hallottunk róla, vagy nem hiszünk benne.

Isten hajdani jellemzései közül valójában sok nem a valóságot tükrözi, csupán az ember büntudatának szüleménye, amelybe félelmeit vetíti ki. Az őseink úgy hitte, minden vihar Isten haragjának a jele, és áldozattal kell megnyugtatni. A vulkánkitörések is arra utaltak, hogy Isten haragos. Az ego magyarázatokat akar, és „okokat” keres. Ezért azt az ésszerű magyarázatot találták ki, hogy minden félelmetes eseménynek, földrengésnek, éhínségnek, áradásnak, járválynak, viharoknak, aszálynak, terméketlenségnek vagy betegségnek Isten az „oka”. Istent olyan hatalmasságnak látták, aki a büntetés fenyegetésével kényszeríti, de egyben nagy jutalmakat is ad. Így jelent meg a számtalan isten és eltérő leírásaik azokban a kultúrákban, ahonnan ezek a mítoszok származnak. (Természeti katasztrófák ugyanis már az emberiség megjelenése előtt is voltak a bolygón.)

Őseink istene az ego azon energiáinak a kivetülése, amelyeket hagyományosan a lépcsakrával hoznak összefüggésbe. A lép istenei igen komoly félreértelmezés szüleményei, ami megmagyarázza, hogy sok ősi vallás és írás miért gyengíti el az embert a kineziológiai teszt során. A félelem, gyűlölet, irigység, féltékenység és megtorlás démoni isteneit jelenítik meg. Még napjainkban is sokan félnek Isten „jogos haragjától”.

Első pillantásra nyilvánvaló, hogy a jogosnak tekintett ítékezés csupán az önkényes szembeállítás hiúsága, és a harag érzelme aligha korlátozható egy örökké jelenvaló, mindenható Istent.

Istennek nem árthat senki vétké, tehát nem éri sérülés, amit meg kellene torolnia. Nem könnyű eltüntetni az emberek gondolkodásmódjából a bosszúálló, kegyetlen, büntető Isten képét. Istent vádolják mindazért, ami valójában az ego terméke. Az ego a büntudat, a vétkek, a szenvedés, a kárhozat forrása, és minden pokol teremtménye. Úgy törekszik a megszabadulásra, hogy mindezért Istenre hárítja a felelősséget, így Istent az ellentétébe fordítja át. Az alsó régiók istenei csakugyan démonok. Istent valójában nem lehet befolyásol-

ni, hízlegéssel levenni a lábáról, nem lehet alkudozni vele, vagy mesterkedéssel a gonosztevő vagy az áldozat szerepébe kényszeríteni. Isten nem függ senkitől és nem neurotikus, és nem szenved nagyzási mániával párosuló paranoiában sem.

A mindentudó és mindenütt jelenvaló mindent számon tart. A tudat minden eseményt, gondolatot, érzést és történetet észlel és azonnal feljegyez, vagyis tudása mindig tökéletesen tisztában van mindennel. Kineziológiai vizsgálattal könnyedén igazolhatjuk, hogy a Korlátlan Tudat értelme csakugyan számon tart minden egyes hajszálat, és feljegyzést készít róla. Ez személyes vonatkozások nélkül és önmagától történik, a tudat eredendő tulajdonságaiból adódóan. Istennek mindebben nincs személyes érdekeltsége, és nem is tesz válaszlépéseket. Istent nem zaklatja fel, nem sérti és nem háborítja fel semmiféle pimaszság vagy ízléstelenség.

Isten végtelen kegyessége és megbocsátása minden felfogásunkat felülmúlja, és egyáltalán nem érintik a világ eseményeinek jelentéktelen ügyei. Isten nem egy kettősség egyik fele. A Végtelenségben nincsen „ez” (a rossz), sem „az”, amire reagálni kellene. Isten nem szadista, és nem is kegyetlen. Nem árthat Neki semmi, ezért nem is érez bosszúvágyat.

Az érzékelésre korlátozott, fogalmakkal, érzésekkel és formával foglalkozó ego nem tapasztalhatja meg Istent. Isten anyagtalan, nem mutatható ki röntgensugarakkal, színeképmérővel, fénykép készítésével, Geiger-Müller-számlálócsővel, fémérzékelővel, ultraibolya vagy infravörös sugarakkal, amelyek a paranormális jelenségek „szellemeket” kereső vizsgálóinak kedvenc eszközei.

Isten szeretete feltétel nélküli. Nem önkényes vagy múlandó, és nincs felosztva az arra méltók közt. Isten nem hoz döntéseket, nincsen szüksége semmiféle hírre és kedvező jelentésekre ahhoz, hogy betöltse szerepét. Ami minden ízében és teljes mértékben a szeretet összessége, nem szűnhet meg az lenni, ami.

Ehhez hasonlóan azt is mondhatnánk, hogy a tér nem határozhatja el, hogy hirtelen nem-úr lesz. Minden tökéletesen azonos saját létezése lényegével. Isten nem változhat nem-szeretetté vagy nem-Istenné, mint ahogy egy zsiráfól sem lehet nem-zsiráf.

Isten nem egy zavart lelkiállapotú gyermek vagy szülő. Nem olvas híreket, és nem bünteti meg a bűnösöket. Egy ere dendően igazságos és önmagát egyensúlyban tartó világegyetemben nincs szükség önkényes ítéletekre. Minden entitás a saját tettei, döntései, vágyai és hite következményeit tapasztalja meg. Ami csupa nyugalom, csend, béke és szeretet, az taszítja magától a szeretet nélkülit, a zajost és a békétlent. Az ego ezt pokolként éli meg, amit ily módon maga teremt meg.

Minden cselekedethez, eseményhez, gondolathoz, ötlethez, elképzeléshez és döntéshez meghatározható energiamező társul. Az ego tehát a saját tettei révén juttatja el magát a saját szintjére a tudat óceánjában. A felhajtóerőhöz hasonlóan a tudat óceánjának személytelen tulajdonsága önműködően meghatározza, hogy melyik szintre süllyedjünk vagy emelkedjünk. Önmaga lévén egyszerűen ilyen a világegyetem természete. A tettek akaratlan következményeit az ego és az érzékelés az „ítélettel” magyarázza, ami ugyanolyan illúzió, mint az anyagi világ eseményeit az „ok-okozati összefüggéseknek” tulajdonító magyarázat.

Istent nem korlátozzák fogalmak, eszmék, gondolatok vagy nyelvek. Mindenütt jelenvaló, ezért jelenléte Minden Létezőt magába foglal, így az emberi gondolkodást is, de önmagától nincs meg ez a jellemzője. Isten nem beszél senkihez. Az égből mennydörgő hang legfeljebb egy belső élmény értelmezése, amelyet a fizikai világra vetítünk ki. A hang fizikai rezgés. Isten mindenütt jelen van a fizikai világban. A forma nélküli nem befolyásolja a hanghullámokat.

A megvilágosodott lények nem számolnak be olyan tapasztalatról, hogy Isten szólt vagy szavakat intézett volna

hozzájuk. Ez Isten és a másik személy kettősségét feltételezné, akihez Isten beszél. A valóságban az Én, Isten és a Mindenség egyek. Nem különül el egymástól a beszélő és az, akihez a beszédet intézik. A misztikusok egyfajta szavak nélküli felfogással hangolódnak Istenre. Az Istentől érkező üzenetek a spirituális egótól származnak, amely különvált, és egy „másik” valóságként vetül ki. „Isten hangja” rendszerint érzékcsalódás, bizonyos esetekben asztrális entitások állnak mögötte, amelyek némelyike „Istennek” mondja magát.

A Korlátlan Jelenlétnek nincsenek szándékai, hiszen ez is kettősséget feltételezne, ahol az egyik oldalon a szándék képviselője áll, a másikon pedig az, aki felé a szándék irányul. Minden ilyen elmeszülemény a fogalmi gondolkodás eredménye, amely az észlelés kettősségén alapul.

Isten a kettősséget meghaladó, teljes, tökéletes Mindenség és Egyetlenség. Azért alakulnak ki félreértelmezéseink Istentől, mert az ego az érzékeléssel és a formával foglalkozik. Az erőszakot is összetéveszti az erővel.

Az erő abban az értelemben egyfajta gravitációs vagy mágneses mezőhöz hasonlítható, hogy minden teljes mértékben és bármilyen egyéb beavatkozás nélkül a mező természetéből adódóan jelenik meg benne. A mező nem „választja ki”, hogy mit vonzzon, és nem is bírálja el más szabályok szerint a különböző dolgokat. A teljes egyenlőséget testesíti meg. A spirituális erő valamely mezeje ugyanígy mindenkit és mindent a saját alkatánál vagy spirituális „súlyánál”, rezgésénél vagy attraktormezejénél fogva vonz és befolyásol.

Egyes entitásokat és személyes egókat taszítanak a pozitív mezők. Sokakat őszintén „elkedvetlenít” minden, ami szeretetteljes, spirituális vagy jó szándékú. Sok ember kimondottan utálja a csendet és a békét, amelyek megőrzítik őket. Végére is nem a magányra és csendre ítélő bezártság a legnagyobb büntetés?

Úgy tűnik, hogy a 200-as szinten pólusváltás következik be. Mintha a 200-as szint felett az entitások pozitív, alatta pedig negatív töltésűek lennének. Nyilvánvaló, hogy a társadalom bűnöző hajlamú tagjai vonzódnak a bűnhöz és a maguk fajtákhöz, míg akik a szeretetet és a békét választják, a hasonló természetűekkel rokonszenveznek.

A 200-as szint felett magától értetődő és vonzó alapelvek a szint alatt visszataszító képtelenségek, és gyakran üznek gúnyt belőlük. Azok a társadalmak, amelyek hatalma arra épül, hogy rendkívül alacsony szinten tartják az emberek tudatosságát – mint a mai Kambodzsában –, még hivatalos politikai állásfoglalásaikban is elítélik a szeretetet és megnyilvánulási formáit.

Ezzel szemben a béke és a szeretet a lehető legnagyobb lehetőség a spirituálisan ösztönzött ember számára. Bármilyen egyértelműnek és kézenfekvőnek tűnik is, az emberiség nagyobb része sajnos nincs tisztában azzal, hogy Isten a tudati skála csúcán, és nem az alján helyezkedik el. A magasabb szellemi fokon állók számára nyilvánvaló, de a tömegek nem tudják, hogy a teremtés és az erő felülről lefelé sugárzik, nem pedig fordítva. A teremtés erejével egyedül Isten rendelkezik. A fizikai világban nincs meg a teremtés vagy az okok ereje, ezért a teremtés az élet, majd a formánélküliség nem alakulhat ki a formából és az anyagi valóságból kiindulva. Az ember nem Isten „teremtőtársa”. Minek a megteremtésében tudna közreműködni? Isten túl van minden formán.

A hétköznapi ember formákban gondolkodik. Miért érdekelnék a világ játszmaí azt, ami mindenható, mindenütt jelenvaló és forma nélküli? Nincs semmi, amit „szüksége” volna megteremteni.

Isten jelenlétének hatásai a Gondviselés Lényegéből erednek, nem pedig Isten kivételes tettei. A Valóságban nincsenek történések, sem események, tehát semmi szükség kiigazításra vagy közbeavatkozásra.

Isten és ember között fokozatosan növekvő erejű szellemi energiaszintek rétegződnek egymásra. Az ember megsejtette ezek létezését, és Szentléleknek, magasabb rendű énnak, Isten kegyelmének, angyaloknak, arkangyaloknak és mennyeknek nevezte őket. Az 1000-es érték feletti spirituális hierarchia szintjei az ember képzeletét meghaladó erőt képviselnek.

Egy arkangyal érintése oly hatalmas erejű és oly ellenállhatatlan, hogy az ego elnémul, mintha megbénulna vagy megdermedne. Az erő korlátlan és teljes. (Egy arkangyal ereje milliós nagyságrendben határozható meg.) Ha az élet ezek után fizikai formában folytatódik, akár évek is eltelhetnek, mire az ember újból képes lesz rá, hogy a világban a szokásos módon tevékenykedjen.

Minden létező dolog tehát a Jelenlétből ered, és megadott számára a képesség, hogy beteljesítse sorsát. A megvilágosodás élményének elbírásához és túléléséhez szükséges erőt a Szentlélek adja, amely hatalmas energiaként fenntartja az életet a kiszabott idő hátralevő részében. A Szentlélek teszi lehetővé, hogy visszatérjenek a feladataink ellátásához szükséges képességek, ám ezek visszavonhatatlanul megváltoznak. Hosszú évekig még magáról az „élményről” sem vagyunk képesek beszélni. Nincs kinek elmondani, és nincs miről beszámolni. Nincsen beszélő, és nincsen senki, aki úgy dönthetne, hogy beszél. Az élet hajtóereje és irányítója a Jelenlét. A független, személyes akarat vagy döntéshozó illúziója mindörökre szertefoszlik. Mintha egy korábbi vállalás vagy megállapodás lendülete hajtaná a cselekvést. Minden önmagától megvégbé. Az élet története önmagától valósul meg és teljesül be. Nem létezik személyes én, amely bármit is tenne, nincs, aki gondolkodna, cselekedne, tenne vagy döntéseket hozna. Minden ige, melléknév és névmás értelmét veszti.

A VALÓDI ISTEN

Isten nem rendel el áradást, tűzvészt, földrengést, vulkánkitörést, vihart, villámlást vagy felhőszakadást. Ezek a fizikai világban és a világegyetemben lévő állapotok személyes vonatkozás nélküli hatásai. Isten nem gerjed haragra, és nem „töröl el” dühében országokat, civilizációkat, városokat vagy népeket a föld színéről. Ilyen dolgok már a társadalmak létezése előtt is történtek. Isten nem bonyolódik bele az emberek közti ellentétekbe, a politikai vagy vallási küzdelmekbe, viszályokba. Nem érdeklik a háborúk csatamezői. Nincsenek ellenségei, akiket el kellene pusztítania.

A hitetlenség, az istenhit és hasonlók mind az emberi ego szembeállító szemléletének a fogalmai. Még a józan emberek is túl vannak az elme efféle szűklátókörűségén és ítélkezésén. Istent nem „izgatja”, hogy hiszünk-e „Őbenne” vagy nem; a két dolog következményei azonban nem ugyanazok.

A szeretet a mennyhez vonzódik, a gyűlölet pedig az ellenkező irányba süllyed. A szív jósága senkit sem utasít el. Hasonló a hasonlóhoz húz; a szeretet a szeretethez vonzódik. Isten nem tesz semmit senki és semmi ellen. Egyes lelkek a fényhez vonzódnak, mások pedig a sötétséghez. Ez az ego választása, nem külső kényszer.

ISTEN TÚL VAN A FORMÁN

Fontos tudnunk, hogy ami túl van a formán, azt nem érhetjük el a forma által vagy a formákkal végzett műveletek révén. Ezért csapdát és akadályt jelent, ha ezoterikus vagy okkult gyakorlatokban mélyedünk el. Az ilyen gyakorlatok kerülőutak, amelyek asztrális síkokra, vakbuzgó hívekhez és hittérítőkhöz vezetnek, akik megszámlálhatatlanul sokan vannak. A geometriai alakzatok, mandalák, szentképek, festmények, szobrok vagy hangosan elmondott szövegek nem

rendelkeznek erővel, minden hatásukat a hívő szándékának, elhivatottságának, odaadásának és meggyőződésének köszönhetik. A világ tele van jó szándékú, de tapasztalatlan egyénnel, akik mantrákat ismételve, a fénnel mesterkednek, kegytárgyakat, amuletteket, ábrákat, szent helyeket, druida hagyományokat, misztikus varázsigéket és zarándokhelyeket imádnak, mint a Machu Picchu és Stonhenge, a piramisok, a Gangesz, az ősi templomok, az energiaörvények és hasonlóak. Ezt a „környék felderítésének” nevezhetnénk, egyszer azonban el kell indulnunk befelé. „A mennyek országa bennetek van” – mondta Jézus Krisztus.

Isten önmagától mutatkozik meg, túl van minden formán, mégis elválaszthatatlanul jelen van minden formában. Isten csendes, derűs, békés, mozdulatlan, mindent magába foglal, mindenütt jelen van, és Minden Létező lévén mindent tud. Isten teljes, hiánytalan, nyugalmas, szeretettel teli, túl van téren és időn, részek nélküli és oszthatatlan, a kettősség felett áll, egyformán jelen van Minden Létező egészében, és nem más, mint az Én. Csak a létezés lehetséges. A hibás fordítások és félreértelmezések miatt megjelenő állítások ellenére Isten nem semmi, nem is üresség. A nem-lét, mint az a szónak az értelméből is kitűnik, nem lehetséges.

A Jelenlét túl van minden gondolaton, értelmi tevékenységen, sőt a megfigyelésen is. A tudatosság az Én tudatossága, amely abból a megértésből fakad, hogy azonos Minden Létezővel; ezért aztán nincs semmi, „amiről” tudomással bírna. Nincsen tudó és tudott; a kettő egy és ugyanaz. Az Egység állapotában alany és tárgy áttűnik egymásba.

A Jelenlét hihetetlenül lágy, gyengéd, szeretetteljes, érzékeny, ugyanakkor mindennek látszólag ellentmondva egyszerre sziklaszilárd, állandó, korlátlan hatalmú és olyan végtelen egyesítő erő, amely az örökkévaló Teremtés világegyetemeként összetartja a „valóság egészét”. Isten jelenlétében eltűnik az ok és okozat illúziója. A Jelenlét nem idézi elő sem-

minek a megtörténtét, hanem *ő maga mindaz*, ami történni látszik.

A Jelenlét megszünteti az idő érzetét, ami a béke leglényesebb jellemzője. Amint az idő szorításának érzése elmúlik, rájövünk, hogy talán ez volt az emberi létállapottal járó aggodalom egyik elsődleges forrása. Az idő érzékelése feszültséget, idegességet, nyugtalanságot, félelmet ébreszt, és az elégedetlenség számtalan formáját hozza létre. Az „idő sürgetése” minden tevékenységet és törekvést végigkísér, megteremti az egymásutániság és az okok látszatát. Minden emberi tett kimondatlanul az idő főzőedényében párolódik, az elme pedig szüntelenül mérlegel, hogy mennyi „időt” „tölthet el” a tevékenységeivel. Ez fejvesztettséget, félelmet vagy aggodalmat eredményez, de büntudatot, szégyenérzetet és haragot is ébreszt. „Túl sok időt töltöttem ezzel, arra pedig nem szántam elég időt.” „Annyi mindent szeretnénk csinálni, de nincs rá elég időnk.” „Kifutunk az időből.” Amíg az idő érzete nem szűnik meg, addig semmi esetre sem ismerhetjük meg a valódi szabadság vagy békesség érzését.

ISTEN A SZABADSÁG, AZ ÖRÖM, AZ OTTHON ÉS A FORRÁS

Isten jelenlétében minden kín megszűnik. Visszatérünk a Forrásunkhoz, amely nem más, mint az Énünk. Mintha elfelejtettük volna ezt, és most egy álomból ébrednénk. Kiderül, hogy minden félelmünk alaptalan, minden aggodalom balga képzelgés. Nincs jövő, ami félelemmel tölthetne el, vagy múlt, ami miatt sajnálkoznánk. Nem létezik a vakon bolyongó ego/én, amely figyelmeztetésre vagy helyesbítésre szorulna. Nincs mit megváltoztatni vagy jobbra tenni. Nincs semmi, ami szégyenérzetet vagy büntudatot ébreszthetne. Nem létezik a „másik”, amelytől elkülönülhetnénk. Semmilyen veszteség nem érhet. Nem kell elvégezni semmit, nincs szükség erő-

tesztésekre, és megszabadulunk a vágyak és szükségletek örökös nyaggatásától.

ISTEN VÉGTELENÜL IRGALMAS

Ami maga a legteljesebb tökéletesség, az semmi megbocsátandóvalót nem lát. Minden „történet” az ego észlelete, és nincs valós léte. Nincsenek „események”, amelyekért magyarázattal, számadással tartoznánk, vagy amiért bűnhődnünk kellene. Az irgalom a feltétel nélküli szeretet sajátja. A tökéletesség semmit nem lát tökéletlennek vagy hiányosnak.

ISTEN HIRTELENÜL VAGY VÁRATLANUL FELTŰNŐ JELENLÉTKÉNT NYILVÁNUZHAT MEG

A hirtelen ébredés mindennél jobban különbözik a szokványos tudatállapottól, és egyáltalán nem lehet felkészülni rá. Váratlanul, figyelmeztetés nélkül fedi fel magát, és olyan érzés kíséri, mintha a túlhaladott ego burkának a maradványa „meghalna”. Ekkor egy új, pompázatos valóságba kerülünk, ahol eltűnik egy másfajta dimenzió, valamilyen más állapot vagy helyzet jelenléte. Nem bukkannak fel szellemi vezetők, szentek vagy angyalszerű alakok. Nem jönnek eléink magasabb rendű lények, hogy üdvözöljenek. Minden megfontolás, várakozás, gondolati vagy szellemi tevékenység eltűnik, és néma megértés veszi át a helyét, amely forma és tartalom nélküli. Miután egyek vagyunk Minden Létezővel, nincsen semmi, ami megválaszolatlan vagy ismeretlen volna. Amire mindeddig „énünként” vagy „önmagunkként” gondoltunk, immár nincs többé. Ekkor láthatatlanok vagyunk.

Ez olyan, mintha egy hegy felé vánszorognánk, majd hirtelen egy szál magunkban a Kilimandzsáró csúcsán teremnénk, ahonnan csak a hófödte hegyek végtelen vonulata látható. A csúcson észrevevessük, hogy rejtélyes módon egyek

vagyunk a hegygel, az éggel és a messzire nyúló hómezőkkel is. Senki sincs jelen; a test is csak valamiféle nélkülözhető dologként áll ott, mint egy szánkó. A táj érdekességének és lényegtelennek tűnik. Lepillantunk a szánkóra, és elámulunk azon az örültségen, hogy valaha szánkónak hittük magunkat.

Az Én tudatossága az érzékek felett áll, és az Istenség tiszta kinyilatkoztatásként ragyog fel. Egyértelműen és megkérdőjelezhetetlenül nyilvánvaló, mint a tündöklő fény. Lényege a bizonyosság és a végérvényesség, a teljesség és a hiánytalanság. Minden keresés véget ért.

A tudat egyik jellemzője, hogy azonos mindennel, ami van ezzel szemben a szokványos tudatosság mintha csak a dolgok felszínét élné és érzékelné. A Jelenlét látásmódja minden dolog belülről fakadó ismerete. Az Én ugyanúgy a szánkó, a hó a hegy, az ég és a felhők, mint a szél. Egyszerre Minden ugyanakkor ezek egyike sem. Mintha fekete-fehérből színes háromdimenziós filmmé változna a világ, és ekkor minden hatalmas mélységében és a maga valójában jelenik meg.

Minden dolog egyformán tudatában van a Jelenlétnek, és osztozik az időtlenség felismerésében és örömeiben. Ha így van elrendelve, az élet mindentől függetlenül, önmagától folytatódik. A test önállóan mozog, és elvégzi hátralévő teendőit. Akár el is látja magát, ha erre biztatják, máskülönben ez nem valószínű. Többé már nincsen szükségünk szánkóra nem is a szánkó vagyunk, így a test egyszerűen teszi, amit tesz, ami olykor mulatságos lehet. Olyan, mint egy házi kedvenc, amelyre rátaláltunk – szeretnivaló állatka.

IV. RÉSZ

BESZÉLGETÉSEK ÉS ELŐADÁSOK

Különböző országokban, eltérő spirituális háttérrel rendelkező szellemi tanítványok csoportjaival folytatott beszélgetéseken és találkozókön elhangzottak írásos változata.

Úton



látogatók itt következő kérdései nem kimondottan az Ént vagy a Valóságot, hanem a szellemi felfedezés korábbi szakaszaiban felvetődő nehézségeket érintik.

Kérdés: Láttam egy tévéműsört a testen kívüli és a halálközeli élményekről. Úgy tűnt, hogy a műsor készítői azonosnak tekintik a kettőt. Valójában nem két egészen különböző dologról van szó?

Válasz: A kettő teljes egészében és kifejezetten más. Azt is mondhatnánk, hogy az egyik transzcendens, a másik pedig paranormális jelenség. A testen kívüliség tapasztalatát bármikor átélhetjük, akár alvás vagy álmódás közben is. Gyakran valamilyen súlyos fizikai csapás vagy betegség idézi elő, például egy baleset vagy műtét. A testen kívüli élmény a helyszín, a helyzetünk és az időtartam alapján írható le. Egy csaknem láthatatlan energiatest hagyja el a fizikai testet, és a szoba más pontjaira vagy akár még távolabbra vándorol. Az érzékelés tudata áttevődik az energiatestbe, és már nem a fizikai testhez kötődik, amelyet ekkor tőlünk különállónak tapasztalunk. Az „én” érzete is az energiatesthez, és nem a fizikai testhez kapcsolódik. Az energiatest végül visszatér a fizikai testhez, és az élet úgy folytatódik, mint azelőtt. Ez a kaland felidézhető, és sokan mesélnek róla másoknak. A tudati szint értéke nem változik jelentős mértékben. Nem vál-

tozik a személyiség sem, bár az illető talán kezdi sejteni, hogy az „én” nem csak egy fizikai test.

Ezzel szemben a halálközeli élmény környezete nem helyhez köthető. Ekkor egy sokkal nagyszerűbb és pompásabb birodalomba lépünk, ahol mindvégig a korlátlan, sugárzó szeretet jelenléte érezhető. Pontosan tudatában vagyunk, hogy ki nyilatkoztatásban van részünk, és a tudati szint mérhető értéke meredeken ível felfelé. Az erre a tapasztalatra utaló jelek egyike a személyiség megváltozása, amelynek eredményeképpen az illető átalakul. Ezek a változások gyakran igen szembetűnők. Az élmény hatására jelentősen megváltozik az ember beállítottsága, és kevésbé érdeklődik a világ dolgai iránt. Többé nem fél a haláltól, és talán másra érzi elhivatottnak magát, mint korábban. Az ilyen emberek jellemzően vonzódnak a spirituális dolgokhoz, és félelmük egészében véve észrevehetően csökken. Mindez abban nyilvánul meg, hogy lényegesen békésebbek, jóindulatúbbak, és korábbi negatív életfelfogásuk pozitívvá változik. A személyiség bizonyos esetekben gyökeresen átalakul. Másoknál a változás eredményét szentéletűségként lehetne a legjobban jellemezni. Az ilyen élményeket átélő emberek közül sokan gyógyítók lesznek, és vonzalmat éreznek az orvosi vagy papi hivatás iránt.

K: Milyen szellemi gyakorlatokat érdemes végezni egy sűrű-forgó világban? A legtöbb embernek munkája, családja van, és sok minden elvonja a figyelmét.

V: A spirituális célok elérésére irányuló törekvés választás vagy döntés eredménye. Mindössze annyi szükséges, hogy hajlandóak legyünk rá, és végigmenjünk az úton. Egy egyszerű spirituális eszme is meglepően hatékony eszköznek bizonyulhat. A pusztá elhatározás, hogy kedvességgel, megbocsátással és együttérzéssel viszonyulunk az élet minden megnyilvánulási formájához, önmagunkat is beleértve, olyan

eszközt ad a kezünkbe, amelynek segítségével eltávolíthatjuk a szellemi fejlődés legfőbb akadályait.

Az alázat beláttatja velünk, hogy az elme korlátozott, és nem tudhat mindenről, ami az események háttérében áll. Ezt felismerve készségesen lemondunk mások hibáztatásáról és elítéléséről, és e változás eredményeképpen hajlandóak leszünk lemondani a világ tapasztalatáról Isten javára. Nyilvánvalóvá válik, hogy a világ nem igazán tart igényt személyes véleményünkre. Ha úgy döntünk, hogy könyörületességgel tekintünk a világ eseményeire, akkor a látható viszonyok magyarázatának többféle módja és más lehetőségek közül is választhatunk.

K: Buddha azt mondta, hogy a vágyból jön létre az ego. Hogyan juthatunk túl ezen a kötődésen?

V: Van egy meditáció, amelyet úgy is nevezhetnénk, hogy „minek?” Amikor észrevesszük valamely vágyunkat, megkérdezhetjük: „minek?” Erre mindig az a válasz, hogy „... mert akkor boldogabb leszek”. A boldogság ezért mindig valami olyasmi, ami rajtunk kívül és a jövőben található. Ennek következtében a külső körülmények áldozatának látjuk magunkat, ugyanakkor így kívülre helyezzük erőnket. A boldogság valójában csakis belülről fakadhat. Nem létezhet máskor és máshol, kizárólag az adott pillanatban.

Az öröm és a boldogság valójában abból ered, hogy ráébredünk létezésünkre a jelen pillanatban. Mindig bennünk születik meg az öröm, még akkor is, ha valamilyen külső esemény vagy szerzemény ad rá alkalmat. Az idő egyetlen pillanatában sem létezhet olyasmi, amit gondnak neveznek. A boldogtalanságot az idézi elő, hogy kilépünk a Most valóságából, és megalkotunk egy történetet a múltból vagy a jövőből, amelynek – mivel ezek egyike sem létezik – nincsen valósága.

K: Milyen eszközöknek vehetjük még hasznát?

V: Van egy másik meditáció, amelynek azt az elnevezést adhatnánk: „Mi volna, ha... és utána?” Ez a gyakorlat abból indul ki, hogy Isten valóságáért hajlandóak vagyunk lemondani az ego illúzióiról. Azzal a kérdéssel indul, hogy „mi volna, ha lemondanék valamiről, amit akarok vagy értékesnek tartok?” Majd megkérdezzük: „És utána?” Ez megmutatja a következő akadályt. Megkérdezzük, hogy hajlandóak vagyunk-e lemondani róla Istenért, ami megjeleníti az újabb akadályt. Amikor aztán készségesen lemondunk az „odakint” fellelhető boldogság minden illúziójáról, tudatára ébredünk, hogy létezésünk minden pillanata egyedül Isten kegyelmének köszönhető. Életben maradásunk Isten jelenlétén múlik, és az anyagszerűségben – amiről úgy véltük, hogy fennmaradásunk garanciája – az fejeződik ki, amit Isten számunkra akar. Életünk fenntartására irányuló erőfeszítéseink „adottak”, nem a saját ötleteink. Az ego úgy hiszi, hogy nem Isten akaratából, hanem annak ellenére maradunk életben.

K: Fokozatosan vagy ugrásszerűen megy végbe a spirituális fejlődés?

V: Valójában nincs ellentmondás ebben a kérdésben, amely a kétösszeg vagy-vagy állapotát sejteti. Ez a két helyzet egyidejűleg áll fenn. A szellemi fejlődés látszólag kis lépéseit szinte észrevétlenül tesszük meg, de a hőtömeg alatt a szem elől rejtve maradó, apró változások vezetnek a lavinához. A hirtelen tudati ugrások figyelmeztetés nélkül történnek, ezért az a legjobb, ha készen állunk erre az eshetőségre.

K: Mi mondható el az ésszerűség hatalmas akadályának leküzdéséről?

V: Ez az ugrás is a hajlandóság és az ihletettség eredménye. Az emberiségnek csupán négy százaléka képes túljutni az 500-as tudati szinten, vagyis a szeretet szintjén. A szeretet az 540-es értéknél kezd feltétel nélkülivé válni, amely a gyógyítás szintje. Az 500-as értékeken lévő szinteken egyre világosabb és nyilvánvalóbb a fejlődés. A célt leginkább az élet teljessége iránti szeretetként, és elkötelezett támogatásaként határozhatnánk meg. Az 500-as szinteken tehát megbocsátók, jóindulatúak, emberségesek, békeszeretők és alkalmazkodók leszünk. Többé nem ítélkezünk, hanem a megértés és az együttérzés vágya hajt. Kezd feltárulni előttünk minden dolog belső lényegéből fakadó szépsége és tökéletessége. Gyakran könnyekre fakaszt, amikor azzal szembesülünk, hogy mekkora szépség lakozik mindabban, ami csak létezik. Bármilyen szeretet nélküli gondolat vagy érzés tér is vissza, azt fájdalmas vagy nemkívánatos esetként éljük meg.

K: De mi van akkor, ha indokolt a neheztelésünk?

V: Ha hajlandóak vagyunk lemondani nehezteléseinkről, kiderül, hogy úgynevezett indoklásuk ésszerű magyarázatok kereséséből és mentegetőzésből áll. Ez a felelősség áthárítása, és önimádó álláspontot képvisel. A sértettség igazán gyermeges dolog, és a méltányosság óvodáskori elképzelése áll a háttérben. A világegyetemben semminek sincs köze a méltányossághoz. Ehelyett minden a jelen időn és helyzeten túlmutató egyetemes igazságosságot képviseli. A neheztelés minden formájában a vád igazolása és a felelősség áthárítása jelenik meg, ami abból fakad, hogy áldozatnak látjuk magunkat. A spirituális tanítványnak akkor is meg kell bocsátania, ha a másik „hibázott”. A neheztelés a 200-as szint alatt áll, és nincs köze a becsületességhez. Semmi hasznunk nem származik abból, ha ilyen érzéseket táplálunk.

Rengeteg ellentét, vizály és szenvedés forrása korunk politikai korrektségre" törekvő irányzata (mért értéke 190), amely képzeletbeli „jogokon” alapul. Valójában nem létezik olyasmi, amit jognak neveznek, csupán a társadalom képzeletében. A világegyetemben semminek sincsenek semmiféle „jogai”. A „jogok” korszaka a kötekedő sértettség hozzáállásához, az összeütközés kereséséhez, vizálykodáshoz, az elkövető és az áldozat fogalmához, az ok-okozati összefüggések tévesszméihez és bosszúálláshoz vezet. Mindez az életünk tapasztalatáért vállalt személyes felelősséget helyettesíti, pedig csak annak a szintjét elérve juthatunk el a becsületességhez.

K: Hogyan szünteti meg az ész uralmát az alázat?

V: A logika és az értelem bátor felfedezésével maga a tudomány is kezdi felismerni korlátait és a saját illetékességi körét. Az értelem és a logika egy ponton túl körbe-körbe kezd járni, ezért elakadunk annál, hogy előre kiválasztott megfigyelési pontokból határozzuk meg a meghatározásokat, a logikai fogalmakat és a leírás módszereit. A hétköznapi, anyagi világban a logikának számos hasznavehető és gyakorlati alkalmazási módja létezik, ami üdvös és nagyon jó, de ezek nem vezetnek el a megvilágosodáshoz, ami teljesen másfajta erőfeszítéseket igényel.

K: De mi lesz az erkölccsel? Nem leszünk erkölcstelenek, ha felhagyunk a helyes és a helytelen mérlegelésével, illetve más emberek megítélésével?

V: A helyes és helytelen megkülönböztetése gyakorlati irányelveket ad a spirituális értelemben még fejletlen embereknek a viselkedéshez. Ezek helyettesítik ideiglenesen a magasabb tudatosságot. A kisgyerekeknek azért tanítjuk, hogy „rossz” dolog egyedül átmenniük az úttesten, mert nincsen veszély-

érzetük. Mire felnőnek, az úttesten átkelés és a jó vagy a rossz fogalmának effajta összekapcsolása értelmét és jelentőségét veszti. Azért nézünk körül, mielőtt átmennék az úton, hogy ne üssenek el, nem pedig azért, mert máskülönben rosszat tennénk. A szellemi fejlődés során etikai értékek válják fel az erkölcsi parancsolatokat, mint ahogy a spirituális igazság felismerése is szükségtelenné teszi a hittételeket és a korlátozó hitrendszereket. A jóval fejlettebbek számára teljesen értelmüket veszítik azok a magatartásformák, amelyek megjelenését az általános népesség körében tiltással kell visszaszorítani.

K: Ha nincsen „tárgyilagosan” meghatározható helyes és helytelen, akkor mi szabja meg a viselkedést?

V: A Valóság felismerése új összefüggések rendszerébe helyezi mindennek az értelmét és jelentőségét, de a megjelenési formákat is. Megszűnik a nyereségvágy, nem lesznek megtorlandó vétkek, vesztesek és győztesek, és semmi nem ad okot az önmegtagadásra. Minden cselekedetet a feltétel nélküli szeretet, kedvesség és együttérzés vezérel. Minden döntésnek következményei vannak, és ha látásmódunkat nem korlátozza tér, idő és az érzékelés, tulajdonképpen semmiben sem látunk igazságtalanságot.

K: Hogyan függ össze mindezzel a karma?

V: Elkerülhetjük a vitát és a nézeteltérést e kifejezés használatának mellőzésével, amelyet Nyugaton a keleti vallásokhoz és szellemi hagyományokhoz kötnek. Inkább figyeljük meg a kapcsolatot mind a gondolatban, mind a fizikailag megtörtént tettek és a döntések, illetve azok következményei között. A valóságban ezek nem egymást követik, hanem megegyeznek, és az érzékelés révén látszólag elkülönülnek. Az érzéke-

lés nyomán megjelenő kettősséget kívülről nézve egy „esemény” és „következménye” egy és ugyanaz a dolog. Valójában semmi sem mozog, csak az észlelési pont. Az összes vallás kiétel nélkül azt tanítja, hogy döntéseink, választásaink és tetteink következményekkel járnak, amelyek egy későbbi „időben” jelentkeznek. Ha az életet az egyik valóságtól a következőig tartó folyamatnak tekintjük, akkor minden vallás egyetért abban, hogy a tetteknek az egymást követő életek rendszerének egy másik valóságában vagy körülményei között jelennek meg a következményei.

Minden vallás azt tanítja, hogy a fizikai életet nem fizikai élet váltja majd fel. A zavart itt az a félreértés okozza, hogy ezt az életet fizikainak, míg más életeket nem fizikainak, vagy ismételten fizikainak tekintjük. Először is, ez az élet egy belső, személyes tapasztalat, amely magába foglalja a fizikai testet, de független tőle. Tehát jelenlegi létezésünk sem igazán fizikai.

Ez az élet az „Énnek” nevezett rejtélyes entitás személyes kalandja. Az „Én” jelenlegi tapasztalata alapján talán fizikainak tekinti magát, de ez önmagában véve illúzió. Az állapotok folyamatos alakulásának következményeit és jelentőségét tekintve nem különösebben lényeges, hogy a következő életek tapasztalatában szerephez jut-e a fizikai lét illúziója vagy nem. Minden „életidő” személyes tapasztalat, nem fizikai, kölcsönösen összefüggő, és valójában nem szakad meg. Mind-egyiket feltételekhez kötik és meghatározzák a döntések, a szembeállítások és ezek következményei. A tudat fejlődése minden lehetőséget magába foglal. Ha a tudat már nem azonosul a formával, túllép a karmán.

Rendkívül figyelemreméltó az a tény, hogy a csecsemők tudati szintje is meghatározható már születésükkor, és az emberek túlnyomó része többnyire egész életében nem lép túl ezen a szinten. Az átlagember egy élet alatt tudati fejlődésében körülbelül öt pontot lép előre. Ennek látszólag mégis ellent-

mond, hogy az emberiség egészének tudati szintje századokon át megrekedt a 190-es szinten, és csak az utóbbi időkben lépett túl a 200-as szint kritikus határvonalát, és jutott el a jelenlegi 207-es szintjére. Az általános tudati szint emelkedésének arányát csökkenti az a hatalmas embertömeg, akik döntéseik és választásaik révén továbbra is negatív irányba hajlanak.

K: A karma ezek szerint a formával áll összefüggésben?

V: A tudat már létező körülményei olyan mintázatokból tevődnek össze, amelyek viszonylagos erejű, uralkodó energiamezőkként fejeződnek ki. Mindegyik szint magában hordozza a rá jellemző megoldatlan ügyeket és korlátokat, amelyekkel így kénytelen szembesülni az egyén. Vegyük azt a példát, amikor valakinek az energiamezeje születésekor a 150-es szinten áll. Biztos, hogy az illető legfőképpen a haraggal találkozik majd. Talán egész életét, vagy akár életek sorozatát éli le úgy, hogy azok központi eleme a harag lesz. Akik az 50-es értékeken meghatározható energiamezőben vannak, azokra nyomorúságos és ínséges élet vár, talán egy éhező országban születnek meg, ahol a népet betegség és háború tizedeli.

K: A születéskor uralkodó körülmények nem a pusztán véletlen művei, amelyeket a gének, a kromoszómák, a földrajzi hely és a kor esetlegessége határoznak meg?

V: A világegyetemben semmi sem történik véletlenül vagy esetlegesen. A világegyetem számtalan körülmény összefüggő egybeesése és kölcsönhatása, amelyek a végtelen számú energiamező velejárói. Ez nyilvánvaló, világosan látható és érthető az Éberség állapotában. A tudatosságnak ezt a szintjét leszámítva megszámlálhatatlanul sok láthatatlan mágneses mezőhöz hasonlíthatnánk, amelyek automatikusan egybeolvadnak helyzetünkkel, vagy taszítják azt, és a helyzetek-

nek, az erők viszonylagosságának és a polarításoknak megfelelően lépnek kölcsönhatásba. Minden hatással van mindenre, és minden tökéletes egyensúlyban van.

Az Éberség állapotában a világegyetem finoman összeszővődő belső mozgásai a hihetetlenül összetett tervezés és kiválasztás lenyűgöző táncaként tárulnak fel. Világossá válik, hogy amit a világ csodának nevez, az egy olyan energiaváltozás következménye, mint amelyet a szeretet vagy az ima idéz elő. Megtehetjük, hogy tetszés szerint kiválasztunk bármilyen jellegű emberi tevékenységet és kölcsönhatást, majd meghatározzuk az azokban részt vevő energiák erejét. A minden létező dologhoz hozzátartozó belső energiák meghatározzák a sorsukat, ami egy teljes világegyetem meghatározó feltételeinek összességétől függ. A világegyetem egészében ez fejeződik ki az adott hely uralkodó körülményeiként. Semmiféle véletlen vagy igazságtalanság nem lehetséges. Minden tett, döntés, gondolat vagy választás megváltoztatja a kölcsönhatások egyensúlyát, és következményekkel jár.

K: A karma tehát általános állapot?

V: Minden dolog fejlődésében az összes fejlemény és kölcsönhatás teljes egészében karmikus, és ez alól az emberi élet sem kivétel. Ehhez hasonlóan minden lehetőséget a világegyetem egészének szerkezete és a benne foglaltak összessége határoz meg. Egy macska nem változik hirtelen kutyává. A „karmából” adódik, hogy milyen gén- és kromoszómakészlettel és milyen helyre, környékre és körülmények közé születünk. A potenciális macska energiamezeje nem vonzódik kutyatesthez. A kineziológia segítségével bármely entitás „karmáját” felderíthetjük. A karma minden entitás esetében a lehetséges választások és a korábbi választások következményeinek mezeje. Ezeknek az uralkodó feltételeknek a csoportját sorsnak, végzetnek vagy szerencsének szokták nevezni.

K: Milyen kölcsönhatásban áll egymással a látható és a láthatatlan világ?

V: A kettő különválasztása önkényes felosztás, és csupán az érzékelésből adódik. A megnyilvánuló és a nem-megnyilvánuló osztatlan egészet alkot. Az érzékelés fizikai világa az okozatok világa. A mindennapi világnak nincsen ereje, hogy bármit is okozzon. Az okok erejével csak a láthatatlan tartománya rendelkezik. Az Empire State Building először gondolatként és megalkotója elméjében létező tervként született meg, és az akarat tette lehetővé, hogy ezek következményeként megjelenjen a látható világban. Fizikai építményként nincsen oksági ereje, amivel bármilyen történést előidézhetne. Otléte egy helyi körülményt jelenít meg, amelynek következményei vannak, például a széláramok és az árnyék, de szerkezetének vagy részeinek nem sajátja az okok létrehozásának ereje.

K: Mivel magyarázható bárminek a létezése?

V: A Gondviselés Jósága határozza meg a teremtés egészét, minden kifejeződési formájában és alakjában. Azt mondjuk, hogy a nem-megnyilvánuló Isten akaratának rendelése révén fejeződik ki megnyilvánulóként. Ezt a Jelenlét teszi lehetővé és indítja el, aminek az a tulajdonsága, hogy hatalmat ad a lehetséges ténylegessé fejlődésére. Azt is mondhatnánk például, hogy a mag szunnyad és tétlen, de Isten Jelenlétében kicsírázik. Az anyagi forma megjelenésének lehetőségként létező alakzatai energiamintázatokként vannak jelen a láthatatlan tartományban. A „valóságosság” jellege csupán az Én ragyogása, amely áthatja azzal a tulajdonsággal, amit így nevezünk. A szokványos elme minden anyagnak ilyen valóságosságot tulajdonít, és úgy képzei, hogy ez magából az anyagból árad. Csak az Én valóságos, amely isteni természete-

téből adódóan az élet, a valóság és a létezés jellemzőit sugározza. Az élet vagy jelen van, vagy nincs.

A halálnak nincsen önálló léttel rendelkező valósága, mint ahogy az elektromos vezetékekben sincs „kikapcsoltság”, amikor nem fut benne áram. Az Istenség a helyi körülményektől és lehetőségektől függően formaként és/vagy életként fejezi ki önmagát. Az élet előzetes lehetősége („karmája”) nélkül senki sem születhetne meg. Az egész világegyetem és benne minden valójában egyidejűleg karmikus megnyilvánulás és egyetlen esemény.

K: Ez úgy hangzik, mintha nagyon is meg lenne határozva előre az élet egésze. Nem eleve elrendelésről van itt szó?

V: Nem. Az eleve elrendelés valami egészen más. Ez a kifejezés korlátozottságra és végkimenetelekre utal, míg a karma lehetőségeket kínál és teret ad a szabad választásnak. A rendelkezésre álló választási lehetőségek körét az uralkodó körülmények korlátozzák, amelyeket az egyén karma által meghatározott mintázatú energiamezeje vonz magához vagy szab meg. A választás hatályon kívül helyezi a karmát, és az akarat révén eltörölheti vagy megváltoztathatja.

K: Miben áll a szabad akarat?

V: Energiamintázat-örökségünk részeként a választás és döntés velünk született képességével jövünk a világra. Ezek az egyén energiamezejének szintjétől függően meghatározott minőségben és mennyiségben állnak rendelkezésünkre. Örökségünkéből adódóan és a világban végbemenő fejlődésünk közben azt tapasztaljuk, hogy lehetőségünk van megbocsátani, vagy gyűlölni és kárhozottatni. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy a megbocsátást választva spirituális hajtóerőnk felfelé, a gyűlölet mellett döntve pedig lefelé húz. Így visz minden dönté-

sünk az emberi élet általános energiamezejének egy másik „helyszínére”. Madarat tolláról, embert barátjáról. Ki mint vet, úgy arat. Ezeket szoktuk mondogatni. Buddha azt mondta, semmi szükség rá, hogy támadjuk vagy büntessük ellenségeinket, mert természetük miatt úgyis elbánnak magukkal. Minden vallás azt tanítja, hogy ez az élet hatással van a következőre; nem számít tehát, hogy a következő élet fizikai lesz-e, vagy nem. Az élet nem válhat nem-életté, csak a formáját vagy megnyilvánulását változtathatja meg.

K: A magasabb szinten lévő energiamező nem „jobb”, mint az alacsonyabb szintű?

V: Nem „jobb”, csupán más. Minden entitásnak megvan a maga dolga, ami által az egészen belül betölti szerepét. Egyik téglát nem jobb a másiknál, mert magasabban van az épületben. A „nagyobb”, „kisebb” vagy „jobb” kifejezések ítéletek, amelyeket a szembeállítás hoz létre. Minden élő entitás egyformán örömet leli a létezés tudatában. Isteni Jelenléte Minden Létezőben a Teremtés következményeként tölt el ezzel az örömmel. Az állatok, a növények és az emberek ugyanúgy örülnek létezésüknek. Az emberi elme gondolkodhat és mérlegelhet. Ha egy növénynek volna elméje, valószínűleg felesleges és ostoba dolognak tartaná a gondolkodást. Az összes élő entitás imádja létét, de nem érzelmessége miatt, hanem mert a tudatosság öröme minden élet és létforma lényege. A belülről fakadó tudáshoz nincs szükség gondolatokra vagy érzésekre, mert a létezés magában hordozza az isteni tudat jellegét. Az élet tudja, hogy létezik, de önfeledten azonosul jelenlegi formájával. Az Igazság és a Valóság tudatosságának szintjéről tekintve a halál lehetősége nem létezik, mert nincsen valósága, mint ahogy valaminek a hiánya sem létállapot, csupán az elmében születő leírás. A halál csak akkor következhetne be, ha a világegyetem karmikus lehetőségei közé

tartozna, de ez a lehetőség nem létezik, vagyis nem történhet meg. A semmivé válás lehetetlen.

Az életnek – akár a létezésnek – nincs ellentéte, mint ahogy az igazságnak sincs vele ellentétes, önálló léttel bíró hamis valósága, amit valótlanáságnak hívunk. Az igazság vagy jelen van, vagy nincs. Az Isteni Természet, Isten, a Minden-ség, az Egyetlenség és a Korlátlan Minden Létezővel azonos. Isten ellentéte nem létezhet. Csak az igaz lehet igaz, semmi egyéb nem létezik. Tehát minden félelem a formához kötődésből fakad, amit az a tévképzet alakít ki, hogy a forma a létezés elengedhetetlen feltétele.

Az igazság keresése

K: Hol kezdhetjük el a spirituális igazság önmegvalósításának keresését, amit megvilágosodásnak neveznek?

V: Ez egyszerű. Kezdd azzal, aki és ami vagy. Minden igazságra önmagunkban bukkanhatunk rá. Hagyatkozz a hiteles tanítások útmutatására.

K: Hol találhatjuk meg az örökérvényű igazságot?

V: Először is fogadd el azt az igen fontos megállapítást, hogy minden igazság személyes. Ne vesztegess életeket az objektív igazság keresésével, mert ilyesmi nem létezik. Ha létezne, akkor is csak a tisztán személyes megtapasztalása révén találhatnánk meg. Minden tudás és bölcsesség szubjektív, és amíg nem tapasztaltuk meg személyesen, semmiről sem állíthatjuk, hogy létezik. Ha volna ilyen, még egy teljesen objektívnek feltételezett anyagi világot is csak személyes érzékszervi tapasztalataink alapján mondhatnánk létezőnek. A legelvakultabb materialista is kénytelen elismerni azt a tényt, hogy legvégül csakis saját szubjektív tudomása támasztja alá a dolgok hihetőségét.

K: Nincs különbség az objektív és a szubjektív valóság között?

V: Minden valóság szubjektív. Minden egyéb álláspont illúzió, amely a kettősségből indul ki. A szubjektív és az objektív

egy és ugyanaz, csak más-más észlelési pont eltérő leírásai. A Valóságnak nem az észlelés, az időtartam, a leírás, a forma vagy a kiterjedés az alapja. Az efféle tulajdonságok az érzékelés sajátjai, amely természetéből adódóan átmeneti, önkényes, korlátolt, megtévesztő, és kettősség jellemzi.

K: Miben rejlik a nagy tanítók és tanítások értéke?

V: Adományuk nem korlátozódik tudásra, tényekre vagy bölcsességre, hanem magukba foglalják a tudatosság szintjét vagy erejét is, ahonnan származnak. Ezt a hatalmas erőt az összefüggések tisztasága tartja fenn. Sok tan hasznavehetetlenné vált a hibás összefüggés miatt, amelybe helyezve tanították, ezért jelentésük homályos lett vagy eltorzult. Máskülönben mi vezethette volna az emberiséget a történelemben bomlott, hátborzongató és rettenetes tetteinek szokásához, amelyeket valamely vallás, teológiai hittétel vagy álláspont nevében követett el? Az ember minden szörnyű tetteire található mentség és ésszerű magyarázat egy elferdített kijelentés segítségével, amelyet igaznak mondanak, mert a „Szentírásból idézik” azok, akik hatalomra, hírnévre, gazdagságra és mások feletti uralomra törekszenek. A hittételek igazságnak álcázzák magukat, és olyan jelmondatokkal szolgálnak, amelyek szemforgató módon, jámboran és öntelten teljes civilizációkat vezetnek a visszavonhatatlan és szörnyű pusztuláshoz. Minden ilyen birodalom romba dől.

K: Mi a különbség Isten, a „Vanság”, a Buddha-állapot, Krisztus, az avatár, az Igazság, a Megvilágosodás, az Én, Krisna, a Valóság, a Tudatosság, az Egyetlenség, a Korlátlan, a Mindenség, a Teljesség és a Mindenható jelentése között?

V: Semmi. A különböző nyelvi alakzatok azokat a kultúrákat tükrözik, amelyekben a tanítások megjelentek.

K: De nincsen eltérés a különböző tanítások igazsága között?

V: Valójában nem lehet eltérés. Minden állítólagos különbség csupán félreértés eredménye, és az összefüggések korlátait jeleníti meg. A vallások között lehetnek eltérések, de a valóban spirituális tanításoknál ez nem fordulhat elő. A spiritualitás egyesít; a vallás megoszt.

K: Miként lehetséges ez?

V: Minden igazság önálló léttel bír, teljes, hiánytalan, és helytől, időtől vagy részekről függetlenül mindent magába foglal. Az igazság a maga teljességében önmagában létező, ezért az „Én” magától értetődő, szubjektív állapota Minden Létezőt felölel. Az egyetemesség nem teszi lehetővé a felosztottságot.

K: Mi az „Én”?

V: A „Korlátlan Én” az a szubjektív valóság, amely az egyéni „én” alapját képezi, és lehetővé teszi, hogy létezésünket az „én” minőségében tapasztaljuk meg. Ez az igazi „Én”, amelynek révén „önmagunkról” beszélhetünk. Descartes tulajdonképpen fordítva fogalmazta ezt meg. Az igazság nem az, hogy „gondolkodom, tehát vagyok”, hanem ennek folyománya: „vagyok, tehát gondolkodom”.

A tudatosság vagy a tudomás képessége forma nélküli, az a háttér, amely előtt a forma felismerhető. A forma éppen a tér látszólagos üressége miatt észlelhető. A „valamiféleség” csak azért azonosítható, mert nem áll ellentétben semmilyen más dologgal. A felhők csak az ég tiszta háttére előtt ismerhetők fel.

K: Lerövidíthető az út a megvilágosodáshoz?

V: Igen, hogyne. Életek végeláthatatlan sorát tölthetjük a világ szellemi és filozófiai tanításainak tanulmányozásával, hogy aztán csak összezavarodjunk és elbizonytalanodjunk. Türekedj a közvetlen „tudásra”, és ne a „dolgozról tudj”. A „tudás” személyes tapasztalatra utal. „Valamiről tudni” annyit jelent, hogy tényeket gyűjtünk. Végül minden tény eltűnik, és semmi nem lesz, amit tudni lehetne. Ha felismerjük, hogy Énünk azonos Mindennek a Teljességével, ami van, volt vagy valaha létezhet, mi egyebet tudhatnánk még meg? A Teljesség természeténél fogva teljes és hiánytalan.

K: Ez hogyan lehet?

V: Mert amint azonossá válsz valamivel, többé nem lehetnek ismereteid róla. Az ismeret a teljesség hiányára utal. Ami Én vagyok, az a Mindenséggel azonos. Ha ráébredünk, hogy eleve és mindig is Minden Létező vagyunk, ehhez mit is tehetnénk még hozzá?

K: Ez zavarosan hangzik.

V: Csak azért, mert a hamis én/ego a korlátokkal és a formával azonosítja önmagát.

K: És mi a helyzet a „tanulással”?

V: A Valóság tudatosulásával nem tanulunk többé. Az elme elcsendesül. A békességben és a nyugalomban minden létező dolog a saját értelmét és igazságát sugározza, és megmutatja, hogy a létezés természete mámorítóan isteni. Mindenből isteni lényege ragyog, amely maga a Létezés. Ami Van és az Istenség egy és ugyanaz. A Nem-Megnyilvánulóból a Megnyilvánuló sugárzik, ami lényegét tekintve ugyanakkor maga a Nem-Megnyilvánuló is. A megnyilvánuló és nem-megnyilvánuló

nuló kettősség nem létezik. Amikor túllépünk az érzékelésen – amely egy önkényes és korlátozott nézőpont –, minden látszólagos különbség megszűnik. Az érzékelés hozza létre a kettősséget. Ez tapasztalaton alapuló tény, nem pedig filozófiai következtetés. A filozófia hasznos lehet, mégis csak a valóság értelmi párhuzama, amelyben a filozófia érvényét veszti.

K: Akkor miről beszélünk?

V: Leírásokról, de ezek mögött a szubjektív, meg tapasztalható valóság áll.

K: Mi hasznuk a tanításoknak vagy felfedezéseknek?

V: Minden ismeret hozzájárul az intuitív megértéshez és felismeréshez. Az igazságot felismerjük. Olyan tudatmező számára mutatja meg önmagát, amely felkészült rá, hogy megnyilatkozását megengedje. Az igazságot és a megvilágosodást nem megszerzi vagy eléri valaki, hanem a megfelelő feltételek mellett önmagától jelenik meg ez az állapot vagy helyzet.

K: Mi kedvez a megjelenésének?

V: Az alázat sokkal többet ér az adatszerű ismeretek halmozásánál. Amíg valaki nem tapasztalta meg teljesen és egészében Isten jelenlétét megdöbbenő, tökéletes Mindenségében, biztonsággal feltételezhetjük, hogy valójában nem tud semmit, és merő tudatlanság és büszkeség minden úgynevezett tudása, amit felhalmozott. Mindenki, aki azt állítja, hogy „tudom”, éppen e kijelentéssel bizonyítja ennek ellenkezőjét, máskülönben nem mondana ilyet.

K: Miért oly nagy akadály a megvilágosodás előtt a tudás?

V: A „tudom” gondolata kizárja a valódi „Én Vagyok” legmagasabb szintű tudatosságát. A „tudni” szó a kettősség kifejezése, és a különálló alany, a „tudó”, illetve valamilyen rajta kívül álló, megismerhető dolog ellentétpárját feltételezi.

K: Tehát az ismerőt és az ismertet nem választja el semmi, és alany és tárgy között nincsen különbség?

V: Ez a kettősség alapvető tévedése, amely a megfigyeléshez egy észlelési pontot feltételez. A szubjektív és az objektív valójában egy és ugyanaz. Mást állítani merő önkényesség.

K: Azt mondják, hogy az ego a felismerés útjában áll. Elmagyaráznád ezt?

V: A valóságban nem létezik olyasmi, mint az ego; ez pusztán látszat. Önkényes nézőpontok összessége alkotja, amelyet az elme tevékenysége tart fenn, és az érzések és érzelmek adják üzemanyagát. Ezek a vágyak jelentik a kötődéseket, amelyeket Buddha a szenvedés kötelékének nevezett. A feltétlen alánkat feloldja az egót. Az ego önkényes gondolati folyamatok gyűjteménye, és csupán a hiúságból és megszokásból meríti erejét. Ha felhagyunk a gondolkozás hiúságával, feloldódik. Minden gondolat hiúság, mint ahogy a vélemények is azok. A hiúság kielégülése tehát az ego alapja – ha nem tápláljuk, összeomlik. A tudatosság magasabb szintjén elcsendesedik a jelenlétben. A Jelenlét jelenlétében egyetlen gondolatunk sem lehet, és nem is valószínű, hogy felvetődik az efféle különös fontoskodás lehetősége.

K: Kell lennie valamilyen eszköznek, amely segít lazítani az ego szorításán.

V: A gondolatalkítás azért folytatódik, mert sokra tartjuk. Figyeld meg, hogy mindenkinek van valamilyen véleménye mindenről. Vedd észre, hogy minden gondolat egyszerű nagyképűsködés. Mindenki bele van bolondulva a saját gondolataiba és elképzeléseibe, habár semmit sem érnek.

K: Mi haszna akkor az oktatásnak?

V: Az oktatás megbízhatóvá teszi a gondolkodás folyamatait, tehát a cselekvést is. Ennek hasznát vesszük a világban, de nem vezet el a megvilágosodáshoz. Lehet az a célunk, hogy tanultak legyünk, de a megvilágosodás célkitűzése teljesen más. Sok a tanult ember, a megvilágosodott pedig kevés.

K: Semmi valósága nincs annak, amit önmagamként tapasztalok meg?

V: Minden látszólagos elkülönülés a gondolkodás terméke. Elengedhetetlenül fontos tudnunk, hogy az elme mindig egy nézőpontot tapasztal meg.

K: Mi hát akkor az illúzió, amiről olyan sokat hallunk?

V: Az érzékelés látszatvalósága, amelyet az ego valóságnak vall, egészében és kivétel nélkül a szembeállítások terméke. Ezt nagyon fontos tisztáznunk és megértenünk saját tudatosságunk tapasztalatában. Ha jobban megfigyeljük, észrevehetjük, hogy amikor az elme állást foglal valamiben, álláspontja a döntésben, neveltetésben, vágyban, érzelemben, politikai vagy vallási nézetben gyökerezik. Az erkölcsi ítélezés önkényes álláspontjai alapján minden tettet és eseményt helyesnek vagy helytelennek minősíthetünk. Az ilyen állásfoglalásból ered a világ minden értelmetlen áldozata és szenvedése.

K: Mi ennek a tévedésnek az oka?

V: Az ítélkezés. Ebben áll minden ego hatalmas önteltsége. A Szentírásban ez áll: „Ne ítélj, hogy ne ítéltess.” „Én ítélek” – mondá az Úr. Krisztus megbocsátásra szólított fel. Buddha azt mondta, hogy semmit sem ítéld meg, mert az érzékelés csak a káprázatot látja. Az érzékelés minden esetben elfogult, és önkényesen megválasztott összefüggések együttese korlátozza. Valójában nincs lehetőségünk megítélni semmit.

K: Van olyan eset, amikor az ítélkezés jogosnak mondható?

V: Ésszerű érvekkel mindig meg lehet indokolni. Az Etika megtanít arra az alapigazságra, mely szerint a cél nem szentelíti az eszközt. Aki nem érti ezt az alapvető fontosságú kijelentést, az a parancsuralmi rend elvét vallja, és hatalmas spirituális tévedés áldozata. Bármilyen embertelen magatartás mentségeként kieszelhető valamilyen „jó” következtetés, amit társadalmunk széles körben alkalmaz is a spirituális alapelveket sértő viselkedésmódok szentesítésére. Ezeknek az elveknek az áthágása alapjaiban ássa alá a társadalom szerkezetét, és az egyre jellemzőbb felelőtlen vezetés, a bűnözés és az emberi szenvedés mindenféle formájában üt vissza.

K: Hogyan mászhat ki az emberiség ebből a nyomorúságos veremből?

V: A gondok és a tudatlanság szorításából magának a tudat természetének a megismerése és megértése kínálja a leggyorsabb kiutat. A tudat természetének felfogása túlrepít minden gondon, korláton és emberi törekvésen. Ez a legfontosabb minden megtanulandó dolog közül, mert ez képezi minden emberi tapasztalat és vállalkozás alapját. A tudomány fejlődése csupán addig a pontig jutott el, ahonnan a tudat termé-

szetének megértése nélkül nem léphet tovább. Mostanában ezért sok nemzetközi tanácskozást tartanak a tudományról és a tudatról, amelyeket nagy érdeklődés övez, és igen látogatosak. Az efféle törekvések mindeddig akadályba ütköztek, az emberi értelem legkülső peremének felfedezésére alkalmas eszközök hiánya miatt.

K: Arról hallunk, hogy a Tudatosság akadályja maga a kettősség. Mi lehet a megoldás?

V: A kettősség az elkülönülés látszatának mesterséges és önkényes alapja. Olyan álláspontból ered, amely a gondolatalkotás egészében, annak számtalan ítéletében, értékelésében, válogatásában, előítéletében és véleményében gyökerezik.

Mindezek a jelképrendszere, a korlátolt valóságképre és az összefüggés által megszabott határookra vezethetők vissza. Csak az összefüggések együttesének önkényes leszűkítésével alkothatunk bármiről véleményt vagy értékítéletet. Hipnotikusan hat az a tény, hogy sok véleményen hatalmas embertömegek osztoznak. Kevés elme szabadul meg a tömeges egyetértés tekintélyének a varázsától. Az emberek kívülről várnak útmutatást, ahelyett, hogy befelé néznének. Mint Freud mondta, az egyéni lelkiismeret feloldódott a csorda és a sokaság cselekvésének tudattalanjában. Az erkölcsi érzéket elnémítja a tömeghisztéria.

Kevesen tudnak ellenállni mindannak, amit a tömegtájékoztató népszerűsít. Az igazság végül kiderül, de többnyire csak későn. A korábban kivégzett, de a DNS-vizsgálatok alapján utóbb felmentett rabok példája is azt mutatja, milyen gyakran áll a szörnyűségek hátterében az ember tévedése. A bírósági tanúvallomás az érzékelésen alapul, az érzékelés pedig a tévedések forrása, ezért érthető, hogy az úgynevezett igazságszolgáltatási rendszer hajlamos hibázni. Nem juthatunk el az igazsághoz szavazás útján. Az esküdtszék következ-

tetéseci csupán vélemények, nem pedig tények. Az érzelmek
vakká teszik az érzékelést, vagyis a tévedés biztosra vehető.
A kettősség így az igaz és a téves különválasztása, amelynek
az érzékelés és az ego hiúsága a forrása.

K: Hogyan hozza létre az érzékelés a kettősséget?

V: Az önkényes kiválasztás olyan álláspontot eredményez,
amelynek szemlélete a Valóság egységét mesterségesen lát-
ványilag különálló részekre osztja. Ez csak látszat, ezek a részek
a Valóságban igazából nem különülnek el. A részekre tagoló-
dás csak az elmében történik meg, és nem a Valóságban.
Ezért aztán olyan szavakat használunk, mint az „itt” és az
„ott”, a „most” vagy „akkor”, netán az élet áramából önkénye-
sen részleteket választunk ki, amelyeket „eseményeknek”
vagy „történeteknek” nevezünk. Ennek az elmében zajló fo-
lyamatnak az egyik súlyos következménye az ok-okozati ösz-
szefüggések téves felfogásának kialakulása. Ez a félreértés az
ember életében szüntelenül gondokhoz és szerencsétlensé-
gekhez vezet.

*K: Úgy látom, hogy nagy hangsúlyt fektetsz az ok-okozati
összefüggések természetének tisztázására.*

V: Megkísérelve újra összekötni mindazt, ami az elme gondo-
latainak folyamában fogalmilag immár különvált, kitaláltuk
az ok-okozati összefüggéseket, hogy megmagyarázzuk azt,
amit ma „kapcsolatnak” tekintünk. A Valóságban csak önazo-
nosság létezik. Semminek sincs oka, és a „láthatóan ez okozza
azt” lineáris oksági viszonyainak newtoni paradigmájában
sincs erre szükség. A Valóságban minden eleve teljes, és a
tökéletes egység túl van téren, időn, különválasztáson és
meghatározáson. Nyilvánvaló, hogy semmi nem oka semmi

egyébnek, mert az megkövetelné az elkülönülő idő és tér kötöttségét, márpedig ez nem lehetséges.

A megnyilvánuló a teremtés révén nyilvánul meg. Minden dolog a létezésként kifejeződő lényege miatt van. Mi pusztán a feltételeket figyelhetjük meg.

Viszonylag egyszerű megérteni, hogy bármely dolog „oka” az egész világegyetem teljessége, amely létezésként mindenkor minden kifejeződésében az, ami. Minden dolog az önazonosság kifejeződéseként létezik, és jelenléte révén ragyog belőle a lényege. Minden önmagát teremtette, a létezés isteni kifejeződéseként. Ezért az egész világegyetem teljessége miatt minden „dolog” csak az lehet, ami. Egy porszem nem lehet ott, ahová elkerült, ha nincsenek légáramok, amihez egy szoba szükséges, amihez pedig egy épület, telek, földrész, bolygó, naprendszer, csillagrendszer, világegyetem stb. kell.

Az elme minden megállapítása szubjektív. Nem létezik az események, sorozatok vagy ok-okozati összefüggések egyirányú haladása. Minden olyanként ragyog, amilyen a létezés rá jellemző kifejezésében. Minden önmagától létezik, ezért saját magán kívül semmi mástól nem függ.

K: Az ego „rossz”?

V: Nem az a gond az egóval, hogy rossz, mindössze korlátozott és eltorzult. Ha az egót ellenségként fogjuk fel, meghasonlunk, és ellentmondást, büntudatot, haragot és szegényérzetet gerjesztünk. Az álláspontok fenntartják az egót. Az összefüggések kitágításával túljutunk az ellentéteken, és a gondok semmivé foszlanak. Az alázat eltávolítja az ego ítélkezésének, álláspontjainak és erkölcsi felfogásának az alappilléreit. A Valóságban nem lehetnek többé ellentétek, mint ahogy győztesek vagy vesztesek sem.

A látszatvalóságban a statisztika például a határok kijelölésétől és meghatározásától függ. Az osztályozás megváltoz-

tatásával a statisztika is más lesz. Ezért az Egyesült Államokban történt bűnesetek feltételezett mutatóját a politikai nyomozógyakorlástól függően, az összeállítás bizonyos elemeinek elhagyásával vagy egy újabb bevezetésével csökkenőnek vagy növekvőnek egyaránt fel lehet tüntetni. Az ismertetőjelek növelésével vagy csökkentésével bármilyen társadalmi jelenséget beállíthatunk növekvő vagy csökkenő arányúnak. Az *érzékelés* világleírása tehát önkényes, és olyan lesz a társadalmi „valóság”, amilyennek csak nevezni akarjuk. A meghatározás kijelöli az *érzékelés* kereteit, és minden következtetés éppúgy igaz.

K: Milyen hatást gyakorolnak a gondolatok az érzékelésre?

V: A gondolatok rendszerint szavak formáját öltik. A nyelv elnevezéseken alapul, amelyek következőképpen az egész korábbi felosztásának és részekre tagolásának eredményeként jelennek meg. A gondolkodás és az elme működése egy beszélgetés, és a kettősség kifejeződése. Feltehetjük a kérdést, hogy ki vagy mi és kinek az érdekében gondolkodik. Ki beszél, és ki hallgatja a beszédet?

K: Mi a különbség az ego és az elme között?

V: A kettő valójában egy és ugyanaz. Általában mégis az „ego” kifejezést használjuk az elme bizonyos jellemzőinek a leírásánál, de az egót általánosabb értelemben a gondolkodás forrásaként és folyamatként határozhatnánk meg.

K: Milyen kapcsolat van az elme és a meditáció között?

V: A meditáció célja az, hogy meghaladjuk az elmét, műveleteit és korlátolt észleleteit, ezáltal túllépünk a kettősségen, és egyre jobban tudatosuljon bennünk az egység.

A gondolkodás a hiányból indul ki, célja a szerzés. A teljességből semmi sem hiányzik. Minden teljes, hiánytalan és egész. Nincs miről gondolkodni, és nem is készítenek semmi gondolkodásra. Nem vetődnek fel kérdések, és nem keresünk vagy igényelnek válaszokat. A teljesség hiánytalan, tökéletesen beteljesítő, nincsen benne átalakítandó tökéletlenség.

K: Ha a gondolatok a felosztások és a kettősség termékei, hogyan adható át szavakban bármely spirituális tanítás úgy, hogy mégse legyen félrevezető?

V: Az eszmék erejének a szintje meghatározható. Minél magasabb az igazságszintje, annál nagyobb az ereje. Egy eszme energiája kijelentéseinek igazságtartalmából, illetve a beszélő tudati szintjéből ered. Magasabb szintű energia segítségével nélkül (mint amilyen egy nagy tanítótól származik) az ego/elme nem képes meghaladni önmagát.

K: Sok tanítás kétértelműnek és zavarosnak tűnik.

V: A kétértelműség látszólagos. A megértés minden látszólagos kétértelműséget felold. Az igazság egyáltalán nem vitatható.

K: Ez hogyan lehetséges?

V: Mert csak annak van Valósága, ami ténylegesen létezik. Az „igazzal szembenálló hamis” nem létezik. Amit „hamisnak” neveznek, annak sem léte, sem valósága nincs, csak az igaz létezik. Minden egyéb elgondolás illúzió, és megszűnik.

K: Tudnál más példát mondani, vagy további magyarázatot adni?

V: Az ellentétek nem léteznek a Valóságban. Mindössze a be-
széd és az elme tevékenységének fogalmai. Vegyük például a
fény és a sötétség látszólagos ellentétét. A sötétség valójában
nem létező dolog; csak fény van. A két helyzetet ezért úgy ír-
hatjuk le pontosan, hogy vagy fény világít, vagy nem, esetleg
különböző erősségű fényről beszélhetünk. A fényt vagy a hiá-
nyát tehát csak a fény meglétével vagy mértékével határoz-
hatjuk meg, vagy azzal, hogy valahol nincs fény. Így csakis
egyetlen változó van: a fény megléte vagy hiánya.

Nem sugározhatunk sötétséget egy területre. A nyelv által
elnevezhetjük sötétségnek a fény hiányát, de a Valóságban et-
től még nem létezik.

Nézzünk egy másik példát – a pénz meglétét vagy hiányát.
Ebben az esetben a pénz megléte az egyetlen változó. A „sze-
génység” fogalma ugyanígy a pénz hiányára utal, ami önma-
gában véve nem létező dolog. Nem lehet birtokunkban sze-
génység.

A Valóságban a fent és a lent sem létezik. Ezek egy önké-
nyes álláspont megjelölései. Sem a „fentség”, sem a „lentség”
nem létezik valóságként. Így alakul ki egyfajta álláspontként
az ego egész látszólagos világa, amihez az a gyermeteg felté-
telezés társul, hogy az ellentétek független léttel rendelke-
znek. Tehát a világ, ahogyan látjuk, csak a megfigyelő fejében
létezik. Nincs önálló léte. A Valóságban nem kell különbséget
tennünk, „ami van” és „ami nincs” között, hanem egyszerűen
elismerjük, hogy ami van, az van. A hamisat így nem kell ta-
gadni, mindössze elismerjük az igazat.

*K: Úgy tűnik, nem könnyű az érzékelésen és a kettősségen
túllépve eljutni a Valósághoz, ehhez az egész elmét át kell
programoznunk. Meg lehet ezt tenni?*

V: A tudatosság fejlődésének az egyik jelentős lépését hagyomá-
nyosan az „ellentétek meghaladásának” nevezik, és ez hirtelen

tudati ugráshoz vezet. Nézzünk néhány további, könnyen érthető példát. A meleg és hideg feltételezett ellentétét megszünteti az egyszerű felismerés, hogy a hő vagy jelen van, vagy pedig nincs. Nem mondjuk, hogy egyre nagyobb „hidegséget” vesz át valami, csak azt, hogy szökik a hő. Ha van hő, akkor ezt az állapotot melegségnek vagy forróságnak hívjuk. A hideg pusztán a meleg hiányát jelenti; önmagában nem létezik. Nem mondhatjuk, hogy „nem-meleg” van a szobában. Nem állíthatjuk, hogy „hiány” van jelen, vagy a „semmi” létezik.

Nézzünk még egy kézenfekvő példát: a látható és a láthatatlan látszólagos ellentétét. Nyilvánvaló, hogy a láthatatlanság nem létezik önmagában, tehát felvetődik a kérdés: hogyan látható?

Egy másik példa a meglévő és a hiányzó csálóka ellentéte lehetne. Valaminek a megléte olyan valóság, amely megerősíthető. A hiány önmagában és mindentől függetlenül nem egy helyzet vagy állapot. Nem mondhatjuk, hogy a hiány van.

K: Mindez még így is elvontnak tűnik. Tudnál mondani kézzelfoghatóbb példákat?

V: Az elektromos áram is vagy jelen van, vagy nincs. Nem létezik olyan dolog, amit „áramtalanságnak” neveznek. Az áramtalanság nem futhat a vezetékben. Ez csupán az egyszerűség kedvéért használt megfogalmazás. A távirókészülék csak „működő” jeleket küldhet, nem továbbíthatja a működés hiányát. Ugyanígy az élet is vagy jelen van, vagy nincs. A halál vagy az élettelenség nem rendelkezik önálló léttel.

K: Tudnál mondani egy nem szóbeli és tapasztalaton alapuló példát?

V: Van ennek az elvnek egy igen egyszerű és érdekes szemléltetési módja. A legtöbben ismerik valamennyire a kinezioló-

glia alapjait. Egy egyszerű bemutató szemlélteti, hogy ami pozitív és igaz, attól megerősödnek az izmok, ami pedig nem igaz, negatív, hamis vagy káros, az elgyengít. A tapasztalatlan elme számára úgy tűnik, hogy a kineziológiai tesztválasz pozitív vagy negatív, vagyis igen vagy nem. Valójában mindaz, ami létezik vagy igaz – akár csak az elektromos áram –, energiával rendelkezik, ettől pedig a kineziológiai tesztválasz pozitív. Aminek pedig nincsen léte vagy hamis, annak energiája vagy ereje sincsen, és a kar egyszerűen elgyengül, mert nincs jelen az erő vagy elektromosság, amely megerősíti. Más szóval nem létezik olyan dolog, mint a valótlanág, amely elgyengítené. Ezek csak eltérő kifejezésmódok.

Az elektromosság ugyanígy működteti a motort. Ha kikapcsolják, a motor leáll. Nem az „áramtalanág” állítja le, önállóan létező dologként. Ami a Valóságban nem létezik, az pusztán az elme tevékenységének látszatvalósággal bíró terméke. Nincsen tényleges, független léte. Tehát hiába kutatunk egy objektív, függetlenül létező világegyetem után, mert ilyen nem létezhet. Minden csak szubjektív tapasztalatként létezik. Egy függetlenül létező, objektív világegyetem valósága nem bizonyítható, nem is tagadható. Mindkét állítás csupán egy álláspont. Senki nem térhet ki saját tapasztalatának szubjektivitása elől.

K: Mi az ego rendeltetése?

V: Nem beszélhetünk a rendeltetéséről, mert az teleológiai okfejtés volna. Elsődleges feladata azonban az önfenntartás köré szerveződik, hogy megőrizze a különálló „én” illúzióját, egyedisége és létezése független fennmaradásával együtt. Ennek következtében ki van szolgáltatva a fájdalomnak, a szenvedésnek és a halálfélelemnek. Az ego ezért tereli túlélési haditerveit minden összetett kifejeződési formája medrébe, mint amilyen a nyereségvágy, a félelem a veszteségtől, és a végső sorsa miatti szorongás.

K: Mi az ego feladatának lényegi, legfontosabb következménye?

V: Az a meggyőződés, hogy a cselekvés, a gondolatok és az érzések hátterében egy „cselekvő”, „gondolkodó” és „érző” alany áll. Ez tévképzet, ami megerősíti a meggyőződést, mely szerint különálló, elhatárolható, születésnek, halálnak és karmának alávetett entitás vagyunk. Az elkülönültség hite félelmet kelt, ami aztán tovább erősíti a túlélési késztetéseket és az ego alapvető törvényszerűségeire jellemző mohóságot, vágyakozást, irigységet, büszkeséget, gyűlöletet és bűntudatot. Ha különálló, véges entitásnak tekintjük magunkat, akkor önmagától létrejön az „én” és a „nem-én”, az „itt” és az „ott”, a „most” és az „akkor” stb. ellentétein alapuló kettősség.

K: Mi tehát az ego önérvényesítésének alapvető mozgatórugója?

V: Különálló entitásnak hiszi magát, ezért a nem-léttől tartva szembeszáll ezzel az illúzióval. Fél, hogy elérkezik a vég, és lejár az ideje. A valóságról alkotott képe meglehetősen korlátozott, és nem tudja, hogy mi van azon túl. Az ego nem tapasztalhatja meg a Végtelenséget, és nem tudhat a csodás jelenlétről, ami majd a helyébe lép. Az ego a kicsiny, személyes „énhez” kötődik, mert nem ismer mást, és nincs tudatos tapasztalata a nagy „Én” határtalan békességéről és öröméről, amely tudatra ébredve felváltja.

Nem hibáztathatjuk az egót tudatlansága miatt. Fogalma sincs arról, hogy saját korlátolt állandóin túl is létezik valami. Az egóban nem vetődhet fel célként, hogy túllépjen a magára vett korlátokon és határokon. Segítség nélkül nem haladhatja meg önmagát, és saját akadályait és korlátait sem tüntetheti el. Olyan, mint egy elszigetelt törzs, amely nem tudja, hogy rajta kívül is létezik egy másfajta világ. A kezdetleges társadal-

nak rendszerint a Föld „népének” nevezik magukat. Az ego nem rossz, nem is ellenség, csupán egy illúzió, amelyet el kell engednünk, hogy valami sokkal jobb léphessen a helyébe.

K: Ha az ego ilyen, akkor hogyan következhet be a megvilágosodás?

V: Ez a spiritualitás szerepe, amely felvilágosít, megtanítja, ösztönzi, vezeti és támogatja az ego tapasztalatának korlátozásain túli tudatosság felfedezését. Akik tovább léptek a magasabb tudatossághoz vezető úton, beszámolnak felfedezéseikről a világnak, és hívják az érdeklődőket, hogy kövessék őket.

Habár a megvilágosodás statisztikailag ritka, mégis elég gyakran bekövetkezik, így összességében a tanítások hatalmas tára jöhetett létre, amely jelentős hatást gyakorol az emberiség egészére. Saját energiája sugárzásával minden megvilágosodott lény csendben új összefüggések rendszerébe helyezi és kiszélesíti az emberi tudat paradigmáját. Ezek a magasabb tudati szintek adhatnak át és sugalmazhatnak minden tudást, és megteremtik az emberi tapasztalat teljes összefüggésrendszerét. A haladást sürgető ösztönzés minden társadalom és kultúra sajátja, mind az egyén, mind a közösség szintjén. Az ember küzdelme önmaga felülmúlására irányuló erőfeszítései révén megteremtette a civilizáció történelmét. Noha mindeközben gyakran hibázott, igyekezete a mai napig nem hagyott alább.

K: Azt mondják, hogy a világ, amelyet látunk és megtapasztalunk, az elme kivetülése, és nincs független léte. Csupán észleletként létezik. Hogyan lehet ezt megérteni?

V: Kezdjük egy egyszerű példával. Arról hallunk, hogy valamilyen „gond” van a világban, vagy a megfigyelőnek van „gondja”. Viszonylag könnyű belátni, hogy minden „gond”

csak a megfigyelő elméjében létezik, mert egy önkényes szempontot fogadott el. Minden „gond” kizárólag az elme folyamatainak a terméke, és a világban nem létezik.

A vágyak és más földi szenvedélyek, illetve a hitrendszerrek szelektívvé teszik az érzékelést. Vizsgáljuk meg az úgynevezett „állatövi jegyeket” és „csillagképeket”, amelyek állítólag az égen léteznek. Ha lefényképezzük a csillagos éjszakai égboltot, majd minden előítélet nélkül nézzük a felvételt, nyilvánvaló, hogy tetszés szerint összeköthetjük a fénypontok bármely csoportját, és ismerős alakok vagy geometriai formák körvonalait rajzolhatjuk meg. A csillagtérképen megrajzolhatunk egy kutyát, macskát, négyes ikreket vagy bármely egyebet. Ezek az alakzatok valójában nem léteznek az űrben, sőt, a megfigyelő képzeletén kívül csillagképek sincsenek. Az űr egy másik pontjáról nézve senki sem látja a híres, különösen elnevezésű csillagképek egyikét sem.

K: Minek tudható be akkor a számtalan téves megfigyelés és hitrendszer?

V: A nyelv gondolati mintázatokat és formákat hoz létre és határoz meg, amelyeket aztán a világra vetítünk. Ez az emberi tulajdonságokkal felruházó szemlélet szokása. Látunk egy nagy fát egy kicsi szomszédságában, és azt mondjuk, hogy a nagy fa „elnyomja” a kisebbet, és „elveszi előle a napfényt”. Vagy azt mondjuk, hogy kegyetlen, ádáz vihar tombol. Vagy az egyik fa gyönyörű, de a mellette lévő torz és rút.

Megszokásból teszünk gyermeteg, emberi tulajdonságokat kivetítő megállapításokat. Amikor jónak nevezünk valamit, azt értjük alatta, hogy akarjuk. Ha pedig rossznak mondjuk, valójában arra gondolunk, hogy nem tetszik nekünk.

A világban önállóan és önmaguktól nincsenek tárgyak, határozó- vagy viszonzyszavak, nincsenek egymásra következő dolgok, események vagy történések. Még az igék sem fedik a

valóságot. Semmi nem „tesz” semmit. A főnevek is érzékcsatolást eredményeznek, mert önkényesen választott határokat és tulajdonságokat jelölnek, amelyek korábban csak a megfigyelő elméjében léteztek. Azt nehéz megérteni, hogy minden önmagában teljes és tökéletes, és saját önazonosságaként létezik. Nem létezik semmiféle „dolog”, de ha létezhetne is, nem a ráruházott név volna. Ha azt mondjuk, „ez egy szék”, azzal tagadjuk az összes létező tökéletességét, teljességét és feltétlen önazonosságát. Ha azt mondjuk, „az egy szék”, kijelentjük, hogy A valójában B. A szék neve, képe, gondolata ekkor sem ugyanaz, mint maga a szék, és az elmét könnyen megtéveszti az elnevezés és az egyszerűség kedvéért használt fogalmazás. Minden elvonatkoztatás egyszerűsítő nyelvi alakzat; nincsen különálló létük. A nyelv szóképeket használ.

Mindannyian ismerjük azokat az ügyesen megalkotott képeket, amelyek alakzatokat rejtenek. A gyerekek imádják „megtalálni a macskát” a képben. Az elme megszokásból folyamatosan, újra és újra ezt teszi. Az érzékelt világ ismerős alakzatokból és formákból rajzolódik ki, amelyeket a hitrendszerek tartanak össze és az érzelmek gerjesztenek. A megfigyelőn múlik, hogy egy adott tárgyat vagy helyzetet szeret vagy utál, fél vagy becsül, csúnyának vagy szépnek lát. Ezek a tulajdonságok nem léteznek a világban. A mellékneveknek nincsen tényleges létük vagy valóságuk.

Ahogy a tudat fejlődik és egyre magasabb szintekre jut, a világ megjelenése és viselkedése megváltozik. Amikor a tudat eléri az 500-as szintek felső tartományát, a világ szépsége és tökéletessége létezésének lényegeként az isteni Ragyogás világozottságát árasztja. Minden látszólagos forma és elkülönültség kezd eltűnni, és láthatóvá válik, hogy minden folytonos, és kapcsolatban áll mindennel. Az időtlen teremtetés örökkévaló csodájának tanúi vagyunk. Mindent egésznek, tökéletesnek és teljesnek látunk. Az önazonosság felismerésével isteni

lényege kifejeződéseként mindent végtelenül tökéletesnek látunk. A tökéletlenség csak az elme gondolataiban létezik. A való világban nincsen tökéletlenség.

Amikor a tudati szint fejlődése a 600-as után túlhalad a 700-as értéken és azon felül meghatározható szinteken, maga a világ is eltűnik. Csak a nem-megnyilvánuló és a megnyilvánuló marad, amelyek csupán észleltként léteznek. A végül valóság forma nélküli, tehát minden formában jelen van.

K: Meg lehet tanítani valakinek, hogyan érheti el a tudatosságnak ezeket a szintjeit?

V: Ez a megértés önmagától jelenik meg, nem pedig hozzájutunk. A spirituális tanulás nem lineáris előrehaladás, mint a logika. Inkább arról van szó, hogy a spirituális elvekkel és tanokkal megismerkedve megnyílik az út a tudatosság és az önkiteljesedés előtt. Semmi „újat” nem tanulunk, hanem az eleve létező tárja fel önmagát teljesen nyilvánvalóként.

Magyarázatok

K: Milyen a legmegfelelőbb hozzáállás a spirituális munkához?

V: A „jin” típusú beállítottság, amely állhatatos és megingathatatlan. A munka abból áll, hogy megértésre, felismerésekre jutunk, és általában véve olyan a hozzáállásunk, amely inkább elfogad, mintsem szerezni akar. Ne feledjük, hogy amit keresünk, az mindenütt jelen van, Minden Létező sajátja, láthatatlan és csendes. Magához a létezéshez szükséges állapot. Ez az a mindennél fontosabb sajátosság, a végső, megmagyarázhatatlan mátrix, ami miatt bármi is „lehet”.

Annymira természetesnek vesszük, hogy jelentősége a mindennapokban elkerüli a figyelmünket. Az Éberség elengedhetetlen előfeltétel a létezés állapotának megértéséhez. Ennek az előfeltételnek, tudatosságnak/létezésnek az eredendő, természetéből adódó jellemzője és lényege az Istenség. Amikor felfedezzük, félreismerhetetlenül nyilvánvaló lesz. Csendben, szavak nélkül fogjuk fel, és kinyilatkoztatásként ragyog. Tökéletes teljességében és megmásíthatatlanságában mutatja meg önmagát. Nem bizonytalan, nem homályos, hanem hatalmas erejű és lenyűgöző.

A Jelenlét eltünteti minden elkülönültséget. Olyan érzés, mintha kilépnénk az időből. Minden időbeli folyamat megáll, mintha az idő és a teremtés teljes mértékben és egyformán jelen lenne a Mostban. Minden tökéletesen és egészében jelen van, ami valaha volt vagy lehetett volna. Eleve tudunk

mindent, amit csak tudni lehet. A feltáratlan lehetőségek már megvalósultak. A gondolkodás abbamarad, így a gondolkodás fogalmai, mint az idő, a tér, a távolság, az időtartam megszűnnek és érvényüket veszítik.

A világ a szó szoros értelmében másként néz ki. Minden sokkal nagyobb mélységében látható. Minden él, és a tudat világosságát árasztja. Minden tudatában van saját létének, és annak, hogy minden más is tudatos. Eredendően semmi sem tehetetlen.

K: Milyen spirituális megközelítés a legmegfelelőbb az ön-vizsgálathoz?

V: Ez egyfajta hozzáállás, a tudatosság vagy a megfigyelés egy állapota. Ebből a szempontból majdnem olyan, mint egy „mudra”. Tevékenyen tétlen, abban az értelemben, hogy a jin/megengedő hozzáállás állhatatos és megingathatatlan. Ne „próbáljuk” meglátni a nyilvánvalót, inkább egyszerűen távolítsuk el az összes akadályt, vagyis a véleményeket, meggyőződéseket, gondolati osztályozásokat, magyarázatokat, türelmetlenséget és az elme arra irányuló kísérleteit, hogy elérje vágyjon a következő pillanatnak, vagy uralja azt.

Gyerekkorunkban mindannyian igyekeztünk megpillantani a „rejtett képet” valamilyen festményben, majd amikor felhagytunk a próbálkozással, önmagától előbukkant; egy pillanattal később a bokr például egy mosolygó oroszlánná változott. A „próbálkozás” merevebbé teszi az érzékelést, leszűkíti a látókört, tehát nagyobb korlátozottsághoz vezet.

A láthatatlan keresése látszólag ellentmondást rejt magában. Inkább arról van szó, hogy azonosulunk Minden Létezővel és a létezés legmélyebb lényegével. Ha megfigyeljük, nyilvánvalóvá válik, hogy az érzelmi/gondolati/fogalmi jelenségek önkéntelenek és önmaguktól zajlanak, és nem egyetlen személy idézi elő ezeket.

Az Én a teljes mező, ugyanakkor tartalmának az összessége is. A tudatosság az a tulajdonság, amelynek révén az Én ismert, megismerhető és kifejeződik. Isten Minden Létezővel azonos, kivétel nélkül – Isten a látvány, a hang, a tér, a tárgyak, a forma, a forma nélküli, a látható, a láthatatlan, a szilárd, a folyékony, kiterjedés vagy elhelyezkedés nélküli és mindenütt azonos. Istennek nincs ellentéte. Isten egyszerre a Mindenség és az üresség, ugyanúgy a forma és a formanélküliség.

K: Hogyan haladhatók meg az ellentétek?

V Gyakran felteszik ezt a kérdést. Ismerjük fel, hogy az ellentétek csupán az egyszerűség kedvéért használt leírások, és nincsen önálló valóságuk. Illúziók, amelyek egy önkényes kiindulópont vagy megfigyelési helyzet választása miatt jönnek létre. Egyedüli hasznuk a gyakorlati műveletekre korlátozódik, amennyiben a cselekvés vagy a megkülönböztetés céljából használt vonatkoztatási pontok. Minthogy ilyen szempontból megfelelőek lehetnek, és csakugyan azok is, ez ahhoz a téves feltevéshez vezet, hogy önálló léttel bírnak, és nem csupán egy nézőpont leírásai.

Minden álláspont a meghatározáson múlik, és minden meghatározás egy megállapodás, amely történelmi megegyezéssel jött létre. A nézeteltéréseket az álláspontok hozzák létre. Magasabb szintről tekintve az álláspontok ellentétpárjainak egyike sem helytálló. Mindegyikük egy szándékolt vagy elméletileg lehetséges jövőbeli tett feltevésén alapul. Ez nyilvánvalóan megjelenik a választás lehetőségében. Ha semmilyen lehetséges érték, tett, minősítés vagy döntés sem vonzó vagy megfelelő, az ellentétek értelmüket veszítve eltűnnek.

A megkülönböztetés meghatározás, amelynek célja a különálló pontok vagy entitások közötti információközlés. A Valóságban, ahol semmi nem különül el semmitől, nincsen szükség semmilyen információra, de nincs is semmiféle tér

vagy hézag, amelyen keresztül az információt el lehetne juttatni. Nincsen sem küldő, sem fogadó, és egyáltalán nincsenek különálló vagy körülhatárolt információdarabok, amelyeket átadhatnánk.

A kommunikációnak csak az érzékelés világában van értéke, ahol minden elválasztottnak tűnik minden mástól. A Valóságban minden létező eleve tud mindent. Nincs szükség üzenetekre, mint ahogy az óceán is önmaga lehet, a „nedveség” fogalma nélkül.

K: A szavak félrevezetők?

V: Ha pontosak, igen hasznos kiindulópontot nyújthatnak a keresés mibenlétének és irányának a körvonalazásához. A szóbeli megfogalmazás segít meghatározni az összefüggést, amely fokozatosan elhagyja a szavakat, és egyre több mindent ölel fel. A pontos információ időt takarít meg, és felgyorsítja az eredményes kutatást, mert jelzi, hogy mely utak jelentenének felesleges időpazarlást és téríténének el. Ha tudjuk, hogy melyik szekrényben vannak a cipők, nem kell átnézni az összeset a házban. Egy jó iránytű birtokában nem térünk el kilométerekre a céltól, mint ahogy a pontos térkép is megkímél a sok hiábavaló és csalódást okozó találgatástól.

K: Hogyan láthatunk túl a kettősségen?

V: Csak Isten mindenütt jelenvalósága és teljessége lehet a valóság, ami minden más lehetőséget kizár. Isten mint „üresség” a nem kifejeződő, forma nélküli, láthatatlan és megfoghatatlan lehetőségek végtelenségének nem-megnyilvánuló Istensége. Ez a létezésen túli, korlátlan Brahma, a tapasztalaton felüli Krisna. Ez a megvalósulatlan, nem kifejeződő forrás. A nem-megnyilvánulóból származik a teljesség, a Teremtésben vagy Mindenségben kifejeződő Isten.

Isten megnyilvánulóként és nem-megnyilvánulóként, ürességeként és Mindenségeként, láthatóként és láthatatlanként, lehetségesként és ténylegesként, kifejeződőként és nem-kifejeződőként egyszerre Minden Jelenléte.

Síva tánca e látszólagos ellentétek látszólagos megjelenése és eltűnése, ami valójában csak nézőpont kérdése. Mindez ugyanúgy történik, mint egy hologramnál, amelynek látványát a megfigyelő helyzete határozza meg, nem pedig a hologram mozgása vagy változása. Vegyük például az időjárás fogalmát, amely magába foglal minden lehetőséget, és a lehetőségek összességén belül nincs se meleg, se hideg ezek meghatározása és egy önkényesen kijelölt határvonal nélkül.

Ebből láthatjuk, hogy minden látszólagos vagylagosság pusztán a nézőpont vagy a meghatározás választásából adódik. A meghatározások teljesen szubjektívek, tehát nincsen függetlenül létező „odakint”, amelyet bármiért is hibáztathatnánk. A viharnak vagy lavínának nem lehetünk áldozatai, mert csupán egy valós eseményben részt vevő megfigyelők vagyunk. Következésképpen nem válhatunk az élet áldozatává, mindössze állást foglalhatunk, hogy valamely körülmény kedvező vagy nem kedvező, kívánatos vagy nem kívánatos. Tehát semmiféle gyűlöletnek, bosszúváagnak, rosszakaratnak, neheztelésnek és haragnak nincsen valós alapja, minden ilyesmi a képzelet szüleménye.

Az étellel mindenki abban a formájában szembesül, amely a természetben, illetve az emberek közötti kölcsönhatásokban, azaz a társadalomban fejeződik ki. Ez a kölcsönhatás személytelen, az élet viszontagságai pedig elkerülhetetlenek és szükségszerűek. Kizárólag nézőpont kérdése, hogy a nehézségeket kihívásnak vagy nyomasztónak látjuk-e. Merev álláspontok nélkül derűsnek és érdekesnek tapasztaljuk az életet, ami lehetővé teszi a fejlődést, és bízhatunk benne, hogy bölcsességhez, nem pedig önsajnálathoz és keserűséghez vezet. Mindenki szabadon választhat. Nem az eső dönti

el, hogy örülünk neki, vagy csalódottak leszünk miatta. Az akaratosság, vagyis a merev álláspontok feladása békességet hoz minden körülmények között.

K: A valós tényeket figyelembe véve azért vannak ésszerű vélemények és szembeállítások, nem?

V: Ezek alapvetően a kényelmet szolgálják, és tulajdonképpen a vágyainkat elégítik ki. A sértődöttség minden formájával nyűgösködve átadjuk magunkat érzélgösségünknek, lobbant konyságunknak és hatásvadász színjátékainknak. Önfeláldozó szerepben tetszelgünk vagy szájalomra méltó áldozatok leszünk, esetleg a balsors sújtotta ember vagy a hős szerepét osztjuk magunkra. Számtalan tetszetős magyarázatot vagy mentséget találhatunk, amellyel gyakorlatilag bármilyen emberi viselkedést és reakciót ésszerűen megindokolhatunk, megokolhatunk vagy igazolhatunk. Reakcióink szokásszerűek, ugyanakkor válogatósak is. A komoly spirituális keresőnek túl kell lépnie a gyermeteg viselkedés kísértésén, mert annak látja, ami, és nem enged az érzélgős játszmák csábításának. Egy bizonyos szinten mindez álságosnak látható. Valójában „szerepek”, még ha ennek nem is vagyunk tudatában.

A béke a szó szoros értelmében választás és döntés eredménye, bár társadalmunkban minden hangzatos békeszónoklat ellenére ez nem egy népszerű választás. Választás kérdése úgy dönteni, hogy válaszlépés helyett átsiklunk az élet látszólagos méltánytalanságai felett.

K: De mit kezdjük a társadalom gondjaival?

V: A társadalmi újíto pályafutása teljesen más, mint azé, aki a megvilágosodást keresi. Nem árt emlékeznünk, hogy a szellemi fejlődés belülről gyakorol hatást mindenkire, míg az erőszak csak a külsőt próbálja megváltoztatni. Ha nem ragaszkó-

dunk személyes sérelmeinkhez és nehezteléseinkhez, azzal sokkal többet teszünk a társadalomért, mintha kihívó jelképekkel és jelszavakkal menetelnénk fel-alá. A spirituális értelemben fejlett egyén számára lényegtelen, hogy mások egyet-értene-e vele vagy nem, mert már nem önmagán kívül keresi a megerősítést vagy egyetértést.

K: Mit jelent az, hogy valaki az üdvözültség állapotába lép? Mit tesz? Mi történik?

V: Megsemmisítő hatású élmény feloldódni a mélyen átélt, korlátlan szeretetben, amely cselekvésképtelenné tesz. Az ember önmagától nem is vágyik, de nem is képes kilépni ebből az állapotból. A szervezet működése leáll. Még a légzés is megszűnhet, és csak másvalaki, egy rendkívül szeretetteljes személy kérlelésének engedve indulhat el újra. De nem kell feltétlenül így tenni. A megértés jóváhagyja, hogy elhagyjuk a testünket, ha ezt választjuk.

Jómagam esetében a szeretet méltánylásaként helyreállt a légzés. Talán a karma rendelte így. E döntés egyúttal mégis annak tudatában született, hogy a visszatérés a fizikai létbe csak átmeneti, és a végső visszaolvadás a Korlátlan Szeretethez elkerülhetetlen és bizonyos. Ennek a korlátlan állapotnak az örökkévalóságához képest csekélységnek tűnt a visszatérés a fizikai valóságba.

K: Mi történik, ha senki sincs a közelben, aki arra kérne, hogy térjünk vissza az e világi életbe?

V: Talán a karmától, a körülményektől, a lehetőségektől, Istent Akaratától és a világegyetem egészének a kölcsönhatásától függ, hogy adottak-e ezek a feltételek. Ha senki sem kérné, az a test végét jelentené, amihez akkor készségesen hozzájárulnánk. Amikor Ramana Maharshi önkéntelenül az

üdvözültség állapotába került, hosszú ideig nem akadtak a nyomára. Ez idő alatt súlyosan összezsugorodott mindenféle ruha, és ki tudja, hány napot tölthetett élelem nélkül. Kérdezték, hogy egyen és igyon. Lassan reagált, végül újra mozogni kezdett és ellátta feladatait, de még két évig nem beszélt.

K: A felébredés állapotainak vannak különböző fokozatai?

V: A számádhinak különböző szintjei vannak, amelyeket hagyományos szanszkrit kifejezések jelölnek. Van olyan érzéki feletti állapot, amely csak addig tart, amíg a meditáció alatt lehunyva tartjuk a szemünket. Létezik ennél mélyebb számádhi, amely meditatív állapotban a szem kinyitása után sem szűnik meg. Még ennél is létezik magasabb szintű állapot, ami akkor is megmarad, ha a gyakorló feláll, és így is könnyűszerrel képes járni és cselekedni. Ezeket az állapotokat az elektro-encefalográf (EEG) alfa-hullámok formájában mutatja ki, amelyek jóval lassabbak a szokványos tudatosságot jellemző béta-hullámoknál. A magasabb szintű állapot olyan állandó tudatosság, amely folyamatosan fennmarad, ezért, ha a karma, az előzetes döntés, választás vagy megégyezés így kívánja, vissza lehet térni az e világi életben betöltött szerephez. Az ilyen visszatérőket „bölcseknek” nevezik, akik gyógyítóként, tanítóként és a tudás átadójaként tevékenykedhetnek. A megvilágosodott bölcs EEG-görbéjét a lassú théta-hullámok (4-7 hullám/másodperc) jellemzik, ami igencsak megnehezíti a ténykedést a köznapi világban.

Ebben az állapotban bármikor elhagyhatja a világot, amely mindvégig nyitva álló lehetőség, mintha egy szavak nélküli megégyezés vagy megértés része volna. Semmi sem kötelezi maradásra vagy ezen élet folytatására.

K: Hogyan folytatódik az itteni élete?

V: Évek alatt ismét elég jól megtanulja a társas érintkezés módjait és megismerkedik az emberi ügyekkel ahhoz, hogy ellássa feladatát. Be kell pótolnia a lemaradást az azóta eltelt idő történéseit illetően. Ez egy tévékészülék beszerzésével, a hírek és az újságok főcímeinek figyelésével megoldható. Az emberi tudat általános mezejében folyamatos beszélgetés zajlik, amely lényege révén mintha világos volna. Ennek felismerése olyan nézőpontokat kínál, amelyek lehetőséget adnak a reagálásra.

K: Mi marad a régiben?

V: A Jelenlét és az Én tudatossága soha nem tűnik el. A viselkedésmaradt személyiség figyelembe veszi a világ elvárásait, hogy a megfelelő módon viselkedjen, és ne tegyen semmilyen szokatlan megjegyzést vagy észrevételt. Habár ez a hétköznapi tanult és önként vállalt, mégis energiát igényel, és megköveteli a formára irányuló figyelmet. Az emberi élet formáival csak időszakos kölcsönhatásra képes, és ez igen kimerítő lehet, mert nem ez a természetes állapota. Nem lehet a világ minden kéréséhez vagy vágyához alkalmazkodni, ezért igyekszik takarékoskodni az energiával, hogy inkább a „szükségleteknek”, mint az igényeknek tegyen eleget.

A bölcs csupán eszközként marad itt, akinek a szándékát az Énen keresztül kifejeződő isteni Akarat körvonalazza. Egyszerűen csak tanúja a cselekvésnek, amely önmagától jön. A test mindvégig elvégzi feladatát, akár egy élő báb, és úgy viselkedik, mint a többi ember. A világegyetemmel fennálló kölcsönhatása révén szükségletei maguktól kielégíttetnek.

K: „Sajnál” bármit is?

V: Nem sajnálkozik, de tisztában van vele, hogy a világ elvárásainak és vágyainak gyakran nem lehet eleget tenni.

K: Miben határoznád meg a „te” feladatodat?

V: Hogy az legyek a világ számára, ami vagyok, és ezt a lehető legvilágosabban elmagyarázzam, hogy elősegítsem a szellemi tudatosság megjelenését, és így hozzájáruljak az emberiség szenvedéseinek enyhítéséhez. Az ehhez a szerephez társuló energiamező csendben, önmagától hozzájárul az emberiség jólétéhez és csökkenti a szenvedést, ami önmagában is kielégítő és eredményes.

K: Milyen imák hasznosak?

V: Kérd, hogy az Úr szolgálja, az isteni szeretet közvetítője, Isten akaratának eszköze lehess. Kérj útmutatást és isteni segítséget, és az odaadás révén adj fel minden személyes szándékot. Szenteld életedet Isten szolgálatának. Minden más lehetőség helyett válaszd a szeretetet és békességet. Kötelezd el magadat a feltétel nélküli szeretet elérése, az élet minden megnyilvánulási formája iránti együttérzés mellett, és hagyd az ítélkezést Istenre.

K: Hogyan bocsáthatunk meg azoknak, akik a jelek szerint nem érdemlik meg? Ez képtelenségnek tűnik.

V: Ha megértjük mások vonatkoztatási rendszerét, emberi korlátait és kötöttségeit, genetikai és társadalmi programozását, az ember korlátozottságának tudomásul vételével és elfogadásával sok gyűlölködéstől és bajtól menekülhetünk meg. Az emberi természettel szemben döntően valószerűtlen elvárásokat támasztanak, amelyeknek a tagadás és a feltevéseken alapuló érvek adnak teret. A politikai/társadalmi feltevésekről idővel bebizonyosodik, hogy helytelenek és az emberi vágyak, körülmények és korlátok téves megítélésén alapulnak. Ugyanakkor naivak is, mert az ilyen tételek egyáltalán nem

veszik figyelembe az összefüggéseket, és a körülményekre ügyet sem vetve gyermeteg feltételezéseket fogalmaznak meg az emberi viselkedésről.

Például a becsületesség lehetősége adott, de csak bizonyos feltételek teljesülése esetén. Ha a szükségletek, vágyak vagy az éhség emésztése elér egy adott szintet, akkor kénytelenek vagyunk lemondani a becsületesség „fényűzéséről”. A nincstelenség a saját szabályaival küzd a túlélésért. A kielégítetlen biológiai ösztönzések érvényteleníthetik a feltevéseken alapuló viselkedésszempényeket, például a homloklebeny ésszerűségét legyőzheti a régi, mélyen gyökerező állati agy felébredése. Természetellenes az a helyzet, amely dacol évmilliók biológiájával és a fajok fennmaradásának törvényeivel, beleértve a feromonok hatását.

Az emberrel szembeni elvárásokkal kapcsolatban figyelmen kívül hagyott tényezők közé tartoznak még az egyéni eltérések és az önmérséklet sajátos zavarai, illetve a szokásostól eltérő neveltetés, életkörülmények és az agy kémiájának a rendellenességei. Az ilyen egyénektől gyakran túl sokat követelnek a körülmények, vagy akár a mámor. Mindezek a felismerések inkább mérséklék a tökéletesség iránti elvárásainkat egy kötöttségekkel teli világban.

Társadalmunkban az embereket nem az ember korlátainak és különbségeinek figyelembevételével nevelik. Merev erkölcsi felfogású társadalmunk hajlamos a nagyképűsködéssé, és nagy hangsúlyt fektet az olyan képzeletbeli, nem létező képességekre, mint az „akaraterő”, amelyre az erkölcsítészek hivatkoznak, hogy mindenekelőtt a bosszúállás jogosságát igazolják. Az akaraterőnek nevezett képesség nem létezése az emberi viselkedés minden tanulmányozója számára nyilvánvaló, ha megfigyeli, hogy a legtöbb emberben az esetek túlnyomó részében egyáltalán nem, keveseknél pedig alig érhető tetten, de náluk is csak kedvező körülmények között. Az

emberiség számos megoldatlan társadalmi problémájának hátterében az akaraterő téveszméje áll.

Ha esendőnek látjuk az átlagembert, aki korlátok közé van szorítva, és bármely adott pillanatban és helyzetben képtelen más lenni, mint amilyen, akkor mentesülhetünk a legtöbb negatív érzéstől és ítélettől. Ekkor inkább korlátoznak, mintsem „rossznak”, „önzőnek” vagy „gonosznak” látjuk őket, és így sokkal könnyebb és békésebb lesz az életünk.

Az egyéni élettapasztalatokat az egyén és az adott társadalom tudati szintje átgyúrja, alakítja, és jelentős mértékben meghatározza. Ahogy a tudomány fejlődik, az emberi viselkedés, különösen a megszokottól eltérő és rendellenes viselkedésformák, illetve személyiségjegyek egyre nagyobb hányadáról deríti ki, hogy öröklöttek. Az uralkodó jellemvonások nagy része eleve meghatározott, és már kisgyermekkorban is érvényesül. Itt van például a nyomott kedélyállapotot eredményező rendellenesség, a disztímia, más néven küszöb alatti depresszió, amely gyermekkorban kezdődik, az illető egész életében elkíséri, és egy igen fontos agyi ingerületátvivő anyag hiányával jár. Az egyén számos esetben nem érheti el segítség nélkül kedélyállapota vagy viselkedési gondjainak javulását, és a helyzet gyakran még szakember segítségével sem oldható meg.

K: A viszályok nagy része tehát megoldható lenne a neveléssel?

V: Úgy van. A könyörületesség és a bölcsesség kéz a kézben jár. Hiábavaló és képtelen dolog mások korlátozottsága és tökéletlensége miatt panaszkodni.

K: De mi lesz az eszményekkel?

V: Reménykedhetünk bennük, de nem várhatjuk el őket. A rejtők feltevésekből kiinduló, intellektuális elképzelések, amelyekből ösztönzést meríthetünk, de az eszményítés gyakran büszke képzelgésekre utal. Az eszményi jellemzőket sokan szerint másokon kérjük számon, magunkon viszont nem feltétlenül, mert elfogadható mentségeket tudunk felsorakoztatni.

Meglehetősen éretlenségre vall, ha elvárjuk másoktól, hogy megfeleljenek saját mércéinknek és eszményeinknek. Ne hagyjuk figyelmen kívül, hogy az emberek többsége nem akar mást, mint „megszerezni, amit tud”. Bolygónk lakosságának hetvennyolc százaléka áll a becsületesség 200-as szintje alatt. Nem kötelezték el magukat a spirituális igazság mellett, az számukra kitaláció vagy idealista képtelenség. A 200-as érték alatti tudati szinteken nem a méltányosság, a figyelmesség, a becsületesség és az etika uralkodik. Ha mégis, az inkább kivétel, mint szabály.

Mindezen felül vegyük azt is figyelembe, hogy a 400-as tudati szint eléréséig alapvetően nem az ésszerűség és az értelem határozza meg a viselkedést és a döntéshozást. Az emberek többségét nem az ész, hanem a szükségletek, az indulatok, a vágyak, a tudatlanság, a büszkeség és az az igény köti, hogy „igaza” legyen. A 200-as tudati szint alatt a társadalom az erő helyett az erőszakra támaszkodik.

K: Mit tehet akkor a spirituális kereső, hogy segítségére legyen a társadalomnak?

V: A szellemi fejlődésre irányuló igyekezet a legnagyobb ajándék, amit adhatunk. Az erő természeténél fogva voltaképpen belülről emeli fel az egész emberiséget. Az erő szétsugárzik, és mások is részesülnek belőle, míg az erőszak korlátozott, önmagára ellen dolgozik és idővel elenyészik. Minden szeretetteljes gondolat, szó és tett tudat alatt finoman hatást gyakorol a tár-

sadalom egészére. A megbocsátás minden esete mindenki számára jótétemény. A világegyetem észrevesz és feljegyez minden tettet, és valami hasonlót juttat vissza hozzánk. A karma valójában a világegyetem szerkezetéből és szerepéből adódóan a természetének a lényege. A világegyetemben éonokban mérlik az időt, de a világegyetemen túl egyáltalán nem létezik, ezért minden kedvesség az örökkévalóságnak szól.

A test és a társadalom

K: Ha nem azonosulunk többé az elmével és a testtel, hogyan maradunk életben?

V: Vannak pillanatok, amikor „megengedett”, hogy teljesen elhagyjuk a testet, és ez lehetőségünkben is áll. Ebben szerepet játszik a sors, a karma, a szándék, az elkötelezettség vagy bárminek is nevezzük. Ha a korábbi döntés úgy rendeli, az élet folytatódhat ebben a testben. Ez önmagától történik. A testnek nincsen szüksége az elme tevékenységére a fennmaradáshoz. A világegyetem gondoskodik róla.

Mindannyiunk teste ebben a pillanatban is élettani folyamatok ezreit hajtja végre, amelyek egyetlen tudatos gondolat nélkül is életben tartják. Nem kell döntenünk minden egyes szívdobbanásunkról vagy az emésztőenzim termelődéséről. Minden egyes folyamat ellátja a feladatát, mert egy nagyobb egész szerves része. A test sem különül el az egésztől, hanem a világegyetem része és eleme, fennmaradása az egész működéséhez tartozik.

Igény esetén a test megkapja a szükséges információt, de ennek nem kell feltétlenül az elméből származnia. Az idegrendszernek és az érzékszerveknek önműködő, tanult reakciói vannak.

Noha elme és test szokványos kettőset a soha nem múló szükségletek, vágyak és aggodalmak hajtják, ha ezek elveszítik a háttérükben meghúzódó ösztönző erőt, kiderül, hogy a test igen kevésbé beéri. Az öröm forrását többé nem a test-

ben keressük, és nincs is szükségünk rá, mert örömünk a létezés minden egyes pillanatának örökké jelenvaló tudatából és boldogságából fakad.

A test további sorsa tehát a helyben adott feltételektől függ, például, hogy vannak-e mások, akik gondoskodnak fenntartásáról és túléléséről. Ha a feltételek nem adottak, például nincsenek jelen mások, akik törődnének a test fennmaradásával, talán nem éli túl. De akár túléli, akár nem, valójában nem is annyira fontos.

K: Nincsen „szükség” a test bizonyos élettani működésének folyamataira?

V: Ezek végbemennek, mert ilyen a test természete, de voltaképpen nem „szükségesek”. Csakugyan megvan a szerepük, az ismételt érzékszervi tapasztalatok például segítenek megőrizni a hely és az irány érzetét. Az Én láthatatlan, súlytalan és mindenütt jelen van, ezért már a hangok sem nyújtanak biztos támpontot helyzetünk meghatározásához. Tanúi vagyunk a testnek, de nem tűnik különlegesnek. Ha ismételt érzékszervi tapasztalatai megszűnnek, akkor az idő, a helyzet és a fizikai állapot érzete elillan, és még az irányérzék is elvész. Energiát és szándékos összpontosítást igényel, hogy a „világban” maradunk, vagy „részeként” működünk.

K: Zavarba ejt az a kijelentés, hogy az elme a Felébredés legfőbb akadálya.

V: A könnyebb érthetőség kedvéért az elmét „gondolkodó elme” és „tudatos elme” „oszthatjuk”. A „tudatos elme” tud, felismer és tudatában van sok mindennek, ami független a gondolatoktól, a nyelvtől vagy a fogalmaktól. Felismer egészeket, lényeges elemeket és mintázatokat. Ha az elme megszünteti a gondolatok szavakba öntését és összefüggő sor-

rendbe rendezését, szavak nélkül is gyors a felfogása. Még egy kutya is sok mindent tud és felismer, és ehhez nincsen szüksége a beszédre.

És a „tudatos elme” mindig jelen van, csak nem vesszük észre, ha az elme az értelemre/a logikára/a gondolkodásra/a szavakra összpontosít. A centrális és perifériás látás viszonylatában a tudatos elme az utóbbival állítható párhuzamba. Amikor a szem egy meghatározott tárgyra, például egy órára fókuszál, ezzel egyidejűleg befogadja, észleli és felismeri a szoba egészének látványát.

A spirituális gyakorlat közben el kell mozdítani figyelmünket a centrális összpontosítástól egy kiterjedtebb, mindent átölelő tekintetig. A *centrális összpontosítás mindig az ego érdekére irányul*. Ezért ez a vágy és a korlátozottság összpontosítása. Ezzel valaki azt mondhatná, hogy feladataink ellátásához szükségünk van az összpontosításra. Igen ám, de az összpontosítást az egész kizárásával érjük el. A perifériás, összpontosítatlan látás, akár a „tudatos elme”, jellemzően befogad, és nem kizár. A lényeggel, nem pedig a részletekkel törődik, és mindig erőfeszítés nélkül működik; folyamatosan jelen van.

A „tudatos elme” révén maradunk életben, és az „összpontosítva gondolkodó” elme révén viszünk véghez dolgokat. Használhatunk egy emlékeztetőt. A centrális látás a cselekvéshez kell, a perifériás a békességhez. A megvilágosodás állapotában az „összpontosított gondolkodás” nyughatatlan energiája visszamerül a könnyed, nem gondolkodó „tudatos elmébe”, és amikor engedjük, tisztán tudatosság lesz, ami világossá teszi a „tudatos elmét”, és annak háttérében áll.

A célzatosság következtében a tekintet a tárgyak közelebb eső részére összpontosít, míg a szeretet érzése kitérít a pupillákat, és a szem a dolog vagy személy távolabbi részére fókuszál, hogy befogja az egész látványt. Közismert az a mulatságos tény, hogy a férfiak többsége nem tudja azonnal megmondani, milyen színű a felesége szeme.

Az egy pontra irányuló, lineáris, szavakban gondolkodó ember nem hallhat „Istenről”, de mivel az Igazság teljes és mindent magába foglal, nem alkalmas vagy képes Istent közvetlenül vagy tapasztalat útján megismerni. Azt is mondhatnánk, hogy a centrális, vagyis az éleslátás „jang”, a perifériás látás pedig „jin” jellegű. Az értelem jang, hiszen az Én inkább a jinhez hasonlítható. (Noha magába foglalja a jangot, ezt jin módjára teszi)

A megvilágosodás vagy felébredés pillanata olyan, mint a legvégső „jin-jang” tapasztalat. Adomány, amelyet átveszünk. A végső önfeladás kitárja az ajtót a Kinyilatkoztatás előtt, amely előáll, hogy befogadjuk. Ez a jin elemi ereje. A jelenléte oly mérhetetlen erővel tűnik elő, mintha az elemi jang jelenne meg. A megvilágosodás ennek az egyesülésnek az eredménye, ezért tökéletesen teljes és végérvényes. Az esemény egy csillagköd, egy új nap születéséhez hasonló. Ez túlzó leírásnak tűnhet, amíg nem ismerjük fel, hogy nem a helyhez kötött, korlátolt „énünk” világosodik meg. Az Én ugyanakkor a Világ egyetem Egészének a Teljessége, ezért mások, akik eljutottak ebbe az állapotba, határtalansága miatt „ kozmikus tudatként” írták le az „eseményt”. Nem szabad elfelejtenünk, hogy ez az esemény hatással van az egész emberiség tudatosságára, még pedig sok ezer évig, és még annál is tovább, vég nélkül.

A bolygónkon megjelenő avatárok tudatosságának a hatása nélkül az emberiség már évezredekkel ezelőtt elpusztította volna önmagát. Ezért amikor Buddha saját tanításai értékét és nagyságát magasztalja, egyszerűen csak alázatos, és tényekről beszél. Ennek semmi köze az öndicsőítéshez. Minden élet fenntartójának a felismerése aligha lehet apró felfedezés. Minden bölcs ugyanarról tud, de másképpen, vagy talán más nyelvezettel fejezi ezt ki.

K: Az anyagi világ kérdéseinek megoldásához remekül használható értelem miért mond csődöt, sőt miért gátol a megvilágosodás elérésében?

Az ego/elme az érzékelés nyomán létrehozott lineáris, egymást követő logikai lépésekre, elvonatkoztatásokra, illetve a szavak, fogalmak és jelképek használatára korlátozódik. A fellogás folyamata által megengedett megértés mátrixa valójában egy ismeretelméleti alapállás, amely elsősorban meghatározásokra támaszkodik. Tehát magából a meghatározásból adódnak a korlátok. A meghatározás ügyes alkotás, egy meggyőzően alapuló jelképes ábrázolás. Szavak vagy hangok jelrendszerének a szerkesztési szabályai szerint nyilvánul meg, hogy szűkebb, pontosabban körülírt jelentést közölhesen. A nyelv annyira használható, amennyire pontos.

Valaminek a meghatározásához a gondolkodás elvont fogalomköreit kell igénybe vennünk. Osztályokat, nemeket és fajtaikat írunk körül. A szavakba foglalás és megfogalmazás ilyen módon gondos, fokozatos körülhatárolás az osztálytól a nemen és a fajtán át egy bizonyos egyedi dologig.

E tudati szint a 400-as értékeknél éri el csúcsát, ahol a 499-es az intellektuális lángelme szintje. Ennek a szintnek igen nagy az ereje. Létrehozza és fenntartja a modern tudományt, az ipart, a gazdaságot, még az űr- és a biológiai kutatást is. A neandervölgyi ember észjárásától a 400-as szintig csakugyan hosszú út vezetett. Korunk társadalma a 400-as szinten él – az egyetemek, az internet, a hírlapok, az elektronikus hírközlés világában –, de a felébredés egy másik dimenzió állapota, amely korlátlan, túl van a formán, és mindent magába foglal.

A nyelv és a fogalmak rendkívül körülhatárolt, jól elkülöníthető formákból épülnek fel. Bár ez az általános jellemző szembetűnő, következménye jóval messzebbre mutat és szövevényesebb, mint hogy könnyű lenne elmagyarázni. A gondolkodás/elme/logika korlátozottságának gyökerénél azzal a ténnyel találkozunk, hogy egy jelkép vagy szó nem ugyanaz, mint amit jelöl (vagyis a térkép nem azonos a területtel).

A Valóságban minden tökéletesen és hiánytalanul azonos önmagával, és önálló léttel bír. Pontosan és csakis az, ami önmaga alapvető önazonosságában, ami kizár minden melléknevet, határozószót, igét, névmást és tulajdonképpen még főnevet is. Az alapigazság felől nézve egy dologról csak azt mondhatjuk, hogy önmaga. A nyelv egésze ezért az észlelés egyoldalúságán és korlátozottságán alapul. Például, ha azt mondjuk, hogy nagyszerű ez a nap, az alapvető tény ennek épp az ellenkezője. Egy nap végül is csak egy meghatározott időtartam. Nem lehet milyensége. Valójában nem létezik olyasmi, mint „nagyszerű nap”. Ha megvizsgáljuk, kiderül, hogy kivétel nélkül minden meghatározás és megállapítás helytelen, ami nem szigorúan és alapvetően csak az önazonosságra korlátozódik.

Az egyén *nem* azonos egy osztállyal, de a nemmel vagy a fajjal sem. Ezek mind a gondolkodás fogalomkörei. A Valóságban saját létezésének hitelessége és önnön ragyogása révén, önmaga meghatározásaként és kifejeződéseként minden tökéletes. Tehát minden megjelölés félrevezető. A dolgok nem szavak vagy fogalmak. A megértés elmélyült szintjén minden nyelvi kifejezés és jelkép megtévesztő. Például az ember nem a mínusz harminc fokot mutató hőmérő miatt fagy halálra, hanem a hő hiánya miatt, amit megtévesztő módon „hidegnek” nevezünk. De az is megtévesztő, ha azt mondjuk, hogy valaki „halálra fagyott”. Az illető tulajdonképpen azért halt meg, mert leállt a szíve. De ez sem igaz. Azért halt meg, mert ha a szív leáll, nem jut az agyba oxigén, így nem tud lélegezni. Ám még ez is félrevezető, mert oxigén hiányában megszűnt a test kémiai reakcióiból származó energiatermelés. De ez sem teljesen igaz, mert ha az enzimek leállnak, az általuk katalizált vegyi folyamatok is leállnak. És még ez is megtévesztő, és így tovább. Végül úgy találjuk, hogy az illető teste azért halt meg, mert a benne tartózkodó éter-/élet-/energia-/szellemteste elhagyta.

Valójában egyetlen dolog vagy személy sem lehet melléknévvel jellemezhető. Voltaképpen még csak főnév sem lehet. Ami azt illeti, nem is tehet semmit. Az alapvető valóságnak az a korlátja, hogy egyszerűen csak „van”. Sőt kimondottan csakis az lehet, ami, és semmiféle leíró kifejezés nem illik rá.

Az elvonatkoztatásoknak nincsen létük vagy valóságuk. Nem képesek „lenni”. Minden minőségjelző érzékelésen alapuló találmány, ténylegesen egyik sem létezik. Az érzékelés és az elméműködés – ezáltal minden hitrendszer – akadályainak az eltávolításával a Valóság magától értetődővé válik.

K: A hit is akadályt jelent?

V: Igen és nem. A hit a kizárólag tapasztalat útján megszerezhető tudást helyettesíti. Mondjuk egy utazó hite és ismeretei alapján úgy véli, hogy létezik egy ország, amelyet Kínának neveznek. Ez a hit elégséges alapot ad a cselekvéshez. Az utazó először csak hall Kínáról, majd olvas róla. Ezen a ponton „ismeretei vannak Kínáról”. Miután valóban megérkezik Kínába, ott él és emberekkel találkozik, az utazó valóban „megismeri” az országot, és nem csak „ismeretei lesznek róla”. Ha ez megtörtént, az utazónak többé nincs szüksége arra a hitre vagy vélekedésre, mely szerint Kína csakugyan létezik. A sikeres cselekvés tehát a hihető hittel veszi kezdetét.

A legtöbb embernek sok vallásos hiedelme van, amelyekben hisz, és útmutatást talál. De amíg nem derítjük ki pontosan igazságszintjüket, nem tudhatjuk biztosan, hogy nem téveszmék vagy féligazságok-e. A spirituális tévedések nagy része tartalmaz valamennyit az igazságból, amely aztán elvész a félreértelmezések és szándékos torzítások között. Az „Ölj meg egy komcsit Krisztusért!” vagy „Vedd el egy hitetlen életét Allahért!” felszólítások meglehetősen távol esnek a spirituális igazság szellemétől, de nemzedékről nemzedékre mégis emberek milliói fogadják el újra és újra.

A téveszmékre érzelmek és indulatok rakódnak, amelyek még vonzóbbá és meghatározóbbá teszik ezeket az emberek gondolkodásmódjában. A vallás képtelenségei csak azért jutnak befolyáshoz, mert „vallásosak”. Például 1212-ben egy európai fiúnak látomása volt, amelyben felszólítást kapott, hogy gyerekek serege élén vezessen keresztes hadjáratot a Szentföldre, és szabadítsa fel a hitetlen muszlimok uralma alól. (Arra a kérdésre soha nem kaptunk választ, hogy miért érdekelné Istent, ki milyen földbirtokot kormányoz.) Az „ártatlan gyermekek” és a „vallásos látomás”, no meg „a Szentföld megmentése” hősiek eszméjének keveréke lelkesedéshullámmot indított el. A gyerekek keresztes hadjárata irtózatot váltott ki. Ezrével haltak meg az időjárási viszonyok, kimerültség, betegség, alultápláltság és más szörnyűségek miatt. Az életben maradt néhány ezer gyerek közül egy sem jutott el a Szentföldre, és végül foglyul ejtették, és rabszolgának adták el őket. A borzalmas esetre a hit és a vakbuzgó vallásosság adott okot. Ez a katasztrófa mégis eltörpül az emberiség teljes történelme mellett, amelynek során egész földrészeket, népeket, civilizációkat és számtalan embert irtott ki a tévhiten alapuló vallásos buzgalom.

Szükségünk van tehát hitre és meggyőződésre, hogy elinduljunk az úton, de az igazolható tudást sem nélkülözhetjük, ha végig akarunk menni rajta. Iránytű vagy helymeghatározó nélkül az egyszerű tengerész a tenger fenekén végzi.

„Kevesen vállalkoznak az útra, ám még kevesebben vannak azok, akik sikerrel is járnak” – jelentette ki Buddha. (Krisna ugyanezt mondta a *Bhagavad-gítában*.) Az egész emberiség sikere és boldogulása érdekében beszéltem minderről, amelynek történelme egészen a legutóbbi időig meglehetősen vészterhes volt.

K: Gyakran úgy beszélsz az emberiségről, mintha a saját gondod vagy önazonosságod volna. Miért?

V. Ha teljesen felvállaljuk magunkat, az egész emberiséget vállaljuk fel. Az Én mindenkiben ugyanaz az Én, a társadalom pedig a kollektív egót jeleníti meg. Ha végigtekintünk az emberiség egészén a történelem korain át, végigfutunk a tudati skálán. Ha az emberre nézünk, fájdalmat, bánatot, reményvesztettséget, csüggedést, büntudatot, megbánást vagy sajnálkozást érzünk. Nyomorultnak, gonosznak, reménytelennek, siralmasnak és rémisztőnek látjuk. A múlt történései haragot ébresztenek.

A bátorság szintjén látjuk, hogy jobbra fordulhatnak a dolgok. Már nem vádaskodunk, megszűnik bennünk a gyűlölet és a félelem, és kilépünk az áldozat szerepéből, a gyengeségből, a fásultságból, és igyekszünk jobbá tenni a világot. Felhagyunk az önváddal és az önsajnálattal, és elismerjük erőnket. Az igazsághoz akkor juthatunk el, ha elfogadjuk, hogy az emberiség sokszor tévedett, és ennek tudatlansága volt az oka. A megértés révén megtanulhatjuk, hogyan lehetünk könyörületesek, és nekiláthatunk, hogy új összefüggések rendszerébe helyezzük az egészhez fűződő viszonyunkat.

Visszapillantva azt láthatjuk, hogy az emberiséget rabszolgaságba taszította és lealjasította tudatlansága, amely oly sok századon át csupán a 190-es tudati szinten uralkodott. Ma azonban, a jelenlegi 207-es szinten az emberiség jövője igen csak másnak ígérkezik, mint amilyen a múltja volt. Tudatosságunkban mindannyian eljuthatunk arra a szintre, amely az életet és a szeretetet támogatja. A múlt nagy szellemi vezetői és szentjei valójában csak ennyit kértek tőlünk. Még Freud szerint is az az ember sorsa, hogy képes legyen dolgozni és szeretni. Carl Jung pedig hozzátette: „és birtokba vegye saját valóságának spirituális igazságát”.

Az érzékelés korlátai miatt az emberiség nem tudja, hogy a sötétség korszaka csak 1986-ban ért véget, amikor az emberiség tudati szintje történelmében először jutott át a negatív irányultság és becstelenség tartományából a 200-as érték ál-

tal jelölt kritikus határvonalon a becsületesség, őszinteség és igazság tartományába.

K: A vallás és a spiritualitás tehát nem gyakorolt számottevő hatást a társadalomra?

V: Az emberiségnek nem az a gondja, hogy nem hallott a spirituális igazságról, hanem az, hogy nem értette meg. Ezért igyekszünk tisztázni és elmagyarázni. Egy könyvnyi szó kell ahhoz, hogy elmagyarázzuk azt, ami szavakkal kifejezhetetlen.

A számszerűen meghatározható és az ezekhez kapcsolódó kifejezésekkel kiegészített tudati skála jelentőségét az adja, hogy ellenőrizhetően és kézzelfoghatóan jeleníti meg mind azt, ami korábban talán filozófiai vagy szociológiai közhelynek tűnt. Egyszerű számokat mindenki megért, de az emberek látszólagos jámborsága ellenére csak kevesen fogják fel a legegyszerűbb dolgokat is, mint amilyen a pozitív és a negatív, a „helyes” és a „helytelen”, vagy az építő és a pusztító jelleg közötti különbség.

A becsstelenség annyira összefonódott a társadalom szinte minden vetületével, hogy az átlagember számára észrevehetetlenné vált. A farkas a hazafiasság, a jogos igazságszolgáltatás és az olyan meggyőződések báránybőrébe bújt, amelyek az ezekhez hasonló kijelentésekben és jelmondatokban nyilvánulnak meg: „ez csak üzlet”, „a cél szentesíti az eszközt”, „a társadalom bosszúért kiált”, „az embereket félelemmel és fenyegetéssel lehet a leghatékonyabban irányítani”, „a drogok ellen harcolni kell”, „az üzletben csak a pénz számít”, „ha üzletről vagy kormányzásról van szó, a hazugság megbocsátható”, „a büszkeség érték”, „a materializmus és a haszonelvűség felment minden alól”, „ha máshogy nem lehet kicsikarni az ítéletet, hamisítsuk meg vagy hallgassuk el a tényeket”, „ha nyersz a választáson, nem számít, hogy csaltál”, „bármit ki-

nyomtatunk, ha attól eladható az újság”, „fontosabb, hogy igazat adjanak neked, mint hogy igazad legyen”, „a haszon végül minden tettet igazol”, „a törvény szellemének is árt, ha a törvény betűit az érvénytelenítésére használjuk”.

K: Miért oly elterjedt ez a negatív beállítottság?

V E felsorolás célja a tagadás megtörése volt. Jelenlegi társadalmunkban a tömegtájékoztató és bizonyos értékesítési módszerek igyekeznek fokozni és támogatni a negatív beállítottságot, és elsősorban a fiatalokat célozzák meg, akiket ilyen módon drogfogyasztásra, felelőtlen és erőszakos viselkedésre, öngyilkosságra, a törvények semmibe vételére, az áldozat szerepének eljátszására, a felelősség áthárítására és erkölcsi romlottságra buzdítanak. A média őszintétlenül állítja, hogy nincs ebben felelőssége. Káros befolyásukat sem ismerik el. Ha semmi befolyásuk nem volna, miért költenének a hirdető minden évben dollármilliárdokat a lakosságnak közvetített műsorokra? Ugyanilyen következményekhez vezetnek a nevetséges, öldöklő videojátékok is, amelyek hipnotikus állapotba taszítják az elmét, és az öntudatlanul programozáson esik át. Ez tesz tizenéveseket gyilkológépekké, akik „minden ok nélkül cselekszenek”. Egyes államokban van egy különleges nyílt idény fiatalkorúak számára, amikor „szórákosból” puskával és távcsöves tüzelőállásokból prérikutyára, galambra vagy mókusra vadászhatnak.

Senki számára nem könnyű embernek lenni, és sokan szemellenzővel élnek, hogy ne kelljen szembesülniük a nyilvánvalóval. A negatív tartományt az igazságtól elválasztó küszöb felé a tisztesség helyreállításával tehetjük meg az első lépést. Ez akkor sikerülhet, ha lerántjuk a farkasról a báránybőrt, és felismerjük, hogy nem „sportról”, nem „csak üzletről” és nem az „emberek igényeiről” beszélünk. Mindebben a társadalom egyszerre tettes és áldozat.

K: Nagy figyelmet szentelsz ezeknek az ügyeknek.

V: Az *Erő kontra erő* egyik lényeges témája, nevezetesen a „kritikuspont-elemzés” miatt. Az igen összetett rendszereknek van egy adott pontja, amikor csekély mennyiségű energia felhasználásával is jelentős változást idézhetünk elő. A hatalmas óraműveknek van egy gyenge pontjuk, és az arra gyakorolt enyhe nyomás is megállítja az egész szerkezetet. Egy nagyméretű mozdonyt is feltartóztathatunk, ha tudjuk, hogy pontosan hová kell tennünk az ujjunkat. Az emberi társadalom hatalmas óraművének is vannak ilyen pontjai, amelyek enyhe nyomással jelentős változások érhetők el.

Érted, milyen hatása lehet ennek a nyomásnak? Képzeld el, mi történt volna, ha Franklin Delano Rooseveltt rokkant lábánál vagy a második világháború küzdelmeinek a tetőfokán Harry Truman vagy Winston Churchill határozatlanságainál alkalmazták? Akkor a világ e három vezetőjének az alakja volt a kritikus gyülekezési pont, amely megmentette a szabad világot. Hitler több alkalommal is csupán hónapokra volt a háború megnyerésétől.

K: Miért ilyen fontosak a társadalmi kérdések?

V: A becsületesség erő. A negatív dolgokat akkor utasíthatjuk vissza, ha előbb feltárjuk őket. Például, ha a sajtó valaha tisztességes volt, sarkon fordulhat, és ismét az lehet. II. János Pál pápa nagyszerű és lelkesítő példa volt a világ számára, mert visszaszerezte spirituális becsületességét azáltal, hogy beismerte a hibákat, amelyek felvállalása magasabb spirituális szint elérésére és a valódi erő visszanyerésére ösztönözte. II. János Pál így nemcsak jelképesen, hanem a szó szoros értelmében is azt az igazságot tükrözte a világ számára, hogy a sötétség kora véget ért.

K: Miért találják olyan nehéznek az emberek a változást?

V: Mert a személyiségükkel azonosulnak, ami olyan lehet, mint a függőség. A stílusok divatosak, népszerűsítik és magasztalják őket. Mindegyiknek megvannak az előnyei, amelyekkel hatást érhetünk el és befolyásolhatunk másokat. Valamilyen titkos elégtétellel vagy kielégüléssel jár, ha szegény önfeláldozók vagy vesztesek vagyunk. Mindenféle külső jegy egy bizonyos reakciót kíván kiváltani a társadalomból. A társadalom felé mutatott arcunkkal befolyásoljuk mások véleményét, és kifejezzük álláspontjainkat. Ezeknek az énképeknek határozott karmikus alkotóelemük van, amely egyszerre egy önmagunk számára kijelölt szerep és egyben túljátszás is.

Ezekre a személyiségtípusokra hatást gyakorol a média, és ugyanúgy megvan a hasznuk, mint az áruk. Kifinomult sablonok, amelyek az adott kultúrába ágyazódnak, és idővel megváltoznak. A kemény fickó, a művelt világfi, a hódító, a két lábbal földön álló típusai mind társadalmi szerepek. A derék ember, a lázadó, a törvényen kívüli, a bandatag és a többi kivétel nélkül egy csoport azonosságtudatát fejezik ki. E divatok rabjává lesznek az emberek, ami olykor halálos szenvedélyükké válik. A veszélyt vonzó macsó mintaképe gyakran erőszakos véghez vezet. Az extrém sportok megszállottja egyre gyorsabban és gyorsabban hajt, mígnem a falnak ütközik. Szervesen hozzátartozik az összes ilyen mintaképhez a hössé válás vágya. Az emberek nagy becsben tartják a bálványukat, és összetévesztik magukat vele. Ezek tudattalan hatások és gyakran merev önmeghatározások, amelyek elutasítják a változást.

Tisztázásra szoruló kérdések

K: Mi az összefüggés spiritualitás és a tudat között?

V: A spiritualitás területe a tudat világa. Ezért a tudat természetének megértése elősegíti a szellemi fejlődést és evolúciót.

A spirituális előrelépéseket a tudat jellemzői teszik meg. Hatékonyságuk tovább fokozódik, ha felismerjük, hogy ezek nem személyes tulajdonságaink, hanem a tudat természetének a sajátosságai, és nem az „énhez” vagy közösleges „önazonosságunkhoz” tartoznak. A könyörületességből fakadó spirituális ösztönzés, megértés és tudatosság nem személyes sajátságok, hanem olyan dolgok, amelyek lényegük eredendő tulajdonságai révén katalizátorként hatnak. A spirituális indíttatás és szándék hozza működésbe őket. Valójában Isten kegyelmének a jellemzői, amelyek a kereső szabad akaratának a hozzájárulásával lendülnek mozgásba. Megjelenésüket az alázat segíti elő, valamint az ego/elme hiúságának, uralmánának és „tudásába” vetett hitének feladása.

Az ego/elme valójában csak ismeretekkel rendelkezhet; a szó teljes értelmében nem tudhat semmit, mert ehhez azonosnak kellene lennie azzal, amit állítólag tud.

K: Mit értünk a „misztikus” kifejezés alatt?

V: Tulajdonképpen a szellemi tudatosság minden állapota misztikus, mert mélyen személyes és átalakító hatású élmény, de nem osztható meg másokkal tárgyilagossá, racionális

vagy (hitetlenkedők esetében) meggyőző módon. Minden mely, nehezen megragadható vagy jelentős tudati élmény a tudat nem lineáris szintjein tapasztalható. Ezeket nem lehet leírni a szokványos newtoni, ok-okozati összefüggésekre korlátozódó lineáris valóságparadigma keretein belül (amelynek felőli határa a 499-es értéken meghatározható tudati szint). A megszokott világ a forma korlátok közé zárt szintjére szorítkozik, amely a nyelvben és a mechanisztikus determinizmusban fejeződik ki. A spirituális tapasztalatok világai túlmutatnak az értelem szűk valóságképén; ezért a közönséges ego számára nem tárhatják fel értelmüket és valóságukat.

Az élet legmélyrehatóbb és legjelentősebb tapasztalatai valójában a nem lineárishoz kötődnek. Az erőszak lineáris; az erő nem lineáris. A jelentés tölti meg erővel és alakítja át az ember életét, a tények pedig csak attól függően számítanak, hogy mit jelentenek. A boldogságnak semmi köze a tényekhez, mert az a hozzáállásunkból fakad.

K: Mi a spirituális keresés lényege?

V: Leegyszerűsítve azt mondhatnánk, hogy az érzékelés által teremtetett lineáris, egymásra következéseket megjelenítő kettősség korlátainak a meghaladása, hogy feltárjuk a Valóságot, amely nem lineáris, tehát nem a kettősségek valósága.

A tudati skálán azt láthatjuk, hogy a 200-as alatti leggyengébb szintek az erő helyett az erőszakra támaszkodnak. A Valóság felé közeledve az erő logaritmikus léptékben exponenciálisan növekszik. A 400-as értékek szintjei a newtoni paradigma által elérhető fejlettség csúcsának tartományát jelölik, és a fizikai világ alapos ismeretére utalnak. A tudomány egyedülálló az anyag világának megértésében és befolyásolásában. A tudomány eljuttat minket a Holdra, de csak az emberi tudat adhat értelmet és tulajdoníthat jelentőséget ennek a teljesítménynek. Ugyanígy elmondható, hogy nem a szám-

adatok és a statisztikák tesznek boldoggá, hanem az, amit jelentenek.

K: Hol keressük a Valóságot?

V: Az életet kizárólag a tapasztalat szintjén éljük, és nem máshol. Minden tapasztalat szubjektív és nem lineáris, ebből következően a lineáris, az érzékelés és az egymást követő események által körvonalazott „valóságról” is csak szubjektív tapasztalatunk lehet. Az „igazsághoz” minden esetben szubjektív következtetés útján jutunk el.

Miután megértettük, hogy a lineáris, érzékelés által közvetített világ jelentőségét és fontosságát csupán szubjektív tapasztalatunk határozza meg, a keresés „odakintről” belülré tevődik át. A világi ember számára a siker olyasvalami, ami „odakint van”, amire „szert tehet”, és amit „meg kell szereznie”.

A tapasztaltabbak és érettebbek számára bölcsességük nyilvánvalóvá teszi, hogy a boldogság forrása a tapasztalás belső, szubjektív világában van, amely a belső tulajdonságok, a jelentés és az összefüggések eredménye.

K: Hogyan jutunk el a jelentéshez?

V: Az élet értékét a jelentése adja, amikor pedig az élet élvezeti értelmét, annak öngyilkosság lesz a következménye. A jelentés az értékből fakad. Amikor ráébredünk, hogy nem az élet tényein vagy eseményein, hanem az általuk hordozott jelentésen múlik az örömünk, érdekelni kezd a filozófia. Ez a legmagasabb szint, amelyre az értelem törekedhet, ebben a tartományban a jelentést és az abból adódó szövevényes következtetéseket vizsgáljuk. A filozófia igyekszik meghatározni összetevőit, és megmagyarázni, miként jut el az ember a jelentés megértéséhez. Ez a vizsgálódás elvezet az ismeretelmélethez, vagyis az emberi megismerés mikéntjét kutató tu-

tanmányhoz, amely felveti a kozmológiát, ami pedig azt igyekszik meghatározni, hogy mit is ismerhetünk meg. Az ismeretelmélet és a kozmológia után megjelenik a teológia, amely kifeszíti a lineáris értelmet, hogy megpróbálja felfogni az Istenség nem lineáris Valóságát.

Az elvonatkoztatás következő szintjére lépve eljutunk a metafizikához, amely a nem-kettősség Valóságával foglalkozik, és a spirituális igazság birodalmaként ismét a szubjektív élményre fektet hangsúlyt. A „metafizika” szó egyszerűen annyit jelent, hogy a „fizikain túl”. A metafizika által érintett valóságokon túl a hagyományosan misztikusnak nevezett tapasztalatok szintjei következnek. A misztikus élményeken túl az Éberség állapotába jutunk, amit hagyományosan Megvilágosodásnak neveznek. A megvilágosodás állapotai Isten jelenlétének tudatosságától a szellemi fejlődés végső beteljesedéséig tartanak, ahol teljesen elhagyjuk az Istentől különálló én és Isten kettősségét. Végül felismerjük, hogy csak a tökéletes Egység létezik, és az Én és forrása egy és ugyanaz.

A Korlátlan, Végső Lehetőség a Létezés Valósága. „Minden Létező” tehát eredendően isteni, máskülönben egyáltalán nem létezne. Az isteniség tiszta kifejeződése a szubjektivitás. Ha én létezem, akkor Isten Van.

A megvilágosodás igazolja, hogy a létezés teljessége nem csak a Teremtés eredménye – maga a létezés sem más, mint a Teremtő. A teremtett és a Teremtő azonos. Amint eltűnik az érzékelés által létrehozott hamis kettősség, a Valóság igaz természete nyilvánvaló és kézenfekvő lesz. A gondolkodás megtevesztő alany-tárgy alkotmánya többé nem osztja Teremtőre és teremtettre a Valóságot. A tiszta szubjektivitás nem-kettős valóságában minden káprázat szertefoszlik.

A lét és a teremtés egészének a lényege a szubjektivitás állapota. Isten a szubjektivitás önvalója. Ami tudatában van a létezésnek, az nem más, mint a bennünk lévő Isten jelenlétének a tudatossága. Ezzel a felismeréssel megoldottuk a kereső

és a keresett azonosságának spirituális talányát – lényegében a szubjektív keresi a szubjektívet. A szubjektívnek és objektívnek nevezett ellentétpár kettősségének a látszatát keltő illúzió eltűnik. Az emberiség legnagyobb ellentmondása az, hogy érzékeléstől függősége kizárja, hogy tisztában legyen igaz valójával.

A megvilágosodással eljön egy szívderítő pillanat, mintha visszatérnénk a mélységes meghittségbe. Egy röpké másodpercre felrémlik, hogy elfelejtettük, kik is vagyunk. Ez a felébredés az érzékelés hatalmának a következménye. Erre utal képeletesen a Teremtés Könyve az egymással szembenálló jó és rossz érzékelésének uralma alá vető alma megízleléseként. A szubjektivitás ártatlanságát nem fertőzte meg a szembeállítás, ami a tévelygések szüntelen szenvedésére kárhoztatta az emberiséget. Isteni közbeavatkozás nélkül nem térhetünk vissza a Valósághoz, így az emberiség megszabadulása csak Isten kegyelme révén lehetséges.

K: Isten felismerése „személyes” vagy „személytelen” élmény?

V: Noha Isten jelenlétének a felismeréséhez vezető utat mindaddig a tudatosság szintjein át vezető fejlődésként mutattuk be, ez csupán azért volt így, mert ezt a megfogalmazást választottuk, hogy érthető legyen az átmenet. A tudati szintek azokat a vidékeket írják le, amelyeken át kell kelniünk, de nem említik a szeretet és az odaadás elengedhetetlen tényezőit, amelyek elindítanak az úton, és igyekezetünk hajtóerejéül szolgálnak. Innen származik a tartós erőfeszítésekhez és állhatatos elkötelezettséghez szükséges energia. Vagyis ha van autónk és térképünk, de nincs benzinünk, tehát nem rendelkezünk a szükséges erő- és energiaforrással, a jármű nem indul el. Keressük az úti célt, mert valami arra hajt, odavonz. Az utat Isten kegyelme, a Vezető és Gondoskodó Szentlélek világítja meg.

Az Érzékfeletti Istene és a Gondviselés Szeretetének Istene végül eggyé olvad a Legfőbbben. A szeretet Egyesülése az emberi sors beteljesülése és az üdvözülés lényege. A szeretet elhárít az út és a cél.

Ha spirituális keresésünk alapvető mozgatórugója nem a lellemi nagyravágyás (hogy eljussunk valahová), hanem a Szeretet útjában álló akadályok fokozatos elhagyása, később nem jelenik meg az úgynevezett „spirituális ego” gátló tényezője. Egy adott tudati szint nem jobb, mint bármely másik, mindössze azt a szintet fejezi ki, amelyen munkálkodunk. Az alap teszi lehetővé, hogy az építmény a magasba nyúlhasson, és a katedrális építése a felszenteléssel fejeződik be.

K: Hogyan számolhatjuk fel az akadályokat?

V: A spirituális gyakorlat, amely legnyilvánvalóbban az odaadás útján jelenik meg, a Szeretet előtt álló akadályok eltávolítása. Ezek az akadályok az érzékelés tévedéseiben gyökereznek, amelyek a szembeállítás miatt jelennek meg. A szembeállítás hozza létre az „ellentétek illúzióját”, és ez tehető felelőssé érte. Az ellentétek a merev véleményalkotásból jönnek létre, aminek az ego önteltsége az oka. Ezt az önteltséget az tartja fenn és táplálja, hogy az ego hajlamos túlértékelni és féltve őrizni, amit a „magáénak” vél. Ha valamit a „sajátunkként” jelölünk meg, becsben tartott szemponttá válik, amely megtöri a valóságot, akár a prizma a fényt, és eltérésekre, felosztásokra és szembenálló nézetekre szakítja. Az egy így válik a sok káprázatává. Az „én” érzete ezután megint azonosul ezekkel a nézetekkel, és a „saját” valóságaként védelmezi őket. Miután megreked a szembenálló ellentétek kettősségénél, az ego/elme csapdába kerül, és nézeteit kivetítve tárgyiagos valóságnak tekinti azokat.

Mivel tagadja, hogy mindez az ő műve, az ego/elme saját kivetítései áldozatává válik. A létezés tudatával járó valóság-

érzetet immár a „kinti” eredetűnek tartott kivetítéseknek tulajdonítja, és a képzelet létrehoz egy „objektív valóságot”, amelynek eredeti forrásáról elfeledkezett. Ezt a felejtést aztán még inkább elmélyítik a tagadás, az elszigetelődés, az elfojtás és a kivetítés jól ismert pszichológiai mechanizmusai.

Mivel nem ismeri el értelmi szerzőségét, lemond az erőről az érzékelés útján teremtett, téves valóságfelfogásért, és ezzel fogva az „okok” magyarázzák a jelenségeket, amelyek előidézését letagadja. Minthogy a valóság szembenálló kettőségeként érzékelt képzetek szűrőjén keresztül értelmezi a tapasztalatokat, az érzékek alátámasztják a rajta kívül állóként kivetített képzeteket és jellemzőket. A fizikai világot a megtapasztalójától különállónak mondja. Meggyőződését visszatükrözik benyomásai, és az érzékelés szüleményei, alakzatai szerint osztályozza és értelmezi őket, amelyek megegyeznek a benyomások önálló azonossággal rendelkező és körültekintően, egyedien elnevezett tárgyaival. A nyelv ilyenformán érvényt szerez az érzékelt világnak, és kifinomult módon megszilárdítja megjelenési formáját. Így az önkényesen kiválasztott pontokból, a pontok közötti képzeletbeli távolságokból, síkokból és kiterjedésekből, valamint az idő és a tér illúziójából létrejön egy „objektív” világegyetem.

Az ego/én elkülönültnek tapasztalja magát saját teremtményétől, hogy kivetíthesse a káprázat világát. Minél távolabb érzi magát Istentől, annál nagyobb a fájdalma. Ennek következtében az én már a megsemmisüléstől, a haláltól fél, vagy ami még rosszabb, talán örök szenvedés vár rá egy haragvó, bosszúálló Isten kezei között, akit feldühítettek bűnei. Az érzékelés alsó szintjein az ego minden figyelmét a negatív energiák kötik le, amelyek a legalsó szinten a saját magáról alkotott elképzeléseivel azonosak. Ekkor a legszörnyűbb kivetítéseitől retteg, és pokol és menny kettősségével viaskodik.

Az ember tehát nem egy félelmetes „külvilág” áldozata, hanem létrehozója. Ezek a képzelgések még csak nem is sze-

mélyesek, csupán a tudati mezők kölcsönhatásának a következményei, amelyek rejtett attraktormezői meghatározzák mindegyik tudati szint tartalmát. Az ego végső győzedelmeskedése az a meggyőződése, hogy a saját kivetítéseivel alkotott valóságot „Isten teremtette”. A vallás igazságát így fedi el a vallásos babona, a félreértelmezés és a tévhit. Feltétlenül tudnunk kell, hogy ami Istentől való, az békességet, ami pedig nem, az félelmet teremt.

K: Hogyan kerülhetjük el ezt a hibát?

V: Korunk világában pillanatok alatt meghatározhatjuk bármely kijelentés vagy tanítás igazságszintjét. Az ego sok meggyerő szöszólót hozott létre. Segítségünkre lehet az is, ha emlékszünk rá, hogy a Valóság túl van a formán, és meghatározhatatlan.

K: Korábban említetted az egyszerűség útját. Mit értesz alatta?

V: A sürgő-forgó világban élő átlagember számára rendszert nem járható a spirituális kereső komoly követelményeket támasztó és rendkívüli elkötelezettséget feltételező útja. Ez azonban nem jelenti azt, hogy más célt kell kitűznie, csupán a módszereket kell leszűkítenie a mindennapi élet igényeinek megfelelően.

Igazán nem fontos megérteni a beszélgetések és fejtegetések tartalmát, amelyek elsősorban azért hangzottak el, hogy az emberi tudat kevésbé ismert területeinek tolmácsoljuk értelmüket. A jelentős szellemi fejlődéshez csupán egyetlen egyszerű eszközre van szükség. Mindössze annyit kell tennünk, hogy kiválasztunk egy számunkra vonzó spirituális elvet, majd életünk minden területén kivétel nélkül, kívül és belül egyaránt alkalmazni kezdjük. Így például választhatjuk

a kedvességet, a könyörületességet, a megbocsátást, a megértést vagy a bírálathoz való elfogadást. Választhatjuk a feltétel nélküli szeretetet, vagy azt, hogy minden körülmények között az élet ártatlanságának az észrevételére törekszünk. Bármit választunk, rendületlenül kitartva és kivétel nélkül mindenkinél alkalmaznunk kell, önmagunkat is beleértve. Ez a gyakorlat megtisztítja a szellemet, mert a vizsgálat előterébe helyezi az eme spirituális elvek érvényesülése előtt álló akadályokat.

A spirituális cél elérése érdekében változtatni kell érzékelésünkön, ami aztán a megértés elmélyülését és felfogásunk átalakulását kívánja meg.

K: Mi lehet az átlagember számára valószínű spirituális cél?

V: A tudati szinteken minden előrelépés jelentős, és nagyon is megéri a fáradságot. Gyakorlatilag bárki elérheti a feltétel nélküli szeretet szintjét, ha a spiritualitás mellett komolyan elkötelezi magát. Ez a szint átalakító hatású, és innentől kezdve lazíthatunk, hiszen elértük a fő célt. A feltétel nélküli szeretet szintjének természetes velejárója a vágy, hogy tökéletesítsük ezt az állapotot. Ha elértük ezt a szintet, a szeretet legcsekélyebb tökéletlensége is elfogadhatatlan, és további flomításra sürget.

K: Mi a spirituális megtisztulás leghatékonyabb módja?

V: Összpontosítsunk a Szeretetre. Ez a legfenségebb út Istenhez, mindenütt jelen van, és bárki elindulhat rajta. Kezdetben a kettősség szerint fogjuk fel a szeretetet, vagyis az egyik oldalon az áll, aki szeret, a másikon pedig az, akit vagy amit szeret. Idővel nyilvánvalóvá válik, hogy a szeretet az élet szemléletének, megtapasztalásának és értelmezésének egy módja. Később pedig az, hogy ez egy létállapot.

Az élet a szeretet kifejeződésévé változik, és ez a szeretet vezet el a felismeréshez, hogy életünk maga a szeretet. A végző felismeréssel a szeretet isteni természete szellemi látássá változtatja az érzékelést, és Isten jelenléte Minden Létezőként nyilatkozik meg. A létezés egészéből lényege isteni természete sugárzik a teremtés formájában, amely Isten szerepének a megnyilvánulása.

K: A szeretet az odaadás útja. Ebből adódóan nem a leg-hatékonyabb?

V: A szeretet átalakít. Ereje félresöpör az útból minden akadályt. Egyszerre az út és a cél. Felébreszti a hajlandóságot, és képessé tesz az önátadásra. Gyümölcse a könyörületesség és a megértés vágya. A megértést megbocsátás követi. A szembeállítással felhagyva ráébredünk, hogy nincs mit megbocsátani. Megszűnik az ítélkezés, többé fel se vetődik a kárhoztartás és a gyűlölet lehetősége. Az ártatlanság szülte tudatlanságot látjuk az egyetlen „tökéletlenségnek”, amit meg kell haladnunk. Látjuk, hogy a Teremtés természete olyan, amilyen, és nincs mit helyrehozni benne.

K: A szeretet nem közönséges érzelem? Folyton róla beszélnek.

V: A szeretet szintje távolról sem az emberiség jellemző tudati szintje. A világ lakosságának hetvennyolc százaléka áll a 200-as érték (alapvető becsületesség) szintje alatt, tehát a negatív tartományra összpontosít. A bolygó lakosságának mindössze két százaléka éri el a feltétel nélküli szeretet szintjét, amelyet „szeretetteljességnek” lehet nevezni.

A szeretet egyfajta tudatosság, hozzáállás, összefüggérendszer az élet megértéséhez. A szeretet a Valóság legfőbb mozzanata, a Szellem egysége és lényege. A szeretet megta-

gadása Isten magtagadása. A szeretetet a szembeállítás és az ítékezés fedi el. A társadalom túlnyomó része nem tekinti ésszerűnek, hogy a szeretetből kiindulva hozzon döntést vagy cselekedjen. Az ország lakosságának egész rétegei tartják a gyengeség jelének embertársaik szeretetét. Valójában az emberiség a maga hasznát, önérzete fenntartását, javait, hatalmat és a bosszú és megtorlás eszközeként szolgáló büntetés jogát akarja.

Az Egyesült Államok, azaz a „szabadság” földje több embert és lakosságának nagyobb hányadát zárja börtönbe, mint Kína kivételével bármely más ország. A társadalom „hadt üzen” problémáinak, amelyek így természetesen megsokszorozódnak. Az erőszak hatástalan és gyenge pótlék az erő helyett. Ezzel szemben az emberek szeretettől és tisztelettől védekezve szinte bármit megtesznek, a félelem azonban csak kevéssé sarkallja őket. A tisztelet szülte hűség nélkül egyetlen tábornok sem parancsolhatja meg csapatainak az engedelmességet, a szeretet tiszteletnek nevezett tulajdonsága nélkül pedig zendülés és lázadás törne ki. Az erőszak csak ideiglenes megoldásokat szül. Minden birodalom elbukott, amelyben félelem uralkodott. Az Isten szeretete helyett a félelemre és bűntudatra építő vallások eredendően gyengék.

A szeretetteljesség egyfajta viszonyulás a világhoz. Olyan nagylelkű hozzáállás, amely látszólag jelentéktelen, de hatékony módon fejezi ki önmagát. Arra vágyik, hogy boldoggá tegyen másokat, vidámmá varázsolja a napjukat és könnyűsen terheiken. Az is felér egy kinyilatkoztatással, ha pusztán barátságosan és udvariasan viselkedünk mindenkivel, aki napközben az utunkba akad. A szeretetteljességgel szembeesülő emberek reakciójából kiderül, hogy ez nem köznapi hozzáállás. Sokan meglepődnek, sőt a végletekig meghatódnak. – Soha nem dicsér meg senki a munkáért, mindenki csak panaszkodik – halljuk majd tőlük. A legtöbben, akik a saját igényeikre és gáncsoskodó hozzáállásukra összpontosítanak,

szemléletmást észre sem veszik az élet jó oldalát, és képtelenek reagálni rá. Magától értetődőnek veszik mások szolgálatait, amire az a magyarázat: – Nos, pénzt kapnak érte, nem? (Ami aztán végképp mellékes.)

A társadalom jelentős hányada a szeretetlenség szintjén él és cselekszik. Az óriásvállalatokat és az állami szerveket csak működésük fagyos légkörével lehet jellemezni. Nem vetődik fel a hála érzése, de nem is tekintik olyasminek, aminek helye volna a társadalomban. A szeretetet „érzékenykedésnek” tartják, és lenézik. Tehát a társadalom párkapcsolatokra, az anyákra és gyermekeikre, vagy a kutya és gazdája viszonyára korlátozza a szeretetet. Férfiak esetében csak néhány területen van létjogosultsága a szeretetnek, megnyilvánulhat például a családjuk, a sport, a hazájuk vagy a kocsijuk iránt.

Az élet „gondoskodás” terén nyújt még széleskörű lehetőséget, ami társadalmilag elfogadott, és mindenki számára nyitott. A „gondoskodás” tág teret kínál a szeretet kifejezésére és kiszélesítésére. Az emberek azt mondják, hogy nem lelenek szeretetre, mintha ez olyan dolog volna, amit meg kell szerezniük. Ha nem fukarkodunk a szeretettel, hamar felfedezzük, hogy szeretettel vagyunk körülvéve, csak eddig nem tudtuk, hogyan juthatunk hozzá. A szeretet valójában mindenütt jelen van, mindössze fel kell ismernünk.

A világegyetem úgy válaszol a szeretetre, hogy megmutatja a szeretet túlsúlyát. A szokványos érzékelés elől rejtve van, de a tudatosságot a szeretetteljesség teszi kifinomulttá. A tudatosság képessége túlmutat az érzékeken és az érzelmeken. Ha megszüntetjük az emberszerű tulajdonságok kivetítését és a korlátokat, kiderül, hogy a Teremtés istenisége révén minden eredendően tudatos, és szeretetet áraszt.

Minden növény tudatában van környezetének, és tisztában van vele, ha csodálják és tisztelik, amit lényegéből fakadó tökéletessége és szépsége megismertetésével viszonz. Minden egyes növény egyedülálló, teremtképes műalkotásként

jelenik meg, és tökéletesen kifejezi lényegét. A Teremtés egészéből az isteni természet sugárzik azok számára, akik képesek látni. A természet olyanná válik, mint a gyerekeknek készült rajzfilmek, amelyekben a fák mosolyognak, az állatok beszélnek és a virágok vidáman hajladoznak. Az érzékelés megszűnésével a csodák világa tárul fel. Minden létező dolog tudatos, és a Teremtés Teljességének folyamatos megnyilvánulásaként ismeri fel magát.

K: Hogyan lehet részünk ilyen csodás kinyilatkoztatásban?

V: Egyszerűen a szándék révén, hogy kedvességgel, tisztelettel és figyelmességgel viszonyuljunk Minden Létezőhöz, minden részéhez, saját magunkat is beleértve. Azt látjuk, amiben hiszünk, és elfogadjuk, hogy vagyunk. A hála, a köszönet, a szelídség és a nagyrabecsülés önmagában is hatalmas átalakulást idéz elő. A világgal és az élettel kapcsolatos tapasztalataink teljes mértékben meggyőződéseink és szembeállításaink következményei. Isten iránti szeretetünk és tiszteletünk nyomán megjelenik a hajlandóság, hogy feladjuk mindezeket az előítéleteket, és az ebből eredő alázat feltárja számunkra a valóság pompázatoságát, ami az Én kinyilatkoztatása. A szeretet a bűbáj, amely tudatossá tesz. Végül a hit bizonyossággá válik, és ezért mondják, hogy megtalálja Istent, aki keresi Őt.

K: Alig teszel említést a fizikai testről. Mi a jelentősége a spiritualitás gyakorlatában?

V: A test a természet terméke, és az állatvilág része. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy a természet tulajdona, de kölcsönkaptuk egy időre. Csak átmenetileg létezik, ami nem indokolja a túlzott figyelmet vagy jelentőséget, amit neki tulajdonítanak. A kommunikáció képessége, tehát az információátadás és a

tudomás megosztása miatt hasznos. Ha megfelelően gondoskodunk róla, örömről lelhetjük benne, elvégezhetjük munkánkat és kifejezhetjük vele érzelmeinket. A lényegét tekintve ideiglenes dolog, egy tér- és időbeli észlelet vagy helyzet tapasztalata. Az érzékelés „önmagunknak”, vagy legalábbis a „hajátunknak” vallja. Ez az én meghatározásának jelentősen beszűkített és korlátozó meghatározása, amely a fizikai jelleggel és a formával azonosítja. Mint a természetben minden más élőlény, a test is válaszol a kedvességre, a tiszteletre és a figyelmességre. Gondját viselhetjük és imádhathatjuk, mint egy szeretett kis állatot, anélkül, hogy azonosulnánk vele, vagy túlságosan kötődni hozzá.

Az én és a test különbségének a tisztázásában az érzékek működésének kérdése az egyik legnehezebb rész. Az a tapasztalatunk és a meggyőződésünk, hogy ezek a fizikai testhez tartoznak. Bármilyen különösnek tűnik, az érzékszervi tapasztalás tulajdonképpen a testet működtető, belső energiatest láthatatlan birodalmában van. A fizikai test önmagában és önmagától semmit sem képes megtapasztalni!

Az érzékek tapasztalata (mint minden más tapasztalat) a tudat tulajdonsága, amely a fizikai test alakjában jelenlévő energiatesthez tartozik. Akinak volt már testen kívüli élménye, emlékezhet rá, hogy az érzékek minden fajtája a tudatossággal és az én érzetével összekötődő étertesthez társult. A látás és a hallás akkor sem szünetel, ha a fizikai test alszik vagy nincs eszméleténél. Az „én” tapasztalata a helyzet vagy mozgás érzetével együtt elvándorol a testből. Ebben az állapotban az „én” érzete az energiatestbe helyeződik, a fizikai test pedig egy „dolog” lesz. „Egy testnek”, és nem a „testünknek” látjuk.

Rengeteg ember számol be hasonló tapasztalatokról, ezért a jelenség természetét illetően általános az egyetértés. Gyakran halál közeli élmények idején is hasonló történik, amikor az „én” fényalagutakon halad át, emberekkel találkozik, kü-

lönféle színekkel találja szemben magát, majd vonakodva visszatér, hogy ismét beköltözzön a fizikai testbe. Tehát azt mondhatjuk, hogy a fizikai testben tartózkodunk, de nem a fizikai test vagyunk. A szellem, a lélek vagy az energia önkétségkívül a test lakója, és hajlamos egybeolvadni vagy összevegyülni vele, ezáltal elveszítve egyéni önazonosságát. Egyesek előre nem látott módon vagy akarattal könnyen elhagyják a testüket. Ami azt illeti, az asztrális kivetülés technikája tanítható. Aki szert tesz erre a készségre, szándékosan elhagyhatja a testét, és akár az általa választott helyekre is el látogathat.

A távolbalátás és a tisztánlátás az energiatest érzékelő képességének részleges kivetülése. A „tapasztaló” az a belső jelenlét, amelyet asztrál- vagy étertestnek, léleknek vagy szellemi testnek neveznek. A szellemi testet nem uralják fizikainak nevezett szokványos erők, ugyanis más dimenzióban vagy síkon létezik.

A szellemi testtel együtt utazik az elme is, és rádöbben, hogy különvált az agytól. A tudat nincs alárendelve a fizikai létnek, hanem attól függetlenül létezik. Lakhelyén azonban hajlamos a formával és meghatározott helyzetével azonosulni.

K: Mit lehet mondani a test megtisztításáról és sanyargatásáról?

V: Nincs mitől megtisztulni, legfeljebb a tévképzetektől. A vágyak meghatározott tapasztalatokra vagy érzésekre irányulnak, amelyeket a test által élhetünk meg, azonban nem a testtel, hanem az elmével van gond. Az elme próbálja előre kiszámítani és irányítani a tapasztalatot.

K: A fejlett szellemi tudatosság megváltoztatja a test tapasztalatát?

V A test tapasztalatának jellegében megjelennek változások. Általánosabb jellegű és kevésbé meghatározott lesz az elhelyezkedés érzete. Spirituális gyakorlatok végzésekor vannak időszakok, amikor a test már-már eltűnni látszik, mintha elfeledkeztünk volna róla. Olykor mintha igen erőteljes energia áramolna keresztül az idegrendszeren, amely különféle égető érzéseket okoz, mintha izzana az idegrendszer. Olyan időszaki is volt, amikor módfelett kellemes érzést okozva a kundalini energia áramolt fel a háton és a gerincen a fejbe és az agyba, majd lefelé a szívbe.

Előfordulhat, hogy megszűnnek a testi vágyak és elveszítjük érdeklődésünket a test iránt, ilyenkor a környezetünkben lévő emberek figyelmén múlhat a fizikai test életben maradása. Szembeszökő étvágytalanság és a testi érzetekkel szembeni közömbösség is kialakulhat. Megváltozik a látás, mintha mindent lassított felvételen látnánk. Elsősorban a perifériás, és kevésbé a centrális látásra támaszkodunk. Az idő megáll, ami a jelek szerint a meghatározott térbeli összefüggések elvesztésével áll kapcsolatban. A test mozgása bizonytalan.

Amikor felismerjük az Ént, nehézséget okoz a személyes névmások használata, és az, hogy minek nevezzük, amit a világ „ennek” nevez, hogy ez érthető legyen. Eleinte furcsa látni az embereket, akik úgy beszélnek a fizikai testhez, mintha azonosak volnánk vele.

A félelem és az ijedtség reflexei eltűnnek. Nehezebb értelmezni a lineáris gondolkodást, és megfejteti az emberek beszédét, ami beszélgetéskor késlelteti a válaszadást. Ez a késlekedés egy tudati folyamattal áll kapcsolatban, amely a lineáris feldolgozás nyelvét a lényeg szerinti jelentésére fordítja le. Ez a késés az állatok vagy az ember testbeszédének megértésénél elmarad. Talán azért történik így, mert a tudat a lényegre és a jelentésre, nem pedig a részletekre és a formára összpontosít, ugyanakkor természetes csendre hangoltságát is át kell váltania testközeli, részletezett hangokra.

A látszólagos történések és az Én nem különül el. Az „okokat” nem kívül keressük, és az úgynevezett „események” is annak eredményeként jelennek meg, ami bennünk van. Nem a világból eredeztetjük az okokat, hanem egyedül a tudattól.

Körülöttünk az embereket szemlátomást a lényegtelen és jelentéktelen dolgok hajtják, amelyekre sok energiát pazarolnak. A tudat efféle sajátságait úgy tapasztaljuk meg, mintha különálló egyének volnának, de a belső tapasztaló alapvetően mindenki benn ugyanaz az Én. A test olyan, mint egy társ, egy barátságos kis állat, amely mindenhova követ. Úgy tűnik, bízhatunk jelenlétében. Akár fájdalom és érzéstelenítés nélkül is áteshet egy műtéten. Továbbra is lehet testünk, és mi felelősek lehetünk érte úgy is, hogy nem tekintjük magunkat azonosnak vele.

Karma, guruk és bölcsek

K: Elmagyaráznád, hogyan fogod fel a karmát?

V: Minden gondolat és tett valamilyen rezgést vagy jelet sugároz, amely az illető energiatestéhez kapcsolódó magas frekvenciájú energiamintázat. Ez kölcsönhatásba lép a tudat tengerével, amely végtelenül sok hasonló, de más energiatestektől sugárzó mintázattal van tele. Ebből a bonyolult mintázatokkal teli, összetett tengerből válogatunk ki dolgokat, amelyek hatással vannak döntéseinkre és életünk alakulására. Az ismétlődő mintázatok megszilárdulnak, ezért meghatározóbbá válnak. Az ebből eredő kölcsönhatásokat egy molekula szerkezetéhez hasonlíthatnánk, ami meghatározza, hogy milyen más molekulákkal képes kölcsönhatásokba lépni. Bizonyos molekulaalakzatokkal tehát összeegyeztethető, másokkal pedig nem.

Minden ember energiateste magával hordozza addigi jeleinek mintázatait, amelyek idővel rögzültek, és hatással vannak döntéseire, viselkedésére, illetve vonzalmaira és ellen-szenveire. Ez az energiatest, az „én” érzetének székhelye, a fizikai testtől függetlenül létezik, amire mindenki emlékszik, aki elhagyta már valaha a testét. Ez a „karmikus test” a szem-beállítások jeleinek gyűjteményéből áll.

A tudat mezeje egymásra kölcsönösen ható, különböző szinten álló energiamezők végtelen tengere. Az egyéni lélek energiatestének a sorsa ezért az űrben lebegő tárgyéhoz, vagy a tengerben úszó parafa dugóéhoz hasonlítható, abban

az értelemben, hogy sajátos felhajtóereje határozza meg, melyik szinten megállapodva úszik.

A létezés nem anyagi birodalmai a tudat tengerének különböző frekvenciáján álló energiatestekből tevődnek össze, amelyek hajlamosak világokba telepedni. Minden ilyen világ egy attraktormező köré szerveződik. Amikor az energiatest vagy a lélek frekvencia- vagy mintázat-előzményeinek a gyűjteményével együtt elválnak a fizikai testtől, valamely vele összeegyeztethető mező vagy tartomány felé vonzódik. Ezek képezik a fizikai élet utáni lehetőségeket vagy választásokat a különböző szintek közül, mint amilyenek a poklok, a purgatóriumok, a pokol tornácai vagy a mennyek. Egyes lelkeknek nyilvánvalóan esélyük vagy lehetőségük van rá, esetleg az a sorsuk, hogy egy másik fizikai életet válasszanak. Ha a kineziológiai teszteléskor megkérdezzük, ez a szellemi valóság elég pontos leírása-e, „igen” lesz a válasz.

Az embereknek határozott véleményük van az ilyen dolgokról, és a reinkarnáció kérdése kedvelt vitatéma. Abban azonban minden vallás egyetért, hogy az energiatest sorsát a fizikai halál után ennek a fizikai életnek a tettei határozzák meg. A sors mindenekelőtt tehát a spirituális döntéseken és tetteken múlik, és nagy fontossággal bír a szándék, a felelősség és az Akarat jóváhagyása.

A spiritualitás szemszögéből gyakorlatilag egyáltalán nem számít, hogy megtörténik-e a tényleges fizikai testet öltés, vagy nem. Az energiatest sorsa és elvei ugyanazok maradnak, akár fizikai formában, akár az energia valamely síkján folytatódik létezése. Sorsunk nyilvánvalóan vagy jobbra, vagy rosszabbra fordul, ami a spirituális akarat korábbi választásain múlik. A tudat spirituális természetének vizsgálatai alapján úgy tűnik, hogy az újabb emberi, fizikai élet választásának lehetőségét az adott lélek sajátos mintázatai határozzák meg. Azonban ennél is fontosabb azon tényezők értelmezése és

megértése, amelyek a lélek/energiatest sorsát és létezésének fizikai halál utáni alakulását határozzák meg.

Az említett elemzés és spirituális kutatás arra utal, hogy sorsunk alapvetően azoknak az energiamezőknek az automatikus és személytelen következménye, amelyek a szellemi test aurájában kialakultak, azaz fizikai halálunk utáni sorsunk mindössze választásaink elkerülhetetlen következménye, nem pedig valamiféle tőlünk független alak, energia vagy hatalom által kiszabott jutalom vagy büntetés. Az én az Én végtelen tengerében egyedül saját lényege révén vonzódik sorsa felé. Ebben nyilvánul meg a Mindenható tökéletes igazságossága, amely teljes méltányosságot és elfogulatlanságot szavatol. Az ítélet tehát pusztán jelentéstani találmány (akár csak az ok-okozati összefüggések vagy a fototropizmus), és az elme emberi tulajdonságokat kivetítő szemléletének feltevéseiből eredő tetszetős „magyarázatként” szolgál.

Minthogy spirituális sorsunkat önközünkkel pecsételjük meg és tetteinkkel döntjük el, a teljes méltányosság elve alapján mindenki maga határozza meg a sorsát. Isten igazsága csakugyan tökéletesen beteljesíti önmagát. Az emberiségnek felelősséget kellene vállalnia a sorsáért, nem pedig Istent vádolnia érte, akit enélkül is annyit becsmérelnék. Isten szeretete valójában mindenkire egyformán ragyog, akár a nap. A megértés révén értelmet nyer a szellemi világ, és nem lesz semmi szükség babonás, emberi jellemzőket kivetítő kitalációkra és képzelődésekre, hogy magyarázatot találjunk rá.

A fentiek javarészt megegyeznek az emberiség által gyűjtött spirituális ismeretek és tapasztalatok többségével. Ha spirituális értelemben minden a Szabad Akarat következményeként történik, és nincsenek „erők”, amelyek bármiféle ezzel összeegyeztethetetlen dolgot „okoznának”, akkor tisztázódott a fizikai reinkarnáció kérdése. Ha bekövetkezik, akkor a spirituális akarat döntéséből és jóváhagyásával történik, és a „karmikus” hajlamok határozzák meg.

Minél jobban azonosul valaki a fizikai testtel és a földi élettel, annál erősebb egy újabb földi élet vonzása. Kézenfekvő, hogy az újra testet öltés iránti vonzalom a korábbi spirituális hibák jóvátétele vagy az azok miatti vezeklés vágyából fakadhat. Sok lélek csakugyan úgy dönt, hogy az egyedüli igazságos vezeklés az lehet, ha elszenvedi ugyanazt a sorsot, amelyet másokra kimért. Valóban azt látjuk, hogy lelkek milliói választanak olyan életet, amely szörnyű véget ér. Gyakran még a választott halál nem is annyira egyedi és különleges, hogy az a sejtésünk támad: a sajátos választásban minden bizonnyal erős karmikus ösztönző tényezők játszottak szerepet. Sok esetben az öngyilkosok is igen sajátos formáját és módját választják tettüknek, amely pontosan meghatározott jelentéssel bír.

Feltételezhetjük, hogy ha a lélek a fizikai világban és azon kívül, a fizikai és az energia síkjain egyaránt élheti életeit, az egymást követő életek szinte végtelen sorozata nagyon is valószínű lehetőség. Ez a szabályszerűség összhangban áll a régi bölcssek, a Védák, Krisna, Buddha és a hinduizmus tanításaival, és más ősi vallások tanaival.

Az igen fejlett tudatosság szintjein a megvilágosodott bölcssek képesek felidézni korábbi életeiket, amelyekből a beszámolók szerint jó néhány volt. Testen kívüli élmények közben is emlékeznek rá emberek, hogy azelőtt más fizikai testekben is laktak. A kisgyerekekben könnyen felidéződhetnek korábbi életeik, a kutatások szerint ez meglehetősen gyakori jelenség. Egy bölcstől megkérdezték, mennyire valószínűsége a korábbi testet öltések, és ő az válaszolta erre, hogy ugyanolyan valószínűsége, mint ez a mostani - nem jobban, nem kevésbé.

Az előző életek lehetősége iránti érdeklődés több mint az ego hiúságának vagy önzésének megnyilvánulása. Ennél is fontosabb azonban, hogy az isteni méltányosság mikéntjének megértése eloszlatja az ego természete körüli félreértéseket. Érthetővé teszi az olyan keresztény tanításokat is, mint „ki

mint vet, úgy arat”, „akinek vaj van a fején, ne menjen a napra”, „aki kard által él, kard által vész el”.

Jézus csak röviden szól a reinkarnációról, ami Máté evangéliumában jelenik meg (11:7-14 és 17:10-13), ahol kijelenti, hogy Keresztelő János személyében Illés tért vissza.

A kereszténység az erény, a jó választására fekteti a hangsúlyt, a bűn vagy a rossz ellenében, mert a lélek sorsa fontosabb, mint a reinkarnáció kérdése.

K: A spirituális sorsot vagy a karmát ezek szerint a választás és a személyes felelősség határozza meg?

V: A legfontosabb tényező a szándék és a spirituális akarat döntése. A karma jóga spirituális útja abból a meglátásból indul ki, hogy a meghatározott összefüggések és a gondolatok vagy tettek egy bizonyos szinten meghatározható erő vagy erőszak energiamintázatát hozzák létre, ami azt jelenti, hogy Istennek ajánlva minden cselekedet megszentelhető.

Még a legegyszerűbb tevékenységeket, például a krumplihámozást is lehet bosszankodva végezni – vagy örömmel, az élet iránti odaadással, tudván, hogy az élet által az életet támogatjuk. Hálából az élet adományáért Istennek ajánljuk fel ezt az életet teremtetése, vagyis minden élet önzetlen szolgálata révén. Ezzel a felajánlással elismerjük minden élet szentségét, és tisztelettel bánunk vele. Amikor megállunk, hogy egy gallyal talpra segítsük a tehetetlenül hátán vergődő bogarat, amely így folytathatja életét, erről az egész világegyetem tudni fog, és válaszol rá.

Ha elismerjük az élet értékét, és kiállunk mellette, azzal saját életünket támogatjuk, amely ugyanennek az életnek a része. A „lélek” kifejezés alatt általában véve az élet megtapasztalásának a képességét értik. Minden élőben az Én ragyog a létezés tudatosságaként. Az őz és az összes többi állat

ugyanúgy örömet leli az életben, mint az ember. Örömeik levezetésükből és az élet megtapasztalásából fakad.

Van egy ismeretterjesztő film a Peru vadonjaiban élő óriásvidrák életéről. Ezek az állatok saját területen élnek. A film egy magányos hím életét rögzítette, amelynek egy egész tava volt. Hónapokig élt egymagában, végül a film készítőjének türelme elnyerte jutalmát, mert egy másik vidra is megjelent a tóban. A film bemutatta a két magányos vidra találkozását és egymásra lelésük örömet, ami lenyűgöző volt. Boldogságukban vég nélkül bukfenceztek és együtt táncoltak, és örömeik bámulatosan nyilvánvaló volt azok számára is, akik semmit sem tudtak róluk. Akár rendelkeznek az állatok a lineáris logika és kísérő jelensége, a beszéd képességével, akár nem, ez igazán lényegtelen. Az a fontos, hogy azon a szinten, amelyen ténylegesen megéljük az életet (a szubjektivitás szintjén), az állatok tapasztalata és életöröme azonos az emberével.

K: Igaz az, hogy a kineziológia módszerével bárki kedve szerint hozzájuthat bármilyen információhoz?

V: Így igaz. Belső életünk voltaképpen nyilvános okirat, amelyhez bárki, bárhol és bármikor hozzáférhet. Semmit sem lehet eltitkolni, szabadon felfedhető minden. Ez nem tűnik különösebben meglepőnek a modern szoftverek korában, amelyek lehetővé teszik, hogy az egyéni internethasználó bármilyen fájlhoz hozzáférhessen és letölthesse azokat a világ bármely számítógépéről. Az interneten lévő összes információ nyilvánosan hozzáférhető. A legtöbb nyilvános és magántulajdonban lévő helyet, de még a köztereket is videokamerák lesik a nap minden órájában. Folyamatosan műholdak figyelik és rögzítik az ember minden ténykedését. Az ujjlenyomat nemcsak egyedi azonosító jelet hagy maga után, hanem kimutatható DNS-mintát is. A számítógépek nyomon követnek és elemeznek minden vásárlást és pénzügyletet.

A hitelintézetek részletesen feljegyeznek minden, pénzügyekkel kapcsolatos szokást. Úgy tűnik, hogy a titoktartás csakugyan egy letűnt korszak ábrándja. Egy becsületes ember mindezt nagyon is megnyugtatónak találja, mert így bizonyítható becsületessége és ártatlansága. A tisztességtelen vagy vétkes emberben azonban valószínűleg félelmet kelt ez a hír. Annyi bizonyos, hogy ebben és a következő korszakban egyaránt nincsenek titkok, és a számon kérhetőség sem vitás. Ez csak akkor lehetne másként, ha a világegyetemet igazságtalannak teremtették volna, ami viszont az Istenség természetének a kifejeződéseként lehetetlenség.

K: Szükségünk van gurura? Egyes szellemi hagyományok úgy tartják, hogy igen.

V: Mindenkinnek van már guruja – az Én. Isten Jelenléte mindenütt jelenvaló. A Kegyelem révén az isteni tudatnak a Szentlélek az a vetülete, amely mindenki számára hozzáférhető. Az ego meggátolja a belső Én tudatosulását, ezért a spirituális tanítón, az avatáron vagy a szellemi tanításokon keresztül kerülhetünk újra kapcsolatba az Igazsággal.

Szellemi fejlődésében a bölcs nagyobb utat tett meg, szorosabb kapcsolatban van az Énnel, és önazonosság-tudatát tekintve közelebb áll hozzá, ezért beszélhet, taníthat, segíthet és útmutatást adhat másoknak. Az emberekre lelkesítően hatnak a spirituális tapasztalatokról szóló beszámolók. A szellemi fejlődéshez mindig szabad akaratunk jóváhagyása szükséges. Az igazi tanító nem kényszeríti rá senkire az akaratát, de tudását mindenki vel megosztja, amiért nem kér semmit cserébe, mert amit ajándékba kapott, azt ajándékként adja tovább. Az átadott tanítás meghatározható szintje magas, ami önmagában is képes felgyorsítani a szellemi fejlődést. Egy nagy tanítást pusztán hallani is spirituális érdem következménye, és még ennél is üdvösebb a tanítás szerint cselekedni.

A Buddha állítólag azt mondta: „Ritka esemény a mindenségben emberi életre születni. Ennél is nagyobb ritkaság a dharmáról hallani. Még ennél is nagyobb ritkaság a tanítást elfogadni. Még ennél is nagyobb ritkaság a tanítások szerint cselekedni. És még ennél is nagyobb ritkaság megvalósítani a tanítások igazságát.” A megvilágosodásról hallani önmagában is az egyik legkivételesebb ajándék. Aki hallott már róla, soha többé nem éri be semmi mással.

Tehát maga az információ lesz a tanító, de hatékonyságához szükség van az egyén spirituális akaratának jóváhagyására. A spirituális értelemben érett tanító emlékszik rá, hogy a tanítvány gyakran lelkes, de tapasztalatlan. A járatlan hívet könnyen megtéveszti a magát vonzó színben feltüntető hamis tanító vagy tanítás. Ezért is olyan hasznos a guru útmutatása, aki eltereli a tanítványt a spirituális ámtítás és csillogás csalogató csapdáitól. A tanító szerepe az ösztönzés, az útbiztosítás és a tanítások igazságának bizonyítása személyes példáján keresztül, illetve az úton nehézségekkel küszködő tanítványok bátorítása.

Mindezen kívül a tanítások magyarázatával és helyes megvilágításával tehet még nagy szolgálatot. Sok ősi tanítás helyes és hiteles, de „sovány” és nem kielégítő, ami félreértelmezésekhez vezet. Nemcsak azért van szükség a tanítóra, hogy beszéljen az igazságról és megvilágítsa az utat a tanítvány előtt, hanem azért is, mert magyarázatokkal szolgálhat. Az igaz tanító megvilágosodása révén már teljes és egész, nincs szüksége tanítványokra, és egyáltalán semmire, amire követők révén tehetne szert. Nem akar uralkodni mások felett, és ebből következően nincsen szüksége semmiféle hatalomra vagy jelképre. Semmit sem jelent neki a csillogás, a gazdagság és a hivatkozás. A bölcslet nem vonzzák a világ kincsei vagy bármi más, ami illuzórikus és múlandó.

A tanító számára csak annyiban fontos a teste, hogy annak segítségével kommunikál másokkal a szokványos világban.

Iste tehát egy kommunikációs csatorna. A tanító minden esetben maga a láthatatlan Én. Nincs jelen valamiféle „személy”, az Énnak tehát nincsenek emberi sajátosságai. A tanító személyének csak az emlékei maradnak fenn, vagyis a társadalomban tanultak gyűjteménye, amelyek lehetővé teszik az érintkezést és a beszélgetést a hétköznapi világgal. Nem vonzza, de nem is taszítja a világ, sem a tartalma, sem az értékei.

Az érett tanító túllépett az üdvözültség kezdeti állapotát jellemző cselekvésképtelenség szakaszán, és a határtalan békeesség honában létezik. Ez érzelmektől mentes állapot, amelynek a mindentudás és a korlátlan teljesség bizonyossága a sajátossága. A tanító feladata abban áll, hogy a szavakkal ki nem fejezhetőt felfogható formában tolmácsolja, a formánélkülit a formával fejezze ki, és megpróbálja elejét venni a lehetséges félreértéseknek. Bár világi értelemben a tanító többé már nem „gondolkodik”, a tudás, amellyel a végtelenül szubjektívét érthető kifejezésekkel fordítja le, az ő adománya, és voltaképpen a Szentlélek egyik feladata.

A bölcs szavak nélkül is szolgálja követőit, mert a megvilágosodott tudat a saját rezgésének frekvenciáját viszi át az emberi tudat mezejére. Ez az egyik hatása és következménye az efféle tudatosságnak. Tanításához egy választás vezet, és egy megegyezés eredménye.

K: Hangsúlyozod, hogy mindig határozzuk meg egy tanító vagy tanítás igazságszintjét. Nem fogadhatunk el valakit tanítónak hitünk vagy jó híre alapján?

V: Egyáltalán nem. Az elme meglehetősen hiszékeny és rászedhető. Nem nehéz lenyűgözni, és könnyen áldozatul eshet a rábeszélésnek és a befolyásolásnak. Ne feledd, hogy az emberek túlnyomó része jóval a 400-as érték, az ésszerűség és az értelem szintje alatt áll. Könnyen befolyásolhatók érzel-

mekre ható érveléssel, nevetséges indulatossággal és jelmondatokkal. A bírók ártatlanokat ítélnék el, a szavazók pedig képtelen törvényekre mondanak igent, amelyek egyértelműen alkotmányellenesek. Már pusztán a hétköznapi ügyekben is ilyen komoly tévedések fordulnak elő, a spiritualitás vonatkozásában pedig az elme még kevésbé megbízható. Nincs semmiféle, tapasztalaton alapuló bizonyossága, amely alapján elindulhatna, ezért rendszerint vakon követi a társadalmi, nemzeti vagy családi példákat. Ezért a legtöbb ember spirituális vagy vallásos hitét születése helyszínének és kulturális hovatartozásának az „esetlegessége” határozza meg. Az ego „sajátjaként” fogadja el az adott hitrendszert, majd védelmezni kezdi. Az elme nem tudja megállapítani, van-e bármiféle alapja a hiedelmeinek. Emiatt túlságosan is védelmeznie kell azokat, mindenekelőtt azért, mert könnyen támadhatók, és a védekezés gyakran az elvakultságig fajul.

Az igazság a tapasztalaton alapul, és sohasem szorul védelemre. Pusztán tény. Ezért a „hívők” hangoztatják a leghangosabban és legharciasabban a nézeteiket. Az igazság őszinte keresője ezért jobban jár, ha óvakodik a hívők, az erőszakos hittérítők és a vakbuzgók befolyásától, bármilyen legyen is a meggyőződésük.

A meggyőződésen és tapasztalaton alapuló tudás nyugodt. Legfeljebb hív, de nem próbál rábeszélni. Valódi értéke és az igazság eredendő ereje révén vonz. Az igazság nem támaszkodik erőszakra, rábeszélésre vagy vitára. Kifejti az álláspontját, de nem próbál meggyőzni.

Az elme hiszékeny és gyanútlan, ráadásul egy „nem-igazság” uralta társadalomban él, ezért bámulatos áttörés és gyakorlatias adomány a spirituális kereső számára egy ellenőrizhető módszer felfedezése, amivel nemcsak megkülönböztethetjük az igazat a hamistól, hanem a tényleges igazságszintet is meghatározhatjuk. A történelem olyan korszakához érkeztünk, amely az iránytű vagy a távcső felfedezésének korához hasonlítható.

A spirituális tanítások kiértékeléséhez alapvetően két meghatározás is elegendő, az egyik a tanító, a másik pedig a tanítások értékét állapítja meg. E két számérték rendkívül értékes alapot ad megértésükhöz, ami korábban nem állt sem a tanítók, sem a tanítványok rendelkezésére.

A múltban még a legnagyobb bölcsek sem voltak tisztában azzal, hogy a valóságnak mely szintjét tapasztalták meg vagy tanítják. Valódi felfedező volt mindegyikük, akik a tudatosság magasabb szintű birodalmait tárták fel. Feljegyzéseik és tanításaik a valóság lehetséges tudatosságának kevesek által tapasztalt és ismeretlen világairól adnak hírt. Az átlagosnál nagyobb bátorság kell ahhoz, hogy valaki elérje ezeket a szinteket, és magasságmérő vagy térkép nélkül vállalkozzon a tudat sztratoszférájának a felfedezésére. Mindegyik felfedező testben és lélekben egyaránt bölcs volt, de nem rendelkeztek olyan „egyetemes irány-meghatározóval”, mint a kineziológiai teszt tudati térképe, amelyhez folyamodva bizonyosságra tehettek volna szert.

A világon vannak olyan spirituális tanítók, akiknek a tudása valóban személyes „spirituális élményből” származik, másfelől vannak azok, akik „valamiről tanítanak”, és ismereteiket a hagyományos tanulás útján vagy az értelem eszközeivel szerezték. Egy pap esetében egyáltalán nem követelmény a megvilágosodás, helyett a hittudományi akadémián tanul a spirituális igazságról. Ugyanakkor ott vannak a szellemi értelemben „felébredtek”, akik nem részesültek hivatalos teológiai vagy összehasonlító vallástörténeti képzésben, és csak eligazításképpen, tájékozódási pontként utalnak az intézményesített tanításokra, vagy hivatkoznak az érdeklődő tanítványok számára.

A világ összes spirituális tanítója közül, akiket „gurunak” tekintenek, körülbelül ötvenöt százalék igazoltan az. A gyakorlatban tehát nagyjából ötven százalék az esély rá, hogy találj egy igaz tanítót a sok között.

17. FEJEZET

Beszélgetések

K: Mi a legjobb módszer a tudatosság szintjének növelésére?

V: Az érdeklődés, a szándék és a vizsgálódás révén közelebbi viszonyba kerülünk a spirituális témákkal és tanításokkal. Mivel a tanítások mérhető értéke igen magas, erejük túlmutat a szokványos tudatosságén, és gondolataink, elmélkedéseink részévé válva maguktól lendületbe hozzák a tudati fejlődést.

A Buddha azt mondta, hogy ha valaki hall a megvilágosodásról és megismeri a tanításokat, eldönt a sorsa, és soha többé nem éri be mással. Azt is hozzátette, hogy ez talán több életet vesz még igénybe, de végül bizonyosan a megvilágosodás lesz a sorsa. Ez arra utal, hogy akik érdeklődnek az ilyen jellegű témák iránt, valószínűleg megvilágosodásra vannak rendelve – máskülönben miért volnának itt? Miért érdekelné őket egyáltalán ez a dolog?

K: Mit tudsz mondani a meditációról?

V: Ez egyszerre sok mindenre kiterjedő, mégis egyszerű téma. A legegyszerűbb gyakorlatok a legjobbak, és ezeket folyamatosan végezhetjük, napi teendőink közben is. Ha szabályosan, mozdulatlanul ülünk, behunyjuk a szemünket és a lézésre figyelünk, látjuk a csukott szemhéj mögött megjelenő alakzatokat. Közbeavatkozás vagy megjegyzés nélkül egyszerűen csak figyeljük az elme tevékenységének a folyamatát. Aztán elfordítjuk innen a figyelmünket, és arra összpontosí-

tunk, ami ezt a folyamatot figyeli. A figyelő azonosítása elve-
ret a szemlélőhöz, utána pedig tudatosan a tapasztalóban,
hogy ezek a tudat tulajdonságai. Tudatában vagyunk a szem-
lélésnek, a tapasztalásnak és a figyelésnek, illetve annak,
hogy mindez magától történik. Ezek a tudat személytelen tu-
lajdonságai. Maguktól zajlanak. Valójában nincs személyes
entitás, amely „véghezviszi” a figyelést, a szemlélést vagy a
megfigyelést. Fontos észrevennünk, hogy erre a személyte-
len tulajdonságra nincsen hatással az, amit megfigyel. A va-
lódí, érzékfeletti „Én” még az alvásnak is tanúja.

K: Mi a szatori?

V: A fejlett tudatosság egy spirituális állapota, amely leggyak-
rabban meditáció közben jelenik meg, és változó ideig marad
fenn. Megjelenhet, majd megszűnhet, szintet változtathat, és
lehetnek tartós maradványai vagy maradandó tudatállapot-
ként állandósulhat. Kinyilatkoztatás, tehát nem lehet irányí-
tani. Ha el is múlik ez az állapot, amit láttunk, felismertünk
és megértettünk, mindvégig megmarad.

Például hirtelen „meghaladjuk az ellentéteket”, és ráébre-
dünk, hogy minden tapasztalat forrása egy belső szembeállí-
tás. Ez elvezethet annak tudatosulásához, hogy nincsen kint
és bent, hiszen a kettő ugyanaz, és a szubjektivitáson kívül
nincsen más lehetőség.

*K: A spirituális nagyravágás nem vezet a spirituális ego
kialakulásához?*

V: De igen, amennyiben ez nagyravágás marad. A lemondás
és az alázat révén a szeretet, az ihletettség és az odaadás ösz-
tönzése lép a nagyravágás helyébe.

A „spirituális büszkeség” kifejezés rendszerint arra a do-
logra utal, ami abból az illúzióból fakad, hogy létezik egy sze-

mélyes én, amely a spirituális munkát végzi. Az ilyen hajlamokat az alázat, a köszönet és a hála semlegesíti, és ez csupán az a spirituális ösztönzés, amely támogató energiaként az Énből árad. A spirituális szándék magasabb szintű energiamezőket vonz, amelyeket kegyelemként élünk meg.

K: Hogyan terjedhet ki az egész napra a meditáció?

V: Egyszerűen úgy, hogy folyamatosan feltesszük magunknak a kérdést, hogy „mi az”, ami cselekszik, beszél, érez, gondolkodik és figyel? Ez szavak nélküli figyelemösszpontosítás. Ramana Maharshi, a spirituális tanító „önvizsgálatnak” nevezte, és bármikor, minden tevékenység közben végezhető gyakorlatként ajánlotta. A folyamatos meditációt egy mudrához vagy egyfajta beállítottsághoz és hozzáálláshoz hasonlíthatnánk, amely minden tettet azáltal szentel meg, hogy szolgálatként vagy imádságként ajánlja fel. Amikor odaadással viszonyulunk mindenhez, az Istenség megmutatja önmagát.

K: Hogyan hagyhatunk fel mások megítélésével?

V: A könyörületesség felébreszti bennünk a vágyat, hogy hibáztatás helyett megértsünk másokat. A megértés beláttatja velünk, hogy az emberek voltaképpen nem képesek mások lenni, mint amilyenek az adott pillanatban. Többnyire nincsenek tudatában, hogy a társadalom és a tudatukat uraló sajátos energiamező lényegétől elválaszthatatlan programok irányítják őket. Az átlagos elme tudtán kívül átnevelődik, és az emberek egy tudatmező uralma alatt vannak, amelyhez vonzódnak.

Jellemző például, hogy jóllehet a spirituális értelemben valamennyire fejlettebbek tisztában vannak azzal, hogy a cél nem szentesíti az eszközt, társadalmunkban bevett szállóige ennek az ellenkezője (amely kijelentés kineziológiai tesztje elgyengít).

K: Mit takar a nem-elme zen tanítása?

V: A keleti eredetű szellemi tanítások némelyike az „elme”, köznapi elme vagy ego kifejezést használja, megkülönböztetve az „Elmétől”, amely látszólag ellentmondásos módon a nem-elmét vagy az Ént jelöli. A szóhasználatot tovább bonyolítva egyes tanítások az Egyetemes Elmét értik az elme alatt, amely az Énnel, az Egyetlennel vagy a Mindenséggel azonos. A „nem-elme” tana mindössze azt takarja, hogy az örökérvényű igazság az önmagára ébredt tudatosság, amelyet a köznapi elmén túli csendben és jelenlétben találhatunk meg. Az Én tudatossága mint Elme el van zárva, amikor a személyes én tartalommal teli elméjére összpontosítunk.

K: Buddha miért nem beszélt Istenről?

V: A vallások többféleképpen határozzák meg és írják le Istent. Ezért különös módon az Istenről alkotott elképzelések éppenséggel megszabnák Isten valóságának a tudatosságát, így a kereső egy előre kialakult elgondolás után kutatna, amelyet ha feladna, megmutatkozna számára a valóság.

K: Milyen a nem-elme állapota?

V: Eleinte ellenállhatatlan hatású élmény ráébredni egy teljesen új valóságra. A korábbi én maradványa elképed a felmérhetetlen kinyilatkoztatástól és az állapot nagyszerűségétől. Minden sugárzóan eleven, minden Egy, és megdöbbszentően, minden ízében isteni. Ugyanakkor határtalan nyugalom és békesség tölt el, és az a mélységesen megnyugtató érzés, hogy végre hazatértünk igazi otthonunkba. Lehetetlen félni. Igazi valónk túl van minden formán, és mindig is túl volt téren és időn. Mindez kézenfekvően valóságos. A gondolatok, a

képzetek és az elme tevékenysége teljesen megszűnik, és mindent nyugalom hat át.

Ekkor felismerjük, hogy az Én mindenütt jelenvaló, és nem köthető helyhez. Minden emberi hatóerő és megközelítés eltűnik. Nem vetődnek fel vágyak, a lét egésze ismert és egyformán jelen van, így nincs semmi, amit vagy amiről meg tudni kellene. Minden kérdés megválaszolt, tehát nincs mit kérdezni. Nincs miről gondolkodni, de nem is volna miért. Az érzéseket tökéletes békesség váltja fel.

Az állapot legelején egy pillanatra átéljük a halál gyötrelmét (az ego maradványának a halálát), amikor a személyes „én” érzi úgy, hogy a halálán van. Az egyéni akarat beleolvad az isteni mindentudásba, és az akarás megszűnik. Minden azonos jelentőségüként mozog, cselekszik és jeleníti meg magát. Semmi sem fontosabb vagy jelentéktelenebb, mint bármilyen más. Nincsenek okok, sem változás, sem események, és nem „történik” semmi. A teremtés szüntelen kibontakozásának folytonosságából adódóan minden olyan, amilyen.

A lehetséges ténylegessé válásának tanúi vagyunk. Elképzelhetetlen látványként tárul fel a világegyetem legbelső lényege. A szeretet és a bizalom ajándékaként jelenik meg, mintha hazatérésünket üdvözlőné.

K: Hogyan lehet ellátni feladatainkat ilyen állapotban?

V: Eleinte sehogyan. Újra mozogni olyan érzés, mint amikor szárazföldre lépve megszűnik a „matrózjárásunk”. A test és a testrészek pontos hollétének bizonytalansága miatt nehéz egyensúlyozni. Nem azonosulunk a testtel, sem egy térbeli helyzettel. Az Én láthatatlan és térben nem elhelyezhető, ezért alkalmazkodást igényel, amikor mások úgy beszélnek a testhez, mintha a „személyhez” szólnának. Magától jön belőle a hang, amikor a kérdésekre válaszol. Nincsen elme vagy gondolkodás, amely lekötne a figyelmünket, vagy lehetővé

tenné hétköznapi feladatok elvégzését. Az irányérző elvész. A test mozgása és cselekedetei, vagy beszéde és ténykedése mindenféle belső irányítás vagy szándék nélkül mennek végbe. Minden önkéntelenül, a Jelenlét akaratára válaszolva történik, lényege és a meghatározó feltételek kifejeződéseként magától következik be. A test a világegyetem egy tevékenysége, alkalmazkodás a világ működéséhez.

A szokásos mindennapi tettek hosszú ideig elmaradtak. Nem volt szükségem a beszédre. Le kellett fordítanom az emberek mondandójának a jelentését, hogy érthetővé váljon a beszédük. Lineáris gondolati összefüggésekben beszélnek, és ezt a Szentlélek jelenlétéként az Én/Istenség egy sajátosága fordítja le, ezért az emberek szavainak elhangzását követően a megértésük késéssel történik. Ez a tolmácsolás a forma részleteit fordítja le érthető lényegükre. A szokványos gondolkodás többé nem természetes és nem is önkéntelen, akar-ni kell, hogy egyáltalán megjelenjen. A lényeg helyett a világ csak a formára és a jelentéktelenre figyel. Fárasztó a sorrendet követő formákra figyelni, időt és energiát igényel, hogy figyelmünk a lényegről a formára váltsa át.

K: Mi vezérel ma, annyi év után, a mindennapi életedben?

V: Természetes módon zajlik. A tudati mező a helyszíne. Szükségét éreztem, hogy feladjam korábbi életvitelemet, és egy csendes helyre, egyszerű körülmények közé költözzek, úgy tíz évig mellőzve mindenféle evilági szerepvállalást. Nem volt könnyű, és ma is erőfeszítést igényel, hogy beindítsam az elme és a gondolkodás folyamatait. Hónapokba telt, mire sikerült újra megtanítani az elmét olvasni, és megőrizni az emlékeket. A szokványos elmének nevezett képesség csak szükség esetén működik. Nem ez a természetes állapot, hanem a csend és a nyugalom. Ha újra működésbe lép is az elme, a nyugalom és a csend háttére előtt tevékenykedik, de nem lép

annak a helyébe. Ezt az erdő nyugalmához hasonlíthatnánk, amelyet voltaképpen nem zavar meg a zaj, mert semmiben sem változtatja meg, vagy az óceánhoz, amely ugyanaz marad akkor is, ha átszeli egy hajó.

K: Úgy tűnik, mintha a személyiséged megmaradt volna.

V: Ez a szeretet természetes eredménye, amely érintkezési területet alkot az Én és az emberek között. Az a feladat, hogy lelkesítsen, beszélgessen és gyógyítson, a világgal érintkezve pedig gyakran alkalmazza a humort. A nevetés és a humor eszközével igyekszik új összefüggéseket feltárni az emberek torz látásmódja előtt. Az a legfőbb szándéka, hogy ez által gyógyítson. Az Én igyekszik olyan kapcsolatot kialakítani a világban szenvedő személy Énjével, amely gyógyuláshoz vezet. Ugyanez a szeretet, amely azonos az Énnel, igyekszik kapcsolatba lépni mindenki Énjével írás, beszéd és olyan tudnivalók átadása révén, amelyek hasznosak lehetnek.

K: Ki az, aki beszél vagy ír?

V: A test és a személyiség hátramaradt, de hasznos eszköz. A kommunikáció képessége valójában a Szentléleké, amely a tudaton keresztül az Én Egyetlensége és Mindensége, illetve a sok között közvetít. A Szentlélek közbeavatkozása nélkül a test leépülne a teljes mellőzöttség miatt. Az Én nincs alávetve a karmának, a test azonban egyfajta felhúzható karmikus játékként önmagától leáll.

K: Változik, netán megáll a spirituális fejlődés? Tekintettel befejezettnek vagy véglegesnek?

V: A korlátlan tudatosság eleve teljes és hiánytalan. Kifejező-képessége folyamatosan növekszik, még ebben a pillanatban

10. Régen a tudatosság jelentős növekedését égető vagy bimergető érzés kísérte az idegrendszerben. A tanítás újból megindítja a szellemi energia beáramlását a testbe.

K: Van két eltérő tudat?

V: Nincsen. Csak a Korlátlan Én van ténylegesen jelen. Szüntelen jelenlétének a valósága minden megjelenési forma felett áll. A Szentlélek közvetítésével a kommunikáció képességeként fejeződik ki a testen keresztül, amely a szolgálja. Nem számít különösebben, hogy mit tesz a test, vagy fennmarad-e. Noha az érzékelt világ a szó igazi értelmében nem valós, az emberek annak tartják. A test tehát eszköz, amellyel emlékeztethetjük az embereket az Énre és a Valóságra, amely túl van minden szenvedésen és bánaton.

K: Mi a felelős a test működéséért?

V: A testet, tevékenységeit és reakcióit maga a tudat működteti. Fennmaradása önkéntelen, nem szándékolt. Az Énnek nincs szüksége beszédre, sem társaságra vagy tevékenységre, mégis mindenben örömet leli. Gyönyörűséget talál a létezés-ként különböző formában kifejeződő szeretetben. Minden létező tudatos, tehát a Természet egésze felismeri a szeretetet, és hasonlóképpen válaszol. A Valóság lényege tündöklő fényvel ragyog. Az Én szeretete minden létező iránt feltétel nélküli. A szeretet minden formája áldást jelent az élet és az emberiség egésze számára. Még a kutyánk iránt érzett szeretetünk is javára válik az emberiségnek, és a világegyetem tudomásul veszi.

K: A nem „spirituális” törekvésekkel csak az időnket pazaroljuk?

V: Nem magától a tevékenységtől, hanem a tevékenység összefüggéseitől függ, hogy az spirituálisnak mondható-e vagy sem. Az összefüggéseket a szándék határozza meg, viszont minden az indítékon múlik. A pénzkeresés szándéka mögött állhat a családunk, a vállalatunk, az országunk vagy az egész emberiség iránti szeretetünk, de félelemtől, kapzsiságtól vagy önzéstől indíttatva is hajthatjuk a pénzt. Ha úgy tekintünk a munkánkra, hogy azzal hozzájárulunk a társadalom boldogulásához, ajándékká válik, bármilyen egyszerűnek tűnik is. Ha a családunk vagy a rászorulóknak iránti szeretet érzésével hámozunk krumplit, az spirituálisan az Én és a világ számára is felemelő.

Életünk és igyekezetünk ajándék lesz a világ számára, ha szeretettel, odaadással és önzetlen szolgálattal szenteljük meg. Ez a szív útja Istenhez. Ekképpen a családi élet imádság és örömforrás lesz mindenki számára. Amikor másokat igyekszünk felvidítani, mi magunk is vidámak leszünk. Ezért minden adománnyal önmagunkat ajándékozzuk meg, mert valójában nem létezik „másik”, akinek adunk. Minden kedves gondolat vagy mosoly tehát spirituális tett, amely önmagunk és a világ számára egyaránt áldásos.

K: Mi a szeretet? Gyakran elérhetetlennek tűnik.

V: A szeretetet félreértik, és egy érzelemnek tartják. Pedig a szeretet egy tudatállapot, egy lehetőség, ahogyan a világban létezhetünk, önmagunk és mások sajátos látásmódja. Isten, a természet vagy akár a házi kedvencünk iránti szeretet megnyitja a spirituális ihletettség kapuit. Amikor szeretnénk valakit boldoggá tenni, megfeledkezünk önző érdekeinkről. Minél több szeretetet adunk, annál több szeretet adására leszünk képesek. Kezdetnek jó gyakorlat lehet, ha napközben mindenkinek jót kívánunk gondolatban. A szeretet szeretetteljességgé fejlődik, egyre felfokozottabb, elfogulatlanabb és

örömtelibb lesz. Elérkezik az idő, amikor mindenbe és mindenbe „beleszeretünk”, aki az utunkba akad. Az ennyire felfokozott megnyilatkozást korlátoznunk kell, mert a szeretet különös módon sokakat megijeszt. Sok ember legfeljebb egy rövid pillanatra tud nyíltan mások szemébe nézni, ha egyáltalán képes rá, és ez még nehezebb számukra, ha az illető szeretetteljességet sugároz. A szeretettel szembesülve némelyek egyenesen megrémülhetnek.

Néhány spirituális értekezés azt tanítja, hogy a megvilágosodásnak egyáltalán nincsenek szakaszai, mintha valamiféle mindent vagy semmit jelenség volna. Ez a kijelentés valamely tanító meg nem vizsgált nézetét vagy beszámolójának egy részletét mutatja be, amelyet bizonyos célból és bizonyos időben egy meghatározott hallgatósággal osztott meg. A teljes megértéséhez ismernünk kell a körülmények együttesét, amelyek összefüggésein belül a kijelentés elhangzott.

A vizsgálatokból kiderül, hogy rendszerint azokat az embereket szokták szentnek nevezni, akik elérték az 500-as értékek felső tartományában mért szinteket. Ennek a szintnek az öröme sokakat arra ösztönöz, hogy spirituális és ihletett tanítók, gyógyítók, nagy művészek, sőt építészek legyenek, akik nagyszerű katedrálisokat, lelkesítő zeneműveket és a szépség minden elképzelhető megnyilvánulási formáját hozzák létre.

A tulajdonképpen megvilágosodás, azaz a kettősséget felváltó nem-kettősség a 600-as vagy annál magasabb szinteken mérhető. Azt mondhatjuk tehát, hogy a 600-as vagy magasabb érték a megvilágosodást jelöli.

A 600-as érték körüli szinten megjelenik az üdvözültség állapota, és itt megszakad a földi élet, bizonyos esetekben végleg. Ha az illetőnek az a sorsa, hogy a világban maradjon, azt mondják, ez az állapot „beérik”, és lassan visszatérnek az élet folytatásához szükséges képességek. Némely megvilágosodott „személy” elvonul spirituális gyakorlatokat folytatni és meditálni, és további fejlődéssel eléri a 700-as szinteket. Ezen

a szinten a szokványos módon leírt világnak nincsen több önálló valósága. Nincsenek elszigetelt személyek, sem világ, amelyet üdvösségre kellene vezetni. Minden Isten Akaratának megfelelően fejlődik. Isten javára lemond a világról, amely önmagától beteljesíti sorsát. Nincs szükség közbeavatkozásra. Az élet egésze a tudat fejlődése és a teremtés kibontakozása. A 700-as értékeken álló egyén aurája vonzza a látogatókat, és hatást gyakorol rájuk. Szeretnek a közelében lenni, mert békesség tölti el őket. Ebben az energiamezőben az úgynevezett gondok önmaguktól megoldódnak, a félelmek és a nyugtalanságot derű váltja fel. Ez az energiamező spirituális felismerésekhez segíti a látogatókat, és gyorsítja fejlődésüket. A 600-as és a magasabb értékű, különösen a 700-as energiaszintek új összefüggések közé helyezik a szembeállításokat, amelyek feloldják a képzeletbeli ellentmondásokat.

A 700-as szinteken az emberek rendszerint elvonulnak a hétköznapi világtól, és természetes hajlam alakul ki bennük a tanításra. Ezen a szinten sokan spirituális tanítványok és keresők csoportjait gyűjtik maguk köré, asramot, jógaközpontot, kolostort vagy spirituális rendet alapítanak. Az adott kultúrától függően egyeseket mesternek, gurunak, bölcsnek hívják, vagy különféle spirituális címekkel illetnek.

K: Mit tudunk a 800 feletti szintekről?

V: Jóval kevesebbet. Míg a 700-as szinteken a tanító elsősorban egyénekhez vagy csoportokhoz szól, a 800-as és 900-as szinteken az emberiség egészének a megváltása foglalkoztatja. Az *Erő kontra erő* elenyésző adatot ismertetett ezekről a szintekről, jöllehet a könyv fejezetei a 840-850-es értéken állnak. A 800-as és 900-as szinteken a megvilágosodás és az egész emberiség spirituális ösztönzése, valamint általános tudati szintjének megemelése kerül előtérbe. Ezen a szinten

felfogható és körvonalazható a tudat természete, és ezt a tudást oly módon lehet átadni, ami segíti a megértést.

A 700-as szint egy jellemző kijelentése így hangzana: az üdvözítésre váró világ nem létezik, csak egy illúzió. Sokak számára ez érthetetlen, és nem is tudnak mit kezdeni vele. Úgy tűnik azonban: a 800-as szint arra törekszik, hogy érthető magyarázatot adjon. A 800-900-as szintek természetes nyelvezete a szellemi valósággal, a dolgok lényegével, a megértéssel és a tisztázással foglalkozik. A forma és részletei lényegtelenek, legfeljebb a szükséges kifejezőmód eszközeiként van jelentőségük.

K: Úgy tűnik, hogy a különböző mért szintek nagy jelentőséggel bírnak.

V: Rendkívül nagy a hasznuk, és igen értékesek. A szintek nemcsak az erő, hanem a tartalom egy-egy szintjét is jelölik. Új összefüggések rendszerében láttatják az információt, így olyan hiteles térképet adnak a kezünkbe, amely lehetővé teszi a lényeget feltáró szemléletet és megértést, különösen a spirituális ismeretek tekintetében.

Megkönnyíti a dolgunkat az a felismerés, hogy az igazság voltaképpen a megértések láncolata és a felfogóképesség révén tárul fel. Társadalmi és filozófiai kérdésekben sokszor az okoz zavarodottságot, hogy nem ismerik fel, milyen fontos a szintek összefüggésrendszerének a meghatározása. Mindegyik szint más összefüggésben látja a valóságot. Amiért az egyik szinten akár az életünket is feláldoznánk, az egy másik szinten képtelenségnek vagy badarságnak tűnik. Ezek a szintek a szembeállítások más-más együttesét határozzák meg. Az egyik szinten a jó és rossz szembenállása a legfontosabb kérdés, amivel a háborút és a rombolást indokolják. Egy másik szintről nézve minden efféle vita önkényesnek, gyermeketeknek hat, a kulturális beidegződések és a moralizáló ámítás

velejárójának tűnik. Nem vitás, hogy a „jó” és a „rossz” közötti beállítása századokon át alapot adott a népiertásra és emberképtől tömeges lemeszárlására.

K: Semmi értelme nem volt az évszázadokon át tartó gyilkolásnak.

V: Lehetőségünkben áll meghatározni a történelem bármely mozzanata háttérében álló tudati szintet, így megtudhatjuk, hogy mi volt a viszály, a bukás vagy akár a siker tényleges alapja. Minden társadalmi probléma a tudatlanságból fakad. A nem sejtett következmények gyakran rosszabbak, mint a feltételezett gyógy mód. Egy társadalom addig nem képes megoldani a drogkérdést, amíg nem látja, milyen módon idézi elő ő maga a problémát. A társadalom nagy sikereket ér el a műszaki fejlettségben, amit a tudomány képes megoldani, viszont holtpontra jut a saját gondjait illetően, amelyek megoldásához a tudat természetének mélyrehatóbb megismerése volna szükséges.

A tömegeket nem nehéz vallási vagy politikai jelmondatokkal befolyásolni. Ártatlanok millióinak tömeges legyilkolását annyival „intézik el”, hogy a forradalom sikere ezt kívánta.

K: Mi jelent akkor megoldást a társadalom gondjaira?

V: A tudatosság növekedésén kívül valójában semmi. A gondokat nem lehet megoldani azon a tudati szinten, amelyen jelentkeztek, ez csak a következő, magasabb szintre emelkedve sikerülhet. Minden megoldás új korlátokat és megoldandó kérdéseket hordoz magában. A túlzások társadalmában élünk, egyszer az egyik irányban lendül ki túl messzire, majd a másikba, akár egy inga, mert nem jut túl a vagy-vagy két tősségén. Az érettség a középútra visz, amely figyelembe veszi az emberi viselkedés spektrumának mindkét végétét.

Emberi gyengeségből fakad a vágy, hogy előírjuk mások viselkedését, és ezért hatalmas árat fizetünk. A kényszerítés és a büntetés erejébe vetett hit önigazoló, hajlíthatatlan, és nem hatnak rá az érvek.

K: Ezek szerint borúlátónak kell lennünk az emberiség jövőjét illetően?

V: Nem. Noha az emberiség egészének a tudati szintje évszázadokon át mindössze 190 volt (ami negatív állapot), az 1980-as évek második felében hirtelen átlépte az igazság határvonalát (200), és jelenleg a 207-es érték pozitív szintjén áll, amely már a becsületesség tartományához tartozik.

K: Mit tehetünk, amivel tényleg segítségére lehetünk a világnak?

V: Legyen az életed ajándék, és mindenkor, mindenütt, minden körülmények között és önmagadat is beleértve mindenki iránt megnyilvánuló kedvességgel, figyelmességgel, elnézéssel és könyörületességgel légy felemelő hatással az emberiség egészére. Ez a legnagyobb ajándék, amit adhatsz.

K: Hogyan foglalható össze a spirituális keresés lényege?

V: A tudat önmagától fejlődik, amikor hozzájut a nélkülözhetetlen ismeretekhez, amelyek aztán a szándék révén fejtik ki a hatásukat. Ebből ered az ösztönzés, az alázat és a lemondás hajlandósága, majd ezek a hajlamok fokozatosan egyre inkább érvényre jutnak. Amikor meghatározóvá válnak, elkötelezetté és állhatatossá tesznek. A tudat e sajátosságai mellett az előrejutást nagyban segíti egy tapasztalt személy útmutatása, valamint a tanítók és a tanítások mérhető tudati szintjének figyelembevétele.

A múltban a spirituális törekvésekhez nem igazán voltak megbízható támpontok, a keresők pedig könnyen ejthettek olyan hibát, amely letérítette őket az útról, és nem állt módjukban megállapítani, hogy mi és miért történt. A magas szintű igazság olykor súlyos spirituális tévedésekkel keveredett, ezáltal ami valódi fejlődéshez vezethetett volna, spirituális katasztrófába torkollott. A tévedés gyakran kívül esik a kereső valóságának az összefüggésrendszerén, vagyis számára nem észlelhető.

A tömegtájékoztató révén rengeteg embert vezetnek félre, és dollármilliókat tesznek zsebre a jámborszavú spirituális vezetők, álguruk és egyházi közszereplők. Varázsuk voltaképpen a beszédükben rejlik. Ha elnémítjuk a tévét, és így figyeljük meg őket, kiderül az igazság. Szerencsére Krisna azt mondta a *Bhagavad-gítá*-ban: „ha egy hívőt félre is vezettek és tévúton jár, de a szívét nekem szenteli, a hívemként veszem pártfogásomba.”

A félrevezetett hívőt súlyos csapásként éri, amikor lehull a lepel a spirituális becsstelenségről. Kiábrándultsága sokkal megrendítőbb, mint amilyet magánéleti csalódás vagy anyagi csőd okozna. Egyesek sohasem heverik ki csüggedésüket, súlyos depresszióba esnek, és összeroskadnak. Némelyek teljesen magukba zárkoznak. A spirituális tévedés és csalódás rendkívül veszélyes lehet, és maradandó sérüléseket okozhat, ezért az itt átadott tanítások ismételten visszatérnek a *caveat emptor* (légy óvatos vevő) gyakori intéséhez.

A teljes vagyon elvesztése is csekélység a spirituális vesztéshez képest, mert a gurut gyakran hatalmas megbecsülés övezi, és szinte istenként imádják. A spirituális keresőknek ezt a hajlamát használják ki a meggyőző, remek beszédkészségű csalók, akik jól ismerik a szakma fortélyait, amelyeket a legkevésbé várt és ellenőrzött helyeken vetnek be. Gyakran olyan jól álcázott a spirituális téveszme, és annyira elrejtí az

szeszterűség köntöse, hogy teljesen észrevehetetlen, és talán még a tan hirdetője sem tud hamisságáról.

Az alázat révén felhagyunk a spirituális választásokkal kapcsolatos hiúsággal, inkább a valós tényeket szem előtt tartó és elfogulatlan előzetes vizsgálat mellett döntünk. A tévedés árára gondolva az idővesztés lehetőségét is figyelembe kell vennünk. Sokan hisznek éveken vagy akár életeken keresztül téveszmékben és hamis tanításokban. Emberek milliárd követnek életeken vagy évszázadokon át állítólag isteni eredetű tanításokat, szövegeket, szent könyveket és írásokat, amelyek igazságát ellenőrizve már az első alkalommal kiderül, hogy súlyos tévedéseket tartalmaznak. Ha valaki egyszer tanúja annak, hogy e teszt elvégzésekor egy tiszteletreméltónak tartott ősi vagy hagyományos szent írás nemcsak igaztalan, hanem egyenesen károsnak és romboló hatásúnak is bizonyul, nyilvánvalóvá válnak számára a tanítások alapját képező hibák. Mindaddig azonban nem tűnik fel a tévedés, mert vágyaink, érzelmeink, kulturális örökségünk, családjunk, országunk stb. elrejtik a szemünk elől. Az ilyen érdemtelen hűség és vakhit miatt nyernek teret és maradnak fenn évszázadokig a téveszmék, az emberiség történelmébe vájt sötét barázdáik ellenére.

K: Hogyan történik a spirituális „megismerés”?

V: A szellem és az elme meglehetősen eltérő módon jut új ismeretekhez. Az ego/elme modorát tekintve erőszakos és tolatkodóan kíváncsi. Megragadja az adatokat, igyekszik magába olvasztani és tökéletesen kiismerni. Osztályoz, minősít, kiértékel, különválaszt, besorol, csoportosít, megítél, majd érzésekkel és elvonatkoztatott jelentésekkel színezi át mindent, hogy magába építse. Minden esetben lehetséges hasznuk vagy nyereségességük szerint is minősíteni az új adatokat. Az elme telhetetlen étvággyal és mohósággal igyekszik „szerez-

ni". Az emberek hatalmas, minél több részletet magába sűrítő információmennyiség összpontosított megfigyelésére, megtanulására, elraktározására, felhalmozására és tökéletes uralására kényszerítik az elmét, például bonyolult statisztikai elemzésekre vagy a számítógép kezelésére. Ezt a végeláthatatlan adathalmazt még nagyszerűbbnek találják, ha ábrával is szemléltethető, és tetszetősen tálalható.

Jobban megvizsgálva kiderül, hogy ez lenyűgöző teljesítmény, és még bámulatosabb, ha figyelembe vesszük, hogy ez az összetett, sokrétű feldolgozás a másodperc tört része alatt megy végbe. Az adott pillanatban nemcsak feldolgozás zajlik, hanem az elme azzal egyidejűleg a másodperc e töredékét a sorra vett emlékek mellé állítva összehasonlítja minden hasonló másodperctöredékkel is. Más szóval ezt a zebrát gondolatban összevetjük az összes többi zebrával, amelyről olvastunk, hallottunk, beszéltünk, filmet láttunk vagy viccelődtünk, beleértve az evolúciós álcázáselméletet, és így tovább. Az elme természetéből adódóan gépiesen végzi el ezeket az összetett, több tényezős műveleteket.

Választhatunk a figyelemösszpontosító vizsgálódás számára rendelkezésre álló lehetőségek közül. Noha igen sokféle tevékenység létezik, a számuk nem korlátlan. Tehát, a lényegét összefoglalva, az elme úgy tekint az igazságra vagy a megvilágosodásra, mint valami új dologra, amit elsajátíthat vagy ameddig eljuthat. Még a legjobb esetben is célnak látja, amelyet erőfeszítések révén elérhet. Minden efféle törekvés abból a feltevésből indul ki, hogy a tanuláshoz az elme működése szolgáltatja a követendő mintát, és csupán vissza kell nyúlnunk korábbi folyamataihoz, hogy ennél az új dolognál is alkalmazhassuk azokat a kettősség világában, amelyben bizonyára ugyanúgy hasznukat vesszük. Tehát azt feltételezzük, hogy ami a kettősség kezelésére fejlődött ki, azt a nem-kettősség keresésekor is hatékonyan alkalmazhatjuk. Ez azonban nem így van, sőt éppen az lesz most a felfedezés akadályá,

amit az előrehaladás megbízható, kipróbált és jól bevált módszerének kezdtünk tekinteni.

Míg a szokványos elmeműködést a „szerzésre” irányuló szüntelen erőfeszítésként jellemezhetnénk, a spirituális felismerés erőlködéstől mentes, cselekvés nélküli és önmagától történik. Inkább befogadjuk, mintsem szert teszünk rá. Ez ahhoz hasonló, mint amikor a zaj megszűnik, és észrevehetővé válik a csend. Az elme tevékenységét képesek vagyunk irányítani, a kinyilatkoztatást azonban egyáltalán nem. Ennek a lehetősége sem vetődhet fel ott, ahol nincs mit irányítani, de ha lehetséges is volna, nem lenne rá mód. A forma nélkülit nem lehet befolyásolni.

A megvilágosodás tudatosságát leginkább egyfajta állapotként, léthelyzetként, valóságként vagy dimenzióként írhatnánk le. Önmagától mutatkozik meg, és mindent elural. Felülmúlja és felváltja az elme tevékenységét, amely szükségtelenné válik, és amúgy is zavaró és erőszakolt volna. A kinyilatkoztatás légius, hatalmas erejű, finom, gyengéd, elragadó és mindent átölelő. Az érzékek mellőzöttek lesznek, az „ez” vagy „az” tapasztalása teljesen megszűnik. Ugyanakkor az is nyilvánvaló, hogy a kinyilatkoztatás mindvégig teljes egészében jelen volt, csak elkerülte tapasztalatunkat vagy figyelmünket. Az Én eredendően Minden Létező, vagyis teljességében és egészében „Ismeri” mindannak a feltáruló látványát, ami „Van”. Az önazonosság a tudás tökéletes megkérdőjelezhetetlenségében részesít. A megfigyelő, a megfigyelt és a megfigyelés folyamata mind azonos.

A kinyilatkoztatás áhítattal tölti el az elmét, elnémul, és szóttanul áll a csoda előtt. Némasága hatalmas megkönnyebbulést okoz, és békességgel tölt el. Amit valaha sokra tartottunk, most tehernek és kellemetlen zaklatásnak tűnik. Olyanok az emberek, a gondolataik és a szavaik, mint a különféle energiamezőkhöz csatlakozó gégefők. Az ajkak és az elmék az adott tudatszinteken uralkodó gondolatformákat szajkózzák, az egyén elméje pedig a magáénak vallja, és az „én” eszméjé-

vel társítja őket. A gondolatok tartalma azt fejezi ki, hogy a beszélő személy milyennek fogja fel önmagát. Mindenkit a szeretet láthatatlan, mindent átfogó energiamezeje övez. Ebben lakozik a magasabb rendű én vagy a szellem, amelyen keresztül az egyének a tudatosság különböző fokán a tudathoz kapcsolódnak, vagy sajnos teljesen el vannak vágva attól. Ha valaki önazonosság-tudatában távol áll az Éntől, könnyen lehet, hogy fél vagy akár viszolyog a szeretettől, mert fenyegetőnek és elutasítandónak látja. Ki akar szorítani mindent a köztudomásból vagy az emberek felfogásából, ami a szeretetre emlékeztet vagy Istenre utal. Ez elengedhetetlen az önkényuralmi rendszerek vagy katonai diktatúrák sikeréhez, amelyek csak a zsarnok „szeretetét” engedélyezik. Társadalmunkban vannak olyan erők, amelyek mindennemű Istenre hivatkozást „politikailag inkorrektnek” minősítenek.

A valódi spirituális törekvés nem igényel vagy vár el áldozatot, ami a szokványos szóhasználatban veszteséget, sőt fájdalmas veszteséget jelent. Az igazi áldozat, ha a kevésbé lényegesről mondunk le a lényegesért, és ezzel sokkal többet adunk magunknak, mint amennyit veszítünk. A fájdalmas, vonakodó „lemondás” nem igazi áldozat, csupán vallási szívesseget próbál vásárolni. Isten valóságában nincsen vásárlás, eladás, üzletelés, áldozat, haszonszerzés, szívesség, sem pedig veszteség.

Az isteni létezés valóságában nincsenek jogok, amelyeket fitogtathatnánk vagy kinyilváníthatnánk. A jó és rossz tettek, a politikai jogok mind az ego találmányai, amelyeket az élet játéktábláján alkudozásra használ, és ezek valójában kivétel nélkül az előny- és haszonszerzés szándékából indulnak ki. A nem-kettősség Valóságában nincsenek kiváltságok, nyereség vagy veszteség, sem rangok. Akár a parafadugó a tengerben, minden szellem a döntései révén emelkedik vagy süllyed a saját szintjére, nem pedig külső erőknek vagy kegynek köszönhetően. Némelyeket a fény vonz, mások a sötétséget ke-

resik, de mindez az isteni szabadságból és egyenlőségből adódóan a saját természetüknek megfelelően történik.

Egy tökéletesen egységes egészet alkotó világegyetemben egyik szinten sem történhetnek véletlenek. Valamely „esemény” csak akkor lehetne ténylegesen véletlenszerű, ha teljes egészében a világegyetemen kívül menne végbe, amiről könnyen beláthatjuk, hogy lehetetlen. A káosz csupán az érzékelés fogalma, a valóságban nem létezhet zűrzavar. Mindent egybevéve, Isten elméje a végső attraktormintázat, amely Minden Létező teljességét kormányozza, egészen a legapróbb részletekig.

K: Buddha azt mondta, valójában csak egyetlen bűn van, mégpedig a tudatlanság. Krisztus is azt mondta, hogy bocsássunk meg az embereknek, mert tudatlanok („nem tudják, mit cselekszenek”). Tehát az ego problémája végül is a tudatlansága?

V: Ezek az idézetek a maguk összefüggéseiben a szellemi fejlettség vagy tudatosság hiányára utalnak. Az emberek nem ismerik fel döntéseik következményét, illetve a jószág és a negatív irányultság közti különbséget. A közönséges emberi tudat nem képes megkülönböztetni az igazat a hamistól. Ez volt Éva gondja is.

K: Felfogásod szerint mi az ego lényege?

V: Mindenekelőtt az önérzet. A gondolkodás, az értelmi tevékenység, a fogalmak és a vélemények hiúságának formájában megjelenő önérzet a tudatlanság alapja. Ennek a feltétlen alázat az ellenszere, ami megtöri az érzékelés uralmát. Ne feltételezd, hogy ismered az igazságot, hanem kérd, hogy feltáru-ejon előtted. Az elme valójában semmit sem ismerhet! Mindössze feltételezheti, hogy ismeretei vannak „valamiről”.

Éppen saját szerkezetéből adódóan nem rendelkezik a megfelelő képességekkel, amelyek alkalmassá tennék a nem-kettősség felfogására. Az elme a forma miatt el van zárva a valóságtól. A valóság birodalmába lépni olyan, mintha egy finom szűrőn mennénk keresztül, amelyen csak a víz hatol át, az összes hal, bogár és hulladék pedig kívül marad. Csak a tiszta tartalom nélküli tudat juthat át az érzékelés korlátján, és válhat a szűrőn túl tiszta vízzé.

Amikor azt mondják, hogy egyetlen személy sem világosodhat meg, ez azt jelenti, hogy a személy fennakad a szűrőn, és nem jut túl rajta. (Ez a kijelentés a 600-as értéken határozható meg.) A tiszta tudat póré tudatosság, vagyis egyedül eszmésködik át a szűrőn és ismeri meg tökéletesen a megvilágosodás állapotát vagy léthelyzetét.

Egy hasonlattal megvilágítva azt mondhatnánk, hogy az egyetemes felfoghatja az egyénit, de ennek a fordítottja nem igaz. A valóság határtalan, a gondolkodás körülhatárolt. Az ego/elme ezért tudhat Istenről, viszont körülhatárolt, korlátok közé szorított szerkezete miatt képtelen felismerni Isten lényegét, sőt a sajátját is, amely korlátlan és forma nélküli. A körülhatárolt a határtalanból születik, és sohasem válik külön attól, csak az érzékelés révén. A nem-megnyilvánuló végtelen lehetősége Isten akaratából a Teremtésben válik a megnyilvánuló ténylegességgé.

K: Ellentétes értelmű kifejezésekről és fogalmakról halunk, mint a forma és a forma nélküli, a megnyilvánuló és a nem-megnyilvánuló, a lineáris és a nem lineáris, a kettősség és a nem-kettősség. Hogyan oldható fel ellentmondásuk?

V: A gondolkodás természetének tudatosulásával. Az érzékelés káprázat. Olyan, mint egy tükörben tükröződő tükör, amely egy tükröt tükröző tükörré néz. Ellentétes értelmű kifejezései

és fogalmai vannak. Isten egyaránt benne rejlik a világban és független a világtól, egyszerre a forma és a forma nélküli, a kettősség és a nem-kettősség, a megnyilvánuló és a nem-megnyilvánuló, a lineáris és a nem lineáris. Isten Minden.

K: *Mi a különbség Buddha és Krisztus tanításainak a lényege között?*

V: Buddha a megvilágosodáshoz, Krisztus pedig az üdvözüléshez vezető utat tanította.

Igazság és tévedés

K: Hogyan jelennek meg a spirituális „tévedések?”

V: Talán elvontnak hangzik majd, amit most mondok. A tévedés magában a tudatban jelenik meg, még mielőtt bármiféle „személy” közbelépne. A tudat egyedülállóként vagy egyetlenként is megtapasztalhatja önmagát. Tudomását azonban félrevezeti a hite, hogy csupán két lehetősége van: vagy egyedülállóként létezik, vagy semmiként nem létezik. A tévedés abban a meggyőződésben rejlik, hogy az igazságnak van elmentéje. Ez talán nehezen követhető, amíg vissza nem kanyarodunk ahhoz az alapfeltételhez, hogy egyedül az Igazság, a Mindenlét, Isten és a létezés valós lehetőségek. A nemlét, a semmi, az üresség és a hamis a Valóságban nincs jelen lehetőségeként. Ezek csak az elme fogalmaiként léteznek.

Ha a tudat hisz benne, hogy ezek tényleges lehetőségek, megjelenik a nem-lét és a semmivé válás félelme. A tudat abban téved, hogy a Mindenlétet összetéveszti a semmivel. Ez a tévedés korántsem elvont, hanem áthatja az emberi gondolkodás egészét, és éppen ez a halálfélelem alapja. Nyelvünkben „az igaz és a hamis ellentétéként” létezik. A kineziológiai vizsgálat ezt a jelenséget szemlélteti. Amikor a kar megerősödik, olyan kifejezéseket használunk, hogy a válasz „pozitív”, „igenlő” vagy „igaz”.

Most pedig figyeljük meg alaposan a következő tényleget. A gyenge tesztválaszra azt mondjuk, hogy „negatív”, „nemleges” vagy „hamis”. Ez tökéletesen ábrázolja a tévedés jellegét.

A gyenge tesztválasz voltaképpen nem a „valótlanságnak” nevezett valóságból jön, hanem a *válasz hiányát* jelenti. Az érthe-tőség kedvéért azt is mondhatnánk, hogy csak az „igen” a le-hetséges válasz. Olyan, mint a vezetékben futó áram; vagy je-len van, vagy nincs. Amikor jelen van, azt mondjuk, „áram alatt van”. Amikor nincsen, akkor pedig azt, hogy „áramtalan”. Ez megmutatja a félreértést, így leránthatjuk a leplet az alap-vető tévedésről – nem létezik olyasmi, mint az „áramtalanság”!

Ennek megértése döntő fontosságú, ugyanis ez az illúzió alapja. Istennek nincsen ellentéte. A létezés ellentétének semmiféle lehetséges valósága nincsen. Csak az igazság létez-het. Csakis a Mindenlét lehetséges. Ezt nem könnyű megérte-ni, de semmissé tesz minden kérdést és tévedést.

E tévedés teljes megértéséhez tudnunk kell, hogy a meg-győződés tapasztalatot teremthet. Amit az elme igaznak hisz, azt rajta kívül létezőnek érzékeljük, ugyanis kivetíti, de nincs tisztában a kivetítés mikéntjével. Ez az érzékelés megerősíti önmagát, ezáltal a képzelődés egyszerre lesz a tévedés szüle-ménye és forrása.

Hasonlítsuk e két dolgot össze vázlatosan:

Valóság – Lehetetlenség

Élet – Halál

Lét – Nem-lét

Mindenlét – Semmi

Igazság – Valótlanság

Jó – Gonosz

Ártatlanság – Bűn

Igen – Nem

A fenti felsorolás jobb oldalán lévő dolgok „valóságának” a tapasztalata csupán olyan hitrendszerből ered, amelyek-nek a Valóságban nincsen önálló, tényleges létük. Nem ren-delkeznek független, valós léttel, kizárólag a képzeletnek és a meggyőződésnek vannak alárendelve.

Ez a képzelődés minden esetben a káprázat, a félelem és a torzítás terméke, pusztán az elme szüleménye. Az elme magába foglalja a formát, de meglehetősen különös módon még a semmi is a képzelet terméke. Csak akkor gondolhatjuk, hogy megtapasztaljuk, ha az igazság valóságainak minden tulajdonságát tagadjuk.

A semmi üressége olyan állapot, amelyet az elme tényleges lehetőségébe vetett hitével hozott létre. A Valóságban csak a Vanság, a Mindenlét és a Létezés valós lehetőség. Nyilvánvaló, hogy ezeknek az elméleti ellentéteit a nem-Istenként, a nem-Mindenlétként, és az egyenesen lehetetlen lehetséges „létezéseként” képzelni.

Az egymást kizáró lét mint ténylegesség és a nem-lét illúziója közötti látszólagos választási lehetőséget valósnak hisszük. Ebben az életben ezt háromévesen tisztán megéltem. A tudattalanság állapotából hirtelen tudatára ébredtem az „én” jelenlétének, amelyet egy kis, babakocsiban ülő testként tapasztaltam meg. Ezt a pillanatot megelőzően felejtésben éltem. Amikor tudatosult, hogy „létezem”, azonnal megjelent a félelem a nem-léttől. – Úgy is történhetett volna, hogy nem jövök létre – vetődött fel ebben az elmében a lehetőség. Nem a haláltól, hanem a nem-lét és a semmi-ség (a képzelet számára valós) lehetőségétől rettegettem.

Az elme ez után valóban félt a semmi valóságosságának a lehetőségétől, ahogyan a helyzetet látta. A létet kizáró nem-lét keltette félelem állt e megrendítő, valós élmény mögött. Nem a test, hanem az „én” tapasztalatának a hiánya volt ijesztő.

A létezést tehát az „én vagyok” érzetként tapasztaljuk meg. Persze ha nem lett volna „énem”, erről a tényről nem is szerezhettem volna tudomást, hiszen nem lett volna „én”, amely tudhatta volna, hogy nem létezik! Ez háromévesen azonban nem volt kézenfekvő.

A létezés tudatosulása előtti állapot tulajdonképpen a *felejtés* állapota. A felejtés tehát a létezés tudatossága nélküli

létezés, amelyet a köznapi életben „öntudatlanságnak” vagy „alvásnak” nevezünk. Amikor alszunk, akkor is „vagyunk”, csak nem vagyunk ennek tudatában. Úgy tűnik azonban, hogy a felejtés állapotában nem lehetséges a szenvedés. Tulajdonképpen minden este alig várjuk ezt az állapotot, és panaszkodunk, ha éjszaka nem valósul meg tökéletesen.

Szemlátomást a tudat ugyanúgy örül az emlékezetvesztés, mint a békeesség időszakainak. A szenvedés lehetősége mindaddig nem jelenik meg, amíg az egyedülállóság (az én, a test) önazonosság-tudata vissza nem tér. A szenvedés forrása tehát az a meggyőződés, hogy elkülönültek és önmagunkban állók vagyunk. A Mindenlét állapotában nem vetődhet fel a fájdalom lehetősége.

Ilyenformán a reinkarnáció a különálló, egyéni „én” érzetének az újrászületése, amely teljesen független attól, hogy van-e fizikai testünk, vagy nincs. A testen kívüli és a halál közeli élményekben csak az „én” érzete a régi, amihez egyáltalán nincs szükség fizikai testre. Az élet, az elevenség és a létezés tudatosságának érzete magában a tudatban jelenik meg. Ez ugyanígy nyilvánvaló a meditatív állapotokban, amikor a test tudata eltűnik, és a térbeli helyzet, az idő, a tér, a kiterjedés vagy akár az eltelt idő érzetét elvesztve beleolvadunk a tudatba.

A létezés tudatosságának szubjektív felismeréseként a megvilágosodás olyan magától értetődő állapot, amelyben megszűnik a korlátozó azonosulás. A tiszta szubjektivitás önbeteljesítő, hiánytalan és tökéletes, és egyedül a téren és időn túli létezés Mindenségének az eredendő ismeretével azonos. Sérthetetlen, állandó, független, mindenütt jelenvaló, mindentudó és mindenható, mindent megvalósító, és nincs elmentéje. Az összes eshetőséget korlátlanul beteljesíti, és a vég-sőkig kimeríti minden rejtett lehetőséget.

Az Én maga a tudatosság, annak forrása, beteljesedése, teljessége, megvalósulása és lényege. A Valóság Valósága, az Önazonosság Egyetlensége és Mindenléte, a nem-megnyilvá-

nuló megnyilvánulásaként magának a tudatnak az alapvető „énsége”. A leírhatatlan csak így írható le. Ámen.

K: A megvilágosodás csakugyan valós lehetőség ebben az életben?

V: Igen, ha rendelkezésünkre állnak a nélkülözhetetlen ismeretek, és szigorúan követünk bizonyos irányelveket. Ezeknek a fejezeteknek az a célja, hogy átadja a szükséges információkat. A célt mindennél előbbre kell helyezni. Nem veszíthetjük az időt mindenféle asztrális kerülőút felfedezésével. Korunk tanult spirituális keresője igen határozott, és döntő fontosságú előnyökkel rendelkezik a múlt tanítványaihoz képest. Mint ahogy a navigációs eszközök tökéletesítése előtt tengerészek és felfedezők nemzedékei veszítették életüket újukon, korszakokon át nem csak emberek tömege, hanem gyakorlatilag az emberiség túlnyomó többsége tévedt el, és volt híján a számottevő spirituális fejlődéshez szükséges ismereteknek.

Mint azt vizsgálatainkból tudjuk, az emberiség tudati szintje sok évszázadig a 190-es értéken állt, és az elmúlt ezer esztendőben a becsületesség tartományán kívül volt. Csak a legutóbbi időkben lépte át a 200-as érték kritikus határvonalát, és jutott el jelenlegi 207-es szintjére, ami az emberiség egy teljesen új korszakát vetíti előre.

Hagyományosan két általánosan eltérő spirituális utat különböztetnek meg, a fokozatos és a hirtelen megvilágosodás útját. A fokról-fokra haladás a hagyományos vallás útja, amelynek követője a spirituális megtisztulásra törekszik a spirituális mester, egy nagy tanító vagy avatár segítségével, aki a vezércsillaga és megváltója. A hirtelen megvilágosodás útja a szellemi tudatosság és a tudat sajátságai melletti szigorú kitartáson keresztül vezet, és nem annyira tökéletesíti, mint inkább meghaladja a személyiséget (vagy az egót). A

gyakorlatban a fokozatos tökéletesedés útján hirtelen tudati ugrások visznek előre, míg a hirtelen megvilágosodás útja (mint amilyen a zen) a személyiség fokozatos tökéletesedésével jár.

K: Ázsiában és Indiában a célnak és tiszteletre méltó állapotnak tekintett megvilágosodásnak hosszú történelme van. A Nyugat történelme a szenteket ismeri. Hogyan függ össze ez a két állapot? Különböznek egymástól?

V: Ázsia kultúrája sokkal régebb, mint a nyugati világé. A régi kultúrák nagy jelentőséget tulajdonítottak a szellemi felismerésnek, és ősidőktől kezdve igen hiteles spirituális tudás állt rendelkezésükre, mint arról a *Védák* és a *Bhagavad-gíta* is tanúskodnak. A spirituális igazság keresésének hagyománya ezért hosszú múltra tekint vissza. A keleti kultúrákban tudták, hogy az Istenség eredendően az egész emberiségben benne él, amit az a máig fennmaradt szokás is bizonyít, hogy az emberek imára kulcsolt kézzel, meghajolva üdvözlik egymást.

Ezekben a kultúrákban a spirituális hagyományokat és tanításokat minden korban újra megerősítették az egymást követő guruk, akik ismételten igazolták, hogy az ember szellemi lehetőségeinek végső beteljesedése a megvilágosodás. A kultúra ugyanakkor azt is elfogadta, hogy minden élet oka és eredete az Istenségre vezethető vissza.

Ebben a kulturális közegben a spirituális célok melletti elkötelezettségre hajlandó egyéneknek megvolt a maguk hagyományos szerepe és életmódja. Törekvéseiket annak az igazságnak a beteljesítéseként és felelevenítéseként látták, hogy az isteni forrásként létező Én a maga teljességében és korlátlan kifejeződésében a Teremtés egésze. A spirituális gyakorló és a társadalom által hallgatólagosan elismert cél ezért nem állt ellentétben egymással, a megvilágosodott mesterek szentesítették a keleti kultúra alapjait. A társadalom így

igyekezett támogatni azokat, akik a szellemi tudatosság magas fokára jutottak, és garantálta számukra azt a kiváltságot, hogy felmentést kaptak az anyagi fennmaradással és világi sikerekkel kapcsolatos hétköznapi feladatok alól. Tisztelték azokat, akiket szent embernek neveztek, ezért tanítóként különleges és megbecsült szerep jutott nekik a társadalomban.

Amikor az időszámításunk előtti VI. század körül megjelent Buddha, egy olyan kultúra támogatását élvezhette, amely méltányolni tudta a megvilágosodás eszméjét, ezért nem került összeütközésbe kora uralkodó felfogásával. Noha talán egy újabb nagy tanítónak tekintették, a tanítások, a bölcsesség és az igazság elismert kincsei már léteztek.

Ezzel szemben a nyugati világ tudati fejlődésében jóval hátrébb járt. Kultúrája pogány volt, és minden figyelmét a természet istenségei, a varázslás és a természetimádat kötötte le. A görög, a római, a germán és a héber hagyományok isteneket tiszteltek, akiket emberi tulajdonságokkal ruháztak fel, és végül ugyanolyan érzéseket tulajdonítottak nekik, mint az embereknek, csupán nagyobb léptékben. Az efféle kezdetleges változatokban Istent mindig valahol „másutt” látták. Az emberszerű Istent azonban úgy fogták fel, mint aki így vagy úgy, de közvetlenül beavatkozik az emberi ügyekbe.

Ha létezett is az írott történelem előtt mélyebb bölcsesség, ez az információ valószínűleg elveszett az alexandriai könyvtár leégésekor, ahol az ókori világ minden lejegyzett tudása fellelhető volt. A helyi kultúrákban világszerte a spiritualizmus volt az uralkodó hit, a megvilágosodásnak azonban nem volt hagyománya, de ugyanúgy tisztában voltak a Nagy Szellelem, azaz Isten mindenütt jelenvalóságának és isteniségének igazságával. Ezért az indiánok és a sumérok előtti kultúrák, valamint a héberek is egyistenhívők voltak, mint ahogy a Zaratrusztra által hirdetett Mazda, a mezopotámiai kultúra istenének a hívei is.

Ebben a Távol-Keleten kívüli, már korábban létező kultúrában jelent meg Jézus Krisztus, akinek eljövetelét próféciák hozták hírül. Buddha és Krisna esetétől eltérően tanításai ellentétben álltak az akkor uralkodó kultúrával, és ebből eredő nézeteltérése az egyház intézményével vezetett korai halálához.

Bár szülőhelye kultúrájában nem találtak kedvező fogadtatásra tanításai, tanítványai és a görögök révén gyorsan elterjedtek a görög-római világban, majd Európa kultúráiban. Az első négyszáz évben tanításai viszonylag tisztán fennmaradtak, később azonban fokozatosan hanyatlásnak indultak, különösen a niceai zsinat után.

Mindeközben az arab világban teret hódított az iszlám vallás, ami az iszlám és a kereszténység hatalmi harcához vezetett, és súlyos politikai következményekkel járt a társadalom egészére nézve. A szervezett vallás figyelme a különböző kultúrák versengésére terelődött. Az egyén vallásos céljai első sorban a bűn elkerülésére, a vezeklésre és a halál utáni mennybemenetel lehetőségére összpontosultak. Ez párhuzamban állt a buddhizmus „Tiszta Földnek” nevezett ágával, amely szintén a mennybe jutás szerényebb célját tűzte ki maga elé, mintsem annak a lehetőségét, hogy még ebben az életben elérje a megvilágosodást. Az iszlámban, a kereszténységben és a Tiszta Föld buddhizmusban az vált szentté, aki megtisztította a személyiségét, ami összhangban áll azzal a megfigyeléssel, hogy a megvilágosodás jóval előrehaladottabb szakasz, amelyet csak a magasabb spirituális szintekről lehet elérni, mint amilyenek a mennyben léteznek. Így aztán egyetértettek abban, hogy a világi élet és a lényegéből adódó negatív irányultsága eleve kizárja annak a valószínűségét, hogy egy földi élet alatt elérjük a megvilágosodást.

Ez az észrevétel a *Bhagavad-gítá*ban is megjelenik, amikor Krisna arról beszél, hogy a megvilágosodás azért olyan kivételes dolog, mert sok ezer ember közül csak kevesen választják ezt a célt, és még annál is kevesebben érik el. A keleti val-

lások ezért azt tanítják, hogy a megvilágosodás elérése sok születést és halált követel, és az átlagos kereső legfeljebb annyit tehet, hogy jó karmát halmoz fel, mígnem az a végső földi életté érik, amikor bekövetkezik a megvilágosodás, és véget érnek az újraszületések.

Az életükben jelentős fejlődést elérő spirituális keresőket gyakran szentnek tartották minden vallásban, és a fejlett tudatosságú embereket a kereszténység néha misztikusnak nevezte. A misztikusokkal szemben azonban az egyház gyakran bizalmatlan volt, és eretnekgyanúsnak tekintették őket. Ez a nézet uralkodik még ma is bizonyos fundamentalista keresztény felekezetben, amelyek Buddhát például „démon által megszállottnak” tartják. (Minden démon a 200-as tudati szint alatt áll, míg Buddha, akárcsak Krisna, Brahma, Krisztus és Mazda a lehető legmagasabb, az 1000-es tudati szinten.)

K: Mi a különbség a látszólag eltérő spirituális célok között?

V: Nagyon is alapvető a különbség, amivel mindenképpen tisztában kell lennie annak, aki a megvilágosodást keresi. A vallások elsősorban a kettősség világa felé fordulnak, míg a megvilágosodás a nem-kettősség felé. Ez a szigorúan a megvilágosodást célzó út azt mondja, hogy a kettősség illúzió, ezért aztán nincs értelme a tökéletesítésére törekedni. Az egót meg kell haladni, mert nem más, mint tévképzet. „Jó embernek” lenni dicséretes, de önmagában nem vezet megvilágosodáshoz. A megvilágosodás elérésének a lehetősége a tudat természetének mély megértésén alapul.

K: Van észrevehető különbség a szent és a bölcs között?

V: Igen, talán mondhatjuk ezt. A spirituális megtisztulás és tökéletesedés útja olyan személyiséget eredményez, amelyet „szenthez illőnek” vagy tisztának látunk. A megvilágosodott

bölcsét viszont nem érdekli sem a test, sem a személyiség, ezért a hétköznapi ember számára nyersnek vagy elhanyagoltnak tűnhet.

Nisargadatta Maharaj (akinek tudati szintje 700-as feletti) például füstszűrő nélküli indiai cigarettát szívott, felindultságában az asztalt csapkodta, és hétköznapi személyiségének megfelelően nyilvánult meg. Egy zen mester elég goromba és azúkszavú is lehet. A szeretet azonban mindnyájukban azonos, mindössze másképpen fejeződik ki.

K: Ezek szerint a test és a személyiség fejlesztése időpocsékolás?

V: Eltereli a figyelmet, és másra fekteti a hangsúlyt. A test a természet terméke, és nem igazán érdekes, hogy mit tesz. Az elme és a személyiség a társadalmi környezet, a családi hatások és a kulturális programozás terméke. Egy pallérozott és művelt személy kellemes és értékes eszköz a társadalom számára, de nem azonos az Énnel. A megvilágosodás felé közeledve nyilvánvalóvá válik, hogy az én nem ugyanaz, mint az Én, bár ez utóbbi magába foglalja az előbbi.

K: Lehet valamelyik spirituális út jobb, mint a másik?

V: Két úton haladhatunk – vagy azon, amely egyenesen a célunkhoz vezet, vagy egy ráérős úton, amelyen felfedezzük a vidéket, és ellátogatunk az összes látnivalóhoz. A legtöbb spirituális kereső a ráérős úton jár, még ha nincs is ezzel tisztában. A többség számára azonban kétségkívül ez a legmegfelelőbb út. Ez nem rossz, nem is időpazarlás, egyszerűen ez válik be nekik a leginkább.

A valóságban az idő pusztán illúzió és látszat. Ha egyszer a spirituális cél mellett döntünk, igazából nem vesztegetünk el semennyi „időt”. A végén nem számít, hogy ezer vagy egyet-

len élet alatt jutottunk el a megvilágosodáshoz. Ugyanoda jutunk.

K: Azt állítod tehát, hogy a hagyományos vallások útja lassú, és a tudat megértésén keresztül vezető út gyorsabb?

V: Mint említettem, ez választás, gyakorlatiasság és ösztönzés kérdése.

Magyarázatok és példák

K: Mely alapvető felismerések teszik lehetővé a megvilágosodást még ebben az életben?

V: A tudat természetének a megértése. Ezzel lényegében együtt jár a kettősség és a nem-kettősség közötti különbség, illetve annak felismerése, hogyan haladható meg a kettősség világa.

K: Ez miként lehetséges a gyakorlatban?

V: A kettősség az érzékelés terméke, aminek korlátai vannak. Kifinomíthatjuk, és egészen a lángelme szintjéig tökéletesíthetjük az értelmet és az érzékelést, de ekkor is lesznek határai, amelyek a tudati szintet a 400-as értékekre korlátozzák. A 499-es a tudós lángelme szintje, míg a spirituális génusz a 600-as szintnél válik nyilvánvalóvá, és egészen az 1000-es szintig fejlődik.

K: Hogyan törhetjük át az érzékelés korlátait?

V: A természetének megértésével. Az érzékelés látszat, és az elme tevékenységének a terméke. Hasznát vehetjük a gondolatok, a fogalmak és a fizikai forma világában, ha azonban a szellemi fejlődés a cél, semmire nem megyünk vele.

K: Hogyan győzzük le az érzékelést?

V: Nem legyőzzük, hanem túlhaladunk rajta. Ez szerkezete és működése megértésével válik lehetővé. Először is fel kell ismernünk, hogy az érzékelés a formával foglalkozik. A kettősség mennyiségileg meghatározható. Próbáljuk meg tisztázni működését néhány példával.

1. *példa:* Képzeld el egy hófehér (vagy ha úgy tetszik, éjfekete) falat. Most képzeld el rajta tetszés szerint valahol egy képzeletbeli pontot. Ez lesz most a figyelem középpontja. Nem kérdéses, hogy a pont bárhol lehet a falon, ahol csak kívánod. A választott helyet megjelölheted ceruzával vagy krétával. A szokványos gondolkodás (ami ennél fogva kettősségen alapul) szerint a pont „létezik”, sőt azt állítja, hogy pontosan „ott” van.

Ha meggondoljuk, nyilvánvaló, hogy valójában sehol sincsenek „pontok”, még kevésbé egy olyan pont, amely „ott” van. Az elképzelés teljes egészében csak az elmében létezik. Nincs máshol pont, csak a képzeletünkben. A pont tehát nem önálló valóság, meghatározása pedig kizárólag az emberi elmétől függ, és ennek alapján nevezhetjük egyáltalán létezőnek. Ha figyelmünket elmozdítjuk egy ilyen pont kijelöléséről, azonnal eltűnik. Ez azért történhet meg, mert valóságként sohasem létezett.

Jól tudjuk, hogy a nyelv a gondolkodást tükrözi, és a gondolatalkotás, illetve az azzal szembeállított külvilág valóságának az összekeveréséhez vezet.

2. *példa:* Az összpontosítás kijelölő figyelmével létrehoztunk egy „pontot”. Ennek hatékony végrehajtásához szükség van az ezt kiegészítő *figyelmetlenségre*, amely a figyelem középpontján kívül mindent kizár. Egy pontot „látni” annyit jelent, hogy tudomásunk elől elfedünk mindent, ami „nem egy pont”, vagyis a fal többi részét.

3. *példa:* Képzeld el egy másik pontot a falon, amely így a kettes számú pont lesz. Tudatosítsd magadban, hogy valójában mindkét pont csak a képzeletedben, a megfigyelő elméjében létezik. Képzeletben kösd össze egy vonallal a pontokat, amit így „távolságnak” nevezhetünk. Minthogy mindkét pont egyértelműen képzeletbeli, és csak az elmében létezik, ugyanez vonatkozik mindenféle képzeletbeli távolságukra is.

4. *példa:* Most képzeld el, hogy a harmadik pontunk valahol a fal előtt van. Ha képzeletben összekötjük ezt a három pontot, egy „síkot” hozunk létre. A sík csak a képzeletünkben létezik, akár csak a három pont. Nincsen egy sík „odakint”. Figyeljük meg azt is, hogy a pontokat összekötő vonalaknak önmagukban véve nincsen „irányuk”.

5. *példa:* Ha a képzeletbeli háromszöggel szemben kijelölsz egy negyedik képzeletbeli pontot, egy képzeletbeli „harmadik dimenziót” kapunk. Most már azt is mondhatjuk, hogy a pontok közötti rész „teret” alkot. De ezzel egyidejűleg ráébredünk, hogy mindez csak a képzeletünkben létezik.

6. *példa:* Ekkor felismerjük, hogy a képzeletbeli pontok képzeletbeli helyeket, irányokat, síkokat, tereket és dimenziókat hoznak létre. Az elme következő feladataként azt találja ki, hogy leírja az „időtartamot”, amely alatt egyik ponttól eljuthat a másikig. Láthatod, hogy a képzeletbeli pontok közötti képzeletbeli távolság megtételének ideje szintén csak a képzeletben létezhet.

7. *példa:* Az éjszakai égboltra tekintve számtalan fénypontot látunk. Tetszőlegesen kiválaszthatunk bármennyit, és képzeletbeli alakzatokat létrehozva összeköthetjük őket, így megalakíthatjuk saját csillagképeinket. Megrajzolhatjuk a macska, a kutya, az egér csillagképét, vagy bármiét, mint egy gyerek a

ceruzájával. Ám ha úrhajóra szállunk, és elutazunk valamelyik csillagképhez, kiderül, hogy az Orion és a többi alakzat ilyen formában nem létezik.

Mindezek után érthető, hogyan érzékeli az elme a „sok” abban, ami valójában „egy”. Az elme meghaladása azt jelenti, hogy megértjük az egy és a sok azonosságát. A „sok” vagy az „egy” szembenálló, gondolati kettősségének a kifejezései nélkül egyiket sem mondanánk létezőnek, csak az a felismerés volna lehetséges, hogy „Minden Van”. Ebben a mondatban nem lehet alany és tárgy. A Valóság nem az egy, nem is a sok, hanem a leírason, kiterjedésen, időn, elhelyezkedésen, kezdeten és végen túli önmaga. Jellemzéséhez még a „most” kifejezés is megtévesztő kisé, hiszen ez valamiféle „nem-most” lehetőségére enged következtetni. Semmiféle „nem” nem létezhet a Valóságban, amely teljes egészében magában foglalja mindazt, ami létezik, tehát „van”. Minden tévedés a „van” elmentésének a megalkotásából ered, tehát nem valóságos, és magyarázatot vagy választ sem igényel. Nem létezhet tévedés abban, ami ténylegesen „van”.

K: Akkor viszont mi az érzékelés értéke?

V: Az érzékelés értékes az állatvilág számára, hogy boldoguljon a fizikai állapotban. Az érzékelés a formával foglalkozik, a szellemi tudatosság azonban túl van a formán. Miután elérjük az 500-as tudati szintet, egyre kevésbé vesszük hasznát a formának, inkább akadállyá válik. A szeretetet, a könyörületességet, az örömet és a szépséget spirituális tulajdonságai eleve túl vannak a forma érzékelés számára megnyilvánuló világán. Nem mérhetjük, nem határozhatjuk meg mennyiségileg, de még csak nem is írhatjuk le megfelelően ezeket, mert szubjektív, tapasztalaton alapuló valóságok, amelyek meghaladják a nyelv határait. A tudás szubjektív állapotai, túl vannak az érzékelésen.

A szeretet egész pontosan a 200-as tudati szinten jelenik meg, majd egyre felfokozottabbá válik, mígnem az 500-as szinten ez lesz az uralkodó energiamező. Egyre magasabb tudati szintre emelkedve fokozatosan túlhaladunk a formán.

A mérhető tudati szinteken a szeretet az 500-as értéken válik meghatározóvá, de az 540-es szint eléréséig nem feltétel nélküli. Ez azt jelenti, hogy az 500-as és 540-es szint között még némi szerephez jut a forma, ami a szeretetet feltételekhez köti. A szeretet akkor virágzik ki teljes pompájában, amikor már nem válogat. A szeretetteljesség jellemzi, amely feltétel nélküli, mert azonos azzal, amivé váltunk. Ezt az ugrást azáltal hajtjuk végre, hogy „megszüntetjük az ellentétek szembeállítását”, ami az elme tevékenységének a lényegéből adódó tévedés. Miután ez megtörtént, nem lesznek többé „jó fák” vagy „rossz fák”, hanem minden fát tökéletesnek és gyönyörűnek látunk, úgy, ahogy van. Minden élőlény tökéletes műalkotásként fejezi ki a lényegét.

K: Hogyan fest a világ úgy, ahogy van?

V: Az érzékelés korlátozottságánál fogva egyfajta láthatatlan, varázslatos erőt tulajdonít az eseményeknek, amit „ok-okozati összefüggésnek” nevez. A szükséges feltételeket okoknak nézi. Az időbeli egymásutániségot szintén összetéveszti az oksági viszonyokkal.

Igazából az „események” nem „történnek” a Valóságban. Ezek önkényes elvonatkoztatások, amelyek a kiválasztó, sorrendet követő figyelemösszpontosítás eredményei. A Valóságban nem következnek be „események”, tehát nincs szükség magyarázatra. A Valóságban a teremtés folyamatos. A nem-megnyilvánuló megnyilvánulóvá válik. Azonban minden megfigyelést idő és a hely gondolati képzeteibe, vagyis látszólagos egymásutánokba foglalunk. Ezek csak az elme működésének a termékei.

Láthatjuk a bemutatott példákból, hogyan jön létre a megfigyelhető. A tudatból teremtyük. A katedrális az építész elméjéből bukkan elő. A világon semmi sem képes egy katedrális létrejöttét okozni. A mag nem „okozza” a növény megszületését. Kedvező körülmények között a lehetőségét megnyilvánító lényege révén látható alakot ölt.

A világon semmi sem „okoz” semmit. Minden összefonódik egy holografikus táncban, minden elem hatást gyakorol az összes többire, de nem okozza azokat. Az „ok” ismeretelméleti találmány, és csupán az elme szüleménye. Az elme tevékenységének a terméke látszólagos talányokat hoz létre, amelyek „megértéséhez” aztán az ok-okozati összefüggések látszólagos magyarázatára van szükség. Valójában a Teremtés korlátlansága és teljessége nem hagy úrt, amit az okokhoz hasonló, magyarázatul szolgáló gondolatformával kellene betölteni. A teljesség hiánytalan, és nincsen szüksége okokra. Az ok erőszak; a teremtés erő.

K: És mi a helyzet a karmával, a sors állítólagos okával?

V: A világegyetemben minden dolog alapvető tulajdonságának megnyilvánulása révén helyezkedik el, akár a parafa dugó a vízben, amely sajátos felhajtóereje folytán emelkedik egy adott szintre. A „tudatok világegyetemét” az erő meghatározható szintjeivel írhatjuk le. A tudat tengerében minden entitás a saját szintjére emelkedik, ebben az életben vagy azután. A lélek saját természetének megfelelően emelkedik vagy süllyed, nem pedig valamiféle külső erőfeszítés okozza ezt.

Isten erő, nem pedig erőszak. Isten nem kényszerít erővel senkit és semmit semmire. A léggömb a szélről, az időjárásról, a hőmérséklettől, a levegő páratartalmától és irányítójának mindezek alapján a levegő melegítésére vonatkozó döntéseitől függően emelkedik vagy süllyed. Az ego ragaszkodásait feladni olyan, mintha ledobnánk a nehezéket.

Az „okok” tényleges valóságába vetett hit korlátokat állít, és ártalmas következményekkel jár. Az élet egészét a Tettes és az Áldozat önkényes osztályaira tagolja. Ezért siránkozik a világ népességének hetvennyolc százaléka, amely a becsületes-ség szintje (200) alatt áll. Az egyéni felelősség gondolata azoknak az elméjéből származik, akik hisznek az okokban. Egy tetszetős magyarázat kiagyálásával bármilyen eseményre vagy tetre lehet indokot vagy mentséget találni, amely az „okául” szolgál. Jelenlegi társadalmunkban a bíróságok és a védőügyvédek a nevetségesség szintjéig eltúlozzák ezt a felfogást. Ha valaki égési sérülést szenved, mert megérint valamit, amelyre nagy, piros betűkkel rá van írva, hogy „Vigyázat! Égési sérülést okozhat!”, leleményességük akkor is talál egy képzeletbeli, tehetős tettest, és mondhatják, hogy a felirat nem volt elég nagy, idegen nyelvű volt, nem világították ki este, vagy más kifogással állhat elő.

Az okok csak a képzelet elmeszüleményeiként léteznek, ezért kedvünk szerint kitalálhatunk és koholhatunk ilyeneket. Ha a végletekig elmegyünk, a tettes és az áldozat fogalma összeolvad. Akkor a bűnöző lesz az áldozat, a rendőrség pedig a tettes. Mélyreható vizsgálattal belátható, hogy áldozat és elkövető kiléte valójában önkényes választás vagy álláspont kérdése. Az áldozat a ragadozó/zsákmány reakciójával csábítja tetre az elkövetőt. A rendőröknek és börtönőröknek az áldozat szélsőséges viselkedése miatt kell erőszakot alkalmazniuk vagy a végső eszközökhöz nyúlniuk, vagyis az elkövető és az áldozat szerepe felismerhetetlenül zavarosan mosódik össze.

K: Miért járnak következménnyel a tettek?

V: Mert összekapcsolódnak, de nem ok és okozat köti őket össze. A körülmények befolyásolják az eseményeket, de nem „okozzák” azokat. Minden lehetőséget korlátoz a lényege.

A méh nem változhat virággá. A hernyó nem „oka” a pillangó létrejöttének, mindössze szükséges előfeltétele.

K: Hogyan vonatkozik ez a spirituális életre?

V: Az ember lényege magában hordozza a megvilágosodás lehetőségét. A készség arra utal, hogy az alacsonyabb tudati szintekhez képest fejlődtünk, így a spirituális ösztönzés a keresés tüzét lángra lobbantó szikra lesz.

K: Az érzékelés ezek szerint pusztán érzékszervi látszat?

V: Pontosan. Maga a Teremtés is pusztán látszat. A „teremtés” és a „pusztítás” csupán egy nézőpontot ír le. Az anyag egyszerűen más formává alakul. Ha a forma kíváncsú, „alkotásról” beszélünk, ha nem, akkor „rombolásról”. A fa építő anyaggá alakítása az ács szemében „alkotás”, a természetvédelem számára viszont „rombolás”. A hagyományban megjelenő „Siva tánca” teremtés és pusztítás látszatának változása. A valóságban egyik sem történik meg; a vacsorának elkészített pulyka ugyanígy attól függően jó vagy rossz, alkotás vagy rombolás, hogy a pulyka vagy-e, vagy az, aki megeszi.

ÚJ ÖSSZEFÜGGÉSEK

K: Hogyan viszonyuljunk a gyakorlatias szempontokhoz, mint amilyen a nehéz anyagi helyzet? Miként segíthet ebben az új összefüggések meglátása?

V: A „nehéz anyagi helyzet” érzékelése akkor jelenik meg, ha túl gyors ütemben távolodik az életünk. Ez a pénz hiányának illúzióját hozza létre. Ebben az esetben nem anyagi megoldásra van szükség, hanem türelemre. Birkából van túl sok a legelőn, vagy a fű nem elég? Ha türelmetlenül akarjuk a dolgo-

kat, túl gyorsan szaladunk előre a kényelem felé. Tanulj meg különbséget tenni a szükségletek és az igények között. Tanuld meg értékelni a hitelt a készpénz helyett. A vagyon egyik napról a másikra felélhető, a hitel azonban egy életen át a rendelkezésre áll. A hitel ára a kamat; készpénzen élni elvekre kerül. A készpénz kényelem; a hitel biztonság.

K: Mit tudsz mondani az úgynevezett „gondokról”?

V: Az elfogult és korlátozott szembeállítások az úgynevezett „gond” illúzióját eredményezik. A valóságban nem létezhet olyasmi, amit gondnak nevezünk – mindössze az van, amit akarunk, és amit nem. A szenvedés az ellenállásból ered. Ez a fizikai fájdalomra is vonatkozik. Ha például erősen összpontosítunk a fájdalomra, kitartóak vagyunk és nem állunk ellen, a fájdalom tulajdonképpen elmúlik. A fájdalom és a szenvedés két egészen különböző dolog. Az elme szerint elválaszthatatlanok, ami nem igaz. Lehetséges egyszerre fájdalmat érezni, ugyanakkor nem szenvedni tőle. A szenvedés a fájdalom elutasítása miatt jelenik meg. Ha hajlandóak vagyunk átadni magunkat neki, elfogadni, és teljesen felhagyni folyamatos elutasításával, a szenvedés, de gyakran maga a fájdalom is megszűnik.

E módszer alkalmazásával két alkalommal is érzéstelenítés nélkül estem át egy-egy komoly műtéten. Ebben az esetben a gyógyulás is sokkal gyorsabb. Például csúnyán kificamodott bokával is sétálhatunk, és percekben belül a fájdalomcsillapítóéhoz hasonló hatás jelentkezik, amely megszünteti a szenvedést. A fájdalom talán nem múlik el, de közömböseksé válik iránta.

K: És a harag?

V: A spirituális fejlődéssel egyre ritkábban jelenik meg a harag, és sokkal kellemetlenebbnek érezzük. Legtöbbször türel-

metlenség áll mögötte, ezért elpárolog, ha felismerjük, hogy igazából nem is dühösek vagyunk, hanem sietünk. Ez önmagában is megszabadít a büntudattól. A harag a szembeállításból születik, és más nézőpont választásával megszűnik.

Könnyebb lesz a dolgunk, ha felismerjük, hogy nem az gerjeszt haragra, ami „van”, hanem ami „hiányzik”. Nem azért haragszunk, mert valaki önző vagy fukar, hanem mert nem figyelmes, nagylelkű vagy szeretetteljes. Ha az ilyen új összefüggések felől nézzük a dolgokat, az embereket korlátozottnak, nem pedig rossznak vagy gonosznak látjuk. Fejlődésben mindenki egy bizonyos pontig jutott el, így pedig inkább belátjuk és elfogadjuk korlátozottságát, és ezt nem fogatékosságnak tekintjük.

A harag másik jellemző oka a vágy, vagyis az, hogy nem kapjuk meg, amit akarunk. Ez a gyerek haragja, amely a felnőttben az ego önzésnek nevezett énközpontú, önimádó magjában él tovább. Az ego összetéveszti a szükségleteket és az igényeket, ráadásul türelmetlen. Állandóan követelőzik és akaratos. Ebben a gyújtópontban a sóvárgás, az igénylés és a vágyakozás feláldozása Istennek jelentős és gyors spirituális fejlődést eredményez.

Nagy lendületet ad a szellemi fejlődésnek, ha lemondunk az ego e központi részéről. Ez az ego kiindulási pontja és forrása, amely a túlélésre összpontosít. A fennmaradással kapcsolatos hiedelmei miatt nélkülözhetetlennek tartja vágyait és igényeit. Az egónak „szereznie” vagy „magához vennie” és vásárolnia kell, mert különállónak, tehát külső forrásoktól függőnek látja magát. Ezek energia, figyelem, tulajdon, rang, biztonság, védettség, mások véleménye, pénz, haszon, előny és hatalom formájában jelenhetnek meg. Elsősorban a hiányérzetből indul ki, a hiányérzet pedig félelmet, igényt, mohóságot és akár gyilkos haragot vagy fenyegetéseket von maga után. A félelem hajtja.

A tudatosság és a megvilágosodás felől tekintve a félelem egészen addig nem szűnik meg, amíg nem mondunk le a létezés vágyáról Isten javára. Az ezt követő csendben eljutunk a hatalmas felismeréshez, hogy létezésünket mindig is az Én jelenlétének köszönhattuk, amely a Világegyetemből mindent magához vonzott, ami a fennmaradáshoz szükséges. Ezért a fennmaradás karmikus célja a biztosíték rá, hogy a túlélésről gondoskodik az Én ereje, hogy megbirkózzunk az olyan szükségszerűségekkel, mint a fizikai állapot, a légzés, a kitartás, az éhség, a kíváncsiság és az értelem.

Az ego a minden gondolat és tett mögött álló képzeletbeli cselekvő. Szilárd meggyőződésünk, hogy jelenléte a túlélés szükségszerű és elengedhetetlen feltétele. Ennek az a magyarázata, hogy az ego legfontosabb képessége az érzékelés, ezért a feltételezett ok-okozati összefüggések paradigmájának korlátai között él. A kettősség e korlátozott valóságképében az „én” vagy az ego önmagát az oknak, a tetteket és az eseményeket pedig az okozatnak látja. A Valóságban a cselekvés és a túlélés önkéntelen, és tulajdonképpen független dolgok. Az Énből áradó életenergia áll a háttérükben, a világegyetem sajátságai pedig fenntartják a formákat. Gondoljunk például arra, hogy a klinikai emlékezetvesztés eseteiben az ember élete a képzelt önazonosság-tudat forrásának elvesztése után is folytatódik. Ne feledjük, hogy minden félelem az önazonosság-tudat – a létezés/túlélés – megszűnésétől való félelem.

Ez összefügg azzal, hogy az ént és életünk létezésének a forrását a formával (a gondolatokkal, érzésekkel, a testtel) azonosítjuk. A félelemre tehát az jelent megoldást, ha létezésünket minden kifejeződési formájában készségesen felajánljuk Istennek. A teljes lemondással megjelenik a felismerés, hogy az Én forma nélküli, és nem a forma, hanem a formában lakozó formanélküliség az élet Forrása és tapasztalata.

Ekkor nyilvánvalóvá válik, hogy a halál, amilyenek általában elképzelik, még csak nem is lehetséges.

Istennek nincsen ellentéte, és nincs más, ami rajta kívül létezhetne. A testben lévő szellem mondja, hogy „Vagyok”. A test önmagától azt sem tudja, hogy létezik.

K: Mit tudsz mondani az egyszerűségről?

V: Minden spirituális eszme tartalmazza az összes szellemi igazságot. Mindössze *egyetlen eszmét* kell teljesen és tökéletesen megértenünk ahhoz, hogy mindet megértsük, és eljussunk a Valós felismeréséhez. A siker titka annyi, hogy kiválasztunk egy eszmét vagy spirituális eszközt, és teljes odaadással, megszakítás nélkül, a legvégsőig kitartunk mellette. Ez lehet a megbocsátás vagy a kedvesség tökélyre fejlesztése, vagy egy „12 lépéses” csoport programjának a harmadik lépése, amit aztán kivétel nélkül minden egyes gondolat, érzés, tett vagy megnyilvánulás esetében alkalmazunk. Mint ahogy egyetlen szikével az egész emberi test felboncolható, az egót is levághatjuk magunkról egyetlen spirituális szikével.

Kezdetben az ellenállás miatt ez erőfeszítést igényel, de amikor a fokozatos lemondás tökéletesíti bennünk a hajlandóságot, az eszköz önálló életre kel. Többé már nem valami féle „én” használja. Felfedezzük, hogy a személyes én helyett valami más irányítja az eszközt. Az igazságot nem „megtaláljuk”, ezért hiábavaló „keresni”. Az Istenség minden erőfeszítésünk nélkül megmutatkozik.

Hirtelen átéljük a haldoklás gyötrelmét, majd mélységes áhítat tölt el, ahogy Minden Teremtés Igazsága az időn túli, minden világ és világegyetem előtt létező, örökkévaló Énként, Teljes Tökéletességében és Gyönyörűségében megmutatkozik, amelyben és amelynek révén minden forma csupán észlelet, és nincs önálló léte. Minden Egy, nincs „itt” és „ott”, nem létezik alany és tárgy, „én” vagy „te”. Az elme mindörök-

re elcsendesedik, az egyéni én nem létezik. Minden a saját lényege folytán *Van*, és önmagától, hibátlan tökéletességben ragyog. Nincsenek okok és okozatok, minden eleve van. A test döntően egy „dolog”, egy felhúzható karmikus játszószer, amely magától éli a sorsát. Működéséhez sohasem volt szüksége semmiféle „énre”. Hogyan is vetődhetett fel és válhatott meggyőződéssé ez a gondolat? Semmi sem csodálatosabb, mint ismét hazatérni Forrásunkhoz.

K: Hogyan szüntethető meg az azonosulás a testtel és az elmével?

V: Az ego a cselekvés és a tapasztalás alanyával, vagyis a test és az elme lényegével azonosítja magát. Ebben folyamatosan megerősíti a nyelv és a gondolkodás, amely minden tettét első szám első személyben fejezi ki. Gyakorlással átképezhetjük az elmét, hogy a Valóság tényeivel összhangban álló nyelven gondolkodjon. Ezt úgy érhetjük el, hogy egyes szám első személy helyett egyes szám harmadik személyben beszélünk. Tehát valójában a „testről” és az „elméről”, nem pedig a „testemről” és az „elmémről” van szó. „Az elme” érez és gondolkodik, „a test” cselekszik. A tulajdonunkra is utalhatunk így, tehát ilyenkor a „kocsiról”, nem pedig az „én” kocsimról, szőnyegemről, házamról stb. beszélünk. Noha a test/elme/ego formáit csakugyan magában foglalja az Én Mindenléte, az ego az „én” kifejezését félrevezető értelmében használja. A test és az elme valójában ugyanúgy „azok”.

K: Hogyan függetleníthetjük magunkat tulajdonunktól?

V: Már maga a „tulajdon” szó is megtévesztő. A forma világában a kapcsolatokat szavakkal és fogalmakkal fejezzük ki, amelyek léte csupán rendszeresítésükön és a nyelven alapul. Mivel az ego hajlamos ténylegesnek venni a dolgokat, úgy hi-

szi, hogy a kifejezések bizonyára önálló, tárgyilagos lételem rendelkeznek.

Minden kapcsolat elfogadott társadalmi megegyezés és megállapodás alapján jön létre. Nincs független valóságuk, ezért a megállapodás megváltoztatásával érvényteleníthetők vagy semmissé tehetők. Például lehetetlen bármit is „birtokolni”. Vagyis arról van szó, hogy csakugyan törvényes jogunk használni vagy birtokolni valamit, de ez az adott dolog és állítólagos tulajdonosa tényleges kapcsolatát nem érinti. A birtoklás „joga” csupán társadalmi megegyezés. Egy tárgyat kézbe vehetünk, használhatunk és elzárhatjuk egy biztonságos helyre, viszont „birtoklása” csak egy elvont fogalom. A tényleges Valóságban a birtoklás egyet jelentene azzal, hogy azonosak vagyunk a dologgal.

Az indián kultúrákban a föld mindenkié, és senki sem vallja bármely részét is a személyes tulajdonának. A törzsi területeket a törzs minden egyes tagjáénak tekintik, és az adott területeket kölcsönös megegyezés alapján használják. Csak akkor birtokolhatnánk ténylegesen a földet, ha teljes, feltétel nélküli hatalmunk volna felette, holott valójában csak átmenetileg áll a fennhatóságunk alatt.

Ugyanez vonatkozik az úgynevezett „jogokra” is. Ezek mindegyike pusztán politikai, szerződéses vagy törvényen alapuló megállapodás, amelyek a közvélemény és a bírósági határozatok ingatag talaján állnak. Sok úgynevezett jog csupán önkényes egyezmény, és nem több mint múló divat. A társadalom legfeljebb csak ideiglenes sáfárkodást engedélyez.

K: Mit értesz „alapvető jelen” alatt?

V: Akár a zene hangjai, amelyek felcsendülésük után elhalakulnak, az élet tapasztalatai is tűnékenyek, elillannak. Minden egyes pillanat már megjelenésekor elkezd továtünni. A tudomás figyelmének középpontja olyan, mint jelzőfény az

ej sötétjében, amely csak egy rövid pillanatra világít meg mindent, majd továbbhalad. Az élet a megfigyelő számára ezért pusztán a felbukkanó és eltűnő jelenségek felvonulása. A figyelem folytonosan sorba rendez, így semmiről sem állíthatjuk, hogy történik. A figyelem középpontja tehát önkényes nézőpont, és magyarázatul szolgál Siva táncára.

Mint az idő általában, a „most” is tovatűnő illúzió. A pusztá megfigyelés nem hoz létre önmagában létező, objektív valóságot, amelyet „mostnak” nevezünk. A „most” és „akkor”, a „múlt” és „jövő” nem létezik. A már elejétől a végéig kész úton az utazó nem hoz létre egy különleges helyet, amely az „itt” lesz.

K: Ha a „most” eltűnik, az Örökké végtelensége veszi át a helyét. Ha a „most” illúzió, akkor feltételezhetően mikor létezünk?

V: A „létezésre” gondolva csak egy röpke pillanattöredéket ragadunk meg a tudatban. A teljes Valóság a létezésen is túl van. „Létezni” ugyancsak múltó elképzelés. Azt feltételezi, hogy ez a megállapítás valamilyen független, objektív valóságot ír le. Az ilyen kijelentések csak a tudat szüleményei. A Valóság még magán a léten is túl van. A létezés csak a tudaton belüli tudatban, tűnékeny tapasztalatként lehetséges, és nincs önálló ténylegessége vagy valósága.

K: Ha nincsen tényleges „most”, „múlt” vagy „jelen”, és a Valóság teljesen időn kívüli, mikor létezik az „én”?

V: A válasz most már világos; nem létezik. A végső Valóság örökkévaló, időtlen. Figyeld meg, hogy a „van”, a „volt”, a „létezik” és a „ténylegesség” mind időt jelölnek. Minden ilyen kijelentés csak gondolati fogalom.

K: Elmagyaráznád jobban az önazonosságot?

V: Az ego fél a megsemmisüléstől, ezért nem hajlandó feladni különálló létezésének illúzióját az „itt” és a „most” képzeletbeli valóságában. Fél, hogy semmivé foszlik, ezáltal a tudata is megszűnik. Ha megvizsgáljuk, világossá válik, hogy valóságunk egyáltalán nem egy „kicsoda”, hanem egyfajta módfelett szeretetteljes Mindenlét, amelyet sokkal közelebbinek és megnyugtatóbbnak ismerünk, mint a korábbi „én” érzetét.

A tudat fejlődésével a kis „én” helyét az egyetemes jelenlét jóval mélyebb, sérthetetlen és maradandó érzete veszi át. Az „én” érzete immár korlátok nélküli, sokkal nagyszerűbb, gyengédebb, erővel telibb, tudatosabb és kielégítőbb, mint a kis „én” érzete volt. A kis „én” árva füttyszó az „Én” szimfóniájához képet.

K: Milyen érzés az Én?

V: Mint végleg hazatérni. A megmásíthatatlanság, a befejezés, a beteljesedés, a megvalósulás, a megelégedettség, a tökéletesség és a gyönyörűség tudata jellemzi. A Szeretet semmivé foszlatja a szenvedés vagy a hiány minden lehetőségét. Nem jelennek meg gondolatok, de nincs is rájuk szükség. Mélyről jövő bizonyosság érzése önt el. Az Istenséget semmivel sem lehet összetéveszteni.

A szokványos emberi tapasztalatban semmihez sem hasonlítható a Szeretet Istenének jelenlétében átélt öröm. Nincs olyan áldozat, sem erőfeszítés, amely túl nagy volna, ha e Jelenlét felismeréséhez vezet.

K: Mi valóságunk végső igazsága?

V: Végső valóságunk magán a tudaton is túl van. Ez a tudat lényege, amely túl van a Mindenléten vagy Semmin. Megelőzi a Teremtést, a megnyilvánulót és a nem-megnyilvánulót. Előbb volt, mint a létezés, a ténylegesség vagy a „vanság”. Túl

van az önazonosságon, mégis belőle keletkezik az Én. Nem transzcendens, nem is immanens, mégis egyszerre mindkettő. Ez a végtelen lehetőség, amelyből a Minden és az Egy létrejön. Az Én a létezőként kifejeződő Jelenlét, és ebből a tudatosságból fakad a Létezés érzete.

K: Hol vagy mikor következhet be a megvilágosodás? Ha nem létezik az idő, az itt vagy a most valósága, sem egy valós „én”, amely megvilágosodhatna, akkor hogyan lehetséges mégis?

V: Ha olyan jelenség volna, amelynek egy bizonyos időben vagy helyen kellene megvalósulnia, csakugyan lehetetlenség lenne. Az az egyetlen magyarázat, hogy a megvilágosodásnak nevezett állapot vagy léthelyzet eleve valós, ezért mindössze engednünk kell a felismerését, hogy érvényesülhessen. Ami már „van”, annak nincsen szüksége jövőre. Az elfogadás lehetősége mindig fennáll. Ha teljesen átadjuk magunkat Istennek, feltáruul előttünk az igazság. Semmi sincs rejtve, csak az ego vak. A Valóság közvetlenül az elmén túl van. A tudat fél a semmivé válástól, ezért tagadja saját valóságát, vagyis hogy ő maga minden – a végtelen, örökkévaló Mindenlét, amelyből maga a létezés is keletkezik.

Ha lemondunk a valótlanról, az igazság győzedelmeskedik. Ehhez azonban hatalmas elszántság, bátorság és hit szükséges, amelyhez a lemondásra válaszolva az isteni ihletettség nyújt támogatást. Mindez az Akarat hozzájárulásával kezdődik.

K: Tudnál többet mondani arról, hogy hol és mikor ismerhető fel Isten?

V: Az Istenség közvetlen megtapasztalásához vezető út pontosan a „most” két gondolat között felfedezhető pillanatában

található, és nyitva áll. Az elme számára eljön, majd tovaszáll ez a pillanat. Elérkezése és elmúlása között van az a rés, amely lehetővé teszi, hogy a tudat felismerje az örökké jelenvaló, végtelen, időtlen Valóságot. E pillanat érkezésekor Isten a Teremtésként tárul fel. A világegyetem Isten teremtésének történelmi feljegyzése. Ne feledd, hogy a „most” „jelene” a következő pillanat „múltja”.

A Teremtő és a teremtetten nem különül el, nincsen tárgy vagy alany; mindez egy és ugyanaz. Az olyan kifejezések, mint az „új” vagy a „rég”, csupán valótlan nézőpontok, akár csak a „most” vagy az „akkor”. A Teremtés állandó tanúi vagyunk, a Teremtés pontos pillanatában. A tapasztalat formájában közvetlenül Isten Ujját szemléljük. A tudat a „Szem” vagy a tanú, a Teremtés pedig a Korlátlan Én keze munkája.

A Teremtés folytonos kibontakozásának igazságát elfedik az ok-okozati összefüggések meggyőződései, észleletei és tévképzetei. A Teremtés csodája szüntelen, megjelenési formája pedig a megjelenés villódzása.

K: Mit kezdjünk az ego és a szellem kettősségével?

V: Ez az egyik első ellentétpár, amelyet meg kell haladnunk. Segítségünkre lehet, ha tevékenységük szempontjából vizsgáljuk meg ezt a két dolgot. A Szellemmel Egy lévén, az Én egyik eredendő sajátságánál fogva mindig tud. A forma világában az ego elszántan igyekszik megismételni ezt a könnyed, azonnali teljesítményt, ezért idővel rendkívül összetett műveletkészletet fejlesztett ki. Az egót a fő feldolgozó- és tervezőközpontnak, az egységbe rendező, stratégiai és harcászati parancsnokságnak nevezhetnénk, amely megrendez, küzd, különválaszt, elraktároz és visszakeres. Mindezek mellett választ a lehetőségek közül, kiértékeli, mérlegeli, összeveti és osztályozza azokat. Ehhez elvonatkoztatásokra, jelképekre, a

jelentések és értékek rangsoraira, fontossági sorrendek felállítására és válogatásra van szüksége.

Ezt a folyamatos adatgyűjtéssel, és azok módosított jelentés- és értelemalakulatokba szervezésével teszi még hatékonyabbá, hogy végtelen részletgazdagságot érjen el, ugyanakkor örömet szerezzen magának és gondoskodik túléléséről, illetve elkerülje a kellemetlen és fájdalmas dolgokat. Ehhez a bonyolult teljesítményhez rendkívüli műveltség, képzettség, valamint a megismerés és gondolkodás eszközeinek a fejlesztése szükséges, amelyeket értelemnek és logikának nevezünk. Az ego másik legfontosabb feladata a képességek, készségek és viselkedésminták összetett programjainak elemzése, megfeleltetése, egységesítése, összegzése, megjegyezése, alárendelése, összeállítása és kifejlesztése.

E káprázatos teljesítmény mögött „Őz, a nagy varázsló”, vagyis az „én” áll. Ennek az „énnek” a létezéséhez biztosítékra van szükség, mert az ego teljesítménye a formához kapcsolódik, és minden tapasztalatát az „ok-okozati összefüggések” hiedelemrendszere alapján rendezi egységbe. Ezért ennek az oksági összefüggésnek a középpontjában a nagy Őz áll, és mint a mondatszerkezetben, az „én” lesz az alany, az „engem” pedig a cselekvés és tapasztalat tárgya.

K: A tudatosság fejlődésével felvetődik a kérdés: Őz, a nagy „én” „valaki” vagy „valami”?

V: Az ego formákkal és meghatározásokkal foglalkozik, ezért nem foghatja fel az Ént, ami túl van minden formán, de nélküle a forma nem tűnne létezőnek. A Valóságban nem létezik sem alany, sem tárgy, tehát nincsenek megmagyarázandó kapcsolatok. Nincs szükség ok-okozati összefüggésekre, ami eleve kizárja tér és idő, vagy cselekvő és tapasztaló kettősségét.

Az ego sajátos módon az elkövető és az áldozat híres párosának a foglya. Alanyként az oknak, tehát az elkövetőnek

tudja magát. Ha elutasítja ezt a meghatározást, akkor a tárgy, tehát az önfeláldozó vagy az áldozat lesz. – Ha nem én vagyok az oka valaminek, akkor valami odakintről teszi azt velem – gondolja az ego. Ez az alapvető felfogás jellemzi korunk társadalmi kölcsönhatásainak a szerkezetét, amelyben a társadalom áldozat és elnyomó váltakozó szerepeiként jelenik meg.

K: Hogyan szabadulhatunk ki ebből a csapdából?

V: Noha több különböző módszert ismertettünk már, célravezető megoldás lehet, ha nem alakítunk ki véleményt semmiről. Minden vélemény önteltségből fakad, kettősségből indulnak ki, amelyeket könnyen megszilárdítanak. Megfigyelhetők például, hogy az igen magas értéken álló spirituális szervezetek „nem alkotnak véleményt a világ ügyeiről”.

K: Miután bekövetkezett a megvilágosodásnak nevezett élmény, mi marad a korábbi személyes énből?

V: A belső állapot hasonló az alváshoz, abban az értelemben, hogy csend, békesség és nyugalom uralkodik benne. Az akarat nem irányul semmire, és nincsen mozgás. A gondolkodás vagy az elme tevékenysége megszűnik.

Az Én formanélküliségéről akarattal és energiaráfordítással kell az információfeldolgozásra irányítani a figyelmet. A tudatosság magasabb szintű állapotaiban csupán a lényeg, jelenlétek és jelentések kölcsönhatásait figyelni, amelyek mellett a világ túlnyomóan kitart. A részletekre és formákra figyelni több energiát igényel, és csak akarattal sikerül, ami az élet értékességének érzésével jelenik meg. Amit a világ személyes énné tekintene, abból a korábbi személy árnyéka marad meg, ennek azonban nincsenek vágyai, kívánságai vagy igényei. Nem akarja befolyásolni az eseményeket, a körülményeket vagy az embereket. Mindene megvan önmagá-

ban, nem igyekszik megszerezni semmit, mert minden pillanatban teljes minden. Még a létezés folytatására sem vágyik. Nincsen igénye vagy vágya semmilyen tapasztalatra.

A Jelenlét mindent beteljesít. Az Én minden, ezért nincs mire vágynia, hiszen semmi sem különül el tőle. Nem létezik a jövő, tehát az előérzete sem. Nem érdeklik a megszerezhető dolgok vagy a fizikai állapot. A táplálkozás vagy a test gondozása lényegében mások törődésének köszönhető, akiknek a szeretete gondoskodik testi léte folytatásáról. A beszéd, az események vagy a forma részleteinek feldolgozása késéssel történik, ahogy mindezt áthelyezi egy olyan szintre, amelyen közelebb állnak a formanélküliséghez és érthetőbbek. Ezt a tolmácsolást az Én egy sajátosága, a Szentlélek végzi el, amely a korábbi akarat, kiválasztás vagy elmeműködés helyébe lép. A Szentlélek mintha a döntéssel együtt megjelenő szándék vagy akarat révén kezdené el tevékenységét.

A feladott ego központi figyelme helyett a Szentlélek áthatóbb és erőteljesebb hatása jelenik meg, amely a lényegeset és a lényegtelenet magától különválasztva könnyedén elrendezi az egyidejűséget és az egybeeséseket, mert csak a Valósággal áll kölcsönös kapcsolatban. Vagyis ami csodának tűnik, az pusztán a Szentlélek cselekedete, amely különválasztja a valósat a valótlantól, tehát ami addig tökéletlennek tűnt, tökéletességében jelenik meg. Az ok-okozati összefüggésekben gondolkodó ego számára az ilyen jelenségek ésszerűtlenek és lehetetlenek, a Szellem számára azonban maguktól következőnek be és a Valóságtól elválaszthatatlanok.

K: Gyakran hallani olyan ésszerű érvelést, amely szerint a fennmaradáshoz a személynek valamilyen formában szüksége van az egóra. Mi ebben az igazság?

V: A kérdés érthető, és az ok-okozati összefüggésekbe vetett hit miatt vetődik fel. Az ego, mint tudjuk, rengeteg bonyolult

műveletet végez el. Úgy képzelem, hogy a műveletek mögött egy „én” áll. Ezek a műveletek valójában önállóak, és elvégzésükhöz nincsen szükség az „énre”. A fő áttörés akkor következik be, amikor már nem azonosulunk ezekkel a műveletekkel, és nem feltételezzük, hogy egy önálló akarattal rendelkező, független entitás áll a háttérükben.

Ezt könnyű megérteni, ha azt nézzük, milyen kapcsolatban állunk a testünkkel. Noha az emberek könnyelműen az „énjüket” értik alatta, a térdükre nem „önmagukként” utalnak; azt mondják, hogy az „én térdem”. A térd gondolkodás nélkül működő fizikai jelenség. A test műveletei az egóéhoz hasonlóan rendkívül összetettek, és önállóan mennek végbe. Ha nem azonosulunk sem a testtel, sem az elmével, a test működése ugyanúgy folytatódik önállóan, és csak annyi a különbség, hogy nem tekintjük „önmagunknak”. A belőlünk kiinduló cselekvés érzete megszűnik. Tőlünk függetlenül folytatódik az élete, fennmaradása a tudat és a Szentlélek rokonságának a kifejeződése. Az uralkodó feltételek a karmával állnak összefüggésben, és személytelenül érvényesülnek. A karma így a személytelen körülmények részévé válik, amely megjelenési formája összhangban áll azzal.

Egy hasonlattal úgy is megfogalmazhatnánk ezt, hogy akkor is örömmel hallgathatunk gyönyörű zenét, ha az ego nem tekinti azt saját szerzeményének. A zeneélvezet önkéntelen. Ha a sajátunknak tekintjük, nyugtalanság ébred bennünk, és más érzések, amelyek a tökéletességgel, elismeréssel, kíváncsisággal és elfogadottsággal kapcsolatos meggyőződéseink együtteséből fakadnak.

Kettősség és nem-kettősség, tudomány és szellem

K: Hogyan láthatjuk világosan tudomány és spiritualitás összefüggéseit?

V: Egyszerűen tisztában kell lennünk vele, hogy az életet két különböző megközelítéssel vagy gondolati fogalomkörrel írhatjuk le: a lineárisal vagy a nem lineárisal.

A szokványos tudatosság (a lineáris) tartományát a forma, a logikai összefüggések és az érzékelés foglalkoztatja, ezek pedig elkülönítenek, meghatároznak és osztályoznak. A tudományos világ tehát a newtoni tudományos világkép valóságának, illetve matematika, tudomány és technika formájában megjelenő nyelvezetének és kifejezéseinek a keretei közt mozog. A newtoni paradigma magyarázatai az „ok-okozati összefüggéseknek” nevezett, feltételezett folyamatokon alapulnak. Ezek erőkkal és mérési eredményekkel foglalkoznak, mint amilyen az idő, az időtartam, a távolság, a sebesség, a súly és a méret. Ez az érzékelési mód és nyelvezete viszonylag pontos előrejelzést tesz lehetővé. Ha az események kívül esnek az előre jelezhető vagy érthető dolgok körén, vagy nem magyarázhatók meg differenciálszámítással és mérési eredményekkel, az adatokat – a hagyománynak megfelelően – zajnak vagy káosznak minősítve figyelmen kívül hagyják vagy elvetik. A newtoni világegyetem tehát meghatározható, ésszerű, megjósolható, összhangban áll a nyelvtudománnyal, a hagyományos jelentéstannal és az oksági viszonyok alapján következtető magyarázatokkal.

Ez egyben az ego valósága is, ahol az érzékelés bevezeti az „ellentétek” felosztásait. Ennek a paradigmának az a gyenge pontja, hogy a megismerés gondolati folyamatát rávetíti a feltételezése és bizonyítási szándéka kiindulópontja szerint önálló léttel rendelkező, „objektív” világegyetemre, amely a megfigyelőtől függetlenül létezik. Ez a valóságkép nem ismeri fel a szubjektivitás döntő fontosságú és mindig jelenlévő alaptényezőjét, amely minden tapasztalat és megfigyelés, vagy úgynevezett tudományos leírás alapját képezi. Ez a hiányosság egy alapvető ismeretelméleti hibára világít rá, hiszen minden állítólagos objektivitás kizárólag a szubjektivitáson nyugszik, amely minden „objektív” lehetőség szükséges alapfeltételeként van jelen.

Pusztán az objektivitás létezésének a kijelentése is szubjektív megállapítás. Minden ismeret, tudás és a tapasztalatok összessége a szubjektivitás eredménye, ami az élet, a tudatosság, a létezés és a gondolkodás lényegéhez tartozó, elengedhetetlen előfeltétel.

Semmi olyat nem jelenthetünk ki, ami alapvető tényezőjeként ne volna eredendően szubjektív. Az állatvilág, az érzetek, az emberi vonzalmak és ellenszenvek érzelmei és indítékai az érzékelésen alapulnak. Ezekből alakulnak ki idővel a lélektani mechanizmusok, a beállítottságok és az egyéniség. Az érzékelés világában a különbségek mindennél fontosabbak, mindent meghatároznak. A vonzódás és idegenkedés ellentétpárjainak keretein belül kijelölik az értékeket, a kíváncsi dolgokat, a tetszés és nemtetszés feltételeit. Ez bizonyos dolgok kereséséhez és mások elkerüléséhez, valamint az érték és a kíváncsi dolgok körülhatárolásához vezet, ami a társadalom fő hajtóerejévé válik.

Az érzékelés kézzelfogható és látható, lineáris, ok, okozat és forma összefüggése által meghatározott világával szemben létezik a „nem lineárisként” jellemzett, végtelen, mindent felölelő tartomány. A tudomány csak a közelmúltban fordult

ebbe az irányba, a ma „káoszelméletnek” és „nem lineáris dinamikának” nevezett területeken. A nem lineáris dinamika tanulmányozása csak nemrégiben kezdődhetett el, a gyors, modern számítógépek megjelenésével, amelyek segítségével észlelhetővé váltak azok a rendkívül soktényezős események, amelyeket addig összefüggéstelen, meghatározhatatlan és az előre jelezhető rend világán kívül eső adatoknak tekintve figyelmen kívül hagytak.

Az objektivitásra törekvő tudomány az értelmi folyamat kivételével kizárta a tapasztalat összes alapvetően emberi elemét. Ezzel ellentétben a pszichiátria és a pszichoanalízis az érzések, a választási lehetőségek, a jelentés, az érték, a jelentőség láthatatlan világát és az élet lényegét kutatta. Az élet egésze lényegét tekintve nem lineáris, nem mérhető és meghatározhatatlan, tehát tisztán szubjektív.

Minden nem lineáris, láthatatlan és nem mérhető, ami csak értelmet és jelentőséget ad az emberi életnek. Ez a spiritualitás, az élet, a tudat, a tudatosság és a létezés világa. Ez a szubjektivitás és a tapasztalás képességének világa, ami nélkül a tudás semmit sem érne. Ettől az alapvető tényezőtől elfordult a tudomány, és a filozófia, a metafizika és a miszticizmus „kevésbé” jelentős vagy fontos területeire száműzte.

Az ember életének döntő fontosságú tapasztalatait, mint amilyen a szeretet, az ihletettség, a tisztelet, az öröm, a boldogság, a béke, az elégedettség és a beteljesedés, a tudomány a „homályos érzelmek” megkérdőjelezhető valóságába utasította. Ettől fogva ezért „tudománytalannak” tekintették, és a filozófiára és a tudományra ruházták át az ilyen kérdéseket. Még a pszichológiát is kísérleti adatokra, valamint a Skinner és Pavlov-féle elméletekre csökkentették, amelyekben a féhéregerek és az emeltyűk az egyetemi laboratóriumok hajdani légkörében az ingerek és válaszreakciók ésszerű statisztikai jelentésének megnyugtató adatait eredményezték.

A nem lineáris tartomány láthatatlan, forma nélküli, túl van időn, méreten és mérési eredményeken. Tulajdonságokat és jelentéseket foglal magába, és lényegéből erő sugárzik. Az erő és az alkotás forrása a láthatatlan, nem lineáris világban van, de az akarat révén formát ölthet. Ezért a látható világ az okozatok és az erők kölcsönhatásának a világa. A tett az ihletettségből és a szándékból születik, és az akarat hagyja jóvá, ami elindíthatja a választások vagy lehetőségek megvalósulását. Az egyszerűség kedvéért felsorolhatjuk a lineáris jellemzőit a nem lineárisal összehasonlítva. Tudnunk kell azonban, hogy nem különállók, mindkettő tartalmazza a másikat, és a nem lineáris magába foglalja a lineárist, mint ahogy a forma nélküli a formát. Tehát nem két különböző, hanem egyazon világ, más-más nézőpontból. Köznapi szóhasználatban digitálisról és analógról, bal és jobb agyféltekéről, egyetemesről és sajátosról, vagy körülhatároltról és korlátlanról beszélünk, utalva rá, hogy a valóságnak két, ellenkező megközelítési módja létezik.

NEWTONI LINEÁRIS	NEM LINEÁRIS
Kettősség	Nem-kettősség
Forma	Forma nélküli
Ego	Szellem
Anyagi	Nem anyagi
Látható	Láthatatlan
Erőszak	Erő
Idő	Időtlen
Helyzet	Helyzettől független
Korlátolt	Korlátlan
Időtartam	Állandóság
Érzékelés	Látás
Tulajdonság	Lényeg
Ismerni	Lenni
Méret	Mérhetetlen

Megfogható	Megfoghatatlan
Vágy	Ihlet
Anyagi	Szellemi
Helyhez kötött	Szétterjedő
Mozgás	Mozdíthatatlan
Mozog	Nyugalomban van
Hallható	Néma
Matematikai	Megjósolhatatlan
Halad	Mozdulatlan
Tény	Jelentés
Különbség	Azonosság
Különálló	Egy
Elhatárolható	Szétáradó
Indulás-megállás	Folytonosság
Véges	Végtelen
Kor	Kortalan
Szerkezet	Minőség
Hatás	Forrás
Egymás utáni	Egyidejű
Meghatározott	Általános
Irányítható	Használható
Kimeríthető	Kimeríthetetlen
Elfogyó	Örökké jelenvaló
Megfigyel	Tud
Tartalom	Összefüggés
Anyag	Élet
Tárgy	Alany
Kívül	Belül
Kizáró	Magába foglaló
Fizikai	Metafizikai
Dolog	Tanú
Tárgy	Megfigyelő
Vagy-vagy	Mindkettő
Itt vagy ott	Mindenütt

Felosztott	Egységes
Rész	Egész
Kényszerítő	Elősegítő
Adrenalin	Endorfin
Vágy	Beteljesülés
Feszültség	Ellazulás
Hiányos	Hiánytalan
Császár	Isten
Költség	Jelentőség
Ez	Én
Függő	Független
Tévképzet	Valóság
Ideiglenes	Örök
Világi	Spirituális
Leírható	Kifejezhetetlen
Kimerít	Fenntart
Megfigyelt	Tudatos
Vágy	Ösztönzés
Változó	Változatlan
Sebezhető	Sebezhetetlen
Gondolat	Tudatosság
Hiány	Elégedettség
Viszály	Béke
Kényszer	Gondtalanság
Bizonyíték	Kézenfekvő
Ár	Érték
Ösztönözhető	Önkéntes
Viszonylagos	Feltétlen
Múlt-jövő	Most
Korlátolt	Mindent meghaladó
Tudományos	Misztikus
Tárgy	Mező
Kap	Ad
Meghatározás	Értelem

K: Hogyan haladhatjuk meg az ellentéteket?

V: A tudat önmagától megteszi, amikor elmélkedés, megismerés, ima, meditáció vagy ihletettség révén eljutunk a megértéshez. Ezt a tanító szavai vagy tudati szintje is elősegíti. Ami az egyik tudati szinten lehetetlen, az egy magasabb szinten nyilvánvaló és egyszerű. Az emberi lény egyszerre szellem és test, ezért egyidejűleg létezik a nem lineáris és a lineáris tartományban. A test, ha nem hatja át a tudat és a szubjektív tudatosság, nincs tisztában a létezésével. Csak akkor cselekszik, ha ösztönözzük, és valamilyen értéket állítunk elé, például a vágyat, hogy örömet lelje az élet tapasztalatában.

Ha egy ember vagy állat „lélektelenné” válik, meghal. Amikor az életerő vagy a szellem nem látja már el energiával a testet, a szellem távozik, és egy másik dimenzióba tér. Bár másik dimenzióba került, a szellem tudati szintje ugyanúgy meghatározható egy egyszerű kineziológiai tesztel. Egyes szellemek az öröm, az elragadtatás vagy az üdvözültség állapotában hagyják el a testet. Mások a reményvesztettség alacsonyabb szintű állapotaiban, mint amilyen a harag, a büntudat vagy a gyűlölet. Ez nyilvánvalóan hatással van arra, hogy hová kerül a szellem, amelyet hagyományosan léleknek vagy az élet nem anyagi oldalának neveznek. Amikor a szellem elhagyja a testet, célállomása megfelel sajátos, mérhető frekvenciája által meghatározott tudati szintjének, amely feltehetően a pokol, a purgatórium, a pokol tornáca, a mennyek vagy az égi birodalmak szintjére, netán asztrális szintekre („belső sfókra”) vagy testetlen állapotokba vezet.

Mint a parafa dugó a vízben vagy a léggömb a levegőben, felhajtóereje révén minden szellem a saját szintjére emelkedik a tudat energiamezőinek végtelen világaiban. Ebben semmiféle külső „ítélet” vagy isteni kényszerítés nem játszik szerepet. Minden lény a saját lényegét sugározza, így határozza meg a maga sorsát. Ezért tökéletes az isteni igazságszolgáta-

tás. Minden szellem a saját választása révén válik azzá, amivé lett. Minden világban folyamatosan fennáll a korlátlan valóság választásának a lehetősége, amely örökké jelen van, és feltétlen választása a megszabaduláshoz vezet.

A lelket – fizikai testben vagy anélkül – egy elektromágneses mezőben lévő parányi részecskéhez hasonlíthatnánk. A részecske vonzása és taszítása a méretétől, a töltésétől, a polaritásától és a nagyobb mezőn belüli helyzetétől függ. Ez a mező az energia, az erő és különféle tulajdonságok fokozatait foglalja magába, amelyek vonzzák vagy taszítják a részecskét. Ezért minden lehetőség és eshetőség az egyén tudatosságának vagy fejlődésének a szintjét fejezi ki az Egészen belül. Ez elkerülhetetlen, hiszen az egyén az Egész nélkülözhetetlen „része”. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy a mezőben minden tudati szintet egy „attraktor” képvisel, mint a *káoszelméletben*.

Ugyanez figyelhető meg a mindennapi életben az emberek egymás iránti rokonszenveiben és ellenszenveiben, az életmódban, a foglalkozás választásában, a közösségi magatartásban, a szokásokban, a gyengeségekben, az erősségekben és a különböző csoportokkal vállalt közösségben megnyilvánuló vonzalmak és idegenkedések formájában.

K: Vannak olyan egyszerű eszközök vagy módszerek, amelyek előmozdítják az ilyen jellegű fejlődést?

V: Tégy különbséget az „ez” és az „az”, a „ki” és a „mi”, az „akaratlagos” és az „önkéntelen”, a „megfigyelő” és a „megfigyelt” között. Az áthidalást a tudat megfigyelőjének/tanújának/tudatosságának a körvonalazása garantálja. Ez olyan, mint a látás és a hallás képességének megkülönböztetése a láttaktól és hallottaktól.

A Mindenség Szeme az Én, amely az énnek a tudatosság képességét adományozza. Semmi sem volna látható a nap ragyogása nélkül. Az Én világossága nélkül az én még a saját lé-

tezésével sem volna tisztában. A tudat tudatossága nélkül sem a test, sem az ego nem tudna a másik létezéséről. A szentség fejezi ki, hogy az Istenség Minden Létező, ezáltal az Én forrása.

A kettősség és az érzékelés világában a végtelen, időtlen, kettősségen túli Én ragyog az én formájában. Sajátsága, hogy nincsen tudatában valós forrásának. Sőt, az ego mindenkéltől a forrását tagadja, és elkülönültnek, önállónak, önműködőnek és függetlennek vallja magát. Ha az értelem és az ésszerű gondolkodás szintjére fejlődik, eléri határait, és önmagán túl keres válaszokat. Az értelmi fejlődés alacsonyabb szintjein azonban az ész hajlamos az önteltségre, a saját érdekének tulajdonít minden képességet vagy tettet, a fejlődést saját teljesítményének tekinti, és az evolúció csúcspontjának látja önmagát.

Az érett értelem egy bizonyos ponton felismeri a spirituális tudást, és követi. Önteltsége és szembeállításai talán még ekkor is vakká teszik. A további tapasztalatokat és komoly spirituális munkát követően az alázat lazít az intellektuális ego szorításán, és lehetővé teszi az egyre magasabb szintű szellemi tudatosság állapotainak fokozottabb átélését. E küszöböt átlépni adomány, amelyet a szívélyes szeretet hoz el, és az ebből eredő ihletettség a béke és az öröm világába emel. Ekkor a könyörületesség lesz a meghatározó, amely az érzékelést látássá változtatja. A folyamat végén az én beleolvad az Énbe. Ez a szint, amely a 600-as értéken határozható meg, jelöli a világ által hagyományosan megvilágosodottnak nevezett tudati szintet. Ezen a ponton az üdvözültség talán alkalmatlan ná tesz a további tevékenységre, ha viszont lemondunk az üdvözültségről Isten javára, a Bölcs állapota következik. Amint kiteljesedik ez a szakasz, vagy visszatérünk a világba, vagy nem, a továbbiakat az Isteni Akarat határozza meg.

K: Eltűnik az én érzete? Végére is az ego fél a haláltól.

V: Amikor az én beleolvad az Énbe, azt úgy éljük meg, hogy korlátolt, múlandó és sebezhető állapotunkból a halhatatlan, korlátlan, a világok és világegyetemek mindegyikét meghaladó Mindenséggé tágulunk. Mint ilyen, az Én nincs alávetve halálnak és születésnek, hiszen az ideiglenességen túl létezik. Az Én csak azért maradt ismeretlen, mert úgy hittük, hogy az érzékelés a Valóság egészét jeleníti meg.

K: És a fizikai halál?

V: Talán meglepően hangzik, de senki nem tapasztalja meg ténylegesen a halálát. A halált megelőző állapotot persze megéljük, de amikor a tényleges fizikai „halál” bekövetkezik, minden nehézség nélkül, azon nyomban elhagyjuk a testet, és csupán tanúi vagyunk halálának. A testtől különválva korábbi tapasztalója vagy lakója tudatára ébred, hogy szellem. Ezen a ponton olykor megjelenik a tagadás. A szellem aztán a lélek fejlődésének természetes következményeiként kialakuló vonzó és taszító hatásai révén a maga helye felé vonzódik.

A szabad választás lehetősége ekkor is fennáll. A megsza-
badulást elősegíti a spirituális igazság és tanítói iránti oda-
adás. Isten kegyelme korlátlan és feltétel nélküli. Egyedül a
léleknek áll hatalmában, hogy határozzon sorsa felől. Min-
den lélek tökéletes pontossággal vonzódik a megfelelő szint-
hez. A mindentudó képtelen igazságtalanságra vagy szeszé-
lyességre. A mező korlátlan tudása tehát „minden egyes haj-
szálat számon tart”, és semmi sem marad észrevétlen vagy
következmények nélküli.

K: Merre tart a tudomány?

V: Az anyagi világ alapvető szerkezetének megértése jelentős
fejlődési szakaszba jutott az utolsó, nehezen megragadható
„tau neutrínó” kimutatásával és felfedezésével. A tudomány

érdeklődése talán az ismeretelmélet felé fordul, hiszen további feladata magának a tudatnak a tanulmányozása lehetne. A továbblépéshez világosan kell értenie, hogyan történik a megismerés, és honnan tudhatjuk, hogy tudunk.

Fel fogják fedezni, hogy a világegyetem az emberi fogalomalkotás és -feldolgozás osztályainak a kivetítése. A tudomány végül túllép a newtoni valóságkép (499-es tudati szint) korlátain. Ez utat nyit a Természet és az élet folyamatainak tanulmányozása előtt, amelyek túl vannak logikán, formán, érzékelésen és kettősségen.

A spirituális kutatást indokoltnak tekintik majd, a vizsgálódást pedig inkább befelé, mint kifelé tekintve folytatják. Felfedezik, hogy az objektív valóság keresése teljesen szubjektív, ami már önmagában is a megvilágosodás felé vezető út. Az emberiség egyre nagyobb magaslatokba emelkedik, végül eléri az egységet, és mindenki az Egészért él.

Ennek a fejlődésnek a kilátása csak az utóbbi években vált tényleges lehetőséggé. Az emberiség tudati mezejének egésze egyre magasabb szintre emelkedik. Rendkívüli a jelentősége, hogy végül átlépte a becsületesség (igazság) kritikus határvonalát, a 200-as szintet, és elérte a jelenlegi 207-es szintet. Minden kedves, figyelmes, megbocsátó vagy szeretett teljes megnyilvánulás hatással van mindenkire. Még a fizikai világban is léteznek felfedezésre váró dimenziók, amire például az is utal, hogy túl lehet lépni a fénysebességet (mint arról Lijun Wang a *Nature* 2000. július 20-ai számában beszámolt). Folyamatosan növekvő sebességgel tágul a világegyetem. A tudat természetének megismerése folyamatosan bővülő képességek és felfedezések felé repíti felfogásunkat. Az utazás a megértéstől a Megértéshez, az érzékeléstől a mindentudáshoz vezet. Az igazi tudós mindent ugyanolyan fontosnak lát, ezért a ma igazi tudósai a jövő misztikusai lesznek. Ennek az igazság melletti elkötelezettség az egyedüli előfeltétele.

A genetika és a bionika fejlődésével egyre fontosabb lesz az etika és a tudatosság. Valóban tudnunk kell majd, hogy mit teszi emberré az embert.

K: Ezeknek a nyilvánvaló ellentéteknek a meghaladása hogyan függ össze önmagunk felismerésével vagy a megvilágosodással?

V: Egyszerűen megfogalmazva a felismerés vagy megvilágosodás az az állapot, amikor az én érzete a korlátolt, lineáris anyagi jellegről a nem lineáris, korlátlan, forma nélkülire vált. Az „én” a láthatóból a láthatatlanra helyeződik át. Ez az objektívnek és valósnak érzékelt forma által meghatározott tudatosság és önazonosság megváltozásával megy végbe, és a tisztán szubjektívben ismerjük fel a végső valóságot.

A végső és örökkévaló az objektivitást és a szubjektivitást egyaránt meghaladja, és túl van a tudatosságon. A régi spirituális irodalom a Legfőbb Szellemnek nevezi. Ebből keletkezik a megnyilvánuló és a nem-megnyilvánuló, a létezés egésze, Minden Létező, a forma és a forma nélküli, minden, ami lineáris és ami nem lineáris, mindaz, ami a teremtésben keletkezik, az összes lehetőség és ténylegesség. A Legfőbb Szellem túl van léten és nem-léten, a „vanságon”, túl Isten és a menny szellemi formáin, minden elnevezésen és meghatározáson, istenségen és spirituális megjelölésen. Az Isteni Lényegből ered az Istenség, és a Legfőbb Szelleméből ered az Isteni Lényeg.

Teremtés és evolúció

K: Honnan származik az élet, amilyennek azt ismerjük?

V: Nyilvánvaló, hogy az élet a Nem-Megnyilvánuló Korlátlan Lehetőségeiből származik, mert más nem rendelkezik elegendő erővel az élet megteremtéséhez. A forma anyagi világa okozat, amelynek önmagában nincsen ereje, még kevésbé van meg benne a Teremtés ereje. Az erő a Mindenek Felett Álló Valóságból árad, amely forma nélküli, mégis a forma lényege.

Amikor a Végtelen Szellem/Isten/Világosság Ragyogása az élettelen anyagra vetül, egyfajta szervező hatás, lehetőség jön létre benne, amely a tudat által magába foglalt élet attraktormezéjének az okozata. Az élet tehát az Istenség világosságából, minden létezés Végső Forrásából származik. E kibontakozás kiváltó oka a tudat.

A forma mint az anyagban/alkotóelemben megnyilvánuló „ez” és „az” megjelenéseként jön létre. Az élet azonban nem kételemű, hanem hármasság, mert az „ez” és az „az” között a fejlődéshez és a működéshez szükség van egy közvetítőre. Ez a harmadik aspektus a Tudatban egy attraktormintázatként jelenik meg, és alapvető protoplazmaként, a sejt élő alapanyagaként nyilvánul meg.

Az élet előfeltétele az Istenség Ragyogása, ezért nem jöhet létre kizárólag az anyagból. A folytatáshoz az életnek szaporodásra és fenntartásra van szüksége. A Teremtés attraktor-

mintázatai hármasságot alkotnak, és a kedvező feltételek megléte esetén Isten elindítja a lehetőségek megvalósulását.

Kezdetben volt Isten mint Világosság, ami a Teremtés és minden élet energiája. Eleinte csak a végtelen energia és lehetőség létezett, majd ez az energia anyagként és alkotóelemként nyilvánult meg. Az anyag kételemű alapszerkezetének a mozgásba hozását egy közvetítő tényező hozzáadása tette lehetővé, amely elevenné tette, így az élet kifejlődhetett.

Az első életformák rendkívül kezdetlegesek és egyszerűek voltak, feladatuk pedig először is a fennmaradás és a megkettőződés volt. A tudat volt az evolúció kiváltó oka, az attraktormezők mintát adtak a formának, ezáltal lehetővé vált a visszajelzés és a tanulás. A fejlődés a tudat attraktormezőin belül ment végbe, amelyek egyre összetettebb, alapvető értelemmel és az adattárolás képességével rendelkező életformákként nyilvánultak meg. Az alkalmazkodás érdekében tanult más tulajdonságokkal együtt megjelent a mozgásképesség. Az adattárolás és a kommunikáció igénye az idegrendszer, és később az agy kialakulásához vezetett.

A teremtés magába foglalja az értelem kifinomult arányérzékét és az élet megjelenését a szépség és báj szüntelen megnyilatkozásaiban. Tehát az evolúció Isteni Kegyelem, ami a tudat értelme által alakított folyamatos teremtésben nyilvánul meg.

Az élet Isten ragyogása, és az evolúció révén kifejeződő világegyetemben ölt testet. A folytonos, örökké tartó Teremtés szüleményei, és egyben tanúi vagyunk.

A tudomány egyedül a forma működésének a folyamataival foglalkozik, az élet azonban csak a tudat nem lineáris tartományának nézőpontjából érthető meg. Ezért érdeklődik manapság oly élénken a tudomány a tudat iránt, amelynek kutatását indokoltnak tekinti. Úgy látják, hogy a tudat tudománya a leggyümölcsözőbb kutatási terület, amely előmozdíthatja az ember további fejlődését.

K: Miért olyan fontos a tudat fejlődése?

V: Az ember számára elengedhetetlen tudatossága kiszélesítése, mert ennek hiányában zsákutcába jut. Az elmúlt ezer évben az emberiség döntően a technika terén fejlődött. Életminősége javult, de a világ lakosságának nagyobb része ugyanúgy holtponton maradt. Az emberiség alapvető problémái, a szegénység, a bűnözés, a függőség, az érzelmi és pszichiátriai zavarok, a háborúk és a viszályok évezredek óta folyamatosan jelen voltak a többség életében. Csak az elmúlt száz évben két világháború volt, egy világgazdasági válság, járványok törtek ki, a népesség jelentős növekedésnek indult, és egyre nagyobb gondot okoz a bűnözés, a drogfogyasztás és a szegénység. Számos betegség kiküszöbölésével és a pszichiátriai betegségek kezelésében nyújtott segítségével elsősorban az orvostudomány ért el kézzelfogható eredményeket.

Mint rámutattunk, 1986-ig az emberiség tudati szintje a 200 alatti, negatív, pusztító hatású tartományban volt. Amíg a 190-es értéken állt, az emberiség a szenvedés szintjén rekedt. A társadalmi gondok megoldására tett, tömegeket megszólító javaslatok, mint a fasismus, a kommunizmus, a diktatúrák és az utópisztikus tervek végül egytől-egyig még szörnyűbbnek bizonyultak, mint az eredeti problémák, amelyek orvoslását célul tűzték ki. Még a vallás is elnyomó hatalommá vált, rengeteg vérontást, kegyetlenkedést szított és támogatott.

A hatalom lealjasodása az emberi élet összes területére behatolt. A társadalom fejlődése az emberiség kisebbik hányadának köszönhető, akik a 200-as érték felett álltak. Ezért feltételezhető, hogy az orvoslás és a tudomány, amely a 400-as értékeken határozható meg, jelentősen hozzájárult a kedvező fejleményekhez. A 300-as értékeken álló ipar szintén az emberiség jótévőjének tekinthető. De ma sem elhanyagolható az a tény, hogy a világ népességének nagyobb hányada még mindig nem éri el a becsületesség szintjét, azaz a 200-ast.

A tömeges negatív hatást továbbra is ellensúlyozza az emberiségen belül egy kisebbség, amely a pozitív tartomány igen magas szintjein áll. Ez elegendő a tömegek komoly negatív irányultságának ellensúlyozásához, ami máskülönben az emberiség pusztulását eredményezné.

A 190-es szinten álló általános tudati szint mellett az emberiség nukleáris megsemmisülése nemcsak lehetőség, hanem egyenesen valószínű volt. A fegyverkező országok teljesen fontolóra vették és tervezték olyan bombák elkészítését, amelyek bevetésével vereségük esetén bosszúból az egész emberiséget eltörölhették volna a föld színéről. Igen közel volt a megjövendőlt „világvége” ahhoz, hogy valósággá váljon. A jóslat előrejelzése szerint attól függött, hogy az északi nagy medve, azaz Oroszország (az akkori Szovjetunió) ateista marad-e, vagy ismét Isten felé fordul. Az egyöntetűen működő, istentagadó kommunizmus bukása az emberiség egyensúlyi állapotának eltolódását jelezte a 190-es értékről a 207-esre, ami elejét vette pusztulásának.

Jóllehet hagyományosan személy szerint a vezetőket teszi felelőssé a katasztrófákért, de valójában semmire sem mennének a tömeg támogatása nélkül, amely védtelen a torz eszmék, jelmondatok, hangulatkeltések és a gyűlölet, bosszúállás, büszkeség, harag és mohóság mindenkire kiterjedő programozásának hatásával szemben. Az emberiség fejlődéséhez ezért elengedhetetlen, hogy tudati szintje a 200-as szint felett maradjon.

Az Egyesült Államokban egy nemrégiben végzett közvélemény-kutatásban a válaszdók hetvenkilenc százaléka helyeselte a halálbüntetést, annak ellenére, hogy ez durván sérti az összes fontosabb spirituális tanítást. A közelmúltban nyilvánosságra hozott tanulmányokból kitűnik, hogy az emberölések száma a halálbüntetést még mindig alkalmazó államokban a legmagasabb, és ott a legalacsonyabb, ahol a büntetésnek ezt a formáját eltörölték. Ezek a vélemények ráadásul egy

olyan társadalomban jelennek meg, amelynek egyre több eset hívja fel a figyelmét az ártatlanok kivégzésének gyakoriságára, amiért a kormányzók el is rendelték a halálos ítéletek végrehajtásának felfüggesztését. Az Egyesült Államok jelenleg a 425-ös tudati szinten áll.

A halálbüntetést támogató tudati szintek a 200-as érték alattiak, és hagyományosan a „léppel”, a gyűlölet, a bosszúszomj, a kegyetlenség és a megtorlás forrásával hozzák őket összefüggésbe. Ezek érdekes módon a gyilkossággal állnak azonos szinten. A tudatosság számára az emberölés következményei tehát szemlátomást ugyanazok, akár ártatlannak, akár bűnösnek mondták ki a vádlottat.

K: Miért tudunk oly keveset a Teremtésről, és miért övezi ekkora zavar ezt a kérdést?

V: Ez a probléma csupán a paradigmák miatt vetődik fel. A lineáris newtoni dimenzió lineáris oksági viszonyokba vetett hitének korlátozottságából adódóan időben és térben keresi a világegyetem keletkezésének az „okát”. Ez természetesen megkerüli a kérdést, és valójában megoldhatatlan talány, hiszen az ok okának elsődleges okát keresve a végtelenségig haladhatnánk visszafelé.

A teljesség megértéséhez egyaránt értenünk kell a lineáris és a nem lineáris dimenziókat. A Teremtés téren és időn kívüli, és szüntelen folyamatként nem lineáris, korlátlan forrásból tör elő. E kibontakozásban a nem-megnyilvánuló „Transzcendens” a megnyilvánuló „Immanenssé” válik. Az Immanens az evolúció útján ad erőt az átalakuláshoz, amelyben mindössze a Teremtés formái bontakoznak ki jelenséggé. A világegyetemnek tehát nincsen „oka”, hanem Forrása a nem-megnyilvánulóban van.

Ha jobban meggondoljuk, nagyon is nyilvánvaló, hogy a Teremtés nem lehet egy időben rögzített „esemény”, mert ak-

kor a Teremtőt is korlátozná a tér és az idő. Önmagában ez a korlát is lehetetlenné tenné, hogy a Teremtő teremtsen, mert ez körülhatároltságát jelentené. A korlátlan erő túl van a formán. Csak a formanélküli rendelkezik erővel ahhoz, hogy formát teremtsen.

A megvilágosulatlan elem képtelen felfogni a korlátlan erőt. Megpróbálja valamilyen módon megérteni, de ehhez nem a megfelelő eszközöket veszi igénybe. A válaszokat nem lehet megtalálni a lineáris ok-okozati összefüggések paradigmájában, ami az erőszak valóságképe, és „oksági viszonyok” elképzeléséből kiinduló magyarázatokon alapul.

K: A vallásos teremtéshívők és az evolúció híveinek folyamatos, végeláthatatlan vitáiban tehát mindkét fél téved?

V: Ez a nyilvánvaló magyarázata annak, hogy az ellentmondást nem sikerült feloldani. A bibliai teremtéstörténet hívei ugyanazt a hibát követik el, mint a tudósok és a kételkedők, mert azt feltételezik, hogy volt egy „kockajátékos” Isten, aki térben és időben megteremtette a világegyetemet, majd visszavonult valahová a „mennyebe”. Az evolúció híveinek a figyelmét is teljesen elkerüli a lényeg. A Teremtés folytonos és megszakítás nélküli, mert Isten mindenütt jelenvaló. Az evolúció csupán a Teremtés folyamatosságának kifejeződési módja és kibontakozása.

Nyilvánvaló, hogy egy Korlátlan Isten nem „kezd” és nem „végez”. Ami minden dimenzió túl van, az nincsen korlátok közé szorítva.

A tudomány jelenlegi állása szerint egy köbcentiméternyi „üres” térben hatalmasabb energia rejlik, mint a világegyetem teljes tömege. Csak azt nem figyelték még meg, hogy a tér minden egyes köbcentiméterében rejlő energia folyamatosan, végtelen arányban nő. (A nem-megnyilvánuló ereje vagy ugyanakkora, vagy nagyobb, mint a megnyilvánulóé.)

Isten végtelen dicsőségét, nagyszerűségét és erejét az ember eddig roppant módon alábecsülte, és nem fogta fel. Amikor az én helyébe az Én lép, a mindenhatóság ereje azon ténynél fogva ismert, hogy a Végtelen a forrásunk és a valóságunk. Istennek nincsenek korlátai.

Képletesen megközelítőleg azzal a kijelentéssel érzékeltethetnénk a valóságot, hogy a végtelenség teljes időtartama rövidebb, mint egy pillanat. Ezen a ponton egyértelművé válik, hogy az egyik paradigmát nem lehet kiterjeszteni, hogy magába foglalja a másikat.

K: Mi a Teremtés Könyvében rejlő igazság?

V: Érdekes módon a Teremtés Könyve az egyik az Ószövetség három könyve közül, amelyekre erős kineziológiai tesztválaszt kapunk. (A másik kettő a Zsoltárok, illetve a Példabeszédek Könyve.) A Teremtés Könyve kijelenti, hogy a Teremtés a nem-megnyilvánuló sötétségéből, forma nélküli ürességéből világossággként és formaként jelent meg Isten szellemének, az Isteni Lényegnek az akaratából. A világosság létrehozta az anyagot és a formát, majd a növények, halak, madarak és a többi állat fokozatosan fejlődő formájában elsokasította az életet.

A Teremtés erejének forrása ismételten „világossággként” jelenik meg. Minden állat megjelenéséről kijelenti, hogy mindegyik a lényegét fejezi ki formában „a neme szerint”. Utolsóként az ember teremtése következett, akit a többi élőlénynél nagyobb erővel ruháztak fel, ezért uralkodik rajtuk. Ekkor jött az óhatatlan intés, hogy az ember kerülje el a ketősséget, a jó és a gonosz valótlanságát, ami az érzékeléshez kötődik, és megteremt a hitet a látszatvalóságban. Erre a figyelmeztetésre azért volt szükség, mert az ember korlátozott teremtmény, és a megvilágosodott istenségekkel ellentétben nem tud különbséget tenni az igaz és a hamis között.

Az ember formában jött létre (nevet adott a föld állatának). Azonban elég ereje volt ahhoz, hogy meggyőződéseket teremtsen. A kettősség csapdájába esve az emberi elme valóságossággal ruházta fel a hamisat, és úgy hitte, hogy a valótlanság önálló léttel bír. Megteremtette a hitet a látszatvalóságban, ezért kiszolgáltatottá vált a szégyenérzet, a büntudat, a gőg, a testvérgyilkosság, a büntetéstől való rettegés és a félelem szenvedésének. Ennek a helyzetnek a nyomán jelentek meg a menny megvilágosodott avatárjai és buddhái, akik megmutatták, hogy csak a kettősség (ebben az esetben a jó és a gonosz) meghaladásával ismerheti fel újra eredendő ártatlanságát.

Hagyományosan a tudás formájában hatalomra áhítozó hiú vágnak tulajdonítják, hogy az emberi tudatosság olyan szintre korlátozódik, amely védtelen a tévedésekkel szemben. Az ember tehát röviddel megteremtése után a tévedés kiszolgáltatottja lett.

A 200-as érték alatti tudati szintekről kiinduló cselekedeteket hagyományosan bűnnek bélyegzik. Minden nagy szellemi tanító arra intette az embereket, hogy a poklok formájában megnyilvánuló karmikus következményeik miatt kerüljék a bűnt. Nyilvánvalóvá vált, hogy az ember nem tud segítség nélkül a 200-as szint fölé emelkedni, ezért üdvöztőkre volt szükség, akiknek olyan magas szintű a tudatosságuk, hogy pusztán az is átemeli az embert a 200-as szinten, ha hozzájuk igazodik.

A 200-as érték alatti tudati szintek nem rendelkeznek erővel, azt erővel pótolják. A szellemi felemelkedéshez azonban erő szükséges, ami a szellem láthatatlan szintjén lakozik. Az üdvöztők ezért az energiamezőként sugárzó tiszta erővel szabadítják meg az alsóbb szinteket. Az imában, az odaadásban vagy Isten szeretetében megjelenő vallásos vagy spirituális elkötelezettség képessé és alkalmassá teszi a követőt, hogy részesüljön Isten kegyelmében, amelynek ragyogása a menynei tanítók közvetítésével árad felé.

A fentiek valósága a kineziológia segítségével igazolható. Már önmagában az is megerősít, ha gondolatban felidézünk vagy elképzelünk egy isteni alakot, ezért az ima és a vallásos vagy spirituális odaadás kedvező hatása gyorsan kimutatható. Valójában a 600-as szint alatt minden embernek szüksége van üdvözítőre, ami azt jelenti, hogy az emberiség egészének csakugyan kell a nagy szellemi tanítók közreműködése.

Az itt leírtakkal összhangban több dolgot is megfigyelhetünk. Az évek során több ezer szakember egyöntetűen azt tapasztalta, hogy bizonyos ingerek mindenkit elgyengítenek a kineziológiai teszten. Ezért amikor nagyobb közönség előtt mutatják be a kineziológia működését, gyakran arra kéri a tesztalanyokat, hogy nézzenek egy fénycsövet, vagy tartsanak a napfonat-csakrájuk (solar plexus) elé rovarirtót. Ezek az ingerek mindig elgyengítenek mindenkit a hallgatóság sorai-ban. Az előadóterem végében elhelyezett, rovarirtó szerrel szennyezett alma pusztá látványa ugyanezt a hatást idézi elő, még nagyszámú közönség esetében is. (Ezzel szemben egy isteni alak elképzelése mindenkit megerősít.)

Volt egy társaság, és eljöttek egyszer a klinikára, hogy megismerkedjenek a kineziológiával. Meglepő módon az addig minden esetben negatívnak bizonyuló ingerek egyike sem hatott rájuk, a vizsgálatkor pedig védettnek bizonyultak a kívülről érkező negatív hatásokkal szemben. Miután elbeszélgettünk velük, kiderült, hogy mindannyian érdeklődnek a spiritualitás iránt, és tanítványok, akik történetesen az *A Course in Miracles* elnevezésű spirituális tanfolyamot végezték. Ez fontos felfedezés volt, és további vizsgálatokhoz vezetett, amelyben olyanok vettek részt, akik hajlandók voltak elvégezni az *A Course in Miracles* egyéves tanfolyamát. A résztvevőket a tanfolyam elkezdése előtt, majd később sorozatosan teszteltük. Amikor a 7. leckéhez értek, már nem hatottak rájuk a negatív ingerek. (Az *A Course in Miracles* a megbocsátás erején alapul.) Ez lehetővé teszi, hogy az ego ér-

zékélését és dualisztikus szembeállításait az igazság váltsa fel, amely így a valótlanság helyébe lép. A könyv kritikus leckéje, amikor a tanítványnál megfigyelhető ez a váltás, a következő volt: „Csak annak vagyok alávetve, amit elfogadok.” Ezt a leckét azonban csak akkor sajátíthatja el teljesen, ha az előző hetvennégy leckét naponta, és az előírásoknak megfelelően egymás után végezte el. (Az *A Course in Miracles* a 600-as értéken áll.)

A spirituális erővel kapcsolatban van egy másik érdekes megfigyelés, ami összhangban áll az Anonim Alkoholisták (AA) nevű spirituális szervezetettel foglalkozó egyik tanulmánnyal. E szervezet általános energiamezeje az 540-es értéken (feltétel nélküli szeretet) határozható meg. Általános tapasztalat, hogy amíg a szenvedélybetegségből gyógyuló személy e nagy erejű energiamező hatókörében van, józan marad, de amikor úgy dönt, hogy „egyedül is boldogul”, és elhagyja a csoportot, hamar visszaesik. Tehát amíg egy tag tudati szintje nem éri el legalább az 540-es szintet, gyógyulásához szüksége van a csoport spirituális erejére. Olyan, mint az erős elektromágneses mezőben tartott vasreszelék.

K: Mivel magyarázod a „csodákat”?

V: A „csoda” kifejezése a newtoni paradigmában jött létre, amelynek korlátait az anyagi forma logikája és az ok-okozati összefüggések feltevése szabja meg. A csodák csak a nem lineáris tartomány nézőpontjából érthetők meg. Amikor a spirituális erőt a téves érzékelésre összpontosítjuk, láthatóvá válik a mögöttes valóság, amely nem tartozik az értelem birodalmához.

Az emberiség tapasztalatában talán a megbocsátás idézi elő a leggyakrabban ezt a jelenséget, mert gyógyulást eredményez, és visszahozza az olyan pozitív spirituális tulajdonságokat, mint amilyen a szeretet. Ennek bizonyosságát láthat-

juk széles körben a második világháború vagy későbbi háborúk egykori katonáinál, akik már régen megbocsátottak egymásnak, és gyűlöletüket a tisztelet és a testvériség érzése váltotta fel.

K: Carl Jung vezette be a szinkronicitás fogalmát. Ma már jobban értjük ezt a fogalmat?

V: Freud zsenialitásának tudati szintje a 499-es értéken állt, míg Jung esetében ugyanez az érték 540 volt. Jung ezért többet látott és értett meg, mint amire a hagyományos logika képes. Ennek a tudati ugrásnak köszönhetően megérezte, hogy a látható a láthatatlannak van alávetve, és ott lakozik a valódi erő.

Az attraktormezők ezért egyszerre több eseményre is hatással lehetnek, amelyek a megfigyelés számára egymástól nagymértékben elkülönülnek, és nincs olyan látható folyamat vagy bizonyítható ok, amely magyarázatot adna erre. Az efféle egybeesést nem lehet a lineáris dimenzióban megmagyarázni. Akik fejlődésükben túljutottak a 600-as tudati szinten, azok számára a csoda és a szinkronicitás az élet meghatározó törvényszerűségei. Ezek az esetek igazolják a tudat gyakran emlegetett jellemzőinek a valóságát is, mely szerint „az energia követi a gondolatot”, vagy „amire sokat gondolsz, hajlamos anyagi formát ölteni”.

Ennek megértésével a vizualizáció előnyei közismertté váltak. A szinkronicitás „kvantum” jellegű összefüggést fejez ki, nem oksági viszonyt. Az összefüggés egy mintázat a nem megfigyelhető tartományban, amely egyszerre más-más helyen és időben nyilvánul meg. Ugyanígy gyakorolhatunk hatást ezernyi vasreszelékre egyetlen elektromágneses mezővel, amelynek apró változása a megfigyelhető események egyidejű megváltozását idézné elő.

A spirituális erő tudatként kifejeződve egyéni elmék nagy sokaságára gyakorolhat hatást, tehát az eseményeket is befo-

lyásolhatja. Noha a mindennapi életben a történések sorozatát a logikára és a szándéokra vezetjük vissza, mindenki tudja, hogy a beállítottság, a nézőpont, az érzés, a vonzerő és az ihletettség megfoghatatlan tényezőinek hatása alakítja őket.

Az általunk látott és megtapasztalt élet a láthatatlan tartomány megfoghatatlan tényezőinek az eredménye, amelyek elrendeződve és formára találva lehetővé teszik a célok, de a vonzalmak és az idegenkedések megjelenését is. Az élet minőségét nem a kézzelfogható határozza meg, hanem az, amit számunkra jelent.

Örvendetes módon egy szeretettel teli gondolat mérhetően nagyobb erővel rendelkezik, mint egy negatív. Ha nem így volna, nem lennének túlélők ezen a bolygón.

A fejezetek kalibrált igazságszintje

- 1. fejezet: 920
- 2. fejezet: 920
- 3. fejezet: 945
- 4. fejezet: 951
- 5. fejezet: 981
- 6. fejezet: 944
- 7. fejezet: 949
- 8. fejezet: 942
- 9. fejezet: 967
- 10. fejezet: 994
- 11. fejezet: 946
- 12. fejezet: 979
- 13. fejezet: 968
- 14. fejezet: 963
- 15. fejezet: 946
- 16. fejezet: 979
- 17. fejezet: 925
- 18. fejezet: 955
- 19. fejezet: 965
- 20. fejezet: 944
- 21. fejezet: 944

A könyv egésze a 980-as értéken kalibrál.

B FÜGGELÉK

A tudattérkép

(Sóskuthy György fordítása)

Istenfelfogás	Életfelfogás	Szint	Érték	Érzelem	Folyamat
Önvaló	Létezés	Megvilágosultság	700–1000	Kimondhatatlan	Szintiszta tudat
Mindenlét	Tökéletes	Béke	600	Áldottság	Megvilágosultság
Egy	Teljes	Öröm	540	Derű	Megdicsőülés
Szerető	Jóindulatú	Szeretet	500	Áhítat	Kinyilatkoztatás
Bölcs	Jelentőségteli	Ésszerűség	400	Megértés	Elvonatkoztatás
Könyörület	Harmonikus	Elfogadás	350	Megbocsátás	Transzcendencia
Inspiráló	Reményteli	Hajlandóság	310	Derűlátás	Szándék
Képessé tevő	Kielégítő	Pártatlanság	250	Bizalom	Felszabadulás
Megengedő	Megvalósítható	Bátorság	200	Megerősítés	Képessé tétel
Közönyös	Követelő	Büszkeség	175	Lekicsinylés	Felfuvalkodás
Bosszúálló	Szembenálló	Harag	150	Gyűlölet	Agresszió
Megtagadó	Csalódó	Vágyakozás	125	Sóvárgás	Behódolás
Büntető	Fenyegető	Félelem	100	Szorongás	Visszahúzódás
Lenéző	Tragikus	Bánat	75	Sajnálkozás	Csüggedés
Elítélő	Reménytelen	Fásultság	50	Kétségbeesés	Lemondás
Gyűlölködő	Gonosz	Bűntudat	30	Szemrehányás	Pusztítás
Megvető	Nyomorúságos	Szégyen	20	Megaláztatás	Kirekesztés

A tudati szintek kalibrálása

ÁLTALÁNOS TUDNIVALÓK



tudat energiamezeje végtelen kiterjedésű. Bizonyos szintjei az emberi tudatnak felelnek meg, amelyeket 1-1000-ig kalibráltunk. (Lásd a tudattérképet.) Ezek az energiamezők fejezik ki és uralják az emberi tudatot.

A világegyetemben minden egy bizonyos frekvenciát, vagy pontos energiamezőt sugároz, amely mindörökké a tudat mezéjében marad. Ezért minden személy vagy lény, aki valaha élt, és velük kapcsolatban minden, tehát az összes esemény, gondolat, tett, érzés vagy beállítottság örökre megőrződik, és a jelenben vagy a jövőben bármikor visszakereshető.

AZ ELJÁRÁS

A kineziológiai reakció (izomteszt) egy meghatározott ingerre adott, egyszerű 'igen' vagy 'nem igen' (nem) válasz. A holisztikus gyógyászat gyakorlatában rendszerint úgy végzik, hogy az alany kinyújtja a karját, amelyet a tesztet végző személy a csukónál két ujjal, finoman lefelé nyom. Az alany a másik kezével általában a vizsgált anyagot tartja a napfonata (solar plexus) előtt. A tesztet végző azt mondja az alanynak, hogy „Tarts ellen!”, és ha a vizsgált anyag jótékony hatású az alany számára, a karja erős lesz. Ha azonban nem előnyös vagy káros a hatása, a karja elgyengül.

Ezt a vizsgálatot éveken keresztül világszerte ezrek végezték el, és a tesztek megbízhatóságát és pontosságát vizsgálatok igazolták. (Lásd az Ajánlott irodalmat.) *Feltétlenül figye-*

lembe kell vennünk, hogy a tesztet végző személynek és tesztalanynak egyaránt a 200-as szint felett kell kalibrálnia, mert csak ebben az esetben kaphatunk pontos választ. Az is fontos, hogy a kérdező szándéka tisztességes legyen.

Sok éven át úgy hitték, hogy a tesztválasz a test akupunktúrás vagy immunrendszerének helyi reakciója. A későbbi kutatás azonban kiderítette, hogy a tesztválasz egyáltalán nem a testhez köthető, hanem a tudat valamilyen anyagra vagy kijelentésre adott általános válasza. Ami igaz, jótékony vagy támogatja az életet, arra igenlő válasz érkezik, amely a tudat minden élőben jelenlévő energiamezejéből származik. Az „igen” választ a test izomzatának a megerősödése jelzi (rendszerint a deltaizom a legmegfelelőbb jelzőizomnak, de a test bármely izma használható, mint a gastrocnemius stb., amelyet a hátgerincmasszázzsal gyógyítók például gyakran vesznek igénybe).

Ha egy állítás hamis vagy egy anyag káros, a „Tarts ellen!” utasítására az izmok elgyengülnek. Ez azt jelzi, hogy az inger negatív, nem igaz, életellenes vagy a válasz „nem”.

A vizsgálat elvégzéséhez két ember kell: a teszt elvégzője és a tesztalany. A nyugodt környezet és a háttérzene mellőzése a legmegfelelőbb. A tesztalany hunyja be a szemét. A vizsgálatot végző személynek kijelentő módon kell megfogalmaznia a „kérdést”. A kineziológiai reakció „igen” vagy „nem” választ ad a kérdésre. A kérdés helytelen alakja például a következő lehet: „Egészséges ez a ló?” A helyes forma a kijelentés: „Ez a ló egészséges.”, vagy az ellenkezője, azaz „Ez a ló beteg.”

Miután elhangzott a kijelentés, a tesztet végző személy felszólítja a karját a padlóval párhuzamosan kinyújtva tartó alanyt, hogy tartson ellen. A teszt végzője a csuklónál két ujjal gyorsan, de nem túl erősen lenyomja az alany kinyújtott karját. A tesztalany karja vagy erős marad, ami „igen”, vagy elgyengül, ami „nem” jelent.

MEGHATÁROZOTT SZINTEK KALIBRÁLÁSA

A pozitív és negatív, az igaz és hamis, az építő és romboló kritikus határvonala a 200-as érték (lásd a táblázatot). Minden, ami a 200-as érték felett áll, vagyis igaz, erővel tölti el az alanyt; minden, ami a 200-as érték alatt áll, vagyis hamis, elgyengíti a kart.

Bármilyen múltbeli vagy jelenlegi dolog, tehát képek vagy állítások, történelmi események vagy személyek a vizsgálat tárgyát képezhetik.

Számszerű kalibrálás:

Példa: „Ramana Maharshi 700 felett kalibrál.” (igen / nem)

Vagy: „Hitler 20 felett kalibrál.” (igen / nem)

KORLÁTOK

A kineziológiai vizsgálat nem alkalmazható jóslásra; ezen kívül semmi nem korlátozza azt, hogy milyen kérdést tehetünk fel. Minden jelenlegi vagy történelmi eseményre rákérdezhetünk. A válaszok személytelenek, a vizsgálatot végző személy és az alany meggyőződéseitől függetlenek. A protoplazma például elhúzódik az ártalmastól, a hús pedig vérzik. Az ilyen tesztanyagoknak ezek a tulajdonságai, és személytelenek. A tudat valójában csak az igazat tudja, mert egyedül az igazságnak valós a léte. A valótlannra nem válaszol, mert a hamis a valóságban nem létezik.

A kineziológiai reakció ezért pontosan fogalmazva azt a választ adja, hogy „világos” vagy egyszerűen „nem világos”. Mint a villanykapcsolónál, amely ha fel van kapcsolva, azt mondjuk, hogy világos van, amikor lekapcsoljuk, akkor pedig azt, hogy „sötét van”, de ez egyszerűen azt jelenti, hogy nincs fény. A valóságban nem létezik a sötétség. Ez nehezen megfogható kijelentés, ám elengedhetetlen a tudat természeté-

nek megértéséhez. A tudat csak az Igazságot ismeri fel, a valótlanra egyszerűen nem válaszol. Ugyanígy egy tükörben is csak akkor látható tükörkép, ha van mit tükröznie. Ha nincsen előtte semmi, nem jelenik meg tükörkép.

MEGJEGYZÉS A SZINTEK KALIBRÁLÁSÁHOZ

A kalibrált szintek egy meghatározott hivatkozási skálához viszonyítanak. Ha a mellékelt táblázat szerint értékeket szeretnénk kapni, utalnunk kell erre, vagy például ki kell jelentenünk, hogy „az emberi tudat 1-1000-ig terjedő skáláján, ahol a 600 a megvilágosodást jelöli, ez és ez X érték felett kalibrál”, vagy „a tudati skálán, ahol 200 az Igazság, 500 pedig a szeretet szintje, ez a kijelentés X felett kalibrál”. (Adjunk meg egy pontos számot.)

ÁLTALÁNOS INFORMÁCIÓK

Az emberek jellemzően szeretnék megkülönböztetni az igazat a hamistól. Ezért egy igen pontosan körülírt kijelentést kell megfogalmaznunk. Kerüljük az általános kifejezéseket, mint például „ez egy 'jó' állás”. Milyen szempontból 'jó'? A fizetés miatt? Jók a munkakörülmények? Előléptetési lehetőséget ígér? Igazságos a főnök?

GYAKORLAT

A vizsgálati módszerrel megismerkedve egyre nagyobb gyakorlatra teszünk szert. Hirtelen elkezdenek előjenni a 'helyes' kérdések, és már-már hátborzongatóan pontosak lehetnek. Ha a tesztet végző személy és az alany egy ideje már együtt dolgozik, egyikükben vagy mindkettőjükben kifejlődik az a képesség, hogy bámulatos pontossággal találjon rá a legmegfelelőbb kérdésre, még ha egyikük sem tud semmit az

adott dologról. A tesztet végző például elvesztett valamit, és elkezdni mondani: „Az irodában felejtettem.” (Válasz: nem.) „A kocsiban hagytam.” (Válasz: nem.) A tesztalany hirtelen szinte 'látja' a tárgyat, és így szól: „Kérdezd azt, hogy 'a fürdőszobaajtó hátulján'. A dolog a fürdőszobaajtó hátuljára van felakasztva.” (Válasz: igen.) Ennél az esetnél a tesztalany azt sem tudta, hogy a tesztet végző illető megállt tankolni, és a benzinkút mosdójában felejtette a kabátját.

Bármiről bármilyen információhoz hozzájuthatunk a jelenből és a múltból, a tér bármely pontjáról. Keresztkérdésekkel könnyen megbizonyosodhatunk az eredmények pontosságáról. Teljesen természetes, ha először kételkedünk. Aki azonban elsajátítja ezt az eljárást, annak egy pillanat alatt több információ áll a rendelkezésére, mint amennyit a világ összes számítógépe és könyvtára tartalmazhat. A lehetőségek tehát kétségkívül korlátlanok, a kilátások pedig lélegzetelállítóak.

A helyes kalibrációs technika

Minden kalibráció a Tudattérképet használja viszonyítási alappul.

Tegyük fel a kérdést: „Egy 1-1000-ig terjedő skálán, ahol a 600 a megvilágosodást jelöli, ez (a tanító, tanítás, gondolat stb.) X értéken kalibrál.” (Mondjunk egy számot.)

A skála csak viszonyít, és a számokat önkényesen választottuk. Ha a viszonyításhoz nem használnánk egy meghatározott skálát, tetszőleges értékeket kapnánk. Mindenki elkészítheti a maga skáláját.

Ha egy adott skálát nem határozunk meg pontosan, meglepő számokat kapunk az 1000-es érték felett, és minden eredménnyel egyre magasabbat és magasabbat. Az itt megadott skálán az 1000-es a legmagasabb szint, amelynél magasabb értéket senki nem ért el, aki valaha élt ezen a bolygón, beleértve a nagy avatárokat is.

AJÁNLOTT IRODALOM

A Course in Miracles. 1975, Foundation for Inner Peace. Amityville, Coleman Graphics. (A magyar kiadás fordítói munkálatai már megkezdődtek, előreláthatóan két-három év múlva jelenik meg az Édesvíz Kiadónál.)

„Applied Kinesiology.” *Time*. April 16, 2001.

Barnes, T.: *The Kingfisher Book of Religions*. 1999, Kingfisher, New York.

Uő: *Wholeness and the Implicate Order*. 1980, London, Routledge & Kegan Paul.

Briggs, J.-Peat, F. D.: *Turbulent Mirror: An Illustrated Guide to Chaos Theory and the Science of Wholeness*. 1989, New York, Harper & Row.

Brinkley, D.: *Megváltott a fény*. 1996, Budapest, Édesvíz.

Diamond, J.: *Behavioral Kinesiology*. 1979, New York, Harper & Row.

Eadie, B. J.: *Átölel a fény*. 1997, Édesvíz, Budapest.

Glerck, J.: *Chaos: Making a New Science*. 1987, New York, Viking Penguin.

Hawkins, David R.: „Consciousness and Addiction.” (Videotape) 1986, Sedona, Veritas Publishing.

Uő: „Map of Consciousness”; „Death and Dying”; „Hypertension and Heart Disease”; „Cancer”; „Alcohol and Drug Addiction.” (Videotapes) 1986, Sedona, Veritas Publishing.

Uő: „Weight”; „Alcoholism”; „Illness”; „Health”; „Spiritual First Aid”; „Pain and Suffering”; „Sex”; „Worry, Fear, and Anxiety”; „The Aging Process”; „Handling Major Crises”. (Videotapes) 1986, Sedona, Veritas Publishing.

Uő: *ERŐ kontra erő*. 2004, Budapest, Agykontroll.

Uő: „Power vs Force” (Videotape) 1995, Sedona, Veritas Publishing.

Uő: *Quantitative and Qualitative Analysis of Calibration of the Levels of Human Consciousness*. 1995, Sedona, Veritas Publishing.

Uő: „Realization of the Presence of God.” *Concepts*. July 1996, 17–18.

Uő: „Consciousness and Spirituality.” (Videotape) 1997, Sedona, Veritas Publishing.

Uő: „Dialogues on Consciousness and Spirituality.” 1997, Sedona, Veritas Publishing.

Uő: „The Nature of Consciousness: How to Tell the Truth About Anything.” 2001, Sedona, Veritas Publishing.

Henon, J.: „Mapping with a Strange Attractor.” *Com. Math. Physics*. 1976, 50, 69–77.

History and Culture of Buddhism in Korea. 1993, Korean Buddhist Research Institute. Seoul, Dongguk University Press.

Huang Po.: *The Zen Teaching of Huang Po: On Transmission of the Mind*. Ford. John Blofeld. 1958, New York, Grove Press.

Judge, W. O.: *Bhagavad-Gita - Essays*. 1969, Pasadena, Theosophical University Press.

Jung, C. G.: *Synchronicity as a Casual Connecting Principle*. 1973, R. F. Hull.

Korean Buddhism. 1996, Seoul, Ven. Song Wol-Ju, Kum Sok Publishing Co.

Lamsa, G. M.: *Holy Bible from Ancient Eastern Manuscripts (Aramic, Peshotta)*. 1993, Philadelphia, A. J. Holmes & Co.

Lamsa, G. M.: *Holy Bible from Ancient Eastern Manuscripts*. 1957, Philadelphia, A. J. Holmes & Co.

Lee, Yang Hee: *Omniology „Secret of Cosmos.“* 1999, Koyang City, Wisdom Publishing Co.

Maharaj, Nisargadatta: *I Am That*. 1973, Bombay, Chetna.

Maharshi, Ramana: *Collected Works*. 1958, Madras, Jupiter Press.

Maharshi, Ramana: *Spiritual Teachings*. 1972, Boulder, Shambala.

Monroe, R.: *Journeys out of the Body*. 1971, New York, Anchor/Doubleday.

Pelmen, M.-Ramsay, J.: *Juan Yiu*. 1995, San Francisco, Thorsons.

Rahula, Walpola: *What the Buddha Taught*. 1959, New York, Grove Press.

Rodriguez, M.: „Quest for Spiritual Rapid Change,” in *Rediscovering the Soul of Business*. Szerk. Defeore, B. és Renalch, J. 1995, San Francisco, New Leaders Press, Sterling and Stone, Inc.

Rosband, S. N.: *Chaotic Dynamics of Non-Linear Systems*. 1990, New York, John Wiley & Sons.

Ruelle, D.: *Chaotic Evolution and Strange Attractors: Statistical Analysis of Time Series for Deterministic and Nonlinear Systems*. 1989, New York, Cambridge University Press.

Stewart, H. B.-Thompson, J. M.: *Nonlinear Dynamics and Chaos*. 1986, New York, John Wiley & Sons.

The Teachings of Buddha. 1996, Tokyo, Bukkyo Dendo Kyokai, Kosardo Printing Company.

Varvoglis, M.: „Nonlocality on a Human Scale... Consciousness Research.” *Toward a scientific Basis for Consciousness; an Interdisciplinary Conference*. University of Arizona, Health Sciences Center, Tucson, 1994.

Wang, L. és mások: *Nature*, 2001. július 20.

Yorke, J. A.-Tien-Yien, L.: „Period Three Implies Chaos.” *American Math Monthly* 1975/82, 985-992.

A SZERZŐRŐL

RÖVID ÉLETRAJZ

Dr. David R. Hawkins 1952 óta dolgozik pszichiáterként, és az American Psychiatric Association (Amerikai Pszichiátriai Társaság) és több más szakmai szervezet örökös tagja. Több, országszerte ismert televíziós műsorban szerepelt, többek között a *The McNeil / Leher News Hour*, *The Barbara Walters Show*, *The Today Show* vendége volt, de tudományos ismeretterjesztő filmekben és más műsorokban is feltűnt.

Számos tudományos és spirituális cikk, könyv, videokazetta szerzője, és több előadássorozatot tartott. A Nobel-díjas Linus Pauling mellett az *Orthomolecular Psychiatry* (Ortomolekuláris pszichiátria) című korszakalkotó mű társszerzője. Válogatott kutatói és oktatói tevékenységéről részletes leírás található a *Who's Who in America* és a *Who's Who in the World* című kiadványokban. Évekig az episzkopális és katolikus egyházak tagja, és a Zen Monastery tanácsadója volt.

Dr. Hawkins számos helyen tartott előadást, többek között a Westminster Apátság, a Universities of Argentina, a Notre-Dame, Michigan, Fordham és a Harvard vendége is volt. Ő tartotta a San Franciscóban, a Kaliforniai Egyetem Orvosi Karán az éves Landsberg előadást. Nemzetközi diplomáciai tanácsadóként is működik, és fontos szerepet játszott a világ-békét fenyegető, régóta fennálló konfliktusok megoldásában.

Az emberiségért végzett munkássága elismeréseképpen 1995-ben a San Anselmo Theological Seminaryban a dán Valdemar koronaherceg lovaggá ütötte, és felvették a Kr. u.

1077-ben alapított Jeruzsálemi Szent János ispotályos lovagrend tagjai közé.

Dr. Hawkins a tudat természetével foglalkozó kutatásának eredményeit a „Quantitative and Qualitative Analysis and Calibration of the Levels of Human Consciousness” címmel megjelent doktori disszertációjában közölte. Az ebben ismertett tudományos eredmények szolgáltak alapul az *ERŐ kontra erő: a tudat anatómiája* című könyve megírásához, amely azóta egyetemi tananyag lett. Több idegen nyelven is kiadták, és több országban benne volt a legnagyobb példányszámban eladott könyvek tízes toplistájában. A könyvet a világ számos vezetője és Teréz anyja is méltatta.

1999-ben dr. Jin-Hee Moon, a dalai láma egykori tanácsadója meghívta dr. Hawkinst, hogy tartson előadást Dél-Koreában, és találkozzon kormánytisztviselőkkel, spirituális csoportokkal, többek között a szöuli Advanced Yoga Research Center tagjaival. Látogatása hasznos eredményekkel járt, mint az több újságban is olvasható volt. 2000 szeptemberében ismét meghívták Szöulba, amikor a megtisztelő „Tae Ryoung Sun Kak Tosa” nevet kapta („Nagy lélek, a megvilágosodáshoz vezető út legfőbb tanítója/tudósa” – a névadók fordításában). A gyönyörű koreai kalligráfiával írt dokumentumot Jang Kyung Suk tábornok készítette és adta át Szöulban, 2000. szeptember 25-én.

Az újságok részleteket közöltek dr. Hawkins előadásából, amelyek ismertették a tudati szinteket és a nem-lineáris dinamika kutatásának szerepét az emberiség jövőjét illetően. („You Can Discern Truth from Falsehood”, Hankyorch Daily 9/16/00). Bár az előadás előtt hetekig megállás nélkül esett az eső Szöulban, befejezésekor a nap ragyogó arany színben hirtelen kisütött, és szivárvány tűnt fel az égen, mintha megerősítené az emberiség reményteli jövőjére vonatkozó jóslatot.

ÖNÉLETRAJZI MEGJEGYZÉS

E könyvben szereplő igazságok tudományos módszerek használatával kerültek felszínre, és objektív módon vannak elrendezve, noha az összes többi igazsághoz hasonlóan először személyesen kellett őket átélni. Egészen fiatal koromban kezdődő intenzív tudatossági állapotok ihlették, majd irányították azt a szubjektív felismerési folyamatot, amely végül e könyvben öltött testet.

Háromévesen hirtelen a létezés teljes tudatára ébredtem. Ez még az „ÉN VAGYOK” szubverbális, mégis teljes felismerése volt, amit azonnal követett az ijesztő gondolat, hogy az „én” esetleg nem is létezik. Tudatom tehát a nem-tudás állapotából ébredt rá önmaga tudatosságára, egyik pillanatról a másikra. Ekkor született meg személyes énem, s ekkor hatolt be szubjektív tudatomba a VAN és a NINCS kettőssége..

A létezés paradoxonja és az „én” valóságosságának kérdése gyermekkoromban és serdülőéveim elején mindvégig sokat foglalkoztatott. Személyes énem olykor elkezdett visszacsúszni a nagyobb, személytelen ÉNbe, s a nemléttől való eredendő félelem, a „semmi-ségtől” való rettegésem ilyenkor mindig visszatért.

1939-ben újságkihordóként dolgoztam Wisconsin állam vidéki területein, s naponta 28 kilométert kellett megtennem. Egy sötét téli estén, amikor még kilométerekre jártam otthonunktól, mínusz harminc fokos hideg és hóvihár tört rám. Kerékpárom elcsúszott a jégen, az újságok kiestek a kormányra szerelt kosárból, és a vad szél szétfújta őket a jeges hóval borított mezőn. A kimerültségtől és a frusztrációtól sírva fakadtam. A ruhám már merevre fagyott. El akartam bújni a szél elől, ezért áttörtem egy magas hókupac jeges kérgét, és kis üreget kapartam magamnak, ahová bemászhattam. Hamarosan abbahagytam a vacogást, kellemes meleget éreztem, majd leírhatatlan békesség árasztott el. Úgy éreztem, fény

itat át, és végtelen szeretet jelenlétében vagyok, amelynek nincs sem kezdete, sem vége, s amely nem különbözik önnön lényegemtől. Megfeledkeztem fizikai testemről és környezetemről, s tudatom egybeolvadt ezzel a mindenütt jelen lévő, megvilágosodott állapottal. Elmém elcsöndesedett, megszűntem gondolkodni. Egyfajta végtelen JELENLÉT volt minden, ami csak volt vagy lehetett, időtlenül és leírhatatlanul.

Évszázadoknak tűnő idő után arra eszméltem, hogy valaki rázogatja a térdemet, s ekkor megláttam apám aggódó arcát. Nem éreztem ugyan kedvet ahhoz, hogy visszatérjek a testembe és mindabba, ami ezzel jár, de nagyon szerettem apámat, ezért a szenvedését látva mégis így döntöttem. Különös, hogy szenvtelen módon együtt éreztem a félelmével, azzal, hogy meghalhatok, noha a halál fogalma ugyanakkor teljes képtelenségnek tűnt számomra.

E szubjektív élményemet senkinek sem meséltem el, nem létezett ugyanis olyan kontextus, amely révén megérthették volna. Soha nem hallottam spirituális élményekről, leszámítva a szentek életében leírtakat. A tapasztaltak után azonban a világ elfogadott valósága kezdett átmenetinek tűnni, a hagyományos vallásos tanítások értelmüket veszítették, s paradox módon szabadgondolkodó lettem. Azon isteni fényhez képest, amely érzésem szerint minden létezést beragyogott, a hagyományos vallás Istene igencsak fakónak tűnt. Elveszítettem a vallásos hitemet, ám rátaláltam a spiritualításra.

A második világháborúban veszélyes feladatot kaptam: aknaszedőként kellett szolgálnom, s így gyakran adódott közeli találkozásom a halállal. Alakulatom többi tagjával ellentétben azonban nem féltem tőle. Olyan volt, mintha a halál elveszítette volna hitelességét. A háború után aztán az elme összetettségétől lenyűgözve, s a pszichiátria tanulmányozásának vágyától hajtva kijártam az orvosi egyetemet. Gyakorlóéveim során a Columbia Egyetem egyik professzora volt a pszichoanalízis-oktatóm, aki hozzám hasonlóan szabadgon-

dolzkodó volt; mindketten meglehetősen borúsan láttuk a válás kérdését. A pszichoanalízis jól ment, karrierem is szépen ívelt felfelé, sikeressé váltam. Ám nem sokáig élhettem a gyakorlati pszichiáterek nyugodt életét. Egyre súlyosbodó végzetes betegség kerített hatalmába, amely ellen egyetlen ismert kezelési módszer sem használt. Harmincnyolc évesen már haldokoltam, és ezzel tisztában is voltam. A testem nem érekelt, szellemem miatt viszont borzasztóan szenvedtem és el voltam keseredve. A végső pillanat közeledtével villant át elmémen a gondolat: „Mi van, ha van Isten?“, majd fohászolni kezdtem: „Ha van, akkor arra kérem, hogy most segítsen rajtam!“ Megadtam magam Istennek, bármilyen is legyen, majd eszméletemet vesztettem. Amikor felébredtem, olyan óriási átalakulás ment végbe bennem, hogy alig tudtam magamhoz térni az ámulattól és áhítattól.

A személy, aki valaha voltam, megszűnt létezni. Nem volt személyes énem vagy egóm, csak egy olyan korlátlan EREJŰ, VÉGTELEN JELENLÉT, amelyen kívül más nem is létezett. Ez a JELENLÉT vette át egykori „énem” helyét, s testemet és cselekedeteimet kizárólag a JELENLÉT VÉGTELEN AKARATA irányította. A világot a VÉGTELEN EGYSÉG tisztasága ragyogta be, ami úgy fejeződött ki, hogy minden a maga végtelen szépségében és tökéletességében tárult fel előttem.

Ez a nyugalom kilenc hónapig tartott. Nem volt saját akaratom; a fizikai lényem magától, a JELENLÉT végtelenül nagy EREJŰ, mégis rendkívül szelíd akaratának irányítása alatt tette a dolgát. Ebben az állapotban nem éreztem szükségét, hogy bármiről is gondolkozzam. Minden igazság magától értetődőnek bizonyult; szükségtelen, sőt igazából lehetetlen volt bármiféle fogalomalkotás. Ugyanakkor idegrendszeremet rendkívül túlterheltnak éreztem: mintha sokkal több energia áramlott volna benne, mint amennyi szállítására az „áramköröket” tervezték.

Képtelen voltam hatékonyan működni a világban. A félelemmel és szorongással együtt minden egyéb közösleges motiváció is eltűnt. Nem akadt semmi, amire törekedhettem volna, hiszen minden tökéletes volt. A barátaim arra bízattak, hogy legyek gyakorlatias, és folytassam a praxisomat, ám ehhez egyáltalán nem éreztem magamban késztetést. Ugyanakkor felfedeztem, hogy képes vagyok érzékelni a személyiségek mögött rejlő valóságot; láttam, hogy az érzelmi betegségek alapját az emberek azon hite alkotja, hogy azonosak a személyiségükkel. Így aztán a praxisom magától folytatódott, s idővel óriásivá nőtt.

Az egész Egyesült Államokból jöttek hozzám, míg nem már 50 terapeuta és egyéb alkalmazott dolgozott nekem, 2000 járóbetegem, 25 rendelőm, kutató- és EEG-laboratóriumom, s évente 1000 új páciensem lett. Különböző tévé- és rádióműsorokban való szereplésekre kértek fel: szerepeltem például a *The MacNeil/Lehrer News Hour*-ban, a *Today Show*-ban és a *Barbara Walters Show*-ban. 1973-ban – a szokásos utat járva – egy könyvben számoltam be addig végzett munkámról. Az *Orthomolecular Psychiatry* (Ortomolekuláris pszichiátria) című kötetem társszerzője a Nobel-díjas Linus Pauling volt. Ez a korát csaknem egy évtizeddel megelőző mű jókora felbolydulást váltott ki...

Általános állapotom eközben fokozatosan javult, ám egy újabb jelenség vette kezdetét: állandó jelleggel kellemes, élvezetes energiaáramlást éreztem, ami a gerincemen át az agyamba folyt. Folyamatos és intenzív gyönyörérzetet váltott ki. Életemben minden szinkronicitásban történt, tökéletes összhangban alakult, s a csodálatos ámulat mindennapossá vált. A világ talán csodának nevezte volna e jelenségeket, amelyeknek forrása a JELENLÉT volt, nem pedig személyes énem. A személyes énből csupán a jelenségek szemtanúja maradt. Mindazt, ami történt, a saját énemmel és a saját gondolataimnál mélyebb, nagyobb ÉN határozta meg.

Az általam tapasztalt állapotokról mások is beszámoltak már, ezért elkezdtem kutatni a spirituális tanításokat: Buddháét, a megvilágosodott bölcsekét, Huang Póét, valamint olyan, modernebb tanítókét, mint Ramana Maharshi és Nisargadatta Maharaj. E kutatások megerősítették azon elgondolásomat, hogy az élményeim nem egyedülállóak. A *Bhagavad-gíta* teljesen érthetővé vált, s végül átéltem ugyanazt a spirituális extázist, amiről Sri Rama Krishna és a keresztény szentek is beszámoltak.

A világon minden és mindenki fénylővé és kimondhatatlanul széppé vált. Minden élő sugárzóvá lett, és ezt a sugárzást nyugalomban és ragyogásban manifestálta. Nyilvánvalóvá vált, hogy az emberiséget végső soron a belső szeretet motíválja, ám ennek nincsen tudatában. A legtöbben úgy élnek, mintha aludnának. Nem ébrednek rá valódi kilétük tudatára. Körülöttem is mindenki úgy festett, mintha aludna. Ugyanakkor mindenkit gyönyörűnek láttam, mindenkit forrón tudtam szeretni.

Kénytelen voltam felhagyni a szokásommá vált reggeli és esti meditálással, amelyről tudtam, hogy olyannyira felerősítené elragadtatottságomat, hogy a továbbiakban képtelen lennék normálisan funkcionálni. Újra meg újra abba az állapotba kerültem, amelyet kamaszkoromban a hóban éltem át, ám egyre nehezebbé vált elhagyni azt, és visszatérni a világba. Minden dolgon átragyogott tökéletességének hihetetlen szépsége, így ahol a világ csúfságot látott, én ott is csak időtlen szépséget fedeztem fel. Ez a spirituális szeretet minden észlelést átítatott; nem volt többé határ *itt és ott, akkor és most, én és te* között.

Az éveket belső csöndben töltöttem, miközben a JELENLÉT ereje egyre csak nőtt. Nem volt többé személyes életem, ahogy személyes akaratom sem. A VÉGTELEN JELENLÉT eszközévé váltam, s ennél fogva arra mentem és azt tettem, amit akart. Az emberek rendkívüli békességet éreztek e

JELENLÉT terében. Sokan, akik útjukat keresték, tőlem szeretnék volna a választ megkapni, csak hogy David Hawkins, mint személy már nem létezett, s tudtam, hogy ezek az emberek valójában a saját magukban is ottlévő ÉNTŐL kérnek útmutatást. Ahogy rájuk néztem, mindannyiuk szeméből a saját ÉNEM ragyogott vissza. „Vajon hogyan kerülhettem ennyi testbe?” - töprengtem.

A közönséges értelem számára felfoghatatlan „csodák” történtek. Egy rakás krónikus nyavalya, amelyektől hosszú évek óta szenvedtem, egyszerűen eltűnt; a látásom magától helyreállt, így megszabadulhattam az addig egész életemben használt bifokális szemüvegtől. Néha azt éreztem, hogy hirtelen különösen áldott energia tölt el, s a szívemből VÉGTELEN SZERETET kezd sugározni valamilyen szerencsétlenség helyszíne felé. Egyszer az országúton autóztam, amikor mellkasomból előtört ez az energia, s a következő kanyar után egy felborult autót pillantottam meg, amelynek a kerekei még mindig forogtak. A nagy intenzitású energia elárasztotta az autóban levőket, majd magától elcsitult. Másik alkalommal egy idegen város utcáin sétáltam, amikor az energia áradni kezdett arrafelé, amerre tartottam, Hamarosan egy kirobbanni készülő bandaháború helyszínére érkeztem. A szembenálló felek odaérkezésemtől visszakozni kezdtek, majd elnevették magukat, és az energia ismét kihunyott.

Észlelésemben olykor a legelképesztőbb körülmények között mentek végbe változások, még hozzá minden előzetes figyelmeztető jel nélkül. Egyedül vacsoráztam a Long Island-en a Rothman's étteremben, amikor a JELENLÉT hirtelen annyira felerősödött, hogy az addig normális észleléssel különállónak felfogott dolgok egyszer csak időtlen univerzalitással és egységgé olvadtak össze. A mozdulatlan CSENDBEN megláttam, hogy nincsenek sem „események”, sem „dolgok”, és hogy valójában semmi sem „történik”, mivel a múlt, a jelen és a jövő csupán az észlelés termékei, akárcsak a különál-

ló, születő és meghaló „én” illúziója. Ahogy a korlátozott, hamis én feloldódott eredetének egyetemes ÉNJÉBEN, a hazaérkezés leírhatatlan érzése öntött el: az abszolút békesség és a szenvedéstől való megszabadulás állapotába kerültem. Végére is minden szenvedés az individualitás illúziójából fakad, s ha az ember ráébred, hogy azonos a világegyetemmel, önmagában is teljes, s minden létezővel egy, vég nélküli és örök, akkor többé nem kell szenvednie.

A világ minden országából érkeztek hozzám páciensek. Némelyikük a reménytelenek közt is a legreménytelenebb volt. Groteszk, vonagló alakok, akiket nedves lepedőbe bugyolálva hoztak el távoli kórházakból, abban a reményben, hogy kezelni tudom súlyos pszichózisukat, gyógyíthatatlan elmebetegségüket. Egyesek katatón (mozdulatlanná dermedt) állapotban voltak, mások évek óta nem beszéltek. Ám a megnyomorodott külső alatt minden páciensben tisztán láttam a szeretet és a szépség ragyogó lényegét, amely azonban a közönséges látás számára annyira rejtve maradt, hogy az illetőt a világon senki sem tudta már szeretni. Valamelyik nap egy néma, kataton, kényszerzubbonyba kötözött nőt hoztak el hozzám az egyik kórházból, aki súlyos neurológiai rendellenessége miatt már állni sem tudott. Görcsösen tekergett és vonaglott a padlón, a szeme kifordult, haja összetapadt. Ruháit rongyokká tépte, s csak érthetetlen torokhangokat hallattott. Családja elég jómódú volt, így az évek során számos orvos látta már, híres specialisták, a világ minden részéről. Minden elképzelhető kezeléssel megpróbálkoztak már, de az orvosi szakma végül tehetetlenül tárta szét kezét.

Ránéztem a nőre, majd magamban azt kérdeztem: „Istennem, mit akarsz, mit tegyek vele?” Ezután hirtelen rájöttem, hogy csak szeretnem kell őt, ennyi az egész. Belső éneje átragyogott a szemén, s én kapcsolatba léptem ezzel a szeretettel teli lényeggel. Ebben a másodpercben meggyógyult, mind-

össze attól, hogy felismerte, ki is ő valójában; többé már nem számított, hogy mi történt az elméjével és a testével.

Lényegében ugyanez történt számtalan más páciensem esetében is. Egyes betegek a világ szemében is egészségesek lettek, mások nem, de valójában már nem számított, hogy klinikailag is felgyógyulnak-e, hiszen belső szenvedéseik végét érték; s mivel szeretve érezték magukat, és békesség töltötte el őket, fájdalmuk is megszűnt. Ez a jelenség csak azzal magyarázható, hogy a JELENLÉT KÖNYÖRÜLETE megváltoztatta pácienseim valóságának kontextusát, s gyógyulást érekeltek egy olyan szinten, ami túl van a világon és a világi látszatokon. A belső, lelki béke, amelyben léteztem, őket is átölelte, túl időn és identitáson.

Láttam, hogy minden fájdalom és szenvedés egyedüli forrása az ego, és nem Isten. Olyan igazság volt ez, amelyet néma kommunikációval minden páciens elméjéhez eljuttattam. Amikor egy másik, évek óta néma, kataton személynél is megéreztem ezt a szellemi akadályt, elmém közvetítésével így szóltam hozzá: „Istent hibáztatod azért, amit az egód tett veled.” Mire a jelen levő nővér legnagyobb megdöbbenésére a férfi felugrott a padlóról, és beszélni kezdett.

A munka azonban egyre megterhelőbb lett, majd idővel elviselhetetlenné vált. A bennfekvő páciensek várólistára kerültek annak ellenére, hogy a kórház, amellyel kapcsolatban álltam, új kórtermeket épített kifejezetten az ő számukra. Óriási frusztrációt éreztem, ahogy szembetaláltam magam az emberi szenvedés áradatával, amelyet csak páciensként próbálhattam leküzdeni. Olyan volt, mintha a tengert próbáltam volna kimerni... Úgy éreztem, kell lennie valami megoldásnak arra, hogy tehessek valamit e közös nyavalya, a spirituális gyötrellem és az emberi szenvedések végtelen áradata ellen.

Amikor először találkoztam a kineziológiával, rögtön lenyűgöztek a módszerben rejlő lehetőségek. Számomra olyan volt, mint egy „alagút” két világegyetem – a fizikai világ, vala-

mint az elme és a szellem világa – között, mint egyfajta dimenziók közötti kapocs. A forrásukat elveszített „alvók” világában végre olyan eszközre bukkantam, amellyel visszaszerelhettem, és mindenkinek megmutathattam a magasabb szintű valósághoz vezető utat. Nekiláttam, hogy leteszteljek minden anyagot, gondolatot és fogalmat, ami csak az eszembe jutott, s ugyanerre kértem diákjaimat és munkatársaimat is. Hamarosan különös jelenségre lettem figyelmes: igaz, hogy a negatív ingerek, például a fénycsövek, a rovarirtó szerek vagy a mesterséges édesítőszer hatására mindenki elgyengül, a spirituális tanokkal foglalkozó, ám tudatosságukat már magasabb szintre fejlesztett személyeknél a gyengülés mértéke kisebb volt, mint az átlagembernél. Valami fontos és döntő dolog megváltozott a tudatukban; nyilván azért, mert ráébredtek, hogy nincsenek kitéve a világ kényének-kedvének, csupán az hat rájuk, amit az elméjük hisz. Talán kimutatható, hogy maga a megvilágosodás felé való haladás is növeli az ember ellenálló képességét a létezés hányattatásaival szemben.

Egyre jobban megdöbbenett az a képesség, hogy meg tudom változtatni a világ dolgait pusztán azzal, hogy elképzelem őket. Láttam, hogyan változtatta meg a szeretet a világot minden olyan alkalommal, amikor a szeretetlenséget váltottam fel vele. A civilizáció egész szerkezete alapvetően megváltoztatható, ha a szeretet EREJE egy nagyon konkrét pontra összpontosul. Valahányszor ez megtörtént, a történelem elágazáshoz ért, és új utakon indult tovább.

Most úgy tűnt, hogy ezek a létfontosságú felismerések nem csupán közölhetők a világgal, hanem látható és cáfolhatatlan módon demonstrálhatók is. Úgy látszott, hogy az emberi élet nagy tragédiája mindig is az volt, hogy a pszichét oly könnyű megtéveszteni. Abból, hogy az ember képtelen az igaz és a hamis megkülönböztetésére, elkerülhetetlenül következik az összhang hiánya. Most azonban végre előttem állt

a megoldás erre az alapvető dilemmára: egy módszer, amelylyel meg lehet változtatni a tudat természetének kontextusát, s ezzel megmagyarázhatóvá lehet tenni azt, amire eddig csak következtetni lehetett.

Ideje volt elhagynom New York-i életemet a Fifth Avenue-n lévő lakással és a Long Island-i birtokkal együtt; olyasmire jöttem rá, ami az eddigieknél sokkal fontosabb volt: mielőtt bármely ötletemet konkretizálnám, tökéletesítenem kell az eszközümet, azaz saját magamat. Feladva addigi életemet és mindent, ami hozzá tartozott, a következő hét esztendőöt egy kisvárosba visszahúzódva, elmélkedéssel és tanulással töltöttem.

Az elragadtatás ellenállhatatlan erejű állapotai azonban kéretlenül is visszatértek olykor, míg végül rájöttem: meg kell tanítanom magamat arra, hogyan legyek az ISTENI JELEN-LÉT világában úgy, hogy közben a világban is normálisan funkcionálok. Miután a világban zajló eseményeknek teljesen a nyomát vesztettem, ahhoz, hogy képes legyek kutatni és írni, fel kellett hagynom a spirituális gyakorlatokkal, s a forma világára kellett összpontosítanom. Elkezdtem újságokat olvasni, és tévét nézni, hogy bepótoljam lemaradásomat, hogy megtudjam, ki kicsoda, s mi a társadalmi játszma jelenlegi helyzete. Nem tudtam, hogy az utóbbi években kik jelöltették magukat az elnöki posztra, sem azt, hogy ki az a Lady Di, és örömet szerzett, hogy mindezt megtudhattam.

Az igazság kivételes, szubjektív élményei – a misztikusok történetei, akik azzal befolyásolják az egész emberiséget, hogy saját szintjükről energiát küldenek a közös tudatba – a legtöbb ember számára érthetetlenek, s a spirituális útkeresők kivételével mindenki más számára is csak korlátozott jelentésűek. Azért szerettem volna egyszerű ember lenni, mert már ez az egyszerűség is az isteniség egyik kifejezőmódja, s mert az ember valódi énjének igazsága a mindennapi élet ösvényén járva fedezhető fel. Nem kell más, csak annyi, hogy az

ember törődéssel és kedvességgel éljen. A többire úgyis időben fény derül. A hétköznapi nem különbözik Istentől.

Így azután hosszabb spirituális körutazásomat követően visszatértem a legfontosabb munkához, vagyis ahhoz, hogy az életemet mozgató JELENLÉTET annyi embertársam számára tegyem legalább egy kicsit érthetővé, ahányat csak meg tudok szólítani.

■ ■ ■

A JELENLÉT csöndes, és a lelki béke olyan állapotát közvetíti, ami maga a tér, ahol és ami által minden létezik és tapasztal. Végtelenül szelíd, ugyanakkor olyan is, mint a szikla. Általa minden félelem megszűnik. A spirituális öröm csendesen, megmagyarázhatatlan extázisban jelentkezik, s mivel az idő érzete megszűnik, nincs aggodás, sem megbánás, sem fájdalom, sem váratkozás; az öröm forrása véget nem érő és mindenütt jelen való. Nincs sem kezdet, sem vég, így aztán nincs veszteségérzés, gyász vagy vágy sem; semmit sem kell tenni, máris minden teljes és tökéletes.

Amikor megáll az idő, a problémák eltűnnek, hisz azok csupán az észlelési pont termékei. Ahogy a JELENLÉT válik uralkodóvá, nincs többé azonosulás a testtel vagy az elmével. Ha elnémul az elme, az „én vagyok” gondolata is eltűnik, és a TISZTA TUDATOSSÁG ragyogása világítja meg azt, ami az ember volt, van és lesz, túl minden világon és univerzumon, túl az időn; ezért kezdet és vég nélküli.

Az emberek azon töprengenek, hogyan érhető el ez a tudati állapot. Én csupán a saját tapasztalatomat oszthatom meg, s azt is megjegyzem, hogy csak kevesen tudnak majd követni, habár a lépések nagyon egyszerűek. Először is intenzíven vágytam rá, hogy elérjem ezt az állapotot; ezután jött az önfegyelmzés azért, hogy cselekedeteimet az állandó és egyetemes szelídség és megbocsátás vezérelje kivétel nélkül minden esetben, mert az embernek mindennel szemben, még saját énjével is, gondolataival is könyörületesnek kell

lennie; majd ezt követte a hajlandóság, hogy a vágyaimat fel-függeszsem, és életem minden pillanatában lemondjak a személyes akaratról. S ahogy az egyes gondolatokat, érzéseket, vágyakat és tetteket átengedtem Istennek, az elmém egyre csendesebb lett. Eleinte egész történeteket, majd bekezdéseket adtam át, s végül következtek az ötletek és a fogalmak. Ahogy az ember lemond gondolatai birtoklásának vágyáról, azok többé nem érhetik el a régi részletességet, s már félig kialakult állapotban elkezdenek széttöredezni. Végül már a gondolat mögötti energiát is át tudtam adni, még mielőtt gondolat lett volna belőle.

Tovább folytattam a feladat megvalósítását, hogy állandóan és szünet nélkül rögzítsem összpontosításom fókuszát, s egy pillanatra sem voltam hajlandó engedni, hogy bármi elvonja figyelmemet a meditációról. Még akkor sem, mikor egyéb, mindennapos tevékenységeimet végeztem. Kezdetben ez nagyon nehéz tehernek tűnt, de ahogy telt az idő, megszokássá vált, automatikus folyamattá, s így egyre kevesebb erőfeszítést igényelt, míg végül minden erőlködés nélkül is képes voltam rá. A folyamat olyan, mint amikor egy rakéta elhagyja a Földet: eleinte óriási erőre van szüksége, de a bolygó gravitációs terét hátrahagyva egyre kevesebb és kevesebb is elég, s az űrben már hajtóerő nélkül, saját lendületével siklik tovább.

Tudatom hirtelen, figyelmeztetés nélkül billent át, s ott volt a JELENLÉT, félreismerhetetlenül, mindent magába foglalóan. Az „én” elpusztulásakor néhány pillanatig aggódtam, de aztán a JELENLÉT abszolút volta hirtelen áhítatot ébresztett bennem. Ez az áttörés káprázatos élmény volt, sokkal intenzívebb, mint bármi, amit addig átéltem. A hétköznapi tapasztalások közt egyszerűen semmi olyan sincs, amihez fogható volna. A tudatváltás kiváltotta sokkot a JELENLÉTTel együtt érkező szeretet tompítja. E szeretet oltalma és támogatása nélkül az ember megsemmisülne.

Egy pillanatra rémület töltött el, ahogy az egóm kétségbeesetten kapaszkodott a létezésébe attól rettegetve, hogy semmivé válik. Ahogy azonban meghalt, a helyét rögtön átvette a MINDENLÉT ÉNJE, a MINDEN, amelyben minden a saját lényegének tökéletes kifejeződésében ismert és nyilvánvaló. A helyhez nem kötöttséggel együtt annak a tudatára is ráébredtem, hogy mindaz vagyunk, ami valaha volt és valaha lehetséges. Teljesek és egészek vagyunk, többek a személyazonosságunknál, többek a nemünknel, sőt még az emberi mi voltunknál is. Ezt az állapotot elérve soha többé nem kell félnünk a szenvedéstől és a haláltól.

E ponttól kezdve lényegtelen, hogy mi történik a testtel. A szellemi tudatosság bizonyos szintjein a testi betegségek maguktól meggyógyulnak, vagy spontán módon megszűnnek. Abszolút állapotában azonban mindez már teljességgel lényegtelen. A test a maga ismert „programját” lefuttatja, majd visszatér oda, ahonnan vétetett. Ez egyáltalán nem fontos, nincs ránk hatással. A test csupán „valami”, nem pedig a „én”; csak egy tárgy a szoba bútorai közt. Mulatságosnak tűnhet, hogy mások továbbra is úgy bánnak testünkkel, mintha az lenne az énünk, de hát a tudattalanságban élőknek nem lehet elmagyarázni ezt a tudatosságot. A legjobb, ha tesszük a magunk dolgát, a többit pedig a GONDVISELÉSRE bízuk. Azonban az elragadtatás ezen állapotát elérve nagyon nehéz ezt a belső extázist mások elől elrejtenuünk. A világot elkápráztathatja a jelenség, s lehet, hogy messze földről sokan érkeznek, hogy megtapasztalják a belőlünk áradó ERŐT. Főleg a spirituális útkeresők és a spirituális kíváncsiságtól hajtottak jönnek el, no meg a csodában reménykedő súlyos betegek; az ő számukra egyszerre vagyunk mágnes és örömforrás. Ezen a ponton általában megjelenik a vágy a különleges állapot másokkal való megosztására és mindenki javára történő hasznosítására.

Az állapottal járó extázis nem tökéletesen stabil, s olykor igen gyötrelmes pillanatok is előfordulhatnak. Leginkább akkor, amikor az állapot ingadozik, majd hirtelen, minden látható ok nélkül megszűnik. Ilyenkor a mély kétségbeesés időszakai következnek, attól félünk, hogy a JELENLÉT cserbenhagyott bennünket. E visszaesések igen nehézzé teszik az utat, s csak nagy akarattal lehet rajtuk túljutni. Végül aztán nyilvánvaló lesz, hogy tovább kell lépnünk erről a szintről, máskülönben újra meg újra el kell tűrnünk a „kegyvesztettség” kínjait. Le kell mondanunk az extázis dicsfényéről, s el kell indulnunk a dualitáson való túljutás rögzös útján, míg végül túl nem jutunk minden szembenálláson és ellentétén. Az ego rabláncairól nem nehéz lemondani; az extatikus öröm aranylánca igazából az, amitől sokkal nehezebb megválni. Olyan érzés ugyanis, mintha Istenről mondanánk le, s ezért új szintű, azelőtt soha nem tapasztalt félelem kerít hatalmába: ez az abszolút egyedüllét végső rémülete.

Az én esetemben a nemléttől való félelem szörnyű volt, s amikor éreztem, hogy már közel járok hozzá, újra meg újra meghátráltam. Aztán nyilvánvalóvá vált számomra, hogy mi is az ilyen gyötrelmek, a lélek ilyen sötét éjszakáinak célja: azért ennyire elviselhetetlenek, hogy elmondhatatlan fájdalom csak jobban sarkalljon a leküzdésükhöz szükséges, szélsőségesen nagy erőfeszítésekre. Amikor a menny és a pokol közti vacillálás kibírhatatlaná válik, le kell mondanunk a létezés vágyáról is. Csak ha ez is megtörtént, akkor juthatunk túl végre a mindenre és a semmin, a létezésen és a nem létezésen. A belső munkának ez a csúcspontja a legnehezebb szakasz, a végső vízválasztó. Ez az a pont, ahol tökéletesen világossá válik számunkra, hogy ha ott és akkor túllépünk a létezés illúzióján, azt többé már nem szerezhetjük vissza. E lépést megtéve már nincs visszaút, s pontosan a véglegessége miatt tűnik majd összes döntésünk közül ez a legfélelmetesebbnek.

Az ennek eme végső apokalipszisében azonban, mivel az egyetlen megmaradt kettősséggel – a lét és a nem lét dualitásával – együtt maga az identitás is feloldódik az egyetemes isteniségben. Valójában nem is marad egyéni tudat, amiből választhatnánk. Az utolsó lépést tehát Isten egyedül teszi meg.

Sóskuthy György fordítása

(*ERŐ kontra erő*. Budapest, 2004, Agykontroll.)

Az Erő kontra erő című kötet folytatása

Dr. Hawkins könyve roppant nagy területet ölel fel. Nem csak a hagyományosan megvilágosodásnak nevezett állapot részletes leírását tartalmazza, hanem elsőként mutatja be és helyezi új megvilágításba az ilyen jellegű ismeretek összefüggéseit az elme és az értelem számára is megragadható formában.

Noha a megvilágosodás nagy talánya – amit hagyományosan a „kettősség és nem-kettősség ellentétének meghaladásaként” fogalmaznak meg – homályosan hangzik, a könyv elolvasása után a rejtély önmagától megoldódik. Kísérletek bizonyítják, hogy jelentős mértékben fejlődött és magasabb lett mindazoknak a tudatszintje, akik kapcsolatba kerültek ezzel az írással. A kötet nem csak a spirituális fejlődést segíti elő, hanem bevezet a misztikusok és szentek világába is. A mindannyiunkban benne élő szellemi keresőhöz szól.

A szerző gyakorló orvos, aki az oktatás és a tudomány, a gyógyítás, a pszichiátria, a pszichoanalízis és a kutatás, ugyanakkor az orvosi és tudományos szakírás terén is széleskörű tapasztalattal rendelkezik. Sok terület kiváló, eredményes és tehetséges szakértőjeként ismerik. Megvilágosodása idején ő rendelkezett a legnagyobb pszichiátriai ügyfélkörrel New Yorkban.

ISBN-13: 9789635289509



9 789635 289509



ÉDES-VÍZ KIADÓ

www.edesviz.hu

3490 Ft